

Để
Anh
gặp Em
lúc tốt
nhất

[FB.com/ReviewNgonTinh0105](https://www.facebook.com/ReviewNgonTinh0105)

Mục lục

<u>Chương 1: Phản Bội</u>	
<u>Chương 2: Hạ Thiên</u>	
<u>Chương 3: Mời Cơm</u>	
<u>Chương 4: Quán Bar</u>	
<u>Chương 5: Thổ Lộ.</u>	
<u>Chương 6: Say</u>	
<u>Chương 7: Theo Dõi</u>	
<u>Chương 8: Không Thoải Mái</u>	
<u>Chương 9: Hôn</u>	
<u>Chương 10: Trường Sinh.</u>	
<u>Chương 11: Vô Tình Gặp Gỡ</u>	
<u>Chương 12: Dạ Vũ</u>	
<u>Chương 13: Cãi Nhau</u>	
<u>Chương 14: Khiêu Vũ.</u>	
<u>Chương 15: Trèo Tường</u>	
<u>Chương 16: Bình Tĩnh</u>	
<u>Chương 17: Về Nhà</u>	
<u>Chương 18: Tin Tức</u>	
<u>Chương 19: Ý Vào</u>	
<u>Chương 20: Tự Do</u>	
<u>Chương 21: Lợi Dụng</u>	
<u>Chương 22: Kích Thích</u>	
<u>Chương 23: Heo</u>	
<u>Chương 24: Tuyết Sơn</u>	
<u>Chương 25</u>	
<u>Chương 26</u>	
<u>Chương 27</u>	
<u>Chương 28</u>	
<u>Chương 29</u>	
<u>Chương 30</u>	
<u>Chương 31</u>	
<u>Chương 32</u>	
<u>Chương 33</u>	
<u>Chương 34</u>	
<u>Chương 35</u>	
<u>Chương 36</u>	
<u>Chương 37</u>	
<u>Chương 38</u>	
<u>Chương 39</u>	
<u>Chương 40</u>	
<u>Chương 41</u>	
<u>Chương 42</u>	
<u>Chương 43</u>	

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

ĐỂ ANH GẶP EM LÚC TỐT NHẤT

Mã Hiệu Dạng
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Phản Bội

Mấy ngày nay, mí mắt của Tần Vũ Tinh nháy liên tục, chẳng lẽ gặp phải chuyện xui xẻo gì sao? Cô chau mày, hay tay thọc vào trong túi áo choàng trắng, nhìn chăm chăm bên ngoài cửa kiếng, ngăn người.

Cách đó không xa, một người đàn ông vóc dáng cao gầy, mang kính gọng vàng nho nhỏ, đang nói chuyện với một ông cụ một cách kiên nhẫn.

Cô khẽ cong môi, nụ cười trong đáy mắt, kêu lên: “Anh Từ”

Người đàn ông quay đầu lại, nụ cười trở nên ôn hòa, giọng nói có vẻ trêu đùa: “Bác sĩ Tần nhỏ bé!”

Tần Vũ Tinh xấu hổ rũ mắt, nói: “Cuối tuần sinh nhật ông ngoại của anh, em nên mua cái gì tặng ông đây?”

Từ Trường Sinh vươn tay cầm lấy cổ tay của cô, thờ dài nói: “Em đi là tốt rồi. Sang năm đã là người một nhà.”

Thân thể Tần Vũ Tinh cứng đờ, muốn rút tay ra nhưng không đủ sức, khe khẽ gật đầu. Tốt nghiệp đại học xong, cô và Từ Trường Sinh đính hôn, còn bị cha mẹ ép vào thực tập ở bệnh viện Từ Trường Sinh đang làm, cũng chỉ vì muốn bọn họ ở chung một chỗ cho tốt.

Cha Tần và cha Từ là bạn bè, hai nhà môn đăng hộ đối, biết rõ nguồn gốc.

Còn có gì hơn sự kết hợp này, khiến người ta hâm mộ? Về phần tình cảm...

Tần Vũ Tình nhìn chăm chăm cổ tay Từ Trường Sinh, giống như tay phải của cô đặt ở tay trái. Mặc dù không có nhiều cảm giác xao động, nhưng rất ấm áp.

Buổi chiều Từ Trường Sinh có ca giải phẫu, diễn đàn học thuật nói xin lỗi với cô vì không thể cùng cô ăn cơm, xoay đó liền xoay người bỏ đi.

“Đinh linh”, điện thoại cầm tay vang lên, là chị của Từ Trường Sinh, Từ Nam gọi đến.

“Vũ Tình, chị muốn hỏi em một chuyện.”

Tần Vũ Tình ngẩn ra, nói: "Chuyện gì vậy chị Tiểu Nam?"

Giọng nói của Từ Nam có vẻ ngập ngừng, do do dự dự nói: “Vũ Tình, mặc dù em và Trường Sinh đã đính hôn... nhưng về tương lai, em nghĩ như thế nào?”

“Hả?” Tần Vũ Tình sửng sốt, nói thẳng: “Có chuyện gì sao? Cảm giác không tệ mà.”

Từ Nam thở dài nói: “Vũ Tình, mấy em đều là người tốt. Chỉ là chị cảm thấy tính cách của mấy em giống nhau quá thôi, đều là hết sức nhạt nhẽo không thể tưởng tượng, không có chỗ để bổ sung cho nhau! Em xác định em yêu Trường Sinh hay sao?”

Tần Vũ Tình nói một cách đáng yêu: “Chị Tiểu Nam, không phải mọi người thường hay nói, tình cảm không phải hoàn toàn là nền tảng để duy trì một cuộc hôn nhân hay sao?”

“Con bé ngốc này, những lời này lại nhớ rõ ràng như vậy! Nhưng ý nghĩa

trách nhiệm hôn nhân...”

Tần Vũ Tinh có chút nhức đầu, nói: “Chị Tiểu Nam, chúng em đã đính hôn rồi, nếu có chuyện gì xảy ra, còn gì thể diện của cha mẹ hai bên nữa...”

Từ Nam nhú mày nói: “Ôi, thật không biết nên vui mừng hay lo lắng vì em quá hiểu chuyện!”

Tần Vũ Tinh cúp điện thoại, tâm tình vui vẻ trở lại phòng cấp cứu. Cô ý tá ở quầy tiếp tân thấy cô một mình trở lại, hỏi: “Bác sĩ Tần về rồi hả? Không đi ăn cùng bác sĩ Từ sao?”

Tần Vũ Tinh lắc đầu, thấy bọn họ vừa mới thu dọn đồ đạc xong, hỏi: “Không phải mười một giờ thay ca sao? Sao giờ mới đi ăn cơm?”

Cô ý tá quẹt miệng nói: “Đừng nhắc tới chuyện đau khổ này nữa. Có một người đàn ông tới đây la hét om sòm, cứ nói rằng bệnh viện hại chết mẹ của ông ta. Ba bảo vệ tới mới kéo được anh ta ra ngoài.”

Tần Vũ Tinh lè lưỡi, nói: “Mấy ngày trước chị có tham gia giải phẫu cấp cứu lần đầu tiên, gặp phải ca người bệnh tử vong, đã bị người nhà mắng toí tởi rồi.”

“À, bọn họ không thấy mặt chị chứ?” Cô ý tá lo lắng nói: “Thân nhân người chết mặc kệ ai là bác sĩ phẫu thuật, tìm không ra lãnh đạo thì nắm kéo y tá ra trút giận... Đừng nói chị chỉ là tham dự phẫu thuật, lỡ bị người ta nhận ra thì chết. Chị mau về nhà nghỉ ngơi mấy ngày đi.”

“Ừ, để chị suy nghĩ lại, các em đi ăn đi...”

“Được rồi. À, đúng rồi, lát nữa chị đi thang máy bên tòa nhà phía Nam nhé. Đặc biệt tầng bảy có căn phòng ột bệnh nhân rất khó tính, kén cá chọn canh, còn mang theo bảo vệ, có thể gây phiền hà cho người khác. Nghe nói là

bác sĩ Từ sắp xếp nhập viện.”

Tần Vũ Tinh sững sốt, nói: “Bệnh nhân của Trường Sinh?”

Cô y tá liếc mắt, trả lời: “Ừm, là một nữ minh tinh...”

“Bạch Nhược Đồng, không nổi tiếng lắm, nhưng nhìn đáng vẻ thì chắc hẳn mười phần là toàn xì căng đan.”

“Đúng vậy, chính là tiện nhân giả hình!” Một y tá khác chen vào nói.

“Ha ha, các người hủ lậu thì có! Không phải cô ta là bạn gái scandal của nam thần Hạ Thiên sao? Không biết người nào đó chỉ ra trọng điểm của vấn đề, mọi người cùng hòa theo nhau cười nói vui vẻ.

“Hạ Thiên mà coi trọng Bạch Nhược Đồng, đừng nói chơi! Như vậy là hỏng bét!” Có người kêu lên bất bình.

“Hê hê, đàn ông đều nhìn mặt. Đáng tiếc Bạch Nhược Đồng rất bốc lửa, điển hình của câu ‘con người chỉ thích tiện nhân’.

Tần Vũ Tinh nhìn bọn họ ghen tuông đổ kị giống như thảo luận, đến cùng vẫn hoàn toàn không biết Hạ Thiên và Bạch Nhược Đồng là ai. Sở thích của cô đối với điện ảnh và truyền hình không bằng một khóa học giải phẫu. Tần Vũ Tinh lười phải đi vòng, cho nên cô đi thẳng tới thang máy phía Bắc, bấm xuống tầng 7.

Không bao lâu thang máy dừng lại, theo bản năng, cô bước ra ngoài, và đụng trúng ai đó.

“Ồ, thật xin lỗi!” Cô ngẩng đầu lên, chạm phải một cặp mắt sâu thẳm.

Tần Vũ Tinh sững sốt một chút, nghiêng người nói: “Thật xin lỗi, tôi không nhìn thấy ông.”

Người đàn ông cũng có vẻ sững sốt, nhìn cô chăm chăm.

Cách ăn mặc của anh ta có vẻ kỳ lạ, khăn quàng cổ màu xám tro, bọc lại hơn cả nửa khuôn mặt. Mắt dài nhỏ, khóe mắt hơn xếch lên, lộ ra làn da so với con gái còn trắng hơn. Người cao khoảng 1m87, quần jeans màu xanh đậm, áo len màu xám, hai tay cho vào trong túi, người gầy gầy cao ngất đứng bên ngoài thang máy. Toàn thân toát ra hương vị tươi mát không thể diễn tả được.

Người này có bị bệnh không đây?

Tần Vũ Tinh bị anh ta nhìn chăm chú có chút sợ hãi, bả vai khẽ run lên, bước ra ngoài.

Đột nhiên sau lưng truyền đến một giọng nói trầm trầm: “Đây là lầu 6.”

“Hả?”

Gương mặt Tần Vũ Tinh đỏ lên, vội vàng quay trở lại, nói xin lỗi: “Cám ơn! Không chú ý...” Khóe môi của anh ta trong khăn quàng cổ dường như nhếch lên, mắt híp lại.

“Ừm.” Tần Vũ Tinh gật gật đầu, cúi đầu bấm bấm màn hình điện thoại cầm tay.

Đing đoong, đến lầu 7, anh ta dè lại nút mở thang máy, nói: “Cô ra trước.”

Tần Vũ Tinh gật đầu nói tiếng cảm ơn, lật đặt rời đi, không quay đầu lại.

Khiến người ta bất ngờ chính là, người đàn ông đứng yên một chỗ nhìn theo bóng lưng của Tần Vũ Tinh, nhìn rất lâu...

Tần Vũ Tinh đi ngang qua phòng bệnh đặc biệt, cô tưởng rằng sẽ nhìn

thấy bảo an, nhưng lại phát hiện không có người nào.

Kỳ lạ...

Cô nhú mào đi về phía trước. Một tiếng ‘bộp’ giống như tiếng đập tay, lạnh lạnh vang lên.

Tần Vũ Tinh sửng sốt, ngưỡng người ngược đầu, hình như có người cãi và cách đó không xa. Cô do dự một chút, quyết định không xen vào chuyện người khác. Tò mò sẽ giết chết mèo, cô rất biết khắc chế sự kích thích của mình.

‘Bộp’, một tiếng...

Tần Vũ Tinh nhếch miệng, chuyện gì đây?

“Từ Trường Sinh, anh buông tôi ra!”

Giọng nói sắt bén của người phụ nữ truyền vào tai của Tần Vũ Tinh, cô hơi bất ngờ, dừng chân lại.

Từ. Trường.Sinh?

Dù định lực của Tần Vũ Tinh giỏi cỡ nào cũng không nhận được suy nghĩ lung tung. Đi hay không đi?

Làm sao người đàn ông đang dây dưa với người đàn bà trước mắt này lại có thể là Từ Trường Sinh?

Cô nhanh chóng xoay người lại, cách đó không xa là bóng người đang ôm nhau. Bóng lưng khom người có vẻ hơi quen thuộc, hình như là đang dùng miệng chặn lại âm thanh của người phụ nữ. Hốc mắt của cô sừng lên một cách khó hiểu, bước chân từ từ dừng lại, giống như đeo thêm chì, chết sống không chịu bước về phía trước một bước.

Trong đầu của cô đột nhiên vang lên giọng nói.

Trường Sinh...

Cô chớp mắt, nước mắt thay nhau tuông tràn.

Không thể là Từ Trường Sinh!

Cô nắm chặt quả đấm, tự an ủi bản thân.

Ở trước mặt mọi người, Từ Trường Sinh vẫn đối xử có chừng mực với cô...

Cô không dám tiến lên chứng thật. Mãi đến khi bóng người càng lúc càng xa, cô cũng không bước thêm một bước nào.

Tần Vũ Tinh, cái người nhát gan này!

Cô gục đầu xuống, từng bước lê chân về hướng phòng nghỉ.

Từ Trường Sinh và nữ minh tinh... Quả thật là biết đùa!

Cô gục cả người lên giường, trượt tay lên điện thoại di động, không tự chủ được, mở Baidu ra tìm. Ngón tay không không thể khống chế, tìm kiếm tư liệu của nữ nghệ sĩ Bạch Nhược Đồng.

Cô không thể giữ được bình tĩnh như trong trí tưởng tượng, cho dù là vì tôn nghiêm.

ĐỂ ANH GẶP EM LÚC TỐT NHẤT

Mã Hiểu Dạng
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Hạ Thiên

Diễn viên trẻ Bạch Nhược Đồng, bởi vì scandal với đệ nhất nam thần Hạ Thiên của ảnh thị Thụy Hải mà được lên trang đầu của tuần sang giải trí. Hạ Thiên? Tần Vũ Tinh thuận tay tìm kiếm hai chữ Hạ Thiên. Nếu Bạch Nhược Đồng và Từ Trường Sinh ở chung với nhau, vậy thì không phải Hạ Thiên đang đội mũ xanh hay sao?

Vừa nghĩ tới trên đời này có người còn thảm hơn cô, tâm tình tốt hơn được mấy phần.

Tài liệu của Hạ Thiên rất phong phú, mười tám tuổi đã nổi tiếng. Gia cảnh không tốt, đã từng trải qua thời kỳ đen tối. Nếu không phải được người đại diện của Thụy Hải tìm thấy ở một hộp đêm nào đó, chỉ sợ rằng tới giờ này không ai biết đến anh ta. Cho nên anh ta đã ký với Thụy Hải một hợp đồng rất khắc nghiệt và lâu dài. Sau khi gặp vận may, anh ta hoàn lương, thi vào học viện điện ảnh, hiện đang theo học ngành quản lý ở đại học Quang Hoa ở Bắc Kinh, học viện EMB. Bất luận diễn kịch hay ca hát đều rất xuất sắc, đoạt được giải nam diễn viên xuất sắc nhất tại giải Kim Kê của điện ảnh Trung Quốc, giải Hoa Biểu của điện ảnh Trung Quốc, và giải Bách Hoa của điện ảnh quần chúng. Anh ta đã liên tục có tên trong bản danh nhân Phúc Báo Tư (Forbes) của Trung Quốc năm năm liền, ba lần liên tục đứng đầu vị trí người đàn ông nổi tiếng nhất trong nội địa. Xem ra ảnh nghiệp tám năm của anh ta với Thụy Hải đã đến kỳ hạn, nghe nói anh muốn thành lập công ty văn nghệ riêng, “Studio Hạ Thiên”. Hơn nữa, anh ta không còn hợp tác với Thụy

Hải, mà lại hướng sang ảnh nghiệp Tinh Thần.

Vì vậy, tài liệu lại bắt đầu phao tin đồn về quan hệ của anh và CEO ảnh nghiệp Tinh Thần, Thẩm Huy. . Ồ! Ồ! quýpđôn! Thẩm Huy là một nhân vật giàu có nhất Thẩm Quyến. Hai người nhiều lần cùng nhau ra vào khách sạn đã bị chụp được, có thể thấy quan hệ của bọn họ rất ‘thân thiết’. Bởi vì chuyện hợp đồng đến kỳ không gia hạn, gần đây Hạ Thiên và ông chủ cãi nhau ầm ĩ, không thoả mái gì.

Mọi thứ lộn xộn hẳn lên...

Tần Vũ Tinh tắt điện thoại di động, chẳng thèm tìm hiểu nữa.

Đối với Từ Trường Sinh, có lẽ cô không yêu anh, nhưng cô lại sợ thay đổi. Thay đổi là ẩn số. Bất cứ ẩn số nào cũng mang lại sự bất ngờ. Lần xung động duy nhất lúc cô còn ở trung học là một bất ngờ lớn nhất mà từ đó về sau cô không dám thay đổi bất cứ cái gì một cách dễ dàng cả.

Reng reng reng, Tần Vũ Tinh nhìn chăm chăm màn hình điện thoại di, bóp trán nói: “Hả?”

Một giọng nói ôn nhu như ngọc truyền đến: “Vũ Tinh?”

"Ừ."

“Anh phải đi Hàng Châu một chuyến ngay bây giờ.” Từ Trường Sinh dịu dàng nói. Giọng nói của anh vẫn mãi là âm điệu đó, giống như tính tình nguội lạnh ngàn năm một thở của anh vậy. Cô chưa bao giờ nhìn thấy anh cãi vả với ai cả.

Tần Vũ Tinh không tập trung, lên tiếng trả lời qua loa rồi cúp điện thoại.

Cô điều chỉnh lại tinh thần, vội vàng chạy ra ngoài, tùy tiện gọi một bảo

an nói: “Bác sĩ Từ đã tới chưa? Bác sĩ Từ Trường Sinh của nội khoa thần kinh. Không phải anh ấy đã tới phòng bệnh đặc biệt rồi chứ!?”

Bảo an sững sốt nói: “Phải, vị tiểu thư ở phòng đặc biệt tự nhiên hoa mắt chóng mặt. Kết quả khám MRI của não bộ và siêu âm mạch máu cổ đều không có vấn đề. Trước mắt tìm không ra nguyên nhân bị ngất xỉu. Sáng nay bác sĩ Từ đã tổ chức cuộc hội chẩn qua...

Loong coong một tiếng, điện thoại di động của Tần Vũ Tinh rơi xuống đất.

“Vị bác sĩ này, cô không sao chứ?” Bảo an thấy thẽ công tác của cô, nhiệt tâm hỏi thăm.

“À.. không có gì, không có gì!” Tần Vũ Tinh tỉnh lại, đầu óc có chút hỗn loạn. Đến tận cùng, cô còn có thể không tin cái gì nữa đây? Một lần nữa, sự thật lại hiện rõ trước mặt, cô không nhìn lầm, cũng không nghe lầm!”

Tâm tình rối loạn, cô đi ra khỏi tòa nhà, hít vào thật sâu không khí lạnh lẽo, đi vòng vòng trong đại viện không rõ mục đích.

“Là cô ta, chính là cô ta!” Một loạt tiếng người vang dội từ xa truyền tới.

Đột nhiên, một đám người ở đối diện đi tới, có người đưa tay chỉ chỉ Tần Vũ Tinh, nói: “Là cô ta! Tôi nhớ ra cô ta, cô ta cũng là bác sĩ. Cô ta chính là bác sĩ trong phòng giải phẫu... Anh ba chết trên bàn mổ trước mặt cô ta đó!”

Tần Vũ Tinh sững sốt, nhìn thấy một nhóm gồm ba bốn ông lớn đang nhào tới, theo bản năng, cô xoay người nhanh chân bỏ chạy.

Nóc nhà lũng còn gặp mưa suốt đêm, Tần Vũ Tinh cảm thấy mình xui tận mạng.

Cô nhớ lại thời còn đi học, có nghe qua định luật Murphy, bạn càng sợ hãi một điều gì đó, thì nó lại càng có cơ hội xảy ra trong cuộc sống của bạn.

Có một số việc thật không thể nói ra miệng. Vừa rồi cô vừa nói với đám y tá, mình mới tham gia phẫu thuật đã chết người, người nhà bệnh nhân đã tìm đến bệnh viện gây rối, lại còn nhìn thấy cô trước tiên.

Trong cuộc đời của cô, chưa bao giờ cô cảm thấy chật vật như thế này. May là hôm nay cô mang giày thể thao, nếu không thì sợ rằng cô đã bị người bắt lại. Vừa quẹo vào khúc quanh, cô đụng phải một người, ngã đùng ngồi chồm hổm trên mặt đất, thật đen đui...

Tần Vũ Tinh không thềm chống cự, cô cắn môi ngồi trên mặt đất như băng, chuẩn bị sẵn sàng cú đâm đầu tiên lần lượt giáng xuống...

Cô ngẩng đầu lên, phát hiện trước mặt có một người, nhìn hơi quen mặt. Cô hả miệng ra, giơ tay chỉ chỉ anh ta, không phải là anh bạn đeo khăn quàng cổ trong thang máy hay sao?

Hình như anh bạn này ý thức được hoàn cảnh cấp bách của cô, vội vàng đứng lên, kéo cô dậy rồi chạy về hướng nhô hẻm. Tần Vũ Tinh cho rằng nên chạy ra đường cái lớn, mặc dù cô không trông cậy vào ai sẽ ra tay nghĩa hiệp, nhưng chạy về hướng không có người, không phải là sa vào con đường chết hay sao?

Chỉ là sức lực của anh bạn này rất lớn, Tần Vũ Tinh phải dùng hết sức mới không bị kéo ngã.

“Bên này!”

Tần Vũ Tinh do dự trong khoảnh khắc, nghĩ đến dù sao tình cảnh cũng không còn khả năng trở nên tệ hơn nữa, đành để anh ta muốn tùy ý kéo đi đâu thì kéo.

Hai người chạy một hồi đến một ngõ cụt. Ai nói ngõ hẻm khắp nơi ở Bắc Kinh đều thông nhau... Đó là mười năm trước rồi! Hiện nay, bởi vì điều luật vi phạm tư ẩn mà các ngõ hẻm đều bị xây bít lại, nước chảy không lọt.

Tần Vũ Tinh khom người, hai tay chống đầu gối thở dốc. Hút vào một hơi không được, cổ họng ho khan... Một bàn tay mềm mại vỗ vỗ lưng của cô, cô ngẩng đầu lên, xấu hổ nói: “Cám ơn.”

“Bọn họ ở chỗ này!” Có người la lên.

Tần Vũ Tinh buồn bực, hồng rỗi, thật có lỗi với anh bạn quàng khăn cổ, nói: “Anh chạy lẹ đi, mục tiêu của bọn họ là tôi.” Không phải cô khinh thường anh bạn quàng khăn cổ, chỉ là anh ta cho người ta cảm giác rất sạch sẽ, không có chỗ nào giống loại người có thể đánh chửi nhau với người khác.

Anh bạn lắc đầu, đáy mắt tươi cười, hình như hoàn toàn không ý thức được hoàn cảnh hiện tại...

“Còn có một ‘tiểu bạch kiếm’ đi theo cô ta nữa.” Người đàn ông mập mạp kêu lên.

‘Tiểu bạch kiếm’...

Tần Vũ Tinh nhìn trộm, đánh giá anh bạn một chút. Nếu chỉ nhìn đầu tóc ngắn mềm mại, và vầng trán đầy đặn trắng nõn, cộng thêm mắt phượng nhỏ dài, quả thật đây là ‘tiểu bạch kiếm’ trong cực phẩm đấy.

“Đánh nó!” Ba bốn người đàn ông to lớn nhào tới. Một người trong số người đó còn nhặt một cây gậy từ dưới đất lên. Tần Vũ Tinh cau mày, lo lắng.

Anh bạn lựa cơ hội thích hợp, kéo cô về phía sau che lại, cởi áo khoác ra, ngón tay duỗi ra theo kiểu bộ dạng chuẩn bị động thủ.

“Ê, thôi đi, chúng ta nên chạy thì hơn.” Tần Vũ Tinh không nghĩ rằng bọn họ có phần thắng. Một thằng bé tuần tú như vậy mà bị hủy dung thì thật đáng tiếc. Mặc dù cô không nhìn rõ tướng mạo của anh ta lắm, nhưng chỉ bằng vào phong cách cũng đủ biết anh ta có giáo dục, tính tình ôn hòa.

Chỉ là, năm phút sau, một lần nữa, tam quan của Tần Vũ Tinh lại bị lật nhào...

Cô cho là tính tình anh bạn ôn hòa... Anh ta thuận tay, ném người đàn ông mập mạp đang nhào tới qua vai, sau đó đoạt lấy cây gậy, vung lên đánh thẳng vào mặt của người đàn ông thô kệch không chút nương tay.

Thật là đau! Toàn thân Tần Vũ Tinh nổi da gà hết lên. Cô thuộc loại con gái không nỡ ra tay vả miệng người khác.

Cả đời này chưa từng đánh lộn với ai...

Cái khăn quàng cổ màu xám của anh bạn này bị người ta kéo xuống, lộ ra khuôn mặt có góc cạnh rõ ràng.

Da tay của anh ta trắng nõn mịn màng, đôi mắt sâu thẳm đen tuyền, tóc ngắn hơi gợn sóng, sống mũi cao khêu gợi, đôi môi rất mỏng, hình môi lại càng tuyệt mỹ. Toàn thân lộ ra mấy phần tao nhã không diễn tả được, cho dù là anh ta đang đánh nhau với người ta.

Nhưng mà, anh ta ra tay ngoan độc, ra tay ngắn gọn, không dây dưa, nhanh, ác độc, chuẩn xác... Đây tuyệt đối là người trong nghề đã được tôi luyện.

Chẳng bao lâu sau, cả bốn người đàn ông to lớn đều bị quật ngã. Vốn là ban đầu hung hãn, hai người còn lại quay đầu bỏ chạy. Ánh mắt của anh bạn trong veo nhưng lại lạnh lùng, hướng về một tên mập mạp ở dưới đất đá một cú, lạnh nhạt nói: “Cút!”

Mập mập đứng lên, cúi đầu khom lưng rồi trở về đường cũ, ví tiền rớt dưới đất mà cũng không dám nhặt.

Tần Vũ Tinh khoanh tay trước ngực, đúng là không biết nên nói cái gì.

Anh bạn ném cây gậy sang một bên, nhặt khăn quàng cổ và áo khoác lên, đưa mắt nhìn về phía Tần Vũ Tinh, khóe môi nhếch lên, nói: “Không sao chứ?”

Ừ, không sao... Trong lòng Tần Vũ Tinh thầm nói. Cô do dự nhìn về phía anh bạn, nắng chiều sáng rực chiếu lên người anh ta, tản ra hào quang thánh thiện. Anh ta thật là rạng rỡ, tươi cười dịu dàng. Đúng là vừa rồi cảm xúc của cô có chút hoảng hốt, thật là một người hay sao?

“Tần Vũ Tinh!” Anh bạn đột nhiên mở miệng.

Toàn thân Tần Vũ Tinh cứng đờ, lui lại phía sau một bước, theo bản năng bật hỏi: “Anh là ai?”

Anh bạn đi về phía cô, cúi người nhặt thẻ công tác của cô, đưa lại cho cô. Trên thẻ công tác có ghi tên họ của cô. Tần Vũ Tinh bình tĩnh lại, không khỏi xấu hổ cười một tiếng, nói: “Cám ơn anh!”

“Không sao!” Người đàn ông nhẹ giọng nói. Giọng nói rất êm tai, mang theo một loại thu hút không nói nên lời.

“Chuyện này, anh...”

‘Ừc ừc’ một tiếng, Tần Vũ Tinh ngậm miệng lại. Bao tử kêu, thật mất mặt em gái cô mà... Cô còn chưa ăn trưa...

“Tôi đói bụng!” Đột nhiên anh bạn lên tiếng.

Tần Vũ Tinh ngần ngừ rồi ra, nói: “Vậy để tôi mời anh ăn trưa nhé!”

“Không! Tôi mời cô!” Giọng nói của anh bạn vẫn như cũ, rất dịu dàng, lại vô cùng kiên quyết.

Tần Vũ Tinh liếc mắt nhìn đồng hồ Omega trên cổ tay của anh ta, thầm nghĩ anh ta không phải là người không có tiền, cho nên từ chối được phụ nữ mời khách. Tần Vũ Tinh có hơi khát nước, móc một bình nước từ trong xách tay ra, uống một hớp rồi hỏi: “Đúng rồi, còn chưa hỏi tên tuổi của anh.”

Anh bạn ừ một tiếng, nói: “Hạ Thiên.”

Phốc... Tần Vũ Tinh phun nước lên mặt anh ta.

ĐỂ ANH GẶP EM LÚC TỐT NHẤT

Mã Hiểu Dạng
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Mời Cơm

Đầu óc của Tần Vũ Tinh trống rỗng. Cô hơi có chút chột dạ, dường như chỉ vài tiếng đồng hồ trước đây, cô còn ‘Baidu’ Hạ Thiên!

Cũng vẫn là tại vì Bạch Nhược Đồng...

Đột nhiên cô hiểu được vì sao Hạ Thiên lại xuất hiện ở bệnh viện, có lẽ là vì đến thăm Bạch Nhược Đồng. Chẳng lẽ Bạch Nhược Đồng đúng như những tờ tạp chí đồn nhảm đã nói, là bạn gái của anh ta? Anh ta vừa mới bước chân ra khỏi bệnh viện, Từ Trường Sinh và Bạch Nhược Đồng phát sinh tranh chấp. Đầu đuôi câu chuyện này là như thế nào?

Mang theo rất nhiều nghi vấn, Tần Vũ Tinh và Hạ Thiên đi vào một hội quán theo kiểu viện Tứ Hợp, lên là Âm Hương Tiểu Trù.

Hạ Thiên vẫn mang khăn quàng cổ và đội mũ. Anh đưa mắt nhìn Tần Vũ Tinh nói xin lỗi: “Tôi ăn mặc như thế này đi chung với em có kỳ quái lắm không?”

Tần Vũ Tinh ngẩn ra, vội vàng lắc đầu nói: “Ngài đang nói gì đấy? Lần này còn phải cảm ơn ngài, nếu không...”

“À, tôi không cần cô cảm ơn.” Hạ Thiên nói thẳng, vẫn nhìn cô chăm chăm, mang theo ý tứ không ràng.

Những lời này có hai loại ý nghĩa có thể lý giải: 1) Không cần cảm ơn. 2) Tôi muốn thứ khác...

Tần Vũ Tinh không suy nghĩ nhiều. Tính cách bánh bao* của cô phát huy vô cùng nhuần nhuyễn, đầu óc chủ động tiếp thu lý do 1).

*tính cách ‘bánh bao’: người TQ dùng chữ ‘bánh bao’ để diễn tả tính cách của những người không thích cãi lại, mặc cỡ khi nói ‘không’, không giỏi về lãnh vực duy trì sở thích, rất dễ bị người khác ảnh hưởng.

Hình như Hạ Thiên là khách quen của hội quán này, phục vụ dẫn họ trực tiếp đi vào căn phòng trong cùng. Phong bao chỗ này không lớn lắm, lại có thể nhìn thấy quang cảnh thành phố bên ngoài. Ồ! Ồ! quýpđôn! Đột nhiên Tần Vũ Tinh phát hiện, đối diện bên kia đường chính là cửa chính của bệnh viện. Cô không khỏi ngạc nhiên nói: “Thật sự rất có phong cách riêng biệt. Tôi không biết nơi này tiềm ẩn một hội quán thanh lịch an tĩnh như thế này!”

“Ừ, tôi cũng là tình cờ phát hiện.” Hạ Thiên giải thích. Từ đầu tới cuối, ánh mắt anh ta không hề rời khỏi gương mặt của Tần Vũ Tinh.

“Ngài Hạ, ngài muốn ăn cái gì?” Không khí có vẻ ngưng ngùn, Tần Vũ Tinh mở miệng trước.

“À, tôi sao cũng được. Cô ăn cay được chứ?”

“Thích!” Tần Vũ Tinh nói thẳng.

“Ừ, ở đây có món ếch trâu ăn rất ngon.”

“Tôi sao cũng được. Xem ra đồ ăn ở đây rất đặc tiền. Lần này ngài giúp tôi, tôi nên mời khách.” Tần Vũ Tinh tùy ý nói.

Hạ Thiên trầm lặng một lát, nói: “Tôi có thể hội viên ở đây, sẽ được giảm

giá, để tôi trả cho. Nếu cô cảm thấy ngại ngùng thì chúng ta có thể hẹn lần sau nữa.”

“Được!” Tần Vũ Tinh sáng khoái nói.

Hạ Thiên khẽ nhếch môi, phụ họa nói: “Ừ, để lần sau. Làm sao tôi có thể liên lạc được với cô? Số điện thoại di động của cô là số mấy?”

Tần Vũ Tinh ngẩn ra, lộ vẻ do dự.

Hạ Thiên bình thản viết số điện thoại của mình lên tờ giấy, đưa cho cô nói: “Cô phone tôi là được rồi...”

$\Sigma(\circ\Delta^{\circ}|||)\}$

Tần Vũ Tinh thấy thế, không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt bấm số điện thoại. Đột nhiên cô cảm thấy mình rất keo kiệt! Hạ Thiên người ta ‘hăng hái làm việc nghĩa’, thân là đại minh tinh còn không sợ tin tức bị tiết lộ, cô lại do do dự dự. Thật kiểu cách quá đi thôi!

Tần Vũ Tinh và Hạ Thiên cùng nhau trao đổi số điện thoại.

Để cho chắc ăn, Tần Vũ Tinh lén lút tra lại tập ảnh trên Baidu, xác định người trước mặt quả thật là Hạ Thiên $\sim(\geq \nabla \leq)/$

~Tần Vũ Tinh là dân Hồi giả, không ăn thịt heo. Sau đó lại phát hiện Hạ Thiên chỉ gọi thịt bò, nên cũng không nhiều lời. Hai người đều có vẻ đói bụng, mỗi người một mâm ăn sạch trơn. Tần Vũ Tinh dần dần tỉnh táo lại, thật ra minh tinh cũng chỉ là người bình thường, lúc ăn cơm cũng không có gì khác lạ.

Hạ Thiên nhìn cô ăn ngấu ăn nghiền, đáy mắt tươi cười nói: “Tôi gọi không ít món ngon, cô có thể từ từ ăn.”

Tần Vũ Tinh ngượng ngùng lau khóe miệng, nói: “Anh cũng thế, đánh nhau mất nhiều sức lực. Anh là nhân vật công chúng, chỉ mong sẽ không gây nhiều phiền phức cho anh.”

Hạ Thiên không lên tiếng, hỏi: “Cô là bác sĩ à? Bình thường bận rộn không?”

“Không đáng kể! Tôi mới tốt nghiệp năm nay, làm hai năm thì đổi phòng khám một lần.”

“À, vậy sao này có thể đăng ký tìm cô được không?”

Tần Vũ Tinh gật đầu nói: “Được chứ! Chỉ có điều, không phải anh là minh tinh sao? Nghe nói minh tinh nào cũng có trợ lý, có người hầu, tài xế, tại sao anh chỉ có một mình? Không lẽ đang làm việc cá nhân à? Cô rũ mắt, ra vẻ tùy ý nói.

Hạ Thiên ừ một tiếng, trực tiếp thẳng thắn: “Tôi đến thăm Bạch Nhược Đồng. Vừa rồi em có đi lâu 7, chắc biết rõ mà phải không? Hôm qua sau khi cô ấy bị treo ngược trên dây thì đột nhiên bất tỉnh.”

Sự thẳng thắn thành thật của anh khiến Tần Vũ Tinh có chút ngạc nhiên, lúng túng nói: “Dạ dạ, cô Bạch thật xinh đẹp, các người... khụ... hai người không phải là bạn trai bạn gái sao?”

“Hạ Thiên rũ mắt, nhỏ giọng nói: “Không phải, tôi vẫn còn độc thân.” Anh dừng lại một hồi, có vẻ ngụ ý nói: “Về phần cô Bạch, ngược lại cô ấy lại có một bạn trai không tệ.”

Thân thể Tần Vũ Tinh cứng đờ, ánh mắt dán chặt lên mắt của Hạ Thiên, nhẹ giọng nói: “Bạn trai của cô ấy là ai? Ngài Hạ biết không ạ?” Cô không dám nhìn thẳng vào đáy mắt đen sâu thăm thẳm của Hạ Thiên. Cô thấy đối phương không nói chuyện thì cười cười đánh tan không khí: “À, hỏi như thế

có chút lỗ mãng. Thật ra tôi cũng không phải tò mò lắm đâu, dù sao đây cũng là chuyện riêng tư của cô Bạch. Ha...”

“Không sao! Bạn trai của cô ấy không phải là người trong ngành.”

Bàn tay phải của Tần Vũ Tinh không tự chủ được mà nắm chặt đôi đũa, ừ một tiếng.

Chẳng lẽ đúng là Từ Trường Sinh?

Reng reng reng...

Điện thoại di động của Hạ Thiên vang lên, anh cầm điện thoại lên, tùy ý nhấn tắt.

Một lúc sau, di động lại vang lên.

Tần Vũ Tinh dùng khăn long lau khóe miệng, nói: “Có phải tôi có mặt ở đây bất tiện cho anh không? Không sao cả, anh cứ nghe đi.”

Hạ Thiên ngẩn người ra, cau mày nói: “À, lát nữa cô đi đâu? Tôi đưa cô đi.”

“Không cần, không cần. Tôi sẽ trở lại bệnh viện. Đi thôi.”

.....

Reng reng reng. Hạ Thiên nhận điện thoại, nghe một hồi cau mày nói: “Cho nên?”

Tần Vũ Tinh phát hiện vẻ mặt của anh không tốt lắm, do dự một chút nói: “Thôi tôi về trước đây. Lần sau ngày nào anh rảnh, tôi đều ok.” Dù sao cô cũng nợ anh một ân tình.

Hạ Thiên khẽ chần chừ một lúc rồi nói: “Cẩn thận an toàn. Tôi sẽ gọi điện thoại cho cô.”

“Dạ.” Tần Vũ Tinh híp mắt cười cười.

“Tần Vũ Tinh!” Đột nhiên Hạ Thiên lên tiếng gọi cô lại.

Tần Vũ Tinh sửng sốt một chút, dừng lại trước cửa, quay đầu lại hỏi: “Có chuyện gì thế?”

Hạ Thiên sửng sốt một chút, lắc đầu nói: “Không có chuyện gì! Chỉ là muốn kêu tên của cô một chút thôi.”

“À à, vậy tôi đi đây. Hẹn gặp lại.” Tần Vũ Tinh trợn tròn mắt, tay, vội vàng đi xuống lầu. Cô ôm ngực, nhịp tim có chút đập loạn. Áp lực ăn cơm với trai đẹp thật lớn, lại còn là một đại soái ca. Hạ Thiên để lại cho cô một cảm giác là lạ...

Dáng dấp của Hạ Thiên xuất chúng như vậy, nếu đã gặp qua thì tuyệt đối không thể nào quên. Anh nổi lên từ Thâm Quyển, sau này lại thi vào học viện điện ảnh Bắc Kinh. Nếu hai bên có liên quan với nhau thì anh đã không đợi tới bây giờ mới xuất hiện trước mặt cô.

Ừ, nhất định đơn giản là ngoài ý muốn. Thật sự là một người rất quái lạ... Tần Vũ Tinh tự mình lẩm bẩm.

Cô lắc mạnh đầu, quyết định không thêm suy nghĩ tới Hạ Thiên nữa. Hạ Thiên là diễn viên, là minh tinh, là người cả đời này không có khả năng xuất hiện cùng với cô.

Việc khẩn cấp chính là chuyện của Tần Vũ Sinh. Hình như người đàn ông muốn cùng cô tiến xa hơn nữa có bí mật khác. Chưa kết hôn mà đã gặp phải bạn trai bắt cá hai tay, mới đây mà cô thật phải mất hết rồi sao...

Âm Hương Tiểu Trù, bên trong phòng bao, Hạ Thiên tắt điện thoại đi động, ngồi lẳng lẳng một mình rất lâu.

Ánh mắt anh không di chuyển, nhìn chăm chăm chiếc ghế Tần Vũ Tinh đã từng ngồi qua, thật lâu sau, nhẹ nhàng sờ trán một cái. Anh đứng lên, nhét tay vào túi, yên lặng đứng thẳng tắp trước cửa sổ sát đất nhìn về phía đường phố nhộn nhịp, không nhúc nhích. Ánh chiều tà sau giờ trưa xuyên qua cửa sổ kính, lướt qua tóc mai của anh, bả vai, cổ. Nhìn từ đằng xa tới, bóng lưng cao gầy có vẻ rất cô đơn.

Một lúc lâu sau, bên ngoài truyền tới tiếng bước chân vội vã, rồi một người đàn ông bước vào, đi thẳng đến bên cạnh Hạ Thiên, tay phải đặt trên bả vai của anh nói: “Đại thiếu gia à, tôi gọi điện thoại cho anh, trước thì không nhận, sau thì tắt máy, anh có ý gì hả?!”

Hạ Thiên không nói chuyện, mặt mày cũng không có cảm xúc.

Người đàn ông thở dài, nói: “Đi thôi, buổi tối còn phải đi đón anh rể tôi.”

Hạ Thiên lạnh nhạt ừ một tiếng, nhúu mày oán trách: “Vừa rồi cậu gọi điện như đòi mạng, bộ muốn chết hả?”

Người đàn ông nhúu mày nói: “Cậu có biết tôi tìm cậu làm gì không?”

“Thẩm tổng, ngài uống trà phải không ạ?” Phục vụ đi vào đúng lúc, đứng một bên cung kính lắng nghe.

Người đàn ông này chính là ông tổng của ảnh nghiệp Tinh Thần vừa mới nổi lên mấy năm nay, Thẩm Huy. Anh ta còn có một thân phận khác, là con riêng của đại luật sư nổi tiếng nhất ở Thâm Quyển. Chính xác mà nói thì anh đã được nhập tịch, được thừa nhận là con trai duy nhất của nhà họ Thẩm. Cha của anh ta dựa vào kiện tụng mà lập nghiệp, sau đó thành lập tập đoàn đầu tư Quang Diệu. Hiện nay, chị cả cùng cha khác mẹ, Thẩm Tinh, là người quản

lý tập đoàn này.

Mười năm trước, anh ta vẫn là một tên côn đồ lưu lạc đầu đường xó chợ, nếu không phải có chuyện ngoài ý muốn...

“Thẩm Tinh vừa gọi điện thoại cho tôi, dặn dò chúng ta phải tiếp đãi anh rể tử tế. Cậu cũng biết rồi, đàn bà mà, mặc kệ đang nắm vị trí nào, đều không thể chữa khỏi tật xấu lòng dạ hẹp hòi. Tôi đoán chừng ba ngày tới phải ‘hậu hạ’ 24/24 bên người anh rể, không có một chút cơ hội ngủ lại ‘chùa’ khác.”

“Ừ.”

“Mặt khác, có người chụp được hình cậu tới thăm Bạch Nhược Đồng, đã gửi cho ông chủ cậu rồi. Tôi xem ra ông chủ cậu sẽ không vì cậu mà lo liệu giao tiếp, ý của cậu thì sao? Cần ép xuống không? Hay là thôi thêm lửa? Rốt cuộc cậu nghĩ như thế nào?”

“À.”

“À cái gì? Rốt cuộc cậu muốn làm gì? Cậu có dự tính gì cho tương lai? Từ nhỏ chúng ta đã ra vào có nhau, chẳng lẽ ngay cả tôi, cậu cũng không muốn nói sao? Năm đó bán mình cho Thụy Hải là bất đắc dĩ, bây giờ nhìn lại bản hợp đồng thật có vấn đề, tuyệt đối không liên quan đến việc cậu tuyên bố đến kỳ không gia hạn.”

Thẩm Huy nhìn Hạ Thiên buồn bực không vui, nổi giận nói: “Tôi đã sớm bảo cậu mấy năm trước, giải ước hợp đồng với Thụy Hải đi. Nếu hai bên sớm muộn gì cũng trở mặt, cần gì phải quan tâm về vấn đề mặt mũi. Hết lần này tới lần khác, cậu muốn giữ gìn thanh danh, bây giờ xem ra Thụy Hải không muốn buông ta cái người gà đẻ trứng vàng này rồi. Chẳng lẽ cậu còn vì mặt mũi mà tiếp tục bán mình cho bọn họ sao?”

Sắc mặt Hạ Thiên ảm đạm, ánh mắt sâu thẳm u buồn, hình như tâm sự

nặng nề.

Thấm Huy nhìn chăm chăm anh vài lần, muốn nói lại thôi, cuối cùng giờ tay khoác lên vai của anh nói: “Đi thôi, người anh em!”

ĐỂ ANH GẶP EM LÚC TỐT NHẤT

Mã Hiểu Dạng
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Quán Bar

Thẩm Huy lôi kéo Hạ Thiên đang không tập trung lên chiếc xe thể thao Lamborghini anh mới mua.

Các ký giả của tập đoàn Cao Triều theo dõi Thẩm Huy 24/24, vừa nhìn thấy tư liệu sống tới thì lập tức chụp lia lịa. Nghĩ tới sáng mai sẽ có người tuôn ra hình ảnh Hạ Thiên xuất hiện cùng lúc với Bạch Nhược Đồng nhập viện, Thẩm Huy quyết định để ọi người tùy tiện chụp ảnh.

Đối với người ngoài, loại hành vi này chính là thị uy trước mặt Nhược Đồng.

Tuy rằng Hạ Thiên đến thăm cô, nhưng cuối cùng vẫn là leo lên xe tôi... Dám cùng tôi tranh đoạt đàn ông, đi chết đi!

Không biết có một fan đê tiện nào đó, thành lập một tiêu đề trên Twitter, công tử Thẩm tuy thế mà lại là mỹ nhân mặt trắng, ai sẽ là người thích hợp đây!!!

Cũng không có gì ngạc nhiên, công Tử Thẩm cố gắng đánh bại mỹ nhân mặt trắng, đang hoàng sánh vai cùng ‘phu nhân Hạ’. Khu bình luận náo nhiệt một cách đặc biệt.

【Bạch Nhược Đồng có thể làm gì cho Hạ Thiên? Cô ta đã dùng tài nguyên giáo sư Hạ của chúng ta bấy nhiêu lâu rồi.】

【Mua mua mua! Thấm tổng, mua!】

【Chào mọi người, tôi họ Lam, tên đầy đủ là Lamborghini】 Hình cái đầu của người anh em này là chiếc xe mới mua bị đập nát của Thấm Huy.

【Ông xã, muốn em đi!】 Một người đẹp to gan thổ lộ.

Người đẹp (b) trả lời (a): **【Đi chết đi! Không cho dành Hạ Thiên với tôi.】**

Người đẹp (a) hào phóng nói: **【Tôi muốn công tử Thấm.】**

Người đẹp (a) nói với (b): **【Điểm thú vị từ đâu tới phá hoại, cú! Không cho chia rẽ giáo sư Hạ và bà xã...】**

Trong lúc đề tài hấp dẫn về Hạ Thiên đang náo lên, trước cửa bệnh viện càng ngày càng có nhiều ký giả tòa soạn ngồi chồm hổm đợi Bạch Nhược Đồng, bị ép quý tộc gây nên kẹt xe trên con đường lớn yên tĩnh. Thấm Huy và Hạ Thiên đi phi trường đón chồng của Thấm Tinh, Lương Khiếu Thiên. Lương Khiếu Thiên cũng sinh ra trong gia đình luật. Gia đình họ Lương và gia đình họ Thấm liên hiệp chặt chẽ, hoàn thiện hệ thống pháp chế, rất có mặt mũi trong giới xã hội. Tập đoàn Quang Diệu càng ngày càng lớn mạnh.

Cha của Thấm Huy, Thấm Hưởng Nam, vượt qua thời điểm cải cách chế độ ở Thâm Quyển. Bất quá ông trời rất công bằng, sự nghiệp của Thấm Hưởng Nam càng phát triển, ông càng muốn có con nối dõi tông đường. Trước sau ly hôn ba lần cũng không thể sinh được con trai. Ngược lại, sau một lần qua đêm với người ta trong lúc đi công tác ở Bắc Kinh, ông đã có được Thấm Huy.

Đáng lẽ tên của Thấm Huy là Trần Huy. Anh và Hạ Thiên đều xuất thân ở cô nhi viện. Sau đó cô nhi viện bị phá bỏ và rời đi nơi khác, hai người lưu lạc đầu đường xó chợ, cùng nhau học nghề sửa xe. Mười lăm mười sáu tuổi làm việc trái phép, hai người sợ bị truy cứu trách nhiệm, không hiểu biết nhiều,

nên lén lút trốn lên xe lửa, chọn nơi xa nhất để trốn tránh. Vì vậy cả hai đến được Thâm Quyển, sống qua ngày bằng cách bán máu, không ngờ bị nhà họ Thâm tìm tới.

Thâm Tinh lớn hơn Thâm Huy mười ba tuổi, là một nữ cường nhân, hoàn toàn thừa kế tính tình của cha, rất cố gắng cũng như có dã tâm lớn, nhìn xa trông rộng, ý tưởng vượt trội. Cô đối với Thâm Huy như chính mình sinh ra, nuôi như con của mình. Lâu ngày, Thâm Huy trở nên rất thân thiết với cô.

Hạ Thiên ủ rũ ỉu xiu hỏi: “An bài thế nào rồi?”

“Chị tôi hỏi thăm. Tôi khẳng định không dám dẫn anh rẽ đi chơi bấy bạ. Nhưng là đàn ông đó, quản lý quá nghiêm ngặt sẽ dễ xảy ra chuyện. Tôi đã đặt trước phòng bao ở hộp đêm Hậu Hải, mọi người đều tới uống rượu. Cậu tới không?”

Hạ Thiên gật đầu một cái: “Anh Lương tới thì tôi nhất định không trốn.”

“Ừ ừ. Về chuyện hợp đồng của cậu, tôi cảm thấy nên để cho anh rẽ xử lý đi. Anh rẽ là sư phụ về phương diện hợp đồng. Cho tới bây giờ, chỉ có anh ta bịp bợm người khác thôi, chưa từng thấy qua ai dám lừa bịp anh ta. Cậu đó, chỉ vì sĩ diện! Cậu ở trong ngành này còn muốn giữ mình trong sạch kiêu ngạo, có mấy người sẽ tin! Cậu còn chưa đụng tay của Bạch Nhược Đồng thì ông chủ đã đưa ra tin đồn nhảm. Sớm hay muộn, lợi dụng lúc cậu không chú ý, tung ra một tin đồn lớn, để làm nâng đỡ người nào đó mà bọn họ đang bí mật đào tạo. Đây chính là sự thật, người anh em ạ!”

Hạ Thiên cụp mắt xuống, nói: “Không nói chuyện này nữa, tôi muốn xử lý chuyện này một cách êm đẹp.”

“Hừ!” Thâm Huy không cam lòng quay đầu nói: “Tôi biết cậu muốn cái gì! Nhưng làm ơn, đại thiếu gia Hạ à, làm diễn viên mà sao không có bản lĩnh

vậy hả? Thời đại thay đổi rồi...”

Hạ Thiên nhíu mày, không nhiều lời, cả người lười biếng dựa ra sau. Toàn thân toát ra hơi thở u buồn khó tả. Vai diễn đầu tiên khiến anh nổi tiếng là một bộ phim truyền hình dí dỏm, và cũng vì phong cách của anh rất tiên phạm.

Duy chỉ có anh rõ ràng hơn ai hết, tính cách thật sự của anh không có chút ôn hòa nào hết, ngược lại quả quyết khác thường

Tần Vũ Tinh ra khỏi bệnh viện trở về nhà. Dọc theo đường đi, cô có chút không yên lòng, nhịn không được, thỉnh thoảng nhìn xem điện thoại di động một chút.

Đình đình

Tin nhắn của Từ Trường Sinh.

“Vũ Tinh, cơm trưa gia đình cuối tuần này anh không tham dự được. Khách sạn anh đã đặt xong. Em dẫn cha mẹ anh và chú thím đi đi nhé.”

Tần Vũ Tinh suy nghĩ một lát, trả lời lại: “Biết rồi!”

Một lát sau, Từ Trường Sinh gửi đến một tin nhắn: “À, tại sao không phải là ‘Tốt’?”

Tần Vũ Tinh ngẩn người ra, không khỏi bật cười. Đúng là Từ Trường Sinh, một Từ Trường Sinh tử tử, chú ý chi tiết còn nhiều hơn cô. Thường ngày, anh gửi tin nhắn cho cô, theo lẽ thường, cô đều trả lời【Tốt, ^_^ (không mặt cười)】.

Chính cô còn chưa để ý đến những biểu tượng cảm xúc nhỏ nhoi này, Từ Trường Sinh lại cảm giác ra được.

Tần Vũ Tinh nghe nói anh sẽ rời Bắc Kinh, cũng không muốn dây dưa , trả lời: “Tốt, ^_^.”

Cô luôn luôn ngoan ngoãn, đối với bản thân thì yêu cầu nghiêm khắc. Lúc đi học thì tính tình có chút mạnh mẽ hơn, cho nên lúc đó đã không thích bạn chung lớp, Tô Tiểu Mộc. Cô không giải thích được vì sao Tô Tiểu Mộc không ưu tú, nhưng lại có thể đạt được toàn bộ sự chú ý của Mục Vũ Sâm. Sau đó, cô đã làm chuyện sai lầm. Chuyện sai lầm nhỏ này lại gây ra hiệu ứng bướm bướm (Butterfly effect) , tạo nên một kết cục không thể nào thay đổi được.

Cô không vui vẻ, hai mươi bốn tuổi rồi mà cuộc sống lại giống như người bốn mươi hai tuổi.

Cuộc sống kích thích, nghĩ cũng không dám nghĩ.

Sợ sẽ tổn thương người khác, cũng sợ khiến mẹ bận tâm. Cô không bao giờ khiến mẹ mình thất vọng một lần nữa.

Đột nhiên Tần Vũ Tinh cảm thấy rất mệt mỏi, tìm chỗ không người, dừng xe lại, thả ghế nằm xuống, gác tay lên trán.

Reng reng reng. Bạn thân Hạ Lộ gọi điện tới.

“Bạn tốt Hạ Lộ điện tới.

“Honey, làm gì đó!”

Tần Vũ Tinh ngồi thẳng người lại, hít một hơi nói: “Đang rảnh rồi đây!”

“Vậy thì tốt! Hôm nay có quán bar của người bạn mới mở, được giảm giá, tới đây tụ họp đi!”

“Cậu còn gọi ai nữa?” Tần Vũ Tinh nhú mày. Nếu là ngày xưa, cô sợ

rằng mình sẽ từ chối vì phải về nhà chăm sóc cha mẹ. Nhưng hôm nay tinh thần của cô vô cùng mệt mỏi, làm gì cũng ương ương dở dở, hết sức mơ hồ.

“Không ít người. Trời ơi, cậu đừng cứng nhắc giống vậy mà, cũng phải nên đi cho biết người biết ta. Chỉ là nhảy nhót, uống chút rượu phát tiết tí thôi. Đương nhiên, cậu có thể đặc biệt uống sâm banh, hay là những thứ khác, ok?”

“Được rồi.” Tần Vũ Tinh lên tiếng trả lời.

Ngược lại, Hạ Lộ sững sốt một lát, nói: “Lão nhân gia Vũ Tình! Cậu không có chuyện gì chứ? Sảng khoái như vậy à? Đáng lẽ tớ chả hi vọng nhiều với cậu đấy!”

“Điên quá mà...” Tần Vũ Tinh tức giận nói.

“Hi hi, mau tới đi. À, anh họ tớ cũng ở đây đó.” Anh họ mà Hạ Lộ nhắc tới là Hạ Vũ. Anh thường hay nói tên của Tần Vũ Tinh và anh có bát tự rất hợp nhau. Nếu không phải Tần Vũ Tinh đã đính hôn, anh sẽ tranh giành không do dự.

Tần Vũ Tinh không trả lời, nhún nhún vai, lái xe đến thẳng Hậu Hải. Cô chưa bao giờ say rượu, nhưng thường hay nghe người ta nói rượu mạnh say lòng người. Vào lúc này đây, cô muốn loại rượu mạnh nhất, để tổng xuống sự uất ức đang chặn ngang ngực, nếu không cô sẽ phải đè nén tới mức nổi điên mất thôi.

Tương lai, biết đi về đâu?

Nhưng đã là người thì sẽ có tính khí, huống chi trước kia tính khí của Tần Vũ Tinh không nhỏ, bất quá chỉ là học được cách nhẫn nại.

“Hi, Tiểu Tinh.” Hạ Vũ xáp người tới, tiếng nói truyền đến bên tai. Anh

cố ý tới trước cửa đón Tần Vũ Tinh: “Đi, chúng ta có phòng riêng. Đáng lẽ muốn theo em họ đi tán gái ở sàn nhảy, nhưng có em ở đây, anh sẽ kìm chế.”

Hì hì, Tần Vũ tình nhìn động tác khoa trương của Tần Vũ Tinh, không khỏi cảm thấy buồn cười. Cô đưa áo khoác cho anh, lộ ra áo nỉ và quần jeans.

Ánh mắt Hạ Vũ đánh giá cô từ trên xuống dưới, nói: “Rất giản dị nhen tiểu Tinh Tinh. Cách ăn mặc của em thật là đặc sắc.”

“Hả?” Tần Vũ Tinh nhìn lại. Tuy rằng thời tiết càng ngày càng lạnh, nhưng phần đông các cô gái đều mặc váy ngắn kết hợp với áo bó sát. Bộ quần áo này của cô quả thật rất giống học sinh tiểu học.

“Nói chuyện đi, anh sợ một hồi ông chủ quán bar tưởng em chưa đủ tuổi vị thành niên đó.” Hạ Vũ trêu chọc nói.

“Vũ Tinh, Vũ Tinh, lại đây mau.” Hạ Lộ kéo cô sang chào hỏi bạn bè một chút, nói: “Nè, toàn 0.5!” Cô chỉ vào tủ rượu duy nhất trong phòng, nhỏ giọng nói: “Ông chủ muốn theo đuổi tớ, cho nên đặc biệt ưu đãi. Cậu muốn uống sâm banh hay nước ngọt?”

“Các cậu uống gì?” Tần Vũ Tinh lên tiếng hỏi.

“Whisky, Brandy, Tequila, muốn gì có đó. Bất quá tất cả đều rất mạnh, tớ đang uống Cointreau.”

“Tớ muốn Whisky.” Tần Vũ Tinh kiên quyết nói.

Hạ Lộ há hốc mồm, giơ tay lên sờ sờ trán của cô, nói: “Cậu bị giựt kinh phong gì vậy? Đây là rượu của đàn ông, tớ không cho cậu uống.”

Tần Vũ Tinh đưa tay ngăn lại vai của cô, nói: “Tối nay là cậu gọi tớ tới. Tớ không được vui, không say không về.”

“Không có chuyện gì chứ?!” Hạ Lộ nhìn ra sự khác thường của cô, có chút không yên lòng.

Tần Vũ Tinh không để ý cô ấy, từ mình lấy chai Whisky để trên bàn, trên chai có chữ Chivasregal. Dù sao cô cũng không rành, không nói thêm lời nào hết, tự tay rót ra một ly, uống cạn.

Hạ Lộ hoàn toàn ngẩn người ra, Tần Vũ Tinh lại không nói lời nào, cạn thêm một ly.

“Hạ Vũ, anh lại đây coi chừng Vũ Tinh nè! Sợ rằng cô nàng này nổi điên rồi...”

Hạ Vũ cũng có chút buồn bực, nói: “Chuyện gì đã xảy ra với cô ấy thế?”

Hạ Lộ suy nghĩ một chút, nói: “Cuộc sống của Vũ Tinh chỉ tập trung vào hai điểm, Chủ Nhật đi nhà thờ đánh đàn, làm việc thiện. Nếu nói có ai có thể khiến nó khó chịu, trừ Từ Trường Sinh ra thì không còn ai. Nhưng tuyệt đối Từ Trường Sinh sẽ không khiến cho Tần Vũ Tinh đau khổ...”

“Hừ, sao em lại biết?” Hạ Vũ khinh thường nói: “Bỏ đi, nếu thật sự Từ Trường Sinh và Vũ Tinh chia tay thì cũng không phải chuyện lạ gì. Hai người đều rất lý trí, đánh nhau cũng không dùng lời lẽ thô tục. Hai người ở chung với nhau không cần quá mạnh mẽ.”

“Anh đừng nói bậy bạ. Bọn họ đã làm lễ đính hôn rồi.” Hạ Lộ lo lắng nói.

“Khệt...” Tần Vũ Tinh che miệng, phát ra một tiếng quái lạ.

“Tớ đã nói cậu không thể uống!” Hạ Lộ đỡ cánh tay của Tần Vũ Tinh, nói: “Tớ đưa cậu đi toilet. Cậu tưởng rượu là nước hả? Muốn học uống cũng phải từ từ, có người mới học phải pha thêm nước hay bỏ thêm đá vào, chỉ có cậu lại chơi nguyên chất như thế.”

Tần Vũ Tinh lắc đầu nói: “Tớ không sao.”

“Không sao khi gió!”

“Lộ Lộ!” Lại có thêm một người bạn xông tới ôm chầm lấy Hạ Lộ. Tần Vũ Tinh thuận thế thoát khỏi sự kìm kẹp của cô nàng, một mình đi vào phòng vệ sinh. Đầu óc của cô đặc biệt tỉnh táo, ngực lại giống như bị cái gì ăn mòn, giống như lửa mạnh thiêu đốt hừng hực, cả người nóng bức.

"Tần Vũ Tinh?" Mới vừa đi vào quầy rượu, Hạ Thiên sững sốt, dừng chân lại.

Từ sau lưng, Thẩm Huy đập lên bờ vai của anh, nói: “Đi mau đi người anh em. Mặc dù cậu được bảo vệ nghiêm ngặt như thế nào cũng sẽ bị người ta chụp được.”

"Tần Vũ Tinh!" Hạ Thiên sai bước đuổi theo. Thẩm Huy phân phó người hầu bàn mang anh rể Lương Khiếu Thiên vào phòng bao trước rồi tự mình đuổi theo Hạ Thiên.

Trong mơ hồ, Tần Vũ Tinh nghe được có ai đang gọi mình, cô lắc lắc đầu, đi vào phòng vệ sinh. Ở trong phòng vệ sinh, cô rửa mặt, soi gương. Gương mặt trong gương có lúc mờ ảo, có lúc rõ ràng... Cô... Cô ới ra ngoài.

Cô gái bên cạnh đang rửa tay, liếc nhìn cô một cách chán ghét. Tần Vũ Tinh xấu hổ vô cùng, im lặng rời khỏi toilet. Thật mất mặt!

Cô mơ hồ choáng váng xoay người, đụng vào bức tường, không khỏi sững sốt, ngẩng đầu lên.

Là một người đàn ông, rất quen mặt.

Về mặt Thẩm Huy kinh ngạc nhìn cô, lẩm bẩm nói: “Tần... Vũ Tinh...”

Tần Vũ Tinh nhú mày, nghiêng đầu hỏi: “Anh là...”

Thẩm Huy sửng sốt một lúc, khoác tay trái lên vai Hạ Thiên, nói thẳng: “Tôi là Thẩm Huy, bạn của Hạ Thiên.”

Tần Vũ Tinh ngẩn người ra một lúc, khuôn mặt bất chợt hiểu ra. Lúc cô tìm kiếm tư liệu của Hạ Thiên trên ‘Baidu’, có thấy tên của Thẩm Huy, cổ đông lớn của ảnh nghiệp Tinh Thần. Ánh mắt của Tần Vũ Tinh dừng lại trên cánh tay của anh ta đang đặt trên vai Hạ Thiên, cười ngọt ngào, thật lòng nói: “Hai người thật xứng đôi.”

.....

Sắc mặt Hạ Thiên trầm xuống, khóe môi trắng bệch.

Thẩm Huy cảm thấy cơ thể Hạ Thiên cứng đờ, một luồng khí lạnh lan tràn khắp nơi, vội vàng đứng thẳng người lại, tay phải nhét vào túi, tay trái xoa trán nói: “Chuyện này, ngàn vạn lần cô Tần đừng hiểu lầm nhé!”

“Tôi hiểu, tôi hiểu mà!” Tần Vũ Tinh nháy nháy mắt, cười mờ ám.

ĐỂ ANH GẶP EM LÚC TỐT NHẤT

Mã Hiểu Dạng
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Thổ Lộ.

Thẩm Huy len lén liếc nhìn gương mặt tối sầm của Hạ Thiên, trong lòng nghĩ thầm, “Hiểu em gái cô...”. Anh đoán chừng mình sẽ chết rất thê thảm.

Ba mươi sáu kể, chạy là thượng sách, không chút do dự, Thẩm Huy lựa chọn bỏ đi trước.

Tần Vũ Tinh không hiểu vì sao Thẩm Huy bỏ đi. Trong lúc mơ màng, cô bị Hạ Thiên kéo tay đi.

Cô ngẩng đầu lên, kinh ngạc nói: “Anh làm gì vậy? Nặng tay thế?”

Vầng trán đầy đặn của Tần Vũ Tinh khẽ nhú lại, ánh mắt tối đi. Đối với thân phận minh tinh của Hạ Thiên, cô thật không có ấn tượng tốt. Nhưng dù sao đối phương đã từng giúp đỡ cô, cho nên đối với người có đường đức tốt như Tần Vũ Tinh, cô không thể mang mặt lạnh.

Khóe miệng Hạ Thiên mím lại, ánh mắt sâu thẳm dừng lại trên khuôn mặt đỏ bừng của Tần Vũ Tinh, nói thẳng: “Cô uống quá nhiều, Tần.Vũ.Tinh!”

“Không có!” Bàn tay Tần Vũ Tinh vung lên, lắc đầu nói: “Tôi không uống nhiều, chỉ 3 ly, 3 ly mà thôi. Đầu óc tôi rất tỉnh táo, không cần ai nhắc nhở tôi.” Cô giơ năm ngón tay ra, tầm mắt có chút mơ hồ, cơ thể không tự chủ được nghiêng ngã, dựa vào vách tường.”

Hạ Thiên tới gần cô, tay phải chống vách tường, kẹp cô vào một góc, nói: “Đi thôi.”

“Hả, đi đâu?... Bạn tôi còn ở đây, tốt nhất ... là anh buông tay ra!” Tần Vũ Tinh không nghĩ tới Hạ Thiên sẽ kéo mạnh cổ tay của cô, mặt mày nghiêm nghị đi về hướng cửa chính. Dáng người anh cao lớn, phong cách lạnh lạnh, không ai dám xen vào giúp đỡ cô.

“Anh làm gì vậy?! Anh buông ra!” Tần Vũ Tinh luống cuống nói. Đầu cô có chút choáng váng, muốn chống cự nhưng làm không được.

Hạ Thiên không để ý đến cô, kéo cô xuyên qua đám người đang vui đùa ồn ã, ra thẳng bên ngoài.

Một trận gió lạnh ủa đến, hình như Tần Vũ Tinh cảm thấy tỉnh táo một chút.

Cô muốn thoát khỏi tay của Hạ Thiên, nhưng lại phát hiện bề ngoài Hạ Thiên xem ra lịch sự nhưng sức tay rất mạnh. Nhớ tới ban ngày anh còn đánh nhau một trận với mấy người đàn ông to con kia, cô không khỏi chột dạ.

Khôi phục lại tinh thần, Tần Vũ Tinh quyết định bảo tồn sức lực, không cần làm những chuyện không thể chống lại.

Hạ Thiên nhét cô vào trong xe của Thẩm Huy.

“Anh muốn đưa tôi về nhà sao?” Tần Vũ Tinh chủ động mở miệng, trong lời nói tràn đầy hàm ý. Cô cảm thấy Hạ Thiên hơi quá đáng, có chút không vui. Hai người bọn họ mới qua lại mấy câu? Người đàn ông này liền tự chủ trương mang cô đi.

Hạ Thiên không lên tiếng, lên đại lộ Bình An, về hướng Đông. Thật lâu sau, anh mới lên tiếng: “Cô có thể về nhà với dáng vẻ như thế này sao?”

Tần Vũ Tinh trầm lặng, cô vẫn còn ở chung với cha mẹ...

“Quán bar Tinh Tinh.” Giọng nói của Hạ Thiên lạnh nhạt, mang theo một chút cảm xúc.

Tần Vũ Tinh không lên tiếng trả lời. Cô hất cằm lên, ngã đầu ra chỗ dựa, mắt nhìn người đi đường vội vã hai bên. Màn đêm buông xuống, nhưng thành phố này lại giống như sống lại, cao ốc san sát, đèn đuốc sáng rực.

Đinh đinh, tin nhắn điện thoại

Từ Trường Sinh nói: “Máy bay vừa hạ cánh, đi thẳng tới bệnh viện, lát nữa sẽ rất bận.”

Tần Vũ Tinh nhìn tên của anh, hít hít chớp mũi, trong đầu hiện lên toàn là hình cảnh ôm nhau của anh và người con gái xa lạ, bất kể như thế nào cũng không xua đi được. Ánh mắt trong sáng giống như có màn sương bao phủ, không bao lâu thì nước mắt liền tràn ra khóe mi.

Hạ Thiên giương mắt liếc nhìn kiếng chiếu hậu, đưa tay cầm hộp khăn giấy đem tới trước mặt, không nói một lời.

“Cám ơn.” Tần Vũ Tinh nhẹ nhàng nói.

Hạ Thiên quẹo ngoặt theo Đông Trực Môn, chạy thẳng đến Thế Mậu Thiên Giai. Anh dừng xe lại rồi nói: “Đầu bên này không có nhiều người.”

Tần Vũ Tinh ồ một tiếng, ngồi ở vị trí tài xế không nhúc nhích.

“Tìm một chỗ uống trà hay cà phê, giải rượu.” Hạ Thiên mở cửa xe, nhìn cô.

Tần Vũ Tinh nghiêng đầu quay sang nhìn anh, cặp mắt xa lạ kia trong đêm tối sáng ngời một cách đặc biệt.

Anh đột nhiên cởi áo khoác ra, đưa cho cô nói: “Mặc vào.”

Tần Vũ Tinh chợt nhớ ra cái gì, nói: “Anh lật đật kéo tôi ra ngoài, áo khoác và xách tay vẫn còn trong quán bar.”

Hạ Thiên gật đầu, nói: “Đợi lát nữa tôi bảo Thẩm Huy đến lấy dùm cô.”

“Không. Cần. Nhờ!”

Tần Vũ Tinh vội vàng từ chối. Cô và Hạ Lộ thân nhau để làm gì chứ? Thẩm Huy, Thẩm Huy là người gì? Tần Vũ Tinh cắn môi dưới, khuôn mặt rất nóng. Đột nhiên cồn cổ đều đỏ tím lên, tác dụng của rượu đã tới rồi. Cô kéo cổ áo xuống, cổ họng như bị thiêu đốt.

“Khó chịu à?” Hạ Thiên nhíp mắt lại, nhẹ giọng hỏi.

“Thật kỳ lạ, lần đầu tiên tôi uống Whisky.” Tần Vũ Tinh trả lời gấp gáp, toàn thân rất khó chịu.

Hạ Thiên cau mày, đáy mắt hiện lên một chút cảm xúc, nói: “Chuyện gì đã xảy ra với cô vậy? Tại sao lại muốn thử rượu? Đây là lần đầu tiên đi uống à?”

“Không vui, lại không thoải mái.” Tần Vũ Tinh nói thẳng ra. Đột nhiên cô cảm thấy lời nói của Hạ Thiên có chút gì đó không thích hợp, giọng nói ngừng hẳn.

“Cô cứ nói cho tôi nghe đi, tôi sẽ không nói cho người khác biết... Tôi cũng không quen bắt cứ ai bên cạnh cô mà.” Hạ Thiên rũ mắt xuống, giọng nói lạnh lạnh nhưng lại rất ôn hòa. Ban đêm yên tĩnh tràn ngập sức hấp dẫn.

Tần Vũ Tinh sửng sốt một chút, suy nghĩ cẩn thận. Đối với cô mà nói, Hạ Thiên đúng là một người rất giỏi lắng nghe. Anh không quen biết Từ Trường

Sinh, bọn họ cũng không xuất hiện trong cùng một vòng tròn xã hội.

“Xuống xe.” Hạ Thiên bất chợt đưa tay ra, kéo cô xuống xe.

Tần Vũ Tinh chau mày, không kịp nói cái gì đã bị anh kéo xuống. Cơ thể cô lắc lư, vốn là muốn bỏ tay Hạ Thiên ra, nhưng sau đó cô lại phát hiện, quả thật mình không thể đứng vững một mình được!

Lúc mới vừa uống không cảm thấy khó chịu, bây giờ phía trên vô cùng...

“Tôi không muốn vào quán, tôi cảm thấy bên ngoài tốt hơn.” Tần Vũ Tinh đột nhiên mở miệng, có lẽ gió lạnh sẽ khiến cô tỉnh táo hơn một chút.

Hạ Thiên không lên tiếng, kéo cô đứng dưới màn hình Thế Mậu Thiên Giai, tùy ý ngồi xuống một bậc thềm, nói: “Hong trà?”

Tần Vũ Tinh ừ một tiếng: “Được.”

“Ừ, để tôi.” Hạ Thiên đứng lên, lấy khăn quàng cổ trên người xuống, phủ lên đầu Tần Vũ Tinh, nói: “Tóc ướt mồ hôi rất dễ bị cảm mạo.”

Tần Vũ Tinh sửng sốt, khăn quàng cổ của Hạ Thiên mang theo nhiệt độ ấm áp. Cô không hiểu sao trong lòng ấm hân lên, nghiêm túc nói: “Cám ơn, Hạ Thiên.”

Đây là lần đầu tiên cô gọi tên Hạ Thiên một cách trịnh trọng.

Hạ Thiên lộ ra vẻ ngạc nhiên, nhưng lại làm ra vẻ không thèm quan tâm, ừ một tiếng. Ánh mắt đen thẫm như mực hình như có tia sáng.

Không bao lâu sau, anh trở về. Trong tay cầm hai ly Hong trà, tùy ý ngồi xuống bên cạnh cô. Đôi chân dài che phủ bốn bậc cầu thang, đứng tới mặt đất. Anh ngẩng đầu lên, nhìn về phía bầu trời, nói: “Hôm nay có gió, cũng có thể nhìn thấy sao.”

Tần Vũ Tinh nhìn theo ánh mắt của anh, xa xa phía chân trời giống như màn đen của sân khấu, phía trên có nhiều ngôi sao lấp tỏa sáng, rất xinh đẹp. Đây là lần đầu tiên cô ngồi dưới đất ngắm nhìn không trung, có gì đó mới mẻ. Có lẽ là ngược cổ trong thời gian quá dài, hay là vì tác dụng của rượu cồn, đầu óc cô choáng váng, cơ thể nghiêng qua một bên, chạm vào bả vai của Hạ Thiên.

Cô xin lỗi rồi ngồi thẳng dậy nói: “Làm phiền anh rồi. Thật ra hôm nay tâm tình tôi có chút rối loạn.”

“Không sao.” Ánh mắt Hạ Thiên như dính keo, nhìn chăm chăm cô, tay phải đưa ra, vén vài sợi tóc ra đằng sau lỗ tai của cô nói: “Cô không cảm thấy lạnh sao? Phía sau chính là Costa, chúng ta có thể đi vào.”

là costa, chúng ta có thể đi vào."

Bàn tay anh đặt lên gò má Tần Vũ Tinh, Tần Vũ Tinh sợ hết hồn, âm thầm ngồi dịch sang một bên, lúng túng nói: “Không cần. Như thế này tốt rồi, có gió thổi sẽ làm cơ thể thoải mái hơn.” Tần Vũ Tinh nở một nụ cười yếu ớt. Cô rút cổ lại, nhìn Hạ Thiên mặc chiếc áo len màu xám tro đơn giản, chợt nhớ ra cái gì đó nói: “Anh có lạnh lắm không? Áo khoác đều đưa cho tôi hết rồi.”

“Không, tôi cảm thấy rất ấm áp.” Trong lòng ấm áp, anh nhấp một hớp Hồng trà, khóe môi khẽ cong lên.

“Lúc anh cười rất đẹp trai.” Tần Vũ Tinh nghiêng đầu, khen ngợi thẳng thắn.

Không hiểu vì sao khuôn mặt Hạ Thiên đỏ lên, đáy mắt hiện lên vẻ sung sướng, nói: “Cô thật sự nghĩ vậy sao?”

“Ừ, ừ.” Tần Vũ Tinh mỉm cười gật đầu.

‘Phịch’ một tiếng, Tần Vũ Tinh hết hồn. Hai người quay đầu lại nhìn, phát hiện có người đang khui chai sâm banh chúc mừng gì đó ở tiệm cơm.

“Bọn họ đang làm gì vậy?” Tần Vũ Tinh nhẹ giọng líu ríu.

Hạ Thiên im lặng duỗi tay ra, tay trái nắm lấy cổ tay phải của cô, nói: “Có lẽ liên hoan gia đình. Có thể là sinh nhật của đứa bé nào đó, ngày kỷ niệm hôn nhân hay là ngày lễ đặc biệt.”

“À...” Tần Vũ Tinh ngáp một cái, chống cằm lên đầu gối, có chút mệt mỏi rã rời.

Một đầu ở Thế Mậu Thiên Giai có màn hình quảng cáo lớn năm sắc màu rực rỡ. Giáng Sinh cũng sắp tới rồi, khắp nơi tràn ngập không khí lễ hội.

【 xùng xèng, xùng xèng, nhiều tiếng chuông vang dội. . . 】 trên màn hình âm nhạc truyền đến tai Tần Vũ Tinh. Cô không khỏi nghiêng đầu, đi theo điệu nhạc chậm chạp, không hề để ý đến tay phải của Hạ Thiên nắm trọn tay trái của cô.

【 leng keng, leng keng, nhiều tiếng chuông vang dội. . . 】 Tần Vũ Tinh cười híp mắt, tự lẩm bẩm: "Hạ Thiên, anh là một đại minh tinh, người thích anh nhất định rất nhiều. Giống như Bạch Nhượng Đồng trong bệnh viện của chúng tôi, tất cả mọi người đều nói cô ấy là bạn gái scandal của anh, anh có biết không?"

Hạ Thiên nhìn ánh mắt mê ly của Tần Vũ Tinh, ừ một tiếng, nói: “Nhưng quả thật cô ấy không phải là bạn gái của tôi.”

“Tôi biết!” Tần Vũ Tinh nói tiếp. Cô làm ra vẻ tôi đây đã biết hết chuyện, Hạ Thiên chỉ thích đàn ông thôi. Bạch Nhượng Đồng chỉ là nguy trang. Chẳng

lẽ cô ấy thật có liên quan tới Từ Trường Sinh? Trong đầu cô lại nhớ tới hai bàn tay của Bạch Nhược Đồng, một Từ Trường Sinh thiếu kiên nhẫn cô chưa từng thấy qua, cho nên có vài phần so đo. Đàn bà thường hay thay đổi thất thường như thế, rõ ràng không thích lắm, cũng không cho phép người khác nhớ thương.

Nhưng mà, dù sao cô cũng đã đính hôn với Từ Trường Sinh rồi.

Nếu Bạch Nhược Đồng là người con gái Từ Trường Sinh thích, vậy thì cô là cái gì?

Tần Vũ Tinh cười một cách đau khổ. Đến cuối cùng, cô lại trở thành một người thừa thừa của người kia.

“Cô uống rượu là vì...” Hạ Thiên ngập ngừng.

Tần Vũ Tinh nhìn anh có vẻ do dự, khéo môi khẽ cười, tự chế giễu nói: “Tôi có một vị hôn phu. Chúng tôi vẫn cho rằng mình là người cộng tác lý tưởng nhất trong cuộc sống của đối phương. Tôi cảm thấy cả đời này chỉ có thể là anh ấy mà thôi, nhưng bây giờ... tôi không thể nào khống chế được sự tiến triển của sự việc. Dường như tất cả chỉ là tự nguyện của mình tôi.

"Tại sao?" Hạ Thiên rũ mắt xuống.

“Anh ấy và người con gái khác có quan hệ không rõ ràng. Hơn nữa, tôi phát hiện anh như một người hoàn toàn khác lạ, vì thế tôi cảm thấy buồn cười. Đến cuối cùng ai là giả, ai là thật? Đến cùng, người tôi biết lại là ai? Người tôi muốn giả là ai?

Tần Vũ Tinh nghiêng đầu sang chỗ khác, ánh mắt trong suốt lộ ra cảm xúc mê mang, nói: “Anh có xem thường tôi không? Cho dù đến bây giờ, tôi vẫn chưa nghĩ tới chuyện chia tay với anh ấy. Ha ha... Chắc là anh chưa bao giờ gặp phải một đề tài chọn lựa như thế này phải không? Anh chưa bao giờ

phải lo lắng sẽ bị cô đơn tới già phải không? Bởi vì tôi nghĩ, nhất định có rất nhiều người ái mộ ước gì được gả cho anh.”

“Nhưng tôi không cần những thứ này. Nếu người đó không phải là người tôi muốn, sinh hoạt cá nhân sẽ mất đi ý nghĩa.” Hạ Thiên ấp úng nói ra. Anh trầm lặng một lát, bỗng nhiên cao giọng nói: “Hạ Vũ Tinh, cô cứ như vậy mà thích Từ Trường Sinh sao?”

Tần Vũ Tinh ngó người ra một lúc, vừa muốn mở miệng, lại nhú mày nói: “Anh biết Từ Trường Sinh?”

Hạ Thiên giật mình, không trả lời.

“À, khó trách...” Tần Vũ Tinh không khỏi gật đầu, tự nhủ: “Anh và Bạch Nhược Đồng có chung một công ty đại diện, còn đóng vai người tình che giấu cho nhau, ít nhất hai người phải là bạn bè. Anh có nghe cô ấy nhắc tới Từ Trường Sinh hay sao? Cô ấy có kể cho anh nghe hai người bọn họ ở chung với nhau bao lâu rồi?”

“Hạ Thiên há hốc miệng, nhất thời không biết nói gì.

“Quả nhiên bọn họ có quan hệ. Kế tiếp, tôi phải đi tìm Từ Trường Sinh nói chuyện một chút.”

Hạ Thiên nhú mày nói: “Vì sao cô nhất định phải gả cho anh ta?”

“Vì sao?” Tần Vũ Tinh ngây người một lát, nói: “Chúng tôi rất thích hợp, là hàng xóm. Cha mẹ anh ấy và cha mẹ tôi là bạn tốt. Mẹ tôi thường nói, chờ khi hai chúng tôi kết hôn rồi thì bọn họ sẽ cùng nhau đi du lịch thế giới. Từ nhỏ đến lớn, anh Trường Sinh chưa bao giờ khiến cho cha mẹ lo lắng. So với tôi, anh ấy lại còn đáng tin cậy hơn. Bọn họ đều hi vọng chúng tôi kết hôn. Kết hôn với Từ Trường Sinh thì cuộc sống của chúng tôi sẽ không có nhiều thay đổi.”

“Vậy thì tình yêu đâu? Hôn nhân không có tình cảm thật sự sẽ bền chắc à?” Hạ Thiên không đồng ý nói.

Tần Vũ Tinh quay đầu nói: “Mấy người thật đáng ghét! Lúc tôi không tiếp nhận anh ấy thì nói tôi không nên quá kén chọn, có khác nhau gì lắm đâu. Quan hệ của nam và nữ trong hôn nhân cuối cùng cũng sẽ biến thành tình thân. Còn bây giờ thì sao? Tôi chấp nhận anh ấy, tôi đồng ý mối quan hệ này, thì lại nói chuyện tình yêu với tôi. Trên đời này nam nữ thề non hẹn biển nhiều như vậy, có bao nhiêu người yêu nhau cùng nhau chung sống đến bạc đầu?”

“Cùng nhau chung sống đến bạc đầu rất quan trọng sao? Vậy sao cô không nuôi cho chó cho rồi!” Giọng nói của Hạ Thiên có chút ác liệt: “Đã biết rõ anh ta không yêu cô, tại sao không đi tìm người yêu cô cùng nhau chung sống? Em nhát gan như vậy, chỉ biết sợ hãi...”

“Ai nói anh ấy không yêu tôi?” Tần Vũ Tinh nhú mày phản bác nói: “Tôi thật là hồ đồ! Chúng ta chỉ mới quen biết nhau chỉ một ngày, anh hoàn toàn không hiểu được tình cảm của tôi. Huống chi, tôi không nên nói những chuyện này với anh.”

“Một ngày?” Hạ Thiên cười khẽ, âm thanh trầm thấp, nhưng lại rất có sức: “Không nên coi thường một ngày này. Một ngày có thể phát sinh rất nhiều chuyện, giống như cô phát hiện Từ Trường Sinh có người yêu khác, giống như cô gặp được tôi...” Anh kiềm chế cảm xúc, cuối cùng cũng không thể tiếp tục nói hết.

"Sau đó thì sao?" Tần Vũ Tinh hất cằm lên, ánh mắt có chút khiêu khích nhìn anh hỏi: "Đại minh tinh, tôi gặp anh thì thế nào?"

“Thế nào?” Hạ Thiên nheo mắt, nhỏ giọng nghiêm ngẫm cảm xúc dâng lên vì hai chữ này. Đột nhiên anh nghiêng người qua, dán nguyên cả khuôn

mặt mình lên khóe môi của Tần Vũ Tinh, ánh mắt nghiêm túc nhìn cô chăm chăm. Đáy mắt đen thẫm như mực khiến Tần Vũ Tinh có vẻ kinh sợ.

Hạ Thiên híp mắt lại, khóe môi khẽ cong lên, nụ cười bí ẩn.

Một luồng hơi thở xa lạ của người đàn ông xông lên chớp mũi, theo bản năng, Tần Vũ Tinh ngã người về phía sau. Giọng nói trong trẻo nhưng rất kiên định của Hạ Thiên vang lên bên tai.

“Chúng ta gặp nhau, sau đó sẽ sống chung với nhau.”

‘Bùm’ một tiếng, Tần Vũ Tinh cảm thấy đầu óc trống rỗng. Lời nói này của Hạ Thiên là có ý gì.

ĐỂ ANH GẶP EM LÚC TỐT NHẤT

Mã Hiệu Dạng
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Say

Mắt Hạ Thiên không chớp, nhìn cô chăm chăm, giống như nếu anh chớp mắt một cái, cô sẽ biến mất không nhìn thấy nữa.

Tần Vũ Tinh luống cuống, cười gượng hai tiếng, lăm bầm lâu bầu nói: “Hạ Thiên, có thể là tôi đang mơ mơ màng màng trong mộng rồi, tự nhiên lại mơ thấy anh. Hình như, có khả năng anh đang thổ lộ với tôi vậy.”

Hạ Thiên nhú mày, nhìn Tần Vũ Tinh đang choáng váng, vươn tay ra ôm lấy gương mặt của cô hỏi thẳng: “Không lẽ đang đau?”

“Đau quá!” Tần Vũ Tinh la lớn, gạt tay anh ra nói: “Anh bệnh thần kinh quá đi!”

“Có thể.” Hạ Thiên thẳng thắn nói, ánh mắt sâu sắc, giống như keo dính, quần quít giữ lấy tầm mắt của Tần Vũ Tinh, không cho cô trốn tránh dễ dàng.

Trong thời khắc quan trọng, tính tình lừa mình dối người bẩm sinh của Tần Vũ Tinh phát huy vô cùng tinh tế. Cô có chút khốn đốn mặt mày, vỗ vỗ gương mặt của mình, nhìn Hạ Thiên cười nhẹ một tiếng, lăm bầm: “Tôi thật sự điên rồi mới có thể nằm mơ kiểu này.”

Đáng chết thật! Nhất định là cô đang nằm mơ... Đầu đau như búa bổ, Hạ Thiên là ai?

Ngày hôm qua, vào giờ này, cô hoàn toàn không biết anh là ai!

Phía sau Tần Vũ Tinh, nhạc mừng lễ Giáng Sinh trên màn hình của Thế Mậu Thiên Giai đã ngừng, thay vào đó là một ca khúc khác.

Tần Vũ Tinh sau lưng, Thế Mậu thiên giai màn ảnh lớn lễ Giáng Sinh âm nhạc ngừng lại, thay vào đó là khác một ca khúc.

《 Em là đôi mắt của anh 》.

【 Em là đôi mắt của anh! 】 Có người đi đường thét chói tai, chỉ vào ánh đèn sáng chói lọi.

【Wow, phía bên trái có phải diễn viên Hạ Thiên không vậy? Chắc là trò đùa rồi. Thật sự là Hạ Thiên sao? Mà người con gái trước mặt là ai? Bộ dáng rất thanh tú nhen.】 Mấy cô nữ sinh tập trung lại một chỗ ríu rít kêu loạn lên.

【Cùng tên thôi. 】 Một tên con trai đã kích bọn họ.

【Nhưng giọng nói quả thật rất giống Hạ Thiên.】Có người phản đối.

【Có lẽ khi thu âm đã bị sửa quá nhiều...】

【Có thể...】

Trên bậc thang, vẻ mặt Hạ Thiên không có biểu cảm gì, nhìn hình của Tần Vũ Tinh trên màn hình, ánh mắt lộ ra một tia dịu dàng.

Tần Vũ Tinh đang dựa vào vai của anh.

Bóng đêm dần dần bao phủ, người trên đường thưa thớt.

Dì làm vệ sinh dọn quét bậc thang, nhìn Hạ Thiên nói: “Ngài à, trời lạnh như vậy mà ngài mặt ít quá, lại còn ngồi ở đây, ngồi lâu rất dễ bị cảm mạo,

không bằng ngài mau về nhà đi thôi.”

Hạ Thiên ngẩng người ra, nở nụ cười nhàn nhạt, nói: “Cám ơn dì, nhưng cháu phải ngồi ở đây.”

Bà dì nghiêng đầu dò xét, nhìn thấy Tần Vũ Tinh được quần kín đáo, nói: “À, dì biết rồi! Cậu sợ đánh thức bạn gái. Bạn gái cậu có người bạn trai chu đáo giống như cậu thật là may mắn.”

Hạ Thiên cúi đầu nhìn Tần Vũ Tinh, đưa tay sờ nhẹ trán của cô một cái, nói: “Chỉ mong cô ấy cảm thấy may mắn thôi.”

Bên dưới Tần Vũ Tinh động dậy, đột nhiên ‘ùng ực’ một tiếng, cô cau mày nghiêng đầu qua.

Hạ Thiên khẽ cười, ngẩng đầu thọc tay vào tóc của cô, cảm giác rung động truyền đến từ trên đùi.

Reng reng reng, là điện thoại di động

Anh do dự một chút, rồi móc điện thoại từ trong túi của Tần Vũ Tinh ra. Chân mày khẽ nhíu lại, sắc mặt thâm trầm.

Từ Trường Sinh.

Ngón tay của anh đặt lên cái nút màu xanh, đè xuống cảm xúc của con tim, chậm chạp dịch tay đến nút màu đỏ, đè xuống.

Sau đó tắt máy...

Toàn bộ trình tự rất lưu loát, không hiểu sao tâm tình của Hạ Thiên đã tốt hơn rất nhiều.

Anh tự mình ôm ngang Tần Vũ Tinh, đi về bãi đỗ xe.

Bên tai vang lên tiếng hít thở đều đặn của Tần Vũ Tinh.

Xa xa, bóng đêm như màn đen sâu khẫu. Kỳ thật, tất cả chỉ là màn che vừa mới được kéo ra.

Hạ Thiên ngồi bên chỗ tài xế, gọi điện thoại cho Thẩm Huy.

“Alô, xe của cậu đang ở đây với tôi.” Anh trầm giọng nói.

Hình như cũng không phải ngoài dự liệu của Thẩm Huy, chỉ là có chút bức mình, anh nói: “Không đúng rồi Hạ Thiên, hôm nay ra ngoài cậu không lái xe à?”

Hạ Thiên ngớ ra... Anh... có lái xe mà.

“Xe đâu?” Thẩm Huy nhú mày hỏi.

Hạ Thiên chần chừ một lát, nói: “Tôi...”

“Cậu cái gì? Đại ca à! Xe mất không sợ, đáng sợ là xe đang ở đâu? Không bỏ quên di động trên xe chứ?”

Hạ Thiên ừ một tiếng, nói: “Hai cái điện thoại đều mang trên người. Nhưng hình như xe bị bỏ lại trong ngõ hẻm đối diện với bệnh viện. Lúc đó tình huống khẩn cấp, tôi đuổi theo Tần Vũ Tinh...”

... Thẩm Huy im lặng một lúc rồi nói: “Tôi đi giúp cậu giải quyết hậu quả!”

“Anh em tốt!” Hạ Thiên vội vàng ‘khen ngợi’ Thẩm Huy.

“Bất quá, cậu nên nghĩ cách giao tiếp làm sao đi. Bình thường, hình tượng keo kiệt của cậu đã xâm nhập lòng người rồi. Bây giờ lại tự nhiên khi không bỏ xe nửa đường, nhất định ông chủ của cậu sẽ lấy việc này ra mà thêm mắm

thêm muối. Bọn họ đã lén lút sửa lại kỳ hạn hợp đồng, cậu lại không muốn làm đầu đề cho người ta dồn ép kéo xé. Trái lại tôi có thể làm người xấu.

Hạ Thiên suy nghĩ một lát nói: “Ừ, những chuyện này thật cảm ơn cậu, đại Huy.”

Thẩm Huy không khỏi sửng sốt, im lặng một lúc rồi mắng anh: “Cậu có bị bệnh không vậy? Cảm ơn cậu mb* nhé. Tm* cậu chính là có mới nới cũ...”

*Mình hỏi google đại ca thì tìm được ‘bm’=bad manners (tính cách xấu); ‘tm’ thì có rất nhiều nghĩa, mà mình thấy nghĩa gần nhất làm ‘good/win’ person (người tốt/thắng). Cả hai từ được dùng phổ biến trong giới chơi game.

Hạ Thiên sợ run lên, nói: “Cậu biết tôi sẽ không.”

“Hừ!” Thẩm Huy cao giọng, nói: “Tôi chờ cậu trở về khóc lóc!” Thẩm Huy giống như đứa bé không được ăn kẹo, giận dỗi nói.

Tút tut tut. . . Thẩm Huy cúp điện thoại!

Hạ Thiên cười khở lắc đầu. Chỉ là anh hiểu rõ, mặc kệ Thẩm Huy có tức giận bao nhiêu, anh ta cũng sẽ giúp anh ‘gỡ mìn’.

Đối với vấn đề này, anh rất tự tin.

Đình đình, tin nhắn tới.

Thẩm Huy: “Vẫn là câu nói của người xưa. Cậu có biết vì sao đàn ông thời xưa có kỹ thuật khống chế vợ mình không? Bởi vì da thịt thân thiết! Tôi đã giúp cậu đặt một phòng ở Khải Tân Tư Cơ rồi. Mau đi đi bạn nhỏ! Bỏ lỡ cơ hội này thì đừng mong chờ đến lần sau. Gia đình Tần Vũ Tinh rất truyền thống, cậu hiểu mà...”

Hạ Thiên bóp trán, không biết nói gì. Thật lâu sau, anh phục hồi lại tinh

thần, gọi trả lại một tin nhắn cho Thâm Huy: “Cậu.Lợi.Hại”

Khà khà, cách đó xa một chút, Thâm Huy đang uống rượu với anh rể, nhìn về phía điện thoại di động, cười vui vẻ.

Anh rể đã say khướt, vỗ vai anh, nói: “Đang nói chuyện với ai thế?”

Thâm Huy đưa điện thoại di động ra, nói: “Hạ Thiên. Cậu ấy đang cua gái đấy.”

Ánh mắt anh rể sáng lên, nói: “Chuyện lạ ghen, tên nhóc này đã thông suốt. Nó kết hôn lẹ đi, anh và chị của em mới có thể yên tâm được.”

Thâm Huy ngẩn người ra, im lặng nhìn anh ta, nói: “Yên tâm khi khô!”

“Anh sợ hai người lưu manh các cậu, mỗi ngày ở chung với nhau rất dễ xảy ra chuyện.”

“Xảy ra chuyện khi gió!” Thâm Huy không khỏi nhức đầu.

“Em gái là ai? Hôm nào dẫn ra xem mặt cái coi. Tiểu Thiên không có cha mẹ, anh và chị cậu thay nó làm chủ.”

Thâm Huy cảm kích nhìn anh rể, nói: “Chỉ sợ chuyện này không đi tới đâu. Con gái người ta đã có vị hôn phu rồi.”

“Anh phục, khiêu chiến với phụ nữ đã có chồng, rất to gan!” Anh rể đưa ngón cái ra, quẹt tới quẹt lui bả vai của Thâm Huy: “Nói cho tiểu Thiên biết, chỉ cần là phụ nữ thì sẽ có lòng hư vinh. Anh có Tam Tự Kinh vô địch!”

“Cái gì hả?” Thâm Huy liếc mắt nhìn qua, nói: “Em sẽ chia sẻ với Hạ Thiên.”

“Tiền! Dùng tiền đè nó!” Anh rể sáng khoái nói.

“Sau đó thì sao?” Thẩm Huy hỏi tới

“Vẫn là dùng tiền đề...”

“Rồi sau đó nữa?”

Anh rẽ cạn thêm một ly, cao giọng nói: “Dùng rất nhiều rất nhiều tiền đề nó...”

Thẩm Huy bĩu môi: “Anh rẽ, anh uống nhiều rồi.”

“Năm đó anh bị chị của cậu đề choáng váng...”

.....

Thẩm Huy phái người tới trước cửa Khải Tân Tư Cơ cung kính chờ Hạ Thiên. Sau đó còn giúp anh làm thủ tục lấy phòng rồi mới bỏ đi. Hạ Thiên kéo mắt kính mắt, ôm Tần Vũ Tinh đi vào phòng. Tay ôm vòng eo đầy đặn khiến anh mấy lần tâm tư nhộn nhạo!

Dầu gì, anh cũng chỉ là một người đàn ông bình thường!!!

Hạ Thiên nhìn cô gái hồn nhiên không biết gì, trong ngực lại xông lên một trận tức giận. Đây là rượu mạnh, lại còn dám đi quán bar uống rượu! Hôm nay, nếu không bị anh bắt gặp rồi nhanh chóng kéo Tần Vũ Tinh đi, không biết cô sẽ xảy ra chuyện gì nữa.

Hạ Thiên ngồi xổm xuống, cởi giày của Tần Vũ Tinh ra, kéo chăn lên, đắp cho cô.

Anh ngồi bên cạnh giường, cúi đầu im lặng nhìn Tần Vũ Tinh. Dáng vẻ của cô so với lúc học cấp ba không thay đổi nhiều. Mặt trái xoan, chóp mũi xinh xắn, môi mỏng hồng hào, da trắng nõn, óng ánh trong suốt, nghĩ tới sẽ làm người ta muốn cắn một cái.

Hạ Thiên vẫn luôn kiềm chế xúc động trong lòng. Anh sợ mình cần thật, sẽ không còn đường quay trở lại, ‘cần’ thêm vài cái nữa.

Anh nghiêng đầu, nhìn chăm chăm Tần Vũ Tinh một lúc, khóe môi khẽ giãn ra.

ĐỂ ANH GẶP EM LÚC TỐT NHẤT

Mã Hiệu Dạng
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Theo Dõi

Đêm đã khuya, Hạ Thiên dựa vào bàn viết nhỏ, hai tay thọc vào túi, đứng một cách lười nhát.

Đột nhiên Tần Vũ Tinh lật người lại, cả người cô nóng hổi, chân căng nghịch ngợm đá chần văng ra.

Hạ Thiên ngẩn ra, rũ mắt nhìn chăm chăm gương mặt thanh tú của cô một cách dịu dàng, nhẹ nhàng đứng lên, đỡ chần lại giúp cô, nhét góc chần vào, tay ôm lồng ngực, nói: “Ngủ ngon, Tần Vũ Tinh.”

Anh đứng lên, đi ra ngoài phòng khách.

Sáng sớm, ánh nắng xuyên qua cửa sổ khách sạn, rọi lên tấm thảm màu xám, tỏa sáng lấp lánh. Tần Vũ Tinh cảm thấy chói mắt, đưa tay phải lên che mắt một lát rồi đột nhiên ngồi dậy.

Cô che miệng, nhìn bốn phía.

Đây là đâu?

Khách sạn!

Cô vội vàng cúi đầu xem lại quần áo, thở ra nhẹ nhõm, may quá... quần áo chỉnh tề. Cô nhú mào, cẩn thận nhớ lại chi tiết tối hôm qua. Hình như Hạ Thiên kéo cô ra khỏi quán bar, sau đó mang cô tới Thế Mậ Thiên Giai, về

sau thì thế nào?

Cô nằm mơ... Trong mơ, Hạ Thiên nói, bọn họ có thể thử ở chung một chỗ xem sao.

Đẹp đẹp đẹp!

Thật lộn xộn! Tần Vũ Tinh nhìn lướt qua đồng hồ đeo tay, hét lên một tiếng rồi bắt đầu tìm giỏ xách, trễ làm mất rồi!

Cuối cùng cô đau khổ phát hiện, không có giỏ xách, hình như vẫn còn ở quán bar thì phải?

Tần Vũ Tinh có chút lơ mờ, nhìn thấy trên bàn có tờ 100 đồng, vội vàng cầm lấy, chạy ra khách sạn, đón xe đi bệnh viện. Dọc đường cô bắt đầu suy nghĩ, càng nghĩ càng cảm thấy không phân biệt được vô số hình ảnh không rõ ràng trong đầu. Đến cùng chuyện gì đã xảy ra, chuyện gì chưa từng xảy ra...

Tần Vũ Tinh hoảng loạn chạy vào bệnh viện. Còn chưa tới văn phòng thì cô bị người giữ lại, nhỏ giọng nói: “Bác sĩ Tần, hôm qua cô không về nhà!”

Tần Vũ Tinh không khỏi sửng sốt, chưa gì hết mà người ta đã biết.

Cô y tá nhìn thấy vẻ mặt mê mang của cô, nói: “Là bác sĩ Từ nói. Tối hôm qua ngài ấy có gọi điện thoại tới bệnh viện, hỏi cô đã về nhà chưa. Rồi sáng hôm nay ngài ấy lại gọi điện thoại nữa. Có phải di động của cô hết pin rồi không?”

Tần Vũ Tinh sờ soạng túi quần jeans, lúc này mới phát hiện điện thoại di động đã bị tắt máy.

Đồ mờ hôi...

Tần Vũ Tinh ngượng ngùng nhìn cô y tá, chột dạ giải thích: “Bạn học đã

lâu không gặp kéo tôi ra ngoài quán bar tụ hội, sau đó tán dốc cả đêm.”

“Ha ha, tôi đoán là di động của bác sĩ Tần hết pin thôi. Người mau gọi điện thoại lại cho bác sĩ Từ đi. Ngài ấy có vẻ rất sốt ruột.” Cô ý tá chớp chớp mắt, lời nói mang theo vài phần hâm mộ: “Bình thường bác sĩ Từ canh giữ bạn gái khư khư trong người, khó trách khi có cơ hội hít thở không khí, cô liền hẹn hò với đám chị em.”

Tần Vũ Tình mập mờ một chút, không giải thích nhiều. Cô quay đầu lại, sắc mặt trầm xuống. Sự quan tâm của Từ Trường Sinh khiến cảm giác trong lòng cô lẩn lộn. Tần Vũ Tình mở điện thoại di động ra, thấy vẫn còn pin thì ngẩn người. Cô cũng không suy nghĩ sâu xa, vào phòng thay quần áo thay đồ ra.

“Vũ Tình, chủ nhiệm Lý tìm cô đấy.” Bác sĩ Lưu Duyệt làm chung khoa nhìn cô khẽ cười nói: “Xem cô ngáp thấy thương! Hôm qua bác sĩ Từ vừa mới chân trước bước đi, chân sau của cô đã đòi ra ngoài chơi.”

Tần Vũ Tình khẽ mím môi lại, nở nụ cười nhàn nhạt. Ít ra trong mắt người ngoài, Từ Trường Sinh là người đàn ông tốt có ý thức trách nhiệm.

Bọn họ kết giao một năm rưỡi, đính hôn nửa năm, đến nay, Từ Trường Sinh vẫn chưa từng vượt qua nửa bước. Cô đã từng cho rằng Từ Trường Sinh tôn trọng cô. Bây giờ nghĩ lại, cô không khỏi cảm thán, có phải mình không có đủ sức hấp dẫn hay không?

Không muốn nghĩ nữa! Tần Vũ Tình thở dài, đi tới phòng lãnh đạo.

Đang trên đường đi thì trùng hợp gặp được chủ nhiệm Từ, cô điều chỉnh lại cảm xúc, khuôn mặt tươi cười tiếp đón: “Sư phụ, người tìm con hả?”

Chủ nhiệm Từ đang nói chuyện với người nhà bệnh nhân, ý bảo cô chờ một chút.

Một lúc sau, rốt cuộc bà cũng được thoát thân, kéo Tần Vũ Tinh đến một góc tường, nói: “Gặp chuyện lớn như vậy sao con không nói với tôi để cùng nhau giải quyết?”

“Hả?” Tần Vũ Tinh sửng sốt, không khỏi chột dạ.

Khí gió, chẳng lẽ chuyện bày bạ của Từ Trường Sinh và diễn viên nhỏ đã bị bang lãnh đạo biết rồi?

Chủ nhiệm Từ nắm chặt cổ tay cô, vừa đi vừa nói: “Bác sĩ chủ Trị Vương Thường Thanh đã bị viện trưởng điều đi bệnh viện lân cận rồi. Cuộc giải phẫu này gây ra tử vong, tuy rằng chúng ta hoàn toàn không có lỗi, nhưng chịu không nổi người nhà nạn nhân quấy rối. Cô nhìn máy quay hình theo dõi mới biết được con bị người truy đánh, con không có chuyện gì chứ? Làm rối loạn cả bệnh viện!”

Đầu óc Tần Vũ Tinh trống rỗng, thật lâu sau mới sực tỉnh lại, nói: “À, con không sao.”

Cô vội vang quay một vòng, cười nói: “Sư phụ, người nhìn đi, con rất tốt. Nhưng mà, bác sĩ Vương đã rời khỏi bệnh viện rồi à?”

“Ừ. Vốn là muốn để cho ông ấy nghỉ ngơi mấy ngày là xong. Nhưng người nhà nạn nhân thất sự không nói lý lẽ. Bây giờ luật sư cũng không có đạo đức nghề nghiệp, nghe nói mở miệng đòi một nửa tiền bồi thường làm chi phí luật sư, có lòng tin giúp người nhà đi thưa kiện. Người nhà nạn nhân đang tức giận, liền quyết định chống đối với bệnh viện đến cùng. Dù sao người cũng đã chết, các giới truyền thông hòa theo với nhau, chắc là gần đây không có tin tức mới mẻ.”

“Bọn họ có chứng cứ lên tòa sao? Con nhớ bọn họ đã đồng ý bất kỳ kết quả gì của cuộc giải phẫu rồi ký tên mà.”

“Ha ha!”

Từ chủ nhiệm bữu môi, kinh thường nói: “Lòng người không đủ nuốt cả con voi! Hơn nữa bảo sao nghe vậy, rất nhiều người hoàn toàn không muốn biết rõ chân tướng sự việc, chỉ muốn xem kết quả. Dù sao người chết chính là lỗi của bệnh viện.”

Tần Vũ Tinh gật đầu phụ họa: “Ý của người là...?”

“Ai da, cô không nghĩ sẽ kéo con vào. Tối hôm qua có gọi điện thoại về nhà cho con, nhưng con lại không có ở nhà.

Trên mặt Tần Vũ Tinh lộ ra vẻ khẩn trương, nói: “Mẹ con có nói gì không ạ?”

“Mẹ con nói con và bạn học Hạ Lộ ra ngoài tụ hội rồi. Chị ấy vừa nghe cô nói xong thì đã nghĩ đến chuyện cho con chuyển bệnh viện, hay là cử con ra ngoài học tập vài tháng. Tóm lại, đợi chuyện này dịu lại rồi hãy trở về.”

Tần Vũ Tinh gật đầu một cái. Nàng chợt nhớ tới cái gì, nói: "Sư phụ, người... có máy theo dõi?"

Chủ nhiệm Từ ừ một tiếng, nói: “Đúng vậy. Nếu không thì không biết con gặp nguy hiểm như vậy, chỉ thấy bóng lưng của con bỏ chạy, còn có một đám người đuổi theo.”

“Còn người nào khác nữa không?” Tần Vũ Tinh hỏi tới.

“Không có. Sao vậy?” Chủ nhiệm Từ cảm thấy tâm tình của cô không được bình thường, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc.

Tần Vũ Tinh vội vả lắc đầu, cau mày nói: “Không có gì. Chỉ là... người đặt máy theo dõi làm gì?”

Chủ nhiệm Từ trường mắt, tức giận nói: “Còn không phải vì lão già Vương bên khoa nội thần kinh mắc bệnh thần kinh. Không có chuyện làm, rảnh rang phê chuẩn ột nữ minh tinh nhập viện.”

Tần Vũ Tinh khẽ run rẩy, chuyện này cô rõ ràng nhất. Mặt ngoài là chủ nhiệm Vương thu bệnh nhân, tám phần là vì quan hệ với Từ Trường Sinh.

“Nếu như cô có quyền quyết định thì nhất định sẽ không cho cô ta nằm viện. Bệnh viện tư nhân nhiều như vậy, vì sao một nhân vật công chúng như thế lại chạy tới bệnh viện cấp ba để xem bệnh? Người ta cố tình cầm đơn xin nhập viện của lão già Vương kia ký tên, thế là được vào ở. Phiền phức từ đó mà ra. Con có thấy trước cổng bệnh viện có cả đám dân ái mộ trẻ tuổi không? Nói gì là muốn nhìn thấy nam thần tượng! Con nít không hiểu chuyện không nói gì, cả đám ký giả không đạo đức nghề nghiệp so với bọn đầu cơ lại càng chuyên nghiệp hơn, canh chừng 24 giờ! Hôm qua cô làm ca đêm, cảm thấy nơi đó sáng rực làm giật cả mình.”

Hì hì, Tần Vũ Tinh nở nụ cười, nói: “Về sau người nên chuẩn bị tâm lý thật tốt. Người ở lâu 7 mà không xuất viện thì sợ rằng không thể thiếu giới truyền thông.”

“Cũng không đúng! Sáng sớm hôm nay cô và viện trưởng đã đi khiếu nại rồi! Còn nữa, cô minh tinh kia cứ ra về là bệnh nhân của Trường Sinh. Trường Sinh nhà con không phải đã đi công tác ở Hàng Châu sao? Cô ta nằm viện là có ý gì?”

Tần Vũ Tinh nghe tới đây, ánh mắt không khỏi lạnh lùng, nhưng lập tức khôi phục lại như lúc ban đầu, nói: “Chuyện này và theo dõi...”

“À, nguyên nhân đặt máy theo dõi là cũng vì một sự cố. Hình như là chuyện xe cộ của Hạ Thiên gì đó, tối hôm qua xảy ra tai nạn xe, chủ xe gây chuyện bỏ trốn...”

Tần Vũ Tinh sửng sốt hỏi: “Tối hôm qua?”

“Ừ, khoảng 9 giờ, ở phía Bắc Tam Hoàn.”

Tần Vũ Tinh nhú mày, 9 giờ tối là lúc Hạ Thiên kéo cô ra khỏi quán bar, không có khả năng lái xe gây chuyện bỏ trốn.

“Dù sao tin tức lộn xộn chất đống. Trợ lý của Hạ Thiên nói, chiều hôm qua xe đã bị người ta ăn trộm trước cửa bệnh viện, la lối om xòm, cảnh sát cũng đã tới bệnh viện đều tìm hiểu tình hình rồi. Con nói đi, lão già Vương có phải phiền phức lắm không? Chỉ vì lão ta thu nhận bệnh nhân mà toàn bệnh viện đều bị ảnh hưởng.”

“Chuyện này... sư phụ, người đừng nóng giận. Đoán chừng chủ nhiệm Vương cũng đã hối hận lắm rồi.”

Tần Vũ Tinh nhú mày, thầm nghĩ: “Khó trách Từ Trường Sinh chạy nhanh như vậy.

Chủ nhiệm Từ không nhịn được, luôn miệng oán trách, nói gì đó nữa nhưng Tần Vũ Tinh không bận tâm, có chút không tập trung.

Từ chủ nhiệm không nhịn được luôn miệng oán trách, tất cả nói cái gì Tần Vũ Tinh cũng không còn đi đầu óc, lòng có chút không yên.

Đình đình

Đình đình

Đình đình

Bỗng chốc, điện thoại di động nhận được mấy tin nhắn, đều là của Từ Trường Sinh.

Tần Vũ Tinh do dự một lúc, trả lời: “Thật ngại quá Trường Sinh! Ngày hôm qua em uống rượu hơi nhiều với Hạ Lộ.”

Tin nhắn vừa gửi đi, Từ Trường Sinh liền gọi điện thoại lại. Giọng nói trầm ổn vang lên bên tai, nói thẳng vào vấn đề: “Uống rượu à?”

Tần Vũ Tinh ngẩn ra, ừ một tiếng.

Hai người im lặng một hồi, Tần Vũ Tinh chợt dạ tìm đề tài để nói: “À, Trường Sinh, hôm nay anh không chào hỏi nhen.” Theo như thói quen hàng ngày của Từ Trường Sinh, lúc nào anh cũng mở đầu cuộc điện thoại bằng: “Xin chào, Từ Trường Sinh”, hay là “ Xin chào, Vũ Tinh.”

Từ Trường Sinh không lên tiếng, âm thanh có chút khàn khàn nói: “Hả? Cả đêm không tìm được em, bất kỳ ai cũng sẽ tức giận thôi.”

Tần Vũ Tinh sửng sốt, cảm thấy hôm nay Từ Trường Sinh có vẻ là lạ. Cô giả dò ngó ngẩn lung tung để đánh lừa người ta, nói: “Được rồi, Từ Trường Sinh, thật xin lỗi.”

“Thôi, không cần thiết phải khách sáo như vậy. Lần sau không nên tùy ý tắt máy, bằng không người khác tìm không được em sẽ rất lo lắng.”

Tần Vũ Tinh dựa vào vách tường, khẽ nói: “Dạ”. Ngày hôm qua cô quá xúc động rồi.

“Chúng tôi đang phân tích ca bệnh, cúp máy trước.” Từ Trường Sinh nói.

Tần Vũ Tinh ừ một tiếng, nói: “Được.”

Cô không ấn nút màu đỏ, chờ Từ Trường Sinh cúp điện thoại. Từ Trường Sinh cũng không gác máy, đột nhiên anh nở nụ cười: “Em chờ cái gì?”

Tần Vũ Tinh sửng sốt, nói: “Chờ anh cúp điện thoại.”

“Em cúp trước đi! Anh sẽ gửi một tin nhắn sau cùng cho em, đó bài thuốc giải rượu bí truyền của nhà họ Từ, thành phần đều có thể tự lấy trong nhà thuốc.”

Trong lòng Tần Vũ Tinh ấm áp, nói: “Được, em biết rồi.” Cô do dự cúp điện thoại, cơ thể từ từ trượt theo vách tường ngồi chồm hổm xuống. Tất cả những chuyện xảy ra ngày hôm qua giống như chưa từng tồn tại. Cuối cùng đâu là thật, đâu là giả...

Reng reng, chuông điện thoại di động lại vang lên. Cô nhìn màn hình điện thoại di động, ngần ngừ, không bắt máy.

Reng reng, hiển nhiên đối phương là người rất cố chấp.

Tần Vũ Tinh cắn môi dưới, chậm rãi bấm nút nghe: “Ngài khỏe...”

Đầu bên kia điện thoại, im lặng

ĐỂ ANH GẶP EM LÚC TỐT NHẤT

Mã Hiệu Dạng
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Không Thoải Mái

Hành lang bệnh viện vô cùng náo nhiệt, tràn ngập tiếng người tranh cãi và oán trách liên tiếp.

Thế giới của Tần Vũ Tinh lại là yên tĩnh. Bởi vì bên kia điện thoại im lặng, tâm tình càng ngày càng nặng nề.

Cô mở miệng, ý muốn tìm một đề tài, nhưng lại cảm thấy không thể nào nói ra lời, cho nên quyết định giữ im lặng, không lên tiếng.

Thật lâu sau, một giọng nói đàn ông trầm trầm vang lên: “Bạn à?”

Là Hạ Thiên.

Tần Vũ Tinh sửng sốt, lắc đầu trong không khí, lên tiếng: “Bạn chút thôi.”

Người đàn ông kéo dài một tiếng ‘à’, nói: “Tối hôm qua phải rời khỏi quán bar.” Hình như anh muốn chứng minh gì đó, giải thích gì đó.”

Tần Vũ Tinh nheo mắt lại, nói: “Dạ, cảm ơn anh! Ngày hôm qua tôi có chút vô lễ, không biết đã làm ra chuyện gì, anh đừng để ý.”

“Cô ngoan mà.” Hạ Thiên vội vàng mở miệng, mang theo sự khẩn cấp không nói nên lời.

“Ừ, ừ, anh tìm tôi có việc gì?” Tần Vũ Tinh hỏi thẳng.

“Không có... Bây giờ tôi đang ở bệnh viện.”

Tần Vũ Tinh ngớ ra, lập tức đứng lên, nhìn quanh bốn phía, hỏi: “Lầu mấy?”

“Lầu 7.”

... Tần Vũ Tinh do dự một lát rồi nói: “Anh đến thăm Bạch Nhược Đồng à?”

Hạ Thiên không thừa nhận, cũng không phủ nhận.

“Tiện thể, cô... có thể gặp mặt nói chuyện không?”
Đột nhiên Hạ Thiên mở miệng. Trong giọng nói mơ hồ mang theo vài phần khắc chế cảm xúc..

Tần Vũ Tinh mím môi, suy nghĩ một lát nói: “Được, gặp mặt ở phòng bệnh của Bạch Nhược Đồng được không?” Thật ra, cô có chút mong muốn được gặp mặt Bạch Nhược Đồng...

Người phụ nữ trong cảnh tượng ngày hôm qua không phải là cô nhận thức sai lầm chứ?

Xong đời! Từ Trường Sinh đối xử với cô dịu dàng một chút thì cô đã tìm lý do để khỏi phải đi đối mặt.

“Được.” Hạ Thiên lên tiếng trả lời, nghiêm túc nói: “Tôi ra thang máy đợi cô.”

Tần Vũ Tinh ngăn người ra, không khỏi bật cười, cuối cùng ai là nhân viên công tác của bệnh viện vậy!

Cô nhét hai tay vào túi, cúi đầu đi thẳng tới thang máy. Không hiểu sao, tâm tình lại không thoái mái, cảm thấy không thích hợp đối mặt với Hạ

Thiên.

Nhất là vì giấc mơ tối hôm qua, không hiểu sao cô lại chột dạ...

Mơ mơ mơ! Tóm lại, cô để ý cái gì đâu đấy!

Tần Vũ Tinh tự chế cười ản thân, nhìn tin nhắn có phương thức bí truyền của Từ Trường Sinh gửi tới, có chút mơ màng.

Đình... thang máy đã đến lầu 7. Cửa mở ra, đập vào mắt là đồng tử đen như mực của Hạ Thiên.

“Xin chào.” Vũ Tinh hất cằm lên, tự dưng phát hiện, mình chỉ cao tới bả vai của Hạ Thiên.

“Chào buổi sáng.” Hạ Thiên mở miệng ra, lông mi dài óng ánh, đôi mắt sâu thẳm dường như ẩn chứa ánh sao.

Ánh mắt đẹp quá nhiên chính là vì đồng tử xinh đẹp tự nhiên... Tần Vũ Tinh nghĩ thầm. Hạ Thiên không quấn khăn che mặt như hiệp sĩ. Anh mang đôi giày AJ23 sọc trắng đen, mặc quần thường màu kem, áo len lông xám rộng thùng thình. Cổ tay phải đeo một chiếc đồng hồ. Trên cổ mang một miếng ngọc Phỉ Thúy màu xanh lá cây.

Làn da anh rất tốt, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, trong lạnh lùng lại có vài phần nho nhã, trong nho nhã lại có vài phần anh tuấn hoàn toàn tự nhiên, khiến người bên cạnh anh phát sinh cảm giác tự xấu hổ vì quá tầm thường.

Tần Vũ Tinh cao gần 1m7, không cao không thấp, nhưng so với Hạ Thiên thì có chút áp chế...

Thình thoảng, ánh mắt của Hạ Thiên dừng lại trên mặt của Tần Vũ Tinh. Cô vừa nhìn anh, anh liền nhìn sang chỗ khác. Hai người im lặng đi một hồi,

Hạ Thiên ho khan một tiếng, nhẹ giọng hỏi: “Cô còn đau đầu không?”

Tần Vũ Tinh lắc đầu, nói: “Thật ra tôi muốn nói cảm ơn anh. Ngày hôm qua tâm tình tôi không tốt, uống rượu như điên. Bây giờ nghĩ lại thật rất hối hận, cũng may không gặp phải người xấu rắc tâm hãm hại.”

Hạ Thiên hắng giọng, nói: “Vị hôn phu kia của cô...”

Tần Vũ Tinh sửng sốt, mắc dịch, ngày hôm qua cô kể luôn chuyện này cho Hạ Thiên nghe hay sao? Cô vội vàng cắt ngang lời của Hạ Thiên: “Chúng tôi làm hòa rồi. Không có chuyện gì hết! Nếu như hôm qua tôi có gì lỗi, xin anh quên đi ạ! Hi vọng tôi không làm phiền nhiều đến anh.”

Hạ Thiên sửng sốt, khóe môi mấp máy, thật lâu sau mới nói: “Cô... tha thứ cho anh ta rồi à?”

Tần Vũ Tinh xấu hổ cúi đầu, nói: “Chúng tôi đã đính hôn.”

... Hạ Thiên không nói nữa, ánh mắt sâu thẳm lại càng hờ hững lạnh lùng, bàn tay xiết chặt lại thành quả đấm, không nói một lời.

Không khí có chút ngột ngạt, Tần Vũ Tinh giương mắt nhìn anh, dần dần phá băng: “Anh tìm tôi có chuyện gì không?”

Hạ Thiên không lên tiếng trả lời, quay đầu đi không nhìn cô, dường như trong tim có gì đó chặn ngang, không lên không xuống, thật không thoải mái.

Tần Vũ Tinh nhìn nhìn bề ngoài, nói: “Nếu như không có việc gì thì tôi có việc đi trước. Hôm nay tôi đã đi làm trễ rồi.”

“Cô không nghe rõ lời nói của tôi hôm qua sao?” Đột nhiên Hạ Thiên quay đầu lại, cáo giọng hỏi. Anh híp mắt lại, khuôn mặt lạnh lùng, cánh mũi dường như phập phồng, tay chân lạnh lẽo.

“Nói?” Tần Vũ Tinh nhíu mày, không rõ chuyện gì. “Nhớ... nói cái gì?” Cô nghi ngờ.

Hạ Thiên bình tĩnh nhìn cô, đáy mắt đen như mực dần dần hiện ra rõ ràng mặt mũi của cô.

Tim của Tần Vũ Tinh chợt nhảy lên khẩn trương, hoảng loạn nói: “Hạ Thiên, tôi còn có việc...”

“Hạ Thiên!” Một giọng nữ trong trẻo vang lên ở phía sau. Tần Vũ Tinh xoay người, đập vào mắt là một người con gái cao gầy trang điểm theo kiểu Hàn Quốc. Cô giật mình, xác định lại một lần nữa, người con gái mà cô nhìn thấy Từ Trường Sinh ôm ấp ngày hôm qua chính là cô gái này.

Trong khoảng thời gian ngắn, Tần Vũ Tinh không để ý tới Hạ Thiên, bắt đầu nghiêm túc đánh giá Bạch Nhượng Đồng.

Bạch Nhượng Đồng thờ ơ liếc nhìn cô một cái, hất cằm lên đi về phía Hạ Thiên, đáy mắt toát ra vài phần vui vẻ, cười duyên nói: “Sư huynh, cảm ơn anh đến thăm em! Cảm giác bị bệnh bỗng nhiên tốt hơn phân nửa!”

Hạ Thiên nhíu mày, tránh né cô nàng đang đi tới trước mặt, nhìn về phía Tần Vũ Tinh nói: “Buổi trưa cô có thời gian rảnh không?”

Tần Vũ Tinh không lên tiếng, từ đầu tới cuối, ánh mắt cô vẫn không rời khỏi trên người của Bạch Nhượng Đồng.

Bạch Nhượng Đồng quay đầu lại nhìn cô, cụp mắt xuống, nói: “Bác sĩ Tần?”

Tần Vũ Tinh ừ một tiếng, trên người cô có thể công tác, không có gì ngạc nhiên khi Bạch Nhượng Đồng biết tên của cô.

Lại nói, không chừng người ta đã biết tên của cô rồi đấy.

“Bạn bè của sư huynh hả?” Bạch Nhược Đồng khẽ nhếch môi, tươi cười nhìn lên Hạ Thiên.

Tần Vũ Tinh nhìn chăm chăm nụ cười rực rỡ như hoa, trong lòng không hiểu sao buồn bã vô cùng. Cô quay đầu, nói: “Tôi đi trước.”

Hạ Thiên nhú mày lại, vừa lúc Tần Vũ Tinh đi ngang qua người anh, anh liền giơ tay ra giữ tay cô lại. Cơ thể Tần Vũ Tinh cứng đờ, ngạc nhiên ngẩng đầu lên, nói: “Anh làm gì thế?”

Bạch Nhược Đồng cup mắt xuống, trong mắt hiện ra chút châm biếm.

“Tôi có lời muốn nói với cô, buổi trưa gặp ở quán nhỏ kia.” Vẻ mặt Hạ Thiên trang nghiêm, giọng nói không cho từ chối.

Tần Vũ Tinh nhú mày, từ chối nói: “Tôi còn có công việc, đi không được.”

Hạ Thiên nhìn cô chăm chăm, khí thế bá đạo chợt nổi lên, mang theo vài phần giận dữ, nói: “Được, tôi có thể tới văn phòng đợi cô...”

Tần Vũ Tinh hoàn toàn sửng sốt, tại sao người này đột nhiên không nói lý lẽ thế này! Chuyện Hạ Thiên tới văn phòng của cô không phải sẽ lên trang đầu hay sao? Cô suy nghĩ trước sau, không muốn trong thời điểm này làm loạn lên, cắn răng nói: “Được, đến giờ trưa tôi sẽ qua.”

Hạ Thiên nhếch môi, mắt híp lại thành một đường, sau cùng ừ một tiếng nhàn nhạt.

Tần Vũ Tinh không thoải mái xoay người đi, thầm nghĩ, người quái đản!

Bước đi nhanh chóng.

ĐỂ ANH GẶP EM LÚC TỐT NHẤT

Mã Hiểu Dạng
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Hôn

Nguyên cả buổi sáng, Tần Vũ Tinh không tập trung tinh thần, trong đầu toàn là nụ cười của Bạch Nhược Đồng, gương mặt như hoa của Nhược Đồng, rồi sau đó xuất hiện cặp mắt của Hạ Thiên đột nhiên trở nên lạnh lùng hờ hững.

Cô lắc đầu, tự cảnh cáo mình không được suy nghĩ vớ vẩn. Chủ nhiệm Từ thay cô tìm được một chuyến đi công tác nghiên cứu, ở Vân Nam, học tập một tháng. Ha ha, chẳng biết tại sao cũng bị đày đi đến chỗ rừng sâu núi thẳm, Tần Vũ Tinh tự giễu lắc đầu. Rất nhiều buồn bực trong lòng không thể đè nén được...

Cô nên bình tĩnh lại, cân nhắc chuyện tương lai?

Hay là làm như không có chuyện gì xảy ra, hoặc là tỏ rõ thái độ với Từ Trường Sinh?

Tần Vũ Tinh làm vội xong công việc, đi đến điểm hẹn. Giờ nghỉ trưa, nhóm y tá phục vụ ở tầng một tập trung lại một chỗ riu rít thảo luận chuyện gì đó. Một câu ‘Hạ Thiên’ khiến Tần Vũ Tinh dừng bước chân, không tự chủ được đi tới.

“Chủ nhiệm khoa của chúng ta đã nói, quả thật xe bị trộm, Hạ Thiên không nói láo.”

“Ha ha, đầu tiên là gây chuyện rồi bỏ trốn bị tung ra ngoài, sau đó lại nói rằng xe bị đánh cắp, đây là sự lợi hại của quan hệ xã hội nghen!” Rõ ràng giọng điệu của người bác sĩ chen vào không chút nhiệm.

“Chuyện này và quan hệ xã hội chả có liên quan gì tới nhau. Hạ Thiên và ông chủ không tiếp tục gia hạn hợp đồng, bảo vệ không được vụ án gây chuyện bỏ trốn cũng là một tay ông chủ gây ra. Theo lý thuyết thì Hạ Thiên không khóa cửa xe, vậy mà khéo có người lén vào lái xe đi, mà còn gây ra tai nạn xe cộ.”

“Dù sao thì tôi vẫn tin là Hạ Thiên trong sạch. dĩnđànlêđũỖỖđ©ן Đã nhiều năm qua, anh ấy chưa bao giờ xảy ra vụ tai tiếng nào. Vừa mới không gia hạn hợp đồng thì xảy ra tai nạn xe cộ liền.”

“Các cô đây là đám con nít à, thật sự biết người, biết mặt nhưng không biết lòng. Giới diễn viên nghệ sĩ bây giờ loạn hết rồi, Hạ Thiên có thể trong sạch? Anh ta và ông chủ ảnh nghiệp Tinh Thần, Thẩm Huy, vốn là có quan hệ mập mờ. Không phải đã nói với ông chủ muốn bỏ đi là vì muốn thành lập công ty tư nhân sao? Tại sao sau đó lại hợp tác với ảnh nghiệp Tinh Thần?”

“Cái gì gọi là mập mờ? Đó là tình yêu thuần khiết...”

“Xí...”

“Có thể là anh em thì sao? Dù sao bộ dạng của Thẩm Huy cũng rất đẹp trai!”

Tần Vũ Tinh do dự một hồi, khi có thể bắt được ánh mắt của một y tá nam nhìn rất quen mắt, nói: “Chủ nhiệm khoa của các em đã xem qua máy theo dõi, vậy Hạ Thiên đánh mất xe ở nơi nào trong bệnh viện, khoảng mấy giờ?”

Y tá này sợ run lên, thấy cô là bác sĩ của bệnh viện, trả lời: “Trên đường phía Tây của bệnh viện. Khoảng giữa trưa, anh ta phóng từ trên xe xuống, đột

nhiên chạy vào con phố nhỏ, không khóa xe. Nếu không có máy theo dõi bên cửa Tây của bệnh viện chúng ta thì Hạ Thiên đã sớm bị bắt rồi.”

Thân thể Tần Vũ Tinh cứng đờ. Nếu nói như thế thì không phải vì cứu cô mà Hạ Thiên mới đánh mất xe hay sao???

Hồng hét!

Cô cau mày, nhét hai tay vào túi, đi ra cổng chính của bệnh viện. Thật sự không còn mặt mũi nào đi gặp Hạ Thiên.

Reng reng reng. Chuông điện thoại vang lên.

Tần Vũ Tinh nhận điện thoại, kiên trì nói: “Tôi lập tức đến ngay...” Cô thở dài, quẹo vào con phố nhỏ.

Một tiệm ăn thanh nhã núp sâu trong con phố. Trong sân nhỏ rất yên tĩnh, cây cối khô héo đứng giữa trời xanh, (lá) rơi rụng trên đường nhỏ lát đá xanh, lộ ra mấy phần cô đơn không thể diễn tả được. Giống như sự xuất hiện đột ngột của Hạ Thiên, không rõ tính tình anh u ám, hay là trời sinh lạnh lùng.

Bồi bàn dẫn cô đến cửa phòng rồi lui ra.

Tần Vũ Tinh cắn răng đẩy cửa vào, tim đập mạnh, đứng im bất động.

Hạ Thiên đút hai tay trong túi quần, bóng dáng nghiêng dài đắm chìm về hướng mặt trời vung vãi bên ngoài cửa sổ, tỏa ra ánh sáng trầm tĩnh. Gương mặt góc cạnh rõ ràng giống như hình ảnh trong phim, khiến người ta không muốn dời mắt đi. Toàn bộ góc độ hoàn hảo, không khuyết điểm.

Trên bàn đã dọn sẵn đồ ăn, trong nháy mắt, Tần Vũ Tinh không muốn phá vỡ không khí yên tĩnh này.

“Khụ khụ...” Tần Vũ Tinh cố tình gây ra tiếng động, cong môi lên, nói:

“Anh tìm tôi có chuyện gì?”

Hạ Thiên quay đầu lại, có hơi giật mình, nói: “À, ngồi xuống trước đã.”

Tần Vũ Tinh suy nghĩ một chút rồi nói: “Tôi không ngồi. Tuần sau phải đi tu nghiệp, có rất nhiều việc tôi vẫn chưa thu xếp xong.”

Hạ Thiên sừng sốt, nói: “Em phải đi?”

“Vâng. Đúng rồi, tôi nghe nói anh bị ăn cắp xe?” Tần Vũ Tinh do dự một chút, nói: “Có phải hay không...”

Hạ Thiên gật đầu, khẽ nhếch môi nói: “Tôi lo lắng cho em, nên quên khóa xe.”

Tần Vũ Tinh ngẩn ra, không hiểu sao trên mặt nóng lên, lo lắng? Chuyện gì thế này, cô vội vàng cẩn thận nhìn Hạ Thiên, nói: “Tôi không biết có thể giúp gì được cho anh hay không, nhưng tôi lại nghe người ta nói chiếc xe kia gây chuyện xong bỏ trốn, không lẽ anh sẽ gánh vác hết sao?”

Hạ Thiên nhún nhún vai, nói: “Trong sạch tự mình biết. Chỉ là giới truyền thông thêm mắm thêm muối thôi.”

Tần Vũ Tinh ngượng ngùng nhìn anh, cất giọng nói: “Không sao! Nếu cần thanh minh, tôi sẽ đứng ra làm chứng cho anh!”

Hạ Thiên nhìn gương mặt đầy nghĩa khí của Tần Vũ Tinh, không hờ một nụ cười, nói: “Em không sợ bị phiền toái à?”

Tần Vũ Tinh suy nghĩ một lát nói: “Tôi không thể nhìn thấy người khác bị oan mà không lên tiếng.”

Hạ Thiên mở miệng ra, rồi lại đóng lại. Ánh mắt thâm trầm xa xa, giọng nói nhẹ nhàng nỉ non: “Ừ.”

“Cái gì?” Tần Vũ Tinh nhú mày hỏi.

“Không có gì. Cám ơn em.” Hạ Thiên khẽ cười, nói: “Chẳng qua tôi chỉ là muốn nghe câu trả lời của em.”

“Câu trả lời?” Tần Vũ Tinh nhú mày, cười một cách khổ sở, nói: “Hạ Thiên, ngày hôm qua quả thật rất ngại, tôi uống hơi nhiều...”

Anh rũ mắt, ưỡn thẳng lưng, bình tĩnh nói: “Không sao, tôi không ngại... nói lại lần nữa.” Anh ngẩng đầu lên, mở miệng ra, giọng nói trầm thấp có chút khàn khàn: “Em có muốn thay đổi vị hôn phu không? Ví dụ như, là tôi!”

.....

Tần Vũ Tinh sững sờ, thiếu chút nữa đứng không vững mà té nhào. Trong đầu cô hiện ra rất nhiều hình ảnh, lúc thật lúc không, cô đang nằm mơ à?

Chớ nói đùa!

Cô há hốc miệng, cất giọng nói: “Anh bị thần kinh hả, Hạ Thiên?” Cô cầm lấy túi xách ở trên ghế, tính rời khỏi ngay lập tức, cảm thấy phía sau như có trận gió, đột nhiên Hạ Thiên xuất hiện ngay trước mặt cô, đè sập lại cửa chính.

“Anh muốn làm gì?” Tần Vũ Tinh nhú mày, hét lớn.

Hạ Thiên ngược mắt lên, con ngươi đen sẫm kiên định, hai tay khóa chặt bờ vai của cô, nói: “Dù sao Từ Trường Sinh đã không còn thương em nữa, thay thế tôi có được không?”

“Anh hồ đồ cái gì thế!” Tần Vũ Tinh cầm túi xách đập vào cánh tay của anh, hiệu quả chỉ có thể so với trứng chọi đá.

“Tôi nghĩ rằng ngày hôm qua đã nói rất rõ ràng.” Hạ Thiên nhú mày, sắc mặt cực kỳ bình tĩnh, hình như đã chuẩn bị đầy đủ.

“Tôi đã có hôn phu!” Tần Vũ Bình cảm thấy cô không còn cách nào tránh thoát vòng tay của Hạ Thiên, nói thẳng một cách dứt khoát, không hề lộn xộn.

“Nhưng anh ta không thích em! Có lẽ còn phản bội em nữa kìa!” Sắc mặt Hạ Thiên trầm xuống, hình như không thích nghe mấy chữ ‘vị hôn phu’ này.

“Đây là chuyện giữa tôi và anh ấy! Không liên quan gì tới anh!” Tần Vũ Bình nghiêng rằng, nhìn chăm chăm anh, thầm nghĩ, không phải bọn họ không quen biết nhau hay sao?

Hạ Thiên cười lạnh một tiếng, tay phải tuột từ tấm lưng cứng ngắc của cô xuống bên hông, dùng sức kéo mạnh cô phía mình. Anh kiên quyết cọ nhẹ chiếc cằm của mình lên tóc của cô.

Cả người Tần Vũ Bình cứng ngắc, tim đập rộn lên. Mẹ kiếp, bị trêu cợt rồi à?

Hai tay của cô không biết để ở đâu, hơi thở xa lạ truyền tới bên tai, âm thanh trầm thấp, nặng nề nói: “Các người chung đụng như thế nào hả? Em có biết cái gì gọi là người yêu không? Cái gì gọi là ... Yêu không? Hừ, anh ta sẽ đối với em như thế này sao?”

Hạ Thiên hôn nhẹ nhàng lên tóc của cô, đầu môi từ từ trượt lên trán cô, giễu cợt nói: “Anh ta sẽ làm như thế này với em sao?”

Tần Vũ Bình sửng sốt. Từ Trường Sinh giống như huynh trưởng của cô, chưa bao giờ có hành động vô lễ đối với cô, lại càng không vượt qua giới hạn một bước.

“Còn có như vậy...” Hạ Thiên ngăm nhìn cô, đáy mắt giống như đốt lửa, hơi thở nóng bỏng sắp thiếu cháy Tần Vũ Tinh. Tay phải của anh nâng cằm cô lên, từng chữ nói: “Anh ta đã hôn qua em sao?”

Gương mặt Tần Vũ Tinh đỏ bừng, cả người nóng lên. Đúng vậy, quả thật Từ Trường Sinh chưa bao giờ làm những chuyện như vậy đối với cô.

Hay là có thể nói, mối quan hệ của bọn họ rất ôn hòa, giống như người thân trong nhà, luôn suy nghĩ cho đối phương, cũng giống như bạn bè, cái gì cũng nói ra. Chuyện thân mật da thịt rất hiếm khi xảy ra.

Nhưng mà, những lời này từ miệng của một người xa lạ như Hạ Thiên nói ra, quả thật rất châm chọc.

Tần Vũ Tinh nhìn anh chăm chăm, tức giận nói: “Liên quan gì tới anh? Chúng tôi ở chung với nhau như thế nào cũng không...”

Cô chưa nói xong thì Hạ Thiên đã mạnh mẽ cúi đầu xuống, môi mỏng dán chặt lên môi của cô, một luồng hơi thở lạnh lạnh kiên quyết của người đàn ông đập vào mặt. Đầu óc Tần Vũ Tinh trống rỗng, trước mặt là lông mi rậm rạp của Hạ Thiên, mặt phượng nhỏ dài, cùng với ánh mắt chan chứa thâm tình.

“Tần Vũ Tinh, em nhìn rõ tôi!” Anh chợt lên tiếng, đầu lưỡi bá đạo cạy khước môi mềm mại của cô ra, tay phải nương theo gáy của cô đi tới dưới cằm, kéo gương mặt trái xoan của cô về phía mình, hôn sâu xuống.

Tần Vũ Tinh sắp không thể nào thở được.

Cánh tay của Hạ Thiên rất mạnh. Tay trái của anh luôn nắm giữ phần eo của Tần Vũ Tinh, dùng sức ép về phía mình, có chút thô bạo, lại cố gắng hết sức kìm chế cảm xúc từ đáy lòng. Anh đợi đã lâu lắm rồi! Lý trí đã không thể nào khống chế được hành động! Dù là hít thở không thông, anh cũng không

muốn buông tha thân thể mảnh khảnh của Tần Vũ Tinh một cách dễ dàng.

Tần Vũ Tinh cảm thấy mũi chân của mình đã rời khỏi mặt đất, la lớn: “Hạ Thiên!”

Vài giọt nước mắt trong suốt tràn ra khóe mắt của cô, dừng lại trên mặt Hạ Thiên, hoàn toàn đánh thức Hạ Thiên. Hạ Thiên thất thần một lát, sau đó vùi đầu vào bả vai của Tần Vũ Tinh, cọ xát, nhẹ giọng nói: “Thật xin lỗi!”

“Khốn kiếp!” Tần Vũ Tinh xốc túi lên vai, túm ngực anh nói: “Anh khốn kiếp!”

Hạ Thiên cắn môi dưới, nói: “Tôi nguyện ý chịu trách nhiệm với em!”

“Ai cần anh chịu trách nhiệm?!” Tần Vũ Tinh lạnh lùng nói: “Tôi làm gì muốn anh chịu trách nhiệm! Anh là ai? Anh là cái thứ gì? Khốn kiếp!”

Hạ Thiên nắm lấy cổ tay nắm đấm của cô, nói: “Tay em sẽ bị xanh...”

Tần Vũ Tinh hít hít chớp mũi, lau đi nước mắt trong khóe mi, nói: “Mặt người dạ thú!” Bị thua thiệt mà cô còn cảm thấy phong cách của Hạ Thiên gọn gàng. Quả nhiên là diễn viên, nói trở mặt liền trở mặt!

“Tần Vũ Tinh!” Đột nhiên Hạ Thiên cất cao giọng, chân mày nhíu lại, một tay nắm lấy hai cổ tay của cô, nói: “Cùng nhau đụng chạm với người đàn ông mà em không thích cũng khiến em kiêu ngạo sao?”

“Anh quản được sao!” Tần Vũ Tinh hét lên với anh. Đối diện với vẻ mặt vui vẻ của Hạ Thiên, cô càng giận dữ hơn.

“Anh tránh ra!” Ánh mắt của cô tương đối lạnh lùng.

Hạ Thiên mím môi lại, móc khăn giấy từ trong túi ra, đưa cho cô.

Tần Vũ Tinh giựt mạnh khăn giấy, thừa dịp anh không đề lên cánh cửa, chạy nhanh ra ngoài như một làn khói.

Cô đưa lưng về phía anh, ngay cả quay đầu lại cũng cảm thấy dư thừa, nói: “Hạ Thiên, nếu anh cảm thấy vị hôn phu của tôi cho anh đội nón xanh cho nên muốn trả thù, làm ơn xin anh bỏ qua cho tôi. Tôi cũng chỉ là người bị hại...”

ĐỂ ANH GẶP EM LÚC TỐT NHẤT

Mã Hiểu Dạng
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Trường Sinh.

Tần Vũ Tinh chạy một mạch trở lại bệnh viện. Gió lạnh đập vào mặt, mồ hôi đầy đầu chảy từ huyệt Thái Dương xuống, dừng lại ở khóe môi, hòa lẫn với nước mắt, hương vị mặn mặn.

“Bác sĩ Tần!” Y tá ở quầy phục vụ nhìn cô nghi ngờ, nói: “Cô ra ngoài ăn cơm hả? Bác sĩ Từ vừa mới gọi điện thoại đến.”

Tần Vũ Tinh sợ run, nói: “Có chuyện gì sao?”

Y tá lắc đầu, nói: “Không có! Bác sĩ Từ nói chiều nay ngài ấy có cuộc họp, có lẽ sẽ không nghe điện thoại. Ngài ấy nói nếu có chuyện gì thì gọi tin nhắn.”

Tần Vũ Tinh ừ một tiếng, không để ý đến sự cảm khái của y tá nhỏ: “Bác sĩ Từ thật sự là người đàn ông tốt, làm cái gì cũng nói trước một tiếng.”

Cô vội vàng trở lại phòng nghỉ ngơi trên lầu 7, cả người nặng nề, ngã trên giường, tay phải ôm trái tim đang nhảy loạn trong lồng ngực, đầu đau như búa bổ. Cô lấy dụng cụ đo huyết áp trong góc ra đo, quả nhiên rất cao...

Đáng chết, tên khốn kiếp kia!

Tần Vũ Tinh đứng dậy đi toilet, rửa mặt không ngừng. Từ Trường Sinh đối đãi với cô như thế nào không quan trọng, người bảo thủ như cô không thể nào

tiếp nhận nụ hôn từ một người đàn ông xa lạ. Nhưng vừa rồi... cô cần môi dưới, nhìn chăm chăm cô gái nhếch nhác trong gương, mắng một câu *.

Reng reng reng...

Tần Vũ Tinh hít sâu vào một hơi, trở lại bên giường cầm điện thoại di động lên, nhìn thấy hai chữ Từ Nam, không hiểu sao trong lòng thả lỏng một chút.

“Dạ, chị Nam.”

“Ừ, con bé khi gió này. Trưa nay chị gọi điện thoại tới bệnh viện không có em, gọi điện thoại di động thì không có tín hiệu.” Giọng nói giận dỗi của Từ Nam truyền đến.

Tần Vũ Tinh bình tĩnh một lát, nói: “Ngày hôm qua tranh cãi với bệnh viện, tâm tình có chút không tốt, em đi ra ngoài dạo một vòng, không mang theo điện thoại cầm tay.”

“Ừ, Chủ nhật này tập đoàn Chương thị tổ chức kỷ niệm 50 năm thành lập, em đừng quên nhé. Chị nghe nói Trường Sinh vẫn còn ở Hàng Châu.”

Tần Vũ Tinh giật mình, bật nhớ tới Chủ nhật này còn có nhiệm vụ. l €quyđon Ông ngoại của Từ Trường Sinh, Chương Thiên Phóng, là chủ tịch của tập đoàn Chương thị. Cho nên Từ Trường Sinh thì kế thừa truyền thống y học của nhà họ Từ, còn Từ Nam lại làm nữ cường nhân ở Chương thị.

“Ngày sinh nhật âm lịch 80 tuổi của ông ngoại cũng là tháng này. Tục ngữ có câu ‘cửu bất quá thập’, ý tứ của mấy ông cậu là vì sinh nhật không được làm lớn, cho nên tổ chức chung với lễ kỷ niệm 50 năm của Chương thị, để ông ngoại được vui.”

Tần Vũ Tinh ừ một tiếng. Với thân phận là hôn thê của Từ Trường Sinh,

đương nhiên cô cũng phải tham dự.

“Trễ nhất là ngày mai Trường Sinh sẽ trở lại. Em xem chừng nào rảnh thì đi thử lễ phục đi. Chị đã chuẩn bị hết cho em rồi.” Giọng nói của Từ Nam mang theo vài phần cứng chiều, nói tiếp: “Năm nay là lần đầu tiên em ra mắt ở nhà họ Chương, nhất định phải trang điểm thật xinh đẹp nhé.”

Khóe môi Tần Vũ Tinh căng lên một chút, ngượng ngùng cự tuyệt ý tốt của Từ Nam. Cha của cô và chú Từ là bạn học thân. Mẹ, bà cố Từ và dì Chương cũng là chỗ qua lại thân thiết. Nhưng bản thân nhà họ Chương là đại gia tộc, đính hôn trước, nhưng cô rất ít tiếp xúc với anh em nhà họ Chương.”

“Tan sở em đến đây được chứ hả? Trước cửa công ty tụi chị có mở một nhà hàng Tây Ban Nha, nghe nói là đồ ăn chính tông siêu cấp, chị mời cơm em nhé!”

Tần Vũ Tinh do dự một chút rồi thấp giọng trả lời: “Dạ được!”

“Nghe giọng nói ủ rũ của em như vậy, không phải là vì thằng em Trường Sinh của chị không ở Bắc Kinh nên em cảm thấy cuộc sống nhàm chán chứ hả?” Từ Nam trêu chọc cô.

Tần Vũ Tinh chợt dạ, bối rối nói: “Chị Tiểu Nam...”

“Thôi được rồi! Chị không trêu ghẹo em nữa. Ban ngày làm lễ, ban đêm có vũ hội, anh họ mời không ít minh tinh, chị cũng không thể bị xem thường. Đầu năm nay, không ít nữ diễn viên thông qua những buổi vũ hội thương nghiệp này mà câu được con rể rửa vàng.” Từ Nam khinh thường trào phúng nói. Ở trong mắt bọn họ, căn bản không có khái niệm minh tinh. Người xưa có nói: kỹ nữ vô tình, đào kép vô nghĩa, vì tiền mà loại người này có thể hy sinh tất cả.

Tần Vũ Tinh vừa cúp điện thoại với Từ Nam thì nhận được tin nhắn của

Hạ Lộ.

【Người đẹp yêu quý của tớ, tối hôm qua cậu biến đi đâu? Bà dì gọi điện cho tớ, tớ phải nói láo là cậu đang say, ngủ như chết trên giường.】

Tần Vũ Tinh cười khê, trả lời: 【Thật thông minh, nai con.】

【Nai con cái đầu! Khai ra đằng hoàng đi!】

【Chủ nhật này tớ đi vũ hội của tập đoàn Chương thị...】 Tần Vũ Tinh khê nhếch môi. Hạ Lộ không phải là người trong làng giải trí, nhưng cô nàng vẫn luôn hi vọng câu được chàng rể kim quy.

【Á, nữ thần của tớ! Cậu có thiếu bạn gái đi chung không? Dẫn tớ đi với...】

Dường như Tần Vũ Tinh có thể tưởng tượng ra bộ dạng chấp tay trước ngực, mắt sáng như sao của Hạ Lộ, không khỏi lắc đầu viết rằng:【Được, nhưng không được hỏi nữa đấy!】

【Không hỏi không hỏi! Cậu muốn đi đâu thì đi đó, dù sao miệng tớ sẽ kín như bưng, cậu đã ở nhà tớ!】

Hì hì, Tần Vũ Tinh cười, trả lời: 【Tớ đi thu dọn đồ đạc đây, không nói chuyện với cậu nữa.】

【Tuân lệnh!】 Hạ Lộ nói.

Tần Vũ Tinh nhìn tin nhắn cười cười. Tâm tình kích động ban trưa hình như đã khôi phục lại, từ từ trở nên nhẹ nhõm.

Cô không nên bị ảnh hưởng bởi một người không cùng giao điểm!

Tần Vũ Tinh điều chỉnh tốt tâm tình, trở lại phòng, mới phát hiện bề ngoài

là chuyển cô đi, nhưng thật ra là phân quyền cho cô. Chủ nhiệm Từ từng là học sinh của cha cô, sau khi nghe nói thiếu chút nữa là cô xảy ra chuyện, sợ rằng không còn mặt mũi ăn nói với người nhà của cô.

Lưu Duyệt được an bày thay Tần Vũ Tinh làm trong phòng khám. Tuy rằng sẽ có thêm tiền thưởng, nhưng trong lòng vẫn thầm mắng chủ nhiệm Từ thiện vị. Cô là đồng sự của Tần Vũ Tinh, một mực oán trách, nói: “Vũ Tinh, số tôi thật khổ mà. Đáng lẽ còn muốn nghỉ ngơi một chút, điều dưỡng tốt cơ thể để lỡ bị mang thai.”

Tần Vũ Tinh ngượng ngùng nhìn cô, nói: “Tôi sẽ đi phòng khám bệnh giúp việc cho cô nhé!”

Vẻ mặt Lưu Duyệt như đưa đám, nói: “VẬY cảm ơn cô!” Cô vừa mới kết hôn, đang chuẩn bị muốn có em bé. Phòng khám bệnh rất nhiều việc, thường ngày sẽ có một y tá được điểm danh phụ giúp. Có Tần Vũ Tinh ở đây, Lưu Duyệt còn có thể giải quyết công việc mau một chút. Thoáng một cái, đã là hơn hai, ba tiếng đồng hồ sau.

Tần Vũ Tinh nhìn đồng hồ, nhớ tới giờ hẹn với Từ Nam, nói: “Duyệt Duyệt, bốn giờ tôi phải đi, còn chuyện gì nữa không?”

Lưu Duyệt nhìn không thấy người nào nữa, gật đầu một cái, nói: “Cô bận thì cứ đi đi. Ngày mai mời cô ăn sáng.” Cô biết Tần Vũ Tinh có bối cảnh, chỉ là rất hiếm thấy tính tình dịu dàng như Tần Vũ Tinh, chưa bao giờ làm bộ làm tịch, cho nên cô mới có thể làm phiền đến cô ấy.

Tần Vũ Tinh ra thang máy, phát hiện bảo an của tầng 7 không còn lại bao nhiêu người, ngạc nhiên hỏi: “Không phải minh tinh có nhu cầu đặc biệt sao?”

Bảo an chỉ xuống dưới, nói: “Mới vừa xuất viện.”

... Tần Vũ Tinh ‘ồ’ một tiếng, không suy nghĩ nhiều.

Lúc Tần Vũ Tinh làm việc đã tắt điện thoại, sau khi mở máy lên, ngoài những tin nhắn không đáng chú ý, không còn tin nhắn nào khác.

Cô thở ra nhẹ nhõm, nhưng lại cảm thấy có chút mất mát khó hiểu. Cô thu dọn đồ đạc xong thì ra bãi đậu xe lấy xe, dừng xe lại ở đầu đường cửa phía Tây. Hình như chính là ngày hôm qua, lúc cô tuyệt vọng nhất, Hạ Thiên đã đột ngột xuất hiện ở đây, giống như một chuỗi Sao Tinh sáng ngời lướt qua trước mắt trong đêm tối.

Cô lắc đầu, cau mày, tại sao tự nhiên cô lại nghĩ tới tên khốn kiếp này...

Tập đoàn Chương thị, khu vực thương mại quốc tế sang trọng nhất ở Bắc Kinh, tuy rằng mới 4 giờ chiều, nhưng người đông nghịt đổ thành từng đoàn. Tần Vũ Tinh vỗ vỗ tay lái, bấm số gọi điện thoại cho Từ Nam, nói: “Chị Tiểu Nam, em đang ở trên Tam Hoàn, xuống cầu sẽ tới ngay.”

“Ừ, ừ, em đậu xe trước đi, đến tầng 1 của cao ốc thì chị sẽ xuống.”

“Dạ!” Tần Vũ Tinh để điện thoại di động xuống, đậu xe xong, liền đi thẳng đến tầng 1 của thương mại quốc tế Tam Kỳ. Cô cúi đầu lật xem tin tức, không chú ý đụng phải một người, thiếu chút nữa ngã nhào, vội vàng ngẩng đầu lên xin lỗi: “Xin...”

Tần Vũ Tinh há hốc miệng, cổ họng không phát ra tiếng nào.

Lại là Từ Trường Sinh! Làm sao anh có thể trở về sớm như vậy? Buổi trưa cố ý điện thoại nói buổi chiều có cuộc họp...

Sắc mặt Từ Trường Sinh ôn hòa, vươn tay kéo lại bờ vai của cô, khẽ cười nói: “Đi thôi.”

Tần Vũ Tinh cứng đờ... Ở bên ngoài, Từ Trường Sinh rất ít khi có hành động thân mật đối với cô. Ít ra trước ngày hôm nay đều là như vậy.

ĐỂ ANH GẶP EM LÚC TỐT NHẤT

Mã Hiểu Dạng
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Vô Tình Gặp Gỡ

Từ Nam tươi cười uyển chuyển đi tới. Cô mặc một cái áo khoác Armani màu xám rộng rãi, khoác tay Tần Vũ Tinh, nói: “Nhìn em trai của chị kia, vừa xuống máy bay đã điện thoại cho chị, biết em tới nên đi thẳng tới đây.”

Tần Vũ Tinh cười một tiếng ngại ngùng, liếc trộm qua Từ Trường Sinh.

“Chị, lát nữa em sẽ trả lại tiền lễ phục cho Vũ Tinh.” Từ Trường Sinh nhìn về phía Từ Nam, nói thẳng ra.

“Thế nào, chị em với nhau còn khách sáo nữa hả? Chị muốn tặng cho Vũ Tinh không được sao?”

Tần Vũ Tinh bất ngờ mở miệng, nói: “Để em tự trả tiền cho.”

Từ Trường Sinh sững sốt một chút, Từ Nam cũng không khỏi ngẩn người ra.

Tần Vũ Tinh khẽ nhếch môi, cười nói: “Tránh cho hai người giành nhau.”

“Không được!” Từ Trường Sinh và Từ Nam mở miệng cùng lúc rồi nhin không được, bật cười. Từ Nam vỗ trán Tần Vũ Tinh, nói: “Thôi đi, để Trường Sinh trả tiền đi. Cô nhóc à, nhớ kỹ nhé, phụ nữ chỉ có trách nhiệm làm đẹp. Về chuyện tiền bạc, phải để đàn ông họ làm!”

Từ Trường Sinh cười một cách hiền hòa, nói: “Ừ, anh đến là để trả tiền

mà...”

“Đi! Đông Phương Tân Thiên Địa đi thôi... shopping!” Từ Nam tươi cười ngọt ngào, nói: “Thật khó có dịp có người gấp gáp tới xách giỏ dùm.”

Tần Vũ Tinh ngẩn ra, ừ một tiếng yếu ớt. Cô liếc nhìn Từ Trường Sinh, cup mắt xuống, ánh mắt trở nên lạnh như băng. Đông Phương Tân Thiên Địa có rất nhiều tiệm hàng hiệu, vì muốn điều hòa không khí, Từ Nam riu rít nguyên cả đoạn đường. Tần Vũ Tinh cười nhạt, nhưng trong lòng khó kìm chế vẻ mặt không yên.

Vẫn Vũ Tinh lái xe, Từ Trường Sinh ngồi bên ghế phụ.

Từ Nam ngồi hàng ghế sau, mở laptop ra, tranh thủ làm việc. Trong lúc nhất thời, không khí trong xe trầm xuống, giống như có thể nghe được tiếng kim nhỏ rơi xuống. Không biết có phải Tần Vũ Tinh tự mình đa tình hay không, cô có cảm giác Từ Trường Sinh đang nhìn cô.

Một lúc sau, Từ Trường Sinh phá vỡ không khí băng lạnh trước: “Tối hôm qua em... qua đêm ở bên ngoài với Hạ Lộ à?”

Tần Vũ Tinh không hiểu, trong lòng cắn thẳng, nhìn chăm chăm đèn xanh đèn đỏ phía trước nói: “Dạ.”

“Không có chuyện gì chứ?” Từ Trường Sinh nhìn cô chăm chú.

Tần Vũ Tinh có thể cảm nhận được ánh mắt quen thuộc kia, im lặng một lát rồi nói: “À, không có chuyện gì. Đã lâu rồi không gặp nên ra ngoài cho giải sầu thôi.”

“Có chuyện gì cần giải sầu sao?” Từ Trường Sinh hỏi thẳng.

Đột nhiên trong lòng Tần Vũ Tinh có chút khó chịu. Người đàn ông này

còn mặt mũi tra vấn cô sao? Chẳng lẽ trong lòng anh không có chút áy náy nào? Trưa nay Từ Trường Sinh cố ý gọi điện thoại tới bệnh viện, nói là sợ cô không liên lạc được với anh, sao không nói trắng ra là buổi chiều không thể nghe được điện thoại của cô.

Tiếp đó không phải Bạch Nhược Đồng xuất viện sao? Từ Trường Sinh lại xuất hiện ở công ty của chị Nam!

Từ Hàng Châu bay tới Bắc Kinh không tới hai tiếng đồng hồ. Ít nhất anh cũng phải ở phi trường một tiếng, vậy không phải là buổi trưa đã xác định trở về rồi sao?

Trình độ lừa mình dối người của Tần Vũ Tinh rất cao, nhưng không có nghĩa cô là một cô ngốc...

Hiện tại, cô chỉ cảm thấy ghê tởm, nói chung lại là không muốn ở cùng một chỗ với Từ Trường Sinh.

Khốn kiếp!

“Hai người thì thăm gì với nhau thế?” Từ Nam chen miệng nói.

Tần Vũ Tinh thản nhiên nói: “Sắp đến rồi, chị Tiểu Nam...”

Từ Nam ngó người ra, liếc nhìn gương mặt lạnh lùng của Tần Vũ Tinh vừa mới quay đi, cười nói: “Được rồi, Trường Sinh, có phải em chọc giận Vũ Tinh rồi không?”

Từ Trường Sinh xoa xoa hai tay, nói khê: “Em nào dám chọc giận cô ấy...”

“Hừ, biết là tốt rồi!” Từ Nam trêu chọc, nói: “Nếu em dám làm chuyện có lỗi với Vũ Tinh, chị là người đầu tiên không tha cho em.”

Từ Trường Sinh khẽ nhếch môi cười khẽ, ánh mắt có vẻ đăm chiêu nhìn Tần Vũ Tinh.

Bọn họ đi tới một cửa hàng độc quyền bán đồ xa xỉ phẩm. Cửa hàng này không nằm bên trong Tân Thiên Địa, mà nằm ở một góc đường hẻo lánh ngay tại ngã tư Vương Phủ Tỉnh, chuyên môn cung cấp lễ phục dành riêng cho khách hàng có thẻ VIP.

Tần Vũ Tinh đạp xe xong, cố ý đi ra cuối cùng.

Từ Trường Sinh chậm bước lại, tay trái nắm nhẹ cổ tay phải của cô, nói: “Anh nghe chủ nhiệm Từ nói lần trước em có tham gia một cuộc giải phẫu, gặp phải tai nạn kiện tụng rồi hả? Có phải vì vậy mà tâm tình không tốt không?”

Tần Vũ Tinh sửng sốt, ngược mắt nhìn con người sâu không thấy đáy của Từ Trường Sinh. Anh thật biết chăm sóc người ta, ngay cả lý do giải sầu cũng giúp cô nghĩ dùm luôn. Từ Trường Sinh thật biết cách xử người xử việc, chăm sóc người khác, thật khiến người ta không thể chán ghét. Anh đưa ra cảnh ô liu (tượng trưng cho hòa bình), đương nhiên Tần Vũ Tinh thuận cọc mà theo xuống.

Từ Nam vừa bước vào cửa chính thì ngừng lại, đột nhiên xoay người nói: “Chúng ta đi tiệm khác đi.”

Tần Vũ Tinh và Từ Trường Sinh đều sửng sốt.

Từ Nam khẽ nhếch môi, nói: “Bên trong nhiều khách hàng quá, còn là người không thể ngồi chung bàn.”

Tần Vũ Tinh nhú mày, nói: “Đâu có sao, chọn xong thì chúng ta đi thôi.”

Một người phụ nữ mặc váy đen từ trong tiệm đi ra, trên ngực còn đeo một

bản tên, khách sáo nói: “Đại tiểu thư Từ đã tới rồi, tại sao không vào mà còn muốn bỏ đi, không lẽ là không được tiếp đãi chu đáo?”

Từ Nam quay đầu lại, cười gượng gạo nói: “Dy, hôm nay cô cũng đi làm à?”

Người phụ nữ tên Dy là cửa hàng trưởng, hình như cô và Từ Nam rất quen thuộc, nói: “Sắp cuối năm rồi, lại có phục vụ mới nghỉ việc, chưa tuyển được người mới, đành phải trở về làm việc thôi.”

Từ Nam cười nhạt một tiếng, nói: “Chỉ có điều tiệm của cô thu hút nhiều loại khách như vậy sao nhỉ?”

Dy cười ngọt ngào nói: “Chị Từ, chị là khách quen cũ của tiệm chúng tôi. Chúng tôi chỉ nhận thẻ chứ không nhận người... Người ta có thẻ, chúng tôi không thể từ chối người ta được.”

Càng nghe bọn họ nói chuyện, Tần Vũ Tinh càng không hiểu, không nhận được, đi về phía trước vài bước, ló đầu vào nhìn hai bóng người sau cửa kính xoay tròn. Cơ thể cô cứng đờ, đứng im tại chỗ.

Một người đàn ông mang mũ lưỡi trai không xa lạ lắm. Anh ta nhân viên công tác của Hạ Thiên, buổi sáng đã xuất hiện trong bệnh viện. Anh ta đang ở chung với một số diễn viên nữ của ảnh nghiệp Thụy Hải. Chỉ cần liếc mắt một cái, cô cũng nhận ra được một người trong số bọn họ chính là Bạch Nhược Đồng vừa mới xuất viện.

Khó trách chị Từ Nam không muốn đi vào...

Tần Vũ Tinh vội vàng quay đầu nhìn Từ Trường Sinh. Bất quá, anh chỉ liếc mắt nhìn một cái, biểu tình sâu xa khó hiểu, khiến người ta không nhìn ra đó là loại cảm xúc gì.

Từ Nam và cửa hàng trưởng Dy khách sáo qua lại, sau đó tiến lại gần kéo Tần Vũ Tinh đi về hướng đậu xe, vừa đi vừa nói: “Chị dẫn em đến một tiệm khác. Thử quần áo với diễn viên mà bị giới truyền thông không đạo đức nghề nghiệp này chụp được thì phải lãnh đủ.”

Tần Vũ Tinh không lên tiếng trả lời, cẩn thận dè dặt liếc trộm Từ Trường Sinh.

Dường như Từ Trường Sinh phát hiện ánh mắt của cô, giương mắt nhìn lại. Hai người nhìn nhau một hồi rồi nghiêng đầu nhìn sang chỗ khác.

Từ Nam khoác tay Tần Vũ Tinh, dường như trong lời nói có ngụ ý, tươi cười nói: “Chị và cậu hai của Trường Sinh, Chương Diệc Thần, cũng là tình trường lãng tử. Cậu ấy phụ trách đầu tư dưới danh nghĩa của tập đoàn Chương thị. Năm ngoái đầu tư vào làng giải trí, bị dính vào minh tinh, ép bức mợ Hai của chị. Sau khi bà Ngoại biết được đã nói một câu...”

Cô chăm chú nhìn Tần Vũ Tinh, nói: “Coi như con trai ra ngoài tốn tiền chơi gái thôi...”

ĐỂ ANH GẶP EM LÚC TỐT NHẤT

Mã Hiệu Dạng
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Dạ Vũ

Ánh mắt Từ Nam sắc bén, trong lời nói lộ ra sự chán ghét xuất phát từ nội tâm.

Tần Vũ Tinh sửng sốt, nghĩ lại Từ Nam đột nhiên tìm cô nói chuyện, chẳng lẽ là chị Tiểu Nam đã phát hiện ra điều gì?

“Đi thôi Vũ Tinh, chúng ta đi mua lễ phục.” Cô điều chỉnh cảm xúc rất nhanh, trong nháy mắt đã hiện ra nụ cười trên môi.

Tần Vũ Tinh cũng không suy nghĩ thêm. Có lẽ là phát hiện Từ Trường Sinh có vẻ trầm lặng, Từ Nam và Tần Vũ Tinh nhanh chóng quyết định mua lễ phục nào, sau đó mỗi người chia tay tự về nhà mình.

Tần Vũ Tinh mang lễ phục vào nhà. Mẹ Tần đang ngồi trên ghế sa lon trong phòng khách, nói: “Ngày hôm qua chơi vui không? À, mẹ nghe Hạ Lộ nói con uống say như chế!”

Tần Vũ Tinh ‘a’ một tiếng, nhào vào ngực mẹ, cọ xát vài cái, nói sang chuyện khác: “Mẹ, thiếu chút nữa con bị người nhà bệnh nhân đánh chết, đột nhiên cảm thấy có chút thất vọng.”

“Thất vọng cái gì?” Quả nhiên mẹ Tần quan tâm tới tâm tình của con gái nhiều nhất.

“Trong quá trình cấp cứu xảy ra chuyện tử vong là bình thường, đó cũng không phải là vấn đề của tụi con. Bản thân chính là người sắp chết, nếu cứu được thì người nhà tạ ơn vô số kể, nếu cứu không được thì người nhà lại nói xấu hãm hại tụi con. Ai cũng hi vọng mỗi một sinh mạng đều có thể được cứu sống, thế nhưng không thể nào. Bây giờ người nhà đối phương còn muốn bệnh viện bồi thường. Ngay cả tiền chi phí cấp cứu lúc trước bọn họ cũng chưa giao. Rõ ràng là cứu giúp không công, cuối cùng lại còn đụng phải chậu cút chó...”

“Con nhỏ ngốc này!” Mẹ Tần dịu dàng vuốt tóc con gái, nói: “Mỗi ngành nghề đều sẽ gặp phải vấn đề này. Ông Nội con, các chú của con, cha con, một đời làm bác sĩ, nếu mỗi người gặp chuyện hiểu lầm như vậy đều bỏ cuộc nửa đường, chất vấn bản thân, về sau còn có ai tự nguyện làm nghề bác sĩ nữa chứ?”

"Mẹ."

“Không nên nói vứt bỏ một cách dễ dàng như vậy, đó là một chuyện khác. Con nên tập trung vào những lời cảm kích của bệnh nhân con, bởi vì sự tồn tại của các con mà đa số sinh mạng của người ta được kéo dài. ~~lênquýđạo~~ Không phải chỉ có một người được cứu sống, mà là cả một gia đình.”

Tần Vũ Tinh ‘dạ’ một tiếng, khước môi khẽ cong lên, cười nhìn mẹ mình.

“Đúng rồi, Trường Sinh đâu? Sao con không mời người ta vào nhà chơi...” Mẹ Tần nhú mày, trách cứ.

Tần Vũ Tinh cup mắt xuống, kìm chế cảm xúc, nói: “Bọn họ không lái xe, con đưa anh ấy về trước.”

“Như thế à! Chủ Nhật này là lễ kỷ niệm tập đoàn Chương thị phải không? Lần này cả nhà họ Chương sẽ từ Thượng Hải đến, cũng là lần đầu tiên con

gặp gỡ mẹ của Trường Sinh, ngàn vạn lần đừng vô lễ nhé con!”

Tần Vũ Tinh cười khỗ, nói: “Dạ, con biết rồi...”

“Cái gì biết rồi!” Mẹ Tần vỗ lên trán con gái một cái, nói: “Chỉ cần con lúc nào cũng nghe theo lời mẹ thì sẽ không có việc gì xảy ra. Để cho chắc ăn, mẹ đã chuẩn bị cho con vài cuốn sách, để trên giường con đó, nhớ đọc kĩ vào!”

Tần Vũ Tinh không ngừng gật đầu, sợ mẹ càu nhàu.

“Đi nghỉ sớm đi! Ngày mai còn phải học bài, không được đi chơi nữa, trừ khi là hẹn hò với Trường Sinh!” Mẹ Tần dặn dò.

Hẹn hò cái rắm... Tần Vũ Tinh mắng thầm một câu. Mặt ngoài vẫn tươi cười nói với mẹ: “Tuân lệnh!”

Tần Vũ Tinh trở lại phòng mình, lấy điện thoại di động đặt ở đầu giường.

Cô nằm vật ra giường, nhìn chăm chăm đèn thủy tinh trên đầu, ngẩn người ra...

Đình đình

Cô vội vàng lấy điện thoại, đập vào mắt là tin nhắn của Từ Trường Sinh: **【Về nhà rồi?】**

【Đang chuẩn bị nghỉ ngơi, ngủ ngon!】 Tần Vũ Tinh linh hoạt nhắn trả lời.

【.】 Từ Trường Sinh nhắn lại rồi im luôn. Tần Vũ Tinh đọc xong rồi tắt máy.

Một lúc sau, cô lại cầm điện thoại lên, chăm chú nhìn một hồi, không hiểu sao trong đầu lại hiện ra khuôn mặt góc cạnh rõ ràng của Hạ Thiên. Tất cả

giống như anh chưa từng hôn cô bao giờ!

Đáng chết! Tần Vũ Tinh quyết định tắm rửa một chút...

Cô dùng vòi phun rửa mặt, không ngừng cọ rửa. Vẫn như cũ, trong đầu không xóa sạch cặp mắt sâu thẳm kia của Hạ Thiên. Nếu để ẹ biết được cô và một diễn viên dây dưa không rõ ràng, sợ rằng cô sẽ phải nghe giọng điệu giống như chị Tiểu Nam vừa rồi, tràn đầy chán ghét.

Bọn họ sẽ không bao giờ gặp nhau nữa, Tần Vũ Tinh tự mình hạ quyết tâm.

Sẽ không còn xuất hiện cùng một lúc...

Nháy mắt đã đến Chủ Nhật.

Tập đoàn Chương thị bao cả một khách sạn xa hoa trên phố Trường An để cử hành vũ hội chúc mừng. Cả một tòa sảnh được trang trí tráng lệ.

Vì muốn làm vui lòng Lão Thái Gia nhà họ Chương, toàn bộ người dưới đều ăn mặc lễ phục sang trọng xinh đẹp.

Tần Vũ Tinh chọn một chiếc đầm dài đỏ thắm quấn quanh ngực. Nguyên cả bộ lễ phục được may bằng vải lụa vừa dày vừa nặng, có cảm giác rất rữ. Phía trên không có bất kỳ trang sức dư thừa nào, ngoại trừ trước ngực có mười sáu viên ngọc xanh vây quanh nơi cổ thành hình bán nguyệt. Chất lượng ngọc xanh rất tốt, tỏa sáng lấp lánh dưới ánh đèn thủy tinh, tôn lên vẻ đẹp thuần khiết trên gương mặt sáng rỡ.

Tổ tiên của Tần Vũ Tinh đã từng là thái y của hoàng thượng. Giòng họ mấy đời đã cống hiến rất nhiều cho ngành y, được giới y học rất tôn trọng. Tần Vũ Tinh là con gái một, từ nhỏ đã trưởng thành trong sự bao bọc giống như một cô công chúa nhỏ, được chú bác cưng chiều.

Tay trái của mẹ Từ Trường Sinh cầm tay Tần Vũ Tinh, tay phải cầm tay Từ Nam, cha Từ và Từ Trường Sinh đi theo phía sau, đường hoàng đi vào tòa sảnh vũ hội.

Bà là con gái của Lão Thái Gia, có địa vị rất cao ở nhà họ Chương trước khi lấy chồng.

Lão Thái Gia Chương có ba trai, hai gái. Cậu hai Chương Diệc Thần chủ trì buổi tiệc tối nay.

Vợ của Chương Diệc Thần họ Vương, bà cười tủm tỉm đi về hướng mẹ Từ, nói: “Đến đông đủ rồi. Nhìn hai người đẹp bên cạnh em thật sự là khiến người ta luyến tiếc, không muốn dời mắt đi.”

Mẹ Từ tên là Chương Diệc Hoàn, xếp thứ tư trong nhà họ Chương. Bà nhìn Tần Vũ Tinh nói: “Vũ Tinh, chị dâu đã gặp qua trong tiệc đính hôn của Trường Sinh.”

“Ừ, con gái của viện trưởng Tần mà.” Chị dâu Hai nhà họ Chương với tay nắm lấy cổ tay Tần Vũ Tinh, vuốt vuốt vài cái, rồi tự tay cởi vòng Phỉ Thúy trên tay mình ra, nói: “Nè, mợ thấy tay con trống rỗng khó coi, mợ tặng con đây.”

Tần Vũ Tinh ngần ra, bối rối nói: "Chuyện này."

“Cầm đi! Con cũng nên kêu một tiếng mợ Hai đi.” Chương Diệc Hoàn cười nói: “Anh cả của chị dâu Hai hiện giờ là ông chủ của phòng đấu giá đồ cổ ở Hongkong. Trong tay của chị ấy toàn là đồ tốt, không nên phí phạm!”

“Nhìn Hoàn Hoàn em nha, nhanh như vậy đã cưng chiều con dâu rồi!” Chị dâu Hai nhà họ Chương làm ra vẻ không thích, oán trách rồi nói: “Thôi, để bọn nhỏ tự do vui vẻ, em và chị đi chào hỏi mấy vị lão thái thái.” ‘Lão thái thái’ từ miệng của bà chính là bạn bè thân thiết của ông Ngoại Từ Trường

Sinh.

Chương Diệc Hoàn ừ một tiếng, nhìn về phía con trai, nói: “Hôm nay có dịp, nhưng bác trai Tần và bác gái không thích náo nhiệt nên không tới, con phải chăm sóc kỹ lưỡng Vũ Tinh nhé!”

Từ Trường Sinh gật đầu nghiêm túc, nói: “Mẹ yên tâm ạ!”

Chương Diệc Hoàn quay đầu nhìn về phía Tần Vũ Tinh, đưa tay vuốt vuốt nếp nhăn trên eo của cô, sau đó lại vén vài sợi tóc rơi lên tai của con dâu, nói: “Thời gian thật sự qua đi trong chớp mắt, con đã biến thành một người thiếu nữ rồi. Chúng tôi đã già rồi, còn và Trường Sinh chơi cho vui nhé. Tòa sảnh vũ hội này là của chúng ta, con đối xử với ai cũng không cần quá khách sáo, lễ phép là đủ rồi, hả?”

“Biết rồi, bác gái.” Tần Vũ Tinh cười ngại ngùng. Người của nhà họ Từ đối xử với cô thật tốt.

“Hừ, trước kia còn gọi một tiếng mẹ nuôi đấy! Bây giờ đính hôn rồi thì lại trở thành ‘bác gái’ xa lạ như vậy.” Mẹ Từ giả vờ tức giận nói.

“Được rồi, nhịn thêm một năm nữa là thành mẹ ruột. Dù sao so với mẹ nuôi cũng tốt hơn.” Chị dâu Hai nhà họ Chương chế nhạo cô nhỏ Chương Diệc Hoàn.

Tần Vũ Tinh nhìn bọn họ cười khế. Từ Trường Sinh vươn tay, nói: “Mẹ, hai người mau đi đi. Con muốn khiêu vũ với Tần Vũ Tinh.”

“À, tốt! Thanh niên tụi con!” Mẹ Từ và cha cười mập mờ, xoay người bỏ đi. Có một người đàn ông trẻ tuổi đẹp trai từ xa đi tới, mời Từ Nam khiêu vũ. Trong sân trống, chỉ còn Tần Vũ Tinh và Từ Trường Sinh ở lại.

Từ Trường Sinh vươn tay ra, làm dáng thỉnh mời.

Tần Vũ Tinh do dự một chút, đưa tay, hai người nắm tay nhau. Cô cảm giác được Từ Trường Sinh dùng sức, kéo cô ngã vào ngực của anh.

Thân thể Tần Vũ Tinh cứng đờ, sau khi ổn định lại cảm xúc thì bắt đầu nhịp chân.

Tần Vũ Tinh không muốn nhìn thẳng vào mắt của Từ Trường Sinh, nhất định nhìn chằm chằm chỗ nơ của anh, không nói một lời.

Xa xa, một loạt tiếng người vọng lại. Tần Vũ Tinh thầm nghĩ, sợ là lại có minh tinh vào bàn. Thông thường mà nói, vì thế thu hút sự chú ý của giới truyền thông, có rất nhiều tập đoàn sẽ mời minh minh nổi tiếng để hỗ trợ

Cô cảm giác được sự trầm lặng của Từ Trường Sinh, tự nhiên vui vẻ, không muốn lên tiếng.

Vũ khúc vừa kết thúc, đột nhiên Từ Trường Sinh mở miệng nói: “Vũ Tinh, có phải có chuyện gì đã xảy ra mà em không muốn nói cho anh biết, phải không?”

Sắc mặt Tần Vũ Tinh trầm xuống, xoay đầu nhìn về phía cửa chính, không khỏi ngẩn người ra, toàn thân cứng ngắc.

Cô mím môi, cố làm ra vẻ bình tĩnh nói: “Trường Sinh, anh xem, ai tới kìa?”

ĐỂ ANH GẶP EM LÚC TỐT NHẤT

Mã Hiểu Dạng
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Cải Nhau

Từ Trường Sinh sững sờ, quay đầu lại nhìn sang, ánh mắt tối lại. Xa xa, đám người đứng tùm lại vây xung quanh một đôi nam nữ trẻ tuổi.

Người đàn ông mặc bộ âu phục Hermes màu xám bạc, bả vai rộng lớn, chiếc cằm nghiêm nghị bị đèn nháy chiếu vào trông có vẻ rất kiên định. Ánh mắt lạnh lùng đảo qua người Tần Vũ Tinh, phảng phất điều gì đó không thể nhìn ra.

Hạ Thiên lại có mặt ở đây...

Không hiểu sao Tần Vũ Tinh trở nên căng thẳng. Cô gái trang điểm đậm đặc, xinh đẹp động lòng người bên cạnh anh chính là Bạch Nhược Đồng. Trên người cô mặc một cái áo đầm màu đỏ chói, bó sát người, cặp chân dài trắng nõn khiêu gợi khiến người ta không thể rời mắt.

Bạch Nhược Đồng chớp chớp mắt, nhìn về phía Tần Vũ Tinh, cất bước đi lại.

Tần Vũ Tinh nhú mày, cảm giác được sự run rẩy từ đầu ngón tay của Từ Trường Sinh, theo bản năng, buông tay cô ra. Tần Vũ Tinh cười lạnh một tiếng, im lặng không nói. Lại nói, lễ phục của Bạch Nhược Đồng và cô có chút đụng hàng... Nhìn bộ ngực của người ta, sóng lòng mãnh liệt, Tần Vũ Tinh có chút mặc cảm, có chút muốn thoát khỏi trận lốc xoáy này, trốn càng xa càng tốt.

“Bác sĩ Từ.” Giọng nói có thể làm mềm xương của người ta truyền vào trong tai, Tần Vũ Tinh cup mắt xuống.

“Cám ơn ngài mấy ngày này đích thân chăm sóc. Để đền đáp, ngài có thể khiêu vũ với tôi một bài không?” Bạch Nhược Đồng tròn mắt, cất giọng hỏi. Tâm mắt của cô không hướng về Từ Trường Sinh, mà nhìn chăm chăm Tần Vũ Tinh, nói: “Bác sĩ Tần, chúng ta lại gặp mặt rồi.”

.Nhất thời, Từ Trường Sinh không biết nói gì, nhìn cô chăm chăm không trả lời.

“Tôi hiểu rõ bác sĩ Từ là hôn phu của bác sĩ Tần. Bây giờ tôi mượn dùng một chút có được không?” Cô cười một cách duyên dáng, giọng nói nhẹ nhàng, êm tai giống như em bé, rất dễ nghe. Thật sự rất khó từ chối!

Tần Vũ Tinh khẽ chớp mắt, nắm lấy cổ tay của Từ Trường Sinh, nói: “Thật xin lỗi, tôi không có hứng thú cho người khác mượn hôn phu của mình.”

Từ Trường Sinh sửng sốt, kinh ngạc nhìn về phía Tần Vũ Tinh. Người con gái đang xù lông nhím trước mặt mình là Vũ Tinh sao?

Tần Vũ Tinh cho rằng dù thế nào đi nữa, đây chính là lễ mừng của tập đoàn Chung thị. Trong trường hợp như thế này, không nên để Từ Trường Sinh ở chung với một nữ minh tinh lên trang đầu.

Từ đầu tới cuối, Hạ Thiên không nói một lời, chăm chú nhìn Tần Vũ Tinh, ánh mắt tối sầm.

Bạch Nhược Đồng trề môi, đôi mắt long lanh nhìn Từ Trường Sinh, nói nhỏ: “Ý tứ của bác sĩ Từ thì sao?”

Đột nhiên, cô không đếm xỉa tới máy quay phim ở sau lưng, đưa tay phải

ra, từ từ hạ xuống cái nơ trước cổ của Từ Trường Sinh, búng nhẹ một cái, làm nũng nói: “Bắn quá nè!”

... Tần Vũ Tinh đỏ mặt lên.

Thân mình Từ Trường Sinh cứng đờ, gạt tay của cô ra, cau mày nói: “Tôi khiêu vũ với cô... Đi thôi, cô Bạch.”

Bạch Nhược Đồng thuận thế, tựa vào người của anh, quay đầu tươi cười một cách đặc ý, nói: “Cám ơn, bác sĩ Tần!”

Trái tim của Tần Vũ Tinh quặn đau, gò má nóng lên.

Từ Trường Sinh nhúu mày nói: “Vũ Tinh, chờ anh một chút.”

Tần Vũ Tinh không gạt đầu, cố gắng hết sức mỉm cười, nói: “Được.”

Bạch Nhược Đồng xuất thân từ học viện vũ đạo, cơ thể mềm mại, kỹ thuật nhảy khoa trương, phối hợp với dáng người tao nhã của Từ Trường Sinh như là bướm bướm vờn bay, vô cùng xinh đẹp, thu hút ánh mắt của mọi người.

Tần Vũ Tinh hít vào một hơi sâu, bên tai truyền đến một câu chế nhạo, nói: “Anh ta là vị hôn phu của em sao?” Hạ Thiên cầm một ly rượu đỏ, cố ý tránh né phóng viên giới truyền thông và cả đám thiếu nữ vây quanh, đứng trong một góc tối.

Tần Vũ Tinh không lên tiếng, đi tới. Nơi này coi như an toàn, ít ra so với đèn nháy liên tục thì dễ chịu hơn nhiều.

Cô cảm thấy thật ử rữ, nhất là Hạ Thiên cũng có mặt ở đây, cho nên cô không biết vì sao mình cảm thấy mất mặt quá rồi...

“Em... mấy ngày qua có khỏe không?” Hạ Thiên nhìn gương mặt thanh tú của cô, ánh mắt vẫn không rời đi.

Tần Vũ Tinh nhìn Bạch Nhược Đồng đang tung hoành mỹ lệ trên sàn nhảy, trong lòng buồn phiền, quay đầu đoạt lấy ly rượu của anh uống cạn một hơi.

Hạ Thiên ngăn người ra, cau mày nói: “Ngu ngốc, em không sợ một hồi uống say à?” Anh nhớ ra gì đó, cúi đầu gần sát lỗ tai nói: “Lần nay tôi chưa chắc sẽ quên tử như vậy nữa đâu.”

“Điên mà!” Tần Vũ Tinh tức giận, lườm anh một cái.

Hạ Thiên yên lặng, từ từ đi đến cạnh cô, nói: “Em biết không, nếu một người đàn ông đã yêu thích một người phụ nữ thì tuyệt đối sẽ không vì một người đàn bà khác mà khiến cô ấy đau lòng.”

“À, anh hiểu biết nhiều thế?” Tần Vũ Tinh châm chọc nói.

“Tôi không hiểu. Tôi đã nói là tôi vẫn còn độc thân.” Hạ Thiên nhấn mạnh.

“Độc thân?” Gương mặt Tần Vũ Tinh có chút ửng hồng, có lẽ cảm giác say rượu khiến lá gan của cô lớn hơn một chút. Cô khẽ nhếch môi, nói: “Vậy anh và Thẩm Huy, ai là ‘công’, ai là ‘thụ’ vậy?...”

Hạ Thiên sửng sốt, gương mặt đẹp trai tối sầm lại, cắn răng nói: “Tần.Vũ.Tinh!” Giọng nói của anh theo kẽ răng thoát ra, nghe ra được sự bất mãn rất lớn. Đáy mắt bốc lửa, hất cằm ngẩng cao, mang theo vài phần cảm xúc ngạo nghễ. Đột nhiên anh cúi đầu xuống, khóe môi khẽ cạ lên trán của Tần Vũ Tinh, nhỏ giọng: “Tôi muốn hôn em.”

Phốc...

Tần Vũ Tinh vội vàng lui về phía sau. Váy quá dài, thiếu chút nữa cô ngã

sắp xuống. Cuối cùng, vẫn là Hạ Thiên đỡ lấy eo của cô, sau đó kéo cô vào lòng mình. Chóp mũi của anh ngửi được mùi hương mái tóc của Tần Vũ Tinh, rất nhẹ, nhưng lại rất quyến rũ.

“Chúng ta đi thôi.” Đột nhiên Hạ Thiên mở miệng.

Tần Vũ Tinh sửng sốt, hỏi: “Đi đâu?”

“Nhà của tôi.”

“Cút!” Tần Vũ Tinh gầm nhẹ.

“Lý do gì mà em nén giận nhìn người đàn ông của mình và người phụ nữ khinh thường em cùng nhau khiêu vũ? Em không tin là ngày mai hình chụp của bọn họ sẽ lên trang đầu tạp chí giải trí hay sao? Em cứ ‘bánh bao’ như vậy, người ta lại không thích em. Anh ta tốt ở chỗ nào?” Hạ Thiên đế bụng, khó chịu nói.

“Đủ rồi, anh xong chưa?” Tần Vũ Tinh nhíu mày lại, nói: “Chị Tiểu Nam sẽ không để những tấm hình này lọt ra ngoài đâu.”

“Đừng quá tự tin. Dù sao vẫn còn có người vì muốn độ sức với báo chí mà nguyện ý đánh cược một lần. Nếu như chuyện này là thật, ngay cả tập đoàn Chương thị cũng không có cách nào ngăn chặn miệng mồm của bọn họ.” Hạ Thiên khinh thường nói.

“Anh không phá hư là tốt rồi.” Tần Vũ Tinh thản nhiên nói.

Hạ Thiên ngẩn ra, giọng điệu chậm rãi nói: “Tần Vũ Tinh, đến cùng em có hiểu được trọng điểm ở đâu không? Không phải là người khác hại vị hôn phu của em, là anh ta có tật giết mình, có hiểu không? Còn em nữa, đây là lần đầu tiên tôi ra sức giúp đội heo này thủ tiêu tan vật.”

Gương mặt Tần Vũ Tinh đỏ bừng, tức giận nói: “Anh nói ai là heo hả?”

Hạ Thiên nhìn gò má phập phồng của cô. Sắc mặt đỏ bừng khiến tim người ta đập mạnh, biểu cảm lạnh lùng trang nghiêm trở nên dịu dàng một chút, ho khan một tiếng, quay đầu nói: “Ai nguyện ý làm ‘bánh bao’, người đó là heo.”

“Anh...” Trong nháy mắt, hốc mắt của Tần Vũ Tinh có chút ươn ướt. Khi không cô lại bị một soái ca không quen biết mắng là heo!

Điều quan trọng là cô không biết phản bác như thế nào.

ĐỂ ANH GẶP EM LÚC TỐT NHẤT

Mã Hiệu Dạng
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Khiêu Vũ.

“Vị hôn phu của em khiêu vũ xong rồi.” Hạ Thiên đột nhiên mở miệng nói.

Tần Vũ Tinh không kịp tranh cãi với anh, theo bản năng, đi nhanh đến bên cạnh anh, núp vào một góc tối. Hạ Thiên nhú mày, khóe môi không nhận được khe cong lên, nói: “Này, cô gái, tôi có đồng ý cho em trốn ở đây sao?”

Tần Vũ Tinh mấp máy môi, một mặt im lặng không nói gì nhìn anh, sau đó hừ lạnh nói: “Anh hăng hái quá nhỉ!”

“Làm sao có thể so sánh? Hay là để tôi đến chào hỏi Từ Trường Sinh, nói rằng em đã tiếp nhận tôi, để cho anh ta yên tâm, có dừng khi theo đuổi tình yêu chân chính?” Trên gương mặt cao ngạo của Hạ Thiên mang theo nụ cười khó hiểu, Tần Vũ Tinh không phân được câu nào là thật, câu nào là giả.

Một lát sau, cô lên án mạnh mẽ: “Tâm thần!”

“Hình như anh ta đang tìm em đấy, đang nhìn chung quanh kìa.” Hạ Thiên nghiêng đầu, hai tay đặt ở sau ót, cơ thể thon dài dựa vào vách tường, nghiêng người về sau, toàn thân tỏa ra một hơi lười biếng.

“Hừ.” Tần Vũ Tinh ấp úng nói: “Tôi không thèm để ý.”

“Có ám ảnh? Vậy là lòng tự trọng bị tổn thương rồi...”

“Có liên quan gì tới anh?” Tần Vũ Tinh tự giễu nói. Trong lúc vô tình, hình như cô gần gũi với Hạ Thiên hơn một chút. Giờ phút này, cô thật không muốn trao đổi bất cứ chuyện gì với Từ Trường Sinh, thà núp bên cạnh Hạ Thiên điên điên này. Có lẽ vừa rồi lúc cô chủ động nắm tay Từ Trường Sinh, cũng là muốn tỏ rõ thái độ của mình, nhưng đến cuối cùng, Từ Trường Sinh vẫn lựa chọn buông tay.

Đả kích quá lớn...

Phụ nữ và đàn ông khác nhau ở chỗ nào bộ suy nghĩ quá nhiều. Trong cùng một trường hợp, có hai người, một nam một nữ đang đứng ở ngã tư đường, trò chuyện mỉm cười vài ba câu với nhau. Sau khi nhìn thấy, đàn ông sẽ cho rằng đang hỏi thăm đường đi, phụ nữ thì lại suy nghĩ, có phải bọn họ vừa mới xem xong bộ phim nào? Hay là bọn họ đang trao đổi phương thức liên lạc với nhau...

Có thể Từ Trường Sinh đang cư xử cho có lệ với Bạch Nhược Đồng, sợ cô ta cố ý gây ra ảnh hưởng không tốt. Tần Vũ Tinh lại cảm thấy, cô xác định rõ ràng không điều kiện, Từ Trường Sinh quả thật đang làm tổn thương người ta...

Cho nên cô uống rượu giải sầu bên cạnh Hạ Thiên.

“Em có nghe qua một loại phương thức tự trị liệu thất tình chưa?” Hạ Thiên nhìn đám người ở đằng xa, nhẹ giọng hỏi.

“Phương thức gì?” Tần Vũ Tinh buồn bực ngẩng đầu lên.

“Đó chính là, lúc em mất đi một người đàn ông, nên thử tiếp nhận một người khác, đau khổ sẽ qua đi nhanh chóng.” ~~đi€nđànlêđỗỖđ©~~ Hạ Thiên quay đầu lại, ánh mắt ngắm nhìn cô rất thản nhiên.

“Lý do mục nát...” Tần Vũ Tinh cắn môi dưới, không thích ứng với ánh

mắt đen như mực, đầy cảm xúc.

Anh nhìn cô chăm chăm khiến cô sợ hãi, không được tự nhiên.

Đột nhiên Tần Vũ Tinh cảm thấy một luồng khí nóng ụp lên trên mặt, bóng dáng cao lớn của Hạ Thiên chặn lại ánh sáng của cô, âm thanh trầm trầm ôn hòa như ngọc, từng chữ nói: “Tôi thích em... em tin không?”

Thân thể Tần Vũ Tinh cứng ngắc, phần eo bị đôi tay mạnh mẽ khống chế hoàn toàn. Tim cô đập loạn trong lồng ngực, không ngừng tự suy nghĩ, ngẫm lại hoàn cảnh hiện tại, sự dè dặt, giáo dục của cô đi đâu rồi!

Nơi này là đại sảnh đãi tiệc của tập đoàn Chương thị... Rốt cuộc cô đang làm gì thế này!

“Khiêu vũ với tôi một bản có được không?” Hạ Thiên thì thầm nói.

“Không thể.” Tần Vũ Tinh kiên quyết từ chối, chỉ là hơi thở lại không được như thế, nói: “Từ Trường Sinh vừa mới khiêu vũ với Bạch Nhược Đồng, sau đó chung ta lại cùng nhau ra sàn, anh thật sự muốn lên trang đầu thì phải!”

“Thì đã sao?” Gương mặt Hạ Thiên lạnh lùng, hờ hững nói: “Tôi ghét em vừa rồi chủ động cầm tay của anh ta... ghét chuyện em xác định không có chuyện gì phá vỡ được mối quan hệ của hai người... ghét em giống như ‘bánh bao’, ngay cả yêu là gì cũng không biết mà đòi tiến tới hôn nhân.”

Gò má Tần Vũ Tinh đỏ bừng, hơi thở Hạ Thiên phả ra thật nóng, bao phủ gương mặt cô.

“Anh, trúng phải khí gió thì thế... Chẳng lẽ.” Đột nhiên Tần Vũ Tinh bừng tỉnh hiểu ra, nói: “Không phải anh phát cáu là vì quan hệ mập mờ giữa Từ Trường Sinh và Bạch Nhược Đồng chứ? Chẳng lẽ Bạch Nhược Đồng thật

sự là bạn gái của anh?”

“Tần Vũ Tinh!” Hạ Thiên nhíu mày cất cao giọng, nói: “Em làm ơn đừng đánh trống lảng có được không! Đi!”

Hạ Thiên kéo Tần Vũ Tinh xuất hiện dưới ánh đèn, lập tức thu hút ánh mắt của mọi người. Tần Vũ Tinh vội vàng điều chỉnh lại thái độ, ra vẻ tao nhã trở tay đặt vào tay anh, khước môi cứng ngắt khẽ động một cái, nhỏ giọng nói: “Bộ anh có bệnh à? Anh có biết lúc này anh gây ra ảnh hưởng gì không vậy?”

“Em không thấy Bạch Nhược Đồng và Từ Trường Sinh khi dễ em như thế nào sao hả?” Từ Trường Sinh vênh môi lên, hừ lạnh nói. (*Chắc tác giả nhầm rồi, câu này phải là Hạ Thiên nói mới đúng chứ!)

“Dư thừa, thân phận của cô ta là gì? Tôi không thèm so đo với cô ta.” Tần Vũ Tinh cau mày, trong lúc lơ đãng, phát hiện Từ Trường Sinh đang nhìn về phía cô. Xong đời! Không biết mẹ Từ và người của nhà họ Chương ở lâu hai nghĩ như thế nào đây!

Hạ Thiên mím môi lại, xoay người đối diện với Tần Vũ Tinh, ánh mắt sâu thẳm dừng lại giữa hai chân mày thanh tú của cô trở nên dịu dàng hơn. Anh đưa tay phải ra ôm lấy eo của cô, tay trái dìu tay cô một cách nhẹ nhàng, chính thức nói: “Ừ, bắt đầu đi!”

“Bắt đầu cái đầu anh!” Tần Vũ Tinh thấp giọng oán trách, hành động thì lại không dám thách thức anh, nếu không thì lại gây chuyện lớn hơn nữa. Hiện tại, cô đã không còn mặt mũi đối diện với mẹ Từ rồi... Thắt lưng cô căng thẳng, cảm giác được sức mạnh từ tay của Hạ Thiên, cô không khỏi cau mày.

“Chú ý chút đi! Nhiều người đang nhìn đấy!” Hạ Thiên nhắc nhở cô, bề

ngoài lạnh lùng kín đáo, ít ra không để người ngoài nhìn thấu cảm xúc tự đáy lòng.

Tần Vũ Tinh căn môi dưới, trợn mắt nhìn anh, trong đầu buồn bực khiêu vũ.

Hạ Thiên lẫn lộn trong làng giải trí tám năm, bản lĩnh khiêu vũ không cần phải chê, có thể khống chế hoàn toàn phần eo mảnh khảnh của Tần Vũ Tinh, dìu cô theo tiết tấu của mình qua lại. Thình thoảng, Tần Vũ Tinh cảm nhận được hơi thở của người trước mặt, thật nam tính, thật cứng rắn, thật xa lạ...

Khi không cô lại đỏ mặt! Hình như tay của Hạ Thiên đặt hơi thấp xuống dưới...

Hạ Thiên ngẩn ra, trong lòng nóng lên, rồi lại cả người nóng lên.

Trong thế giới của anh không còn gì khác, ngoại trừ một mảnh hào quang sáng chói, anh chỉ có khuôn mặt có chút ảo não nhưng không kém phần trẻ trung xinh đẹp của Tần Vũ Tinh. Sâu trong trí nhớ chính là cô công chúa nhỏ ở trước mặt, mặc áo đầm dài màu đỏ thắm, tôn lên làn da trắng nõn, khiến người ta thêm nhỏ dãi.

Gò má sáng chói còn hơn ánh kim cương, ‘âm’ một tiếng, hoàn toàn đánh sập vách tường ngăn cách trong tim kia..

“Á!” Anh giẫm lên Tần Vũ Tinh, hai người không khỏi ngớ ra. Tần Vũ Tinh vội vàng quay đầu lại, lúc này mới phát hiện xung quanh đã không còn người. Tất cả mọi người đang tụ tập dưới ánh đèn thủy tinh. Bạch Nhược Đồng nghiêng người, hất cằm lên, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm Từ Trường Sinh.

Từ Trường Sinh cũng cúi người xuống, tay phải đang ôm thắt lưng mềm mại của cô, tay trái với xuống cổ chân của cô, nhặt giày lên.

Tần Vũ Tinh cứng đờ người, trợn mắt há miệng.

Sắc mặt Hạ Thiên tối sầm lại, siết chặt tay phải lại. Có lẽ Bạch Nhược Đồng mang giày cao gót quá cao nên bị trật chân, vì thế cả người ngã vào lòng của Từ Trường Sinh, tay phải ôm ở đằng sau cổ của anh, hất cằm lên nhìn anh chăm chăm, chu môi lướt nhẹ qua cằm của Từ Trường Sinh, hình ảnh hết sức mê người.

Hạ Thiên từ từ đưa tay lên ngăn cản ánh mắt của Tần Vũ Tinh, nói: “Đi ra ngoài hóng mát một chút không?”

Tần Vũ Tinh cup mắt xuống, ừ nhẹ một tiếng. Có một số việc, lừa mình dối người như thế nào đi nữa cũng không chịu đựng được sự mất mặt đang xảy ra liên tiếp trước mặt mình.

Đèn nháy liên tục, ánh mắt mọi người tập trung toàn bộ trên xương quai xanh khêu gợi và gương mặt kiều diễm của Bạch Nhược Đồng. Tuy rằng giới truyền thông không biết nhiều về thân phận của Từ Trường Sinh, nhưng có thể nhận thấy quan hệ của anh và nhà họ Chương không phải đơn giản. Vì thế, tiêu đề trang đầu ngày mai sẽ rất phong phú.

【Bạn gái xì căng đan của Hạ Thiên, Bạch Nhược Đồng, bắt cá hai tay với thiếu gia của tập đoàn Chương thị!】

Ai thua ai thắng, đúng rồi, Hạ Thiên tới đây!

Khi các phóng viên của giới truyền thông bắt đầu phản ứng, tìm kiếm Hạ Thiên khắp nơi trong sàn nhảy thì lại không tìm ra bóng dáng của người này.

Vì thế, đề phụ lại viết ra.

【Tinh thần chán nản, Hạ Thiên âm thầm rời sân chơi...】

【 Nam Thần cũng dám bỏ rơi? Bạch Nhược Đồng vậy mà khiến người ta say mê...】

Ngoài cửa sổ, hoàng hôn xuống dần, cả tòa khách sạn bị bầu trời như màn đen sâu khầu bao phủ, không một ngôi sao. Trên đường lát đá ở vườn sau, tiếng giày của Tần Vũ Tinh đạp lên lá khô vang vọng, cả người không yên.

Hạ Thiên nhét tay vào túi, đi theo phía sau, đi thẳng đến cuối đường, lại không còn đường để đi.

ĐỂ ANH GẶP EM LÚC TỐT NHẤT

Mã Hiểu Dạng
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Trèo Tường

Tần Vũ Tinh nhìn thẳng phía trước, đưa lưng về phía Hạ Thiên, thấp giọng hỏi: “Anh cứ đi theo tôi làm cái gì?”

Hạ Thiên im lặng không nói, anh bước lên trước một bước dài, đi đến bên cạnh cô, bàn tay dài vươn ra, chạm vào vách tường lạnh lẽo, vuốt lên vuốt xuống, hình như trong lòng đang suy nghĩ cái gì.

“Tâm tình em không tốt, cho nên tôi muốn đi theo.”

“Ha ha.” Tần Vũ Tinh cười lạnh nói: “Anh thật sự là một người kỳ quái. Tâm tình tôi không tốt có liên quan gì tới anh?” Cô hất cằm lên, nghiêng đầu nhìn Hạ Thiên, ánh mắt mang theo chút tò mò nghiên cứu.

Hạ Thiên ngẩng đầu lên nhìn về phía bầu trời, nói: “Trên thế giới này, mỗi người sinh ra đều không có quan hệ. Nhưng dần dần, bởi vì gặp gỡ khác nhau, sẽ từ từ xảy ra quan hệ.”

Phốc... Tần Vũ Tinh vui vẻ, nói: “Mặt dày! Bất cứ điều gì anh nói, đều đi theo phương hướng không thể tưởng tượng nổi.”

“À, em tin duyên phận không?” Hạ Thiên nghiêm túc mở miệng hỏi, âm thanh trầm lạnh mang theo cảm xúc có phần run run.

“Duyên phận?” Tần Vũ Tinh lắc đầu, châm chọc nói: “Tôi không tin!”

Thật lâu sau, cô nói: “Tôi tin Thượng Đế! Tôi tin thiện ý! Tôi tin Thượng Đế sẽ chỉ dẫn hướng đi đúng cho tôi.”

“Vậy Từ Trường Sinh đã làm lễ rửa tội rồi?” Hạ Thiên chợt quay đầu, khóe môi khẽ nhếch lên.

Tần Vũ Tinh cắn môi dưới, ấp úng nói: “Ừ.”

“Nhưng anh ta vẫn phản bội lại hôn ước của hai người. Em nói đi, có phải đây là sự chỉ dẫn của Thượng Đế không?”

“Hạ Thiên!” Tần Vũ Tinh nhú mày, cao giọng nói: “Không cho anh khinh thường tín ngưỡng của tôi.”

“Được rồi, chúng ta không nói chuyện Thượng Đế, không nói Hạ Thiên. Ừ, em đã suy nghĩ chuyện mấy ngày trước tôi nói với em chưa?”

“Chuyện gì?” Tần Vũ Tinh nhú mày.

Hạ Thiên liếc môi dưới, ánh mắt sâu thẳm giống như sao trên trời mênh mông không có tận cùng, nhìn cô nói: “Bỏ Từ Trường Sinh, làm bạn gái của tôi.”

Một trận gió lạnh kéo tới, thổi bay tóc trên trán của Tần Vũ Tinh, lộ ra khuôn mặt xinh xắn thuần khiết.

Không khí lạnh lẽo nói cho cô biết, đây không phải nằm mơ, tất cả trước mắt đều là thực tế.

“Tại sao?” Cô không hiểu đột nhiên tất cả lại ra thế này?

“Chuyện tình cảm... thật ra không phải vì sao.” Hắn nhìn đôi mắt trong sáng của Tần Vũ Tinh khiến Hạ Thiên cup mắt xuống.

“Anh, là vì Bạch Nhượng Đồng hay sao? Bởi vì cô ấy và Từ Trường Sinh làm anh mất mặt, hay làm anh đau khổ?” Tần Vũ Tinh vắt hết óc cũng chỉ có thể nghĩ ra một lý do này.

Tính tình cô bảo thủ lạnh nhạt, cách ăn mặc thông thường, mặt mũi cũng có thể coi như xinh đẹp nhưng đứng trước một người từng trải như Hạ Thiên thì không có gì đáng kiêu ngạo. Thiếu nữ xinh đẹp trong giới nghệ sĩ có thiếu gì!

Cô có tài đức gì mà khiến nam thần trong lòng biết bao nhiêu cô gái mới gặp đã yêu?

Có quý mới tin!

Về mặt Hạ Thiên khẽ biến đổi, nghiêng đầu suy nghĩ một lát rồi lẩm bẩm nói: “Nếu nghĩ như vậy sẽ khiến em chấp nhận tôi, vậy thì cứ cho là vậy đi.”

“Vốn là vì Bạch Nhượng Đồng rồi... Tôi nghĩ cũng chỉ vì thế mà thôi.” Tần Vũ Tinh khẽ thở dài, thì thầm giống như đang thuyết phục ai.

Từ nhỏ đến lớn, cô luôn luôn không phải là một cô gái có sức quyến rũ. Đến khi đi học, bạn bè truyền tay nhau tiểu thuyết ngôn tình Đài Loan, duy chỉ có Tần Vũ Tinh là đọc không nổi. Về phần lý do tại sao...

Cô không phải là cô bé Lọ Lem.

Gia đình cô giàu có, thành tích học tập giỏi giang, dáng vẻ xinh đẹp, điển hình là vai nữ phụ lạnh lùng kiêu ngạo trong tiểu thuyết ngôn tình. Cô không có tính cách thân thiện mà trong sách thường viết đến, không có nụ cười sáng rực mà những nam chính yêu thích, càng không có tính cách yếu điệu nhìn thấy động vật nhỏ bị thương mà rơi nước mắt...

Tóm lại tất cả đều hồng bét!

Tần Vũ Tinh không lên tiếng, lẳng lặng nhìn người đàn ông xa lạ trước mặt, tâm tình có chút phức tạp.

Dáng người anh cao gầy, lưng thẳng tắp, gò má góc cạnh rõ ràng, chiếc cằm kiên nghị hất lên trong màn đêm yên tĩnh, tỏa ra một sức thu hút hấp dẫn lòng người. Tần Vũ Tinh ngắm anh một hồi thì cảm thấy tim đập rộn lên.

Hạ Thiên như vậy mà nói thích cô!

Dù anh không phải là minh tinh, chỉ bằng vào lớp vỏ bên ngoài này cũng khiến đàn bà can tâm tình nguyện vì anh mà vượt lửa qua sông không từ chối, huống chi trên đầu anh còn có vòng sáng. Tuy rằng vòng sáng này đối với cô không đáng một đồng.

“Suy nghĩ gì thế?” Hạ Thiên quay đầu, hình như vẻ mặt có chút lơ đãng yên tĩnh. Anh nhìn chăm chăm Tần Vũ Tinh, nói thẳng: “Thật ra tôi không phải là người tốt gì.” Cơ thể Tần Vũ Tinh cứng đờ, cảm giác được một luồng hơi thở nguy hiểm.

Vừa nói dứt lời, Hạ Thiên đã bước đến gần cô, nắm chặt lấy tay của cô.

Tần Vũ Tinh chưa kịp nổi giận thì ngẩn người ra.

Bàn tay của Hạ Thiên ẩm ướt, toàn là mồ hôi.

Gió đêm lạnh lẽo phất qua gò má, ánh trăng dừng lại trên mặt anh. Toàn bộ vườn hoa phía sau thanh tịnh và xinh đẹp, giống như chỉ nhìn thấy rõ ràng khuôn mặt của anh nổi bật dưới ánh sáng mờ nhạt.

“Khẳng định lúc này đã có nhiều người muốn chụp được ảnh của chúng ta. Chúng ta trèo tường ra ngoài thì thế nào nhỉ?” Đột nhiên Hạ Thiên mở miệng nói.

“Hả?” Đầu óc Tần Vũ Tinh trống rỗng.

Không chờ phản ứng của cô, Hạ Thiên kéo tay cô, chạy về hướng ven tường, nói: “Bên ngoài chính là phố Trường An mà người đi đường hay nhắc tới.” Hạ Thiên xếp những tảng đá ở bên góc tường lại với nhau, đứng trên đệm lót, đỉnh tường rào vừa lúc ngang hàng với ngực anh.

“Lại đây, tôi đỡ em lên trước.” Hạ Thiên giang hai tay, chờ cô chủ động tiến lên.

Có chút đắn đo, Tần Vũ Tinh do dự, nói: “Chuyện này...”

“Tần Vũ Tinh, cùng lắm chỉ là một bức tường mà thôi.”

“Nhưng mà... cho tới bây giờ, tôi chưa từng làm những chuyện như thế này. Chúng ta cũng có thể đi ra ngoài từ cửa chính mà...”

“Sau đó bị người ta chụp hình? Không ngờ em muốn tiếp nhận phóng viên phỏng vấn!” Hạ Thiên nhíu mày.

“Không phải như vậy.” Tần Vũ Tinh nói thẳng.

“À, vậy là em đang ép tôi ra tay ôm em hả?”

Gò má Tần Vũ Tinh đỏ bừng, rõ ràng bất mãn nhìn về phía anh.

Hạ Thiên bình tĩnh nhìn cô, đột nhiên nói: “Tần Vũ Tinh, có đôi khi chỉ cần em bước thử một bước nhỏ, em có thể nhìn thấy cảnh vật tốt cỡ nào. Tôi chưa bao giờ tin ở số mệnh.”

Tần Vũ Tinh ngớ ra, quay đầu oán giận nói: “Bệnh thần kinh!” Cô đứng lên tảng đá, đưa lưng về phía Hạ Thiên, cảm giác sau lưng có đôi tay lực lưỡng đặt dưới nách của cô, nâng cô lên. Cô không khỏi nhớ tới tình cảnh đầu sôi lửa bỏng lần trước Hạ Thiên đã cứu cô thoát khỏi, không kiềm chế được,

hỏi một câu: “Trước khi nổi tiếng, anh làm gì? Hẳn là đã học qua lớp võ thuật?”

Hạ Thiên ngẩn ra, thốt ra được hai chữ: “Sửa xe.”

“Sửa xe?” Tần Vũ Tinh kinh ngạc nói. Cô vừa quay đầu lại, cảm lướt qua đỉnh đầu Hạ Thiên, bộ ngực vừa vặn ngang tầm với chóp mũi của anh, hai người không khỏi nhìn thẳng vào mắt của đối phương, sau đó gương mặt nóng lên.

“Bám vào.”

Tần Vũ Tinh vội vàng lấy lại tinh thần, hai tay chống lấy đầu vách tường. Dưới sự giúp đỡ của Hạ Thiên, chân phải giẫm lên, leo lên ngồi trên đầu tường.

Trước mắt là phố Trường An trống trải.

Bóng đêm dần khuya, phố Trường An sáng rực, người đi đường và xe qua lại nhưng ít đi rất nhiều. Cô ngồi xuống đùi trên đầu tường, đường nhựa phía dưới có vẻ hơi xa, cô thật không dám nhảy xuống.

Động tác Hạ Thiên nhanh nhẹn, chống hai tay, nhắc chân đu lên rồi ngồi xuống bên cạnh cô, nói: “Bắc Kinh nhiều hẻm nhỏ, từ nhỏ tới lớn em không leo nóc nhà sao?”

Tần Vũ Tinh sửng sốt, nói: “Không có. Tuy rằng lân cận trường học của chúng tôi là những thôn nổi tiếng trong thành, nhưng chỗ làm của cha mẹ tôi đều chia phòng, tôi chưa từng ở nhà trệt.”

Hạ Thiên ừ một tiếng, nói: “Trước kia, có rất nhiều đêm tôi ngủ trên nóc nhà.”

Tần Vũ Tinh khẽ cười, nói: “Anh cầm tinh con khỉ mà, chuyên môn trèo cao.”

Hạ Thiên không lên tiếng, một lúc sau mới nói: “Tôi là cô nhi.” Giọng nói của anh bình thản kỳ lạ, giống như toàn bộ thế giới này đều trở nên yên tĩnh vì câu nói này của anh.

Xa xa trên bầu trời tối đen không có tận cùng, giống như một tấm lưới bao phủ trời trợn bọn họ với nhau, che khuất một ngày mùa đông gió lạnh phương Bắc.

Đúng là nét mặt Hạ Thiên bình thản không gì lạ, giống như đang nói đến một sự việc rất đời thường. Anh không cảm thấy thân thể của mình đáng thương, thậm chí mặt mày còn lộ ra vài phần kiêu ngạo, khiến Tần Vũ Tinh không biết nói gì.

Thật lâu sau, cô mấp má môi, nói: “Thật xin lỗi.”

Hạ Thiên tùy ý nhìn cô rồi cười khẽ một tiếng: “Em nói xin lỗi với tôi làm gì? Kế tiếp không phải là lời kịch cầu huyết chỉ có trên TV mới nói ra được chứ? Thông cảm? Tôi thật sự không cảm thấy làm cô nhi là khổ... Em nhìn xem thành phố này, rất nhiều nơi đều là thi công, so với công việc nhọc nhằn phải dùng nhiều sức, tôi cảm thấy mình thật may mắn.”

Tần Vũ Tinh lắc đầu, rồi lại gật đầu. Nếu dựa theo tình tiết trong phim truyện đô thị lúc tám giờ trên đài truyền hình Hồ Nam, cô sẽ sinh ra lòng thương hại vì câu chuyện cô nhi này của anh sao? Sau đó trở nên dài dòng lắm nhằm xâm nhập sinh hoạt của anh?

Nghĩ đến đây, Tần Vũ Tinh nở nụ cười. Hai người liếc mắt nhìn nhau, rồi cả hai đều bật cười.

“Cho em!” Hạ Thiên lấy một thỏi chocolate từ trong túi ra, đưa cho cô.

Tần Vũ Tinh nhìn chăm chăm Ferrero màu vàng rực rỡ, nhìn không được, nói: “Vào thời điểm này mà anh lại nghĩ tới chuyện lợi dụng thời cơ à?” Cô vừa dứt lời thì có chút hối hận, sợ Hạ Thiên suy nghĩ lung tung, cho rằng cô muốn ám chỉ điều gì.

Nhưng mà hình như Hạ Thiên không để ý lắm, nhìn ánh mắt sáng ngời của cô, nói: “Rõ ràng là em ngốc, chạy trốn mà không mang theo lương thực thì làm sao thành công!”

“Vậy tiếp theo mình đi đâu? Ai về nhà nấy sao?” Tần Vũ Tinh nghiêng đầu nhìn anh. Theo lý thuyết thì cô phải về nhà, chỉ là lúc này, trong lòng cô có chút buồn bực. Nếu về nhà thì sẽ bị mẹ tra hỏi đủ thứ vấn đề, nghĩ tới thôi đã thấy đau đầu.

“Tôi... dẫn em tới chỗ này...” Hạ Thiên cup mắt xuống, do dự nói.

“Được!” Tần Vũ Tinh đồng ý quá nhanh khiến Hạ Thiên sửng sốt.

Anh ngẩng đầu, môi mím lại, nhẹ nhàng thốt lên: “Tốt!”

ĐỂ ANH GẶP EM LÚC TỐT NHẤT

Mã Hiểu Dạng
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Bình Tĩnh

Gió đêm thổi tóc hai người bay lên, Tần Vũ Tinh rút đầu vai lại.

“Ngáp!” Cô đỏ mặt, lè lưỡi.

Hạ Thiên cởi áo vest ra, phủ qua đầu vai mình, nhìn cô nói: “Lại đây.”

Tần Vũ Tinh cẩn thận tiến tới một bước. Trước mặt bỗng dừng tối sầm, cảm giác sau lưng có áo vest phủ lên, đằng trước là cái nơ màu đen trước ngực của Hạ Thiên.

“Cám ơn.” Cô nói khẽ.

“Ừ.” Hạ Thiên lên tiếng trả lời, nói: “Nâng cánh tay lên.” Anh mặc áo vào cho cô, quỳ gối xuống gài nút áo lại. Mùi nước hoa thoang thoảng theo chớp mũi lan xuống dưới, hơi nóng từ khoang miệng anh đập vào mặt.

Anh thật nghiêm túc, bàn tay cài nút áo giống như trân bảo, nhẹ nhàng xuyên qua khe hở, sợ lỡ tay làm sai cái gì. Cổ họng của Tần Vũ Tinh đột nhiên khô khốc, cô cố ý ho khan một tiếng, giống như để giảm bớt sự lúng túng, tìm đề tài để nói: “Anh không lạnh sao?”

Hạ Thiên ngẩn người ra, anh khom người ngẩng đầu lên, cái trán không cẩn thận đụng phải cằm của Tần Vũ Tinh, nói: “Dầu gì trên người vẫn còn áo dài tay.”

“À, ừ” Tần Vũ Tình quay đầu nhìn về phía đường cái, không muốn nhìn vào đôi mắt sâu thẳm kia.

“Đi thôi.” Hạ Thiên nói xong thì nắm chặt tay trái của Tần Vũ Tình trong tay.

Tần Vũ Tình khựng người lại trong chốc lát. Theo bản năng, cô rút tay lại, nhưng trước sau như một không có cách nào thoát khỏi bàn tay khỏe mạnh của Hạ Thiên, đành để mặc cho anh siết chặt, trong lòng lại bồn chồn thấp thỏm. Rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra với cô và Hạ Thiên thế nhỉ?

Tầm mắt của Hạ Thiên len lén liếc nhìn nét mặt của Tần Vũ Tình mấy lần, suy nghĩ khẩn trương từ từ ổn định trở lại. Cô không kháng cự...Anh ra về điềm tĩnh, trên mặt bình thản không dao động kiềm chế một luồng cảm xúc vui thích.

Bình tĩnh... Ừ, bình tĩnh cái trứng!

Trong hiện trường tiệc rượu khách sạn, vừa lúc chị dâu Hai nhà họ Chương và mẹ Từ trở về, khôi phục lại yên lặng.

Trong bộ trang phục duyên dáng sang trọng, hành động cử chỉ của mẹ Từ vô cùng ưu nhã. Chị dâu Hai nhà họ Chương tìm một minh tinh điện ảnh quốc tế lên đài để cho giới truyền thông chụp ảnh, cũng nói rõ sang năm sau, nhà họ Chương chuẩn bị đầu tư vào bộ phim điện ảnh kiếm hiệp, có nhiều minh tinh điện ảnh sẽ tham gia diễn xuất.

Tin tức này đè nén chuyện xấu của Bạch Nhược Đồng và Từ Trường Sinh xuống. Dù sao tin đồn nhảm này cũng chỉ là tiêu đề giới truyền thông dùng để thu hút người đọc. Hễ là truyền thông có chút cấp bậc cũng không thể chỉ dựa vào tin đồn nhảm mà sống sót.

Từ Nam lôi em trai Từ Trường Sinh lên lầu hai. Mẹ Từ và chị dâu ứng

phó một hồi rồi cũng từ từ rút tới tầng hai, sắc mặt trầm xuống, nói: “Chuyện Bạch Nhượng Đồng là như thế nào?”

Từ Trường Sinh im lặng không nói.

Từ Nam há miệng nói: “Mẹ, nhân vật nhỏ mà thôi. lậđỖyđ©ן Trường Sinh sẽ xử lý tốt. Người đừng lo lắng nữa.”

“Không lo lắng?” Từ Diệc Hoàn nhú mồm nhìn hai chị em bọn họ, nói: “Vũ Tinh đâu?”

"....."

"Nói chuyện đi." Rõ ràng mẹ Từ có chút tức giận.

Từ Trường Sinh ngẩng đầu lên nói: “Mẹ, con và Bạch Nhượng Đồng sẽ cắt đứt quan hệ.”

Từ Diệc Hoàn bình tĩnh nhìn anh, nói: “Các người có, hay không có quan hệ không quan trọng. Quan trọng là người khác cho rằng các người có, hoặc không có. Hôm nay sau khi mẹ gặp Vũ Tinh, lại cảm thấy sắc mặt của nó không ổn. Trên đời này không có bí mật nào là vĩnh viễn, nhất là đối với một đào hát. Biểu hiện của con khiến mẹ quá thất vọng.”

Từ Trường Sinh mấp máy môi, nghiêm túc nói: “Chuyện có chút ngoài ý muốn. Bất quá con sẽ xử lý êm đẹp, sẽ không xảy ra chuyện giống ngày hôm nay nữa.”

“Mẹ, mẹ làm gì thế? Con nhất định sẽ trông chừng Trường Sinh xử lý tốt chuyện này...”

“Được, mẹ không truy cứu nữa. Hi vọng Trường Sinh con đừng để ẹ thất vọng nữa. Về phía cha mẹ của Vũ Tinh, ngày mai mẹ sẽ qua bên đó một

chuyển.”

Từ Trường Sinh xấu hổ liếc mắt nhìn mẹ, nói: “Khiến mẹ lo lắng rồi!”

“Ừ.” Bà quay đầu nhìn về phía Từ Nam, nói: “Mẹ không muốn nhìn thấy bất cứ tin tức gì về cô Bạch gì đó, nhất là có quan hệ với Trường Sinh. Chuyện lớn như vậy mà con cũng gạt mẹ. Tiểu Nam, con làm chị người ta thế nào hả!? Hay là con nghĩ rằng Vũ Tinh không chịu để tâm, chuyện gì cũng nghe lời con nói?”

Từ Nam cúi đầu, nói: “Con đã biết, Mẹ! Hành vi cử chỉ của Bạch Nhược Đồng rất kỳ quái, tóm lại con lo lắng sau lưng có người khác...”

“Chuyện này không quan trọng.”

Mẹ Từ cắt ngang cô, có điều nhìn Trường Sinh, ngụ ý nói: “Nếu là bản thân không then với lương tâm, không ai có thể hại được con. Gia đình chúng ta là hạn người gì chứ? Một con đào hát nho nhỏ... Ha ha, cho dù cô ta là đại minh tinh, nếu con muốn chơi đùa, mẹ còn sợ bản dùm con!

“Mẹ...” Từ Nam nhú mày kêu lên.

“Mẹ xuống lầu trước. Nhớ kỹ, hôm nay không chỉ là lễ mừng của Chương thị, mà cũng là sinh nhật của ông Ngoại con!”

Từ Nam nhìn bóng lưng mẹ rời đi, khuỷu tay huých tay em trai mình, nói: “Em và Bạch Nhược Đồng đã xảy ra chuyện gì? Chị thật sự nghĩ không ra vì sao hai đứa lại có liên quan với nhau!”

Từ Trường Sinh nhìn thoáng qua chị mình, nói: “Cô ấy là bệnh nhân của em.”

“Cho nên? Chuyện tình bác sĩ và bệnh nhân! Cô bệnh nhân này của em

quả thật không tệ...”

Từ Trường Sinh căn cước môi, nói: “Chị, em nói rồi, sẽ không còn lần sau.”

“Được rồi! Từ nhỏ tới lớn em làm việc gì cũng biết suy nghĩ. Ngàn vạn lần đừng để xảy ra vấn đề có liên quan tới nguyên tắc nữa! Em phải rõ ràng, hễ là chuyện tình cảm có dính líu tới giới văn nghệ, cho dù chỉ là một chút, cũng có thể bị đám chó săn phóng đại thành một bức họa. Tự giải quyết cho tốt... Huống chi, phóng viên giải trí là là người không có đạo đức nhất, cho dù thông hiểu tất cả các thủ đoạn để tạo áp lực cũng chưa chắc có thể dẫn đến hiệu quả tốt nhất!”

Từ Trường Sinh gật đầu nghiêm túc, sau đó bấm số điện thoại di động của Tần Vũ Tinh.

"Reng reng reng."

Tần Vũ Tinh cúi đầu liếc nhìn màn hình điện báo, do dự một chút rồi cúp điện thoại.

Lòng vòng dạo quanh một lúc thì cô bị Hạ Thiên kéo đến hào sâu bên cạnh.

Hạ Thiên chỉ chỉ con sông có tầng băng nổi lênh bênh phía dưới, nói: “Trước đây có một ông lão chết ở đây...”

Tần Vũ Tinh cúi đầu, nước trong hồ phản chiếu một vầng trăng tròn. Đèn đường mờ ảo trên Nhị Hoàn Lộ phía Nam có vẻ như chìm đắm trong không gian yên tĩnh khó diễn tả bằng lời. Phía Bắc là công viên Thiên Đàn, nhìn ra xa một chút có thể nhìn thấy điện Kỳ Niên (*còn gọi là Kỳ Niên Điện) nơi hoàng đế Thanh Triều tế thiên, lộ ra một luồng cảm giác u ám. Toàn thân cô run rẩy một hồi, trách móc: “Tối khuya mà anh lại hù người ta!”

Hì hì, Hạ Thiên cười, nói: “Em nhận không ra nơi này quen thuộc lắm sao?”

Tần Vũ Tinh ngẩn người ra, nói: “Quen thuộc chứ! Trước đây tôi học tiểu học ở đây.mà. Chỉ là anh...”

“Trước đây tôi ở đường rầy Vĩnh Định Môn.”

Tần Vũ Tinh khẽ nhếch môi, không thể tin, nói: “Vậy là anh xuất thân từ khu Sùng Văn sao?”

Hạ Thiên dùng sức gật đầu, nói: “Mười bảy tuổi tôi mới đi Thâm Quyển. Ừ, mười bảy tuổi năm đó... Hạ Thiên.”

Tần Vũ Tinh không hiểu, sửng sốt một chút. Cô quay đầu lại, hình như nhớ ra cái gì, sau đó thay đổi, không muốn đối mặt.

“Hiện giờ chung quanh đường rầy đã bị phá bỏ và dời đi nơi khác, mọi thứ đều không còn.”

Tần Vũ Tinh ừ một tiếng, nghịch ngợm cười nói: “Cái gọi là vật đổi sao dời, nếu anh lúc đó gặp anh bây giờ, tất nhiên sẽ cười không khép miệng, trọng tâm của mọi người chính là ngôi sao lớn nha.”

Hạ Thiên cười ngượng ngùng, nói: “Em không cần nói tôi như vậy. Cảm giác rất lạ!”

“Đêm khuya anh mang tôi tới đây mới là lạ!” Tần Vũ Tinh phản bác. Hai người nhìn nhau bật cười.

“Em đi theo tôi!” Hạ Thiên kéo tay cô chạy đến lối vào bờ sông. Nơi này dựng lên bảng hiệu, phía trên viết rằng, nước sâu, nghiêm cấm bơi vào mùa đông. Bên cạnh là cửa sắt, phía trên có một ổ khóa đồng.

Hạ Thiên nhìn trái nhìn phải một chút, chân dài nhấc lên một bước liền nhảy qua, quay người lại, giang hai tay, nói: “Sao hả?”

“Không phải anh muốn...” Cô chưa nói xong thì cảm giác trước mặt tối sầm lại, có người lấy tay kẹp bả vai cô, xách cô đứng lên.

Tần Vũ Tinh hoảng sợ kêu lên: “Ê, ê!” Phần eo của cô bị Hạ Thiên ôm ngang lại, lướt qua cửa hàng rào thấp, sau đó cẩn thận đặt cô xuống đất.

Gương mặt Tần Vũ Tinh đỏ bừng, mặt mày u ám trừng mắt nhìn Hạ Thiên mấy lần. Trong lòng lại có chút nóng lòng muốn thử không nói nên lời...

Một bên lý trí của cô tự nhắc nhở, Tần Vũ Tinh, cô biết cô đang làm gì không hả? Cô điên rồi à...

Một bên lại có chút luyến tiếc xoay người bỏ đi. Giờ phút này, cảm giác rất xa lạ. Đối với thói quen sinh hoạt thường ngày của Tần Vũ Tinh mà nói, hình như mỗi lần Hạ Thiên làm việc gì, đều giống như đang khiêu chiến ranh giới cuối cùng của cô.

Cô vừa phiền não, vừa có chút rối mù. Có đôi khi cô suy nghĩ, nhìn thử xem Hạ Thiên muốn làm gì? Dù sao cũng chỉ là một lúc thôi, sau đó lại trở về, anh lại có thể làm gì được mình. Còn nữa, Từ Trường Sinh có lỗi với cô đó, như vậy cô làm chuyện gì hơi quá đáng một chút cũng không sao chứ?

Tần Vũ Tinh lắc lắc đầu, cả người đều cảm thấy loạn cả lên. Sinh hoạt của cô vẫn luôn theo khuôn khổ, hay có thể nói là rất kiềm chế. Cho nên tất cả những thứ trước mắt mới trở nên lạ lẫm khiến người ta muốn đi tìm hiểu một chút, cho dù chỉ là chút chút thôi.

Gió Bắc giống như từng cục đá lạnh, đập vào mặt cô, nhưng lòng bàn tay ấm áp của Hạ Thiên lại khiến tất cả trở nên ấm áp. Tần Vũ Tinh chạy lúp xúp theo sau, bị anh kéo ra một vùng đất trống.

Hạ Thiên chỉ về hướng Đông, nói: “Em nhìn từ góc độ này nhé, ánh trăng ở ngay phía trên cầu Cảnh Thái. Sau đó từ chỗ này, mặc kệ lạnh lẽo cỡ nào, em đều sẽ cảm thấy giống như đang ở dưới ánh nắng của bóng chiều tà.”

Tần Vũ Tinh đứng thẳng người, tay phải giơ theo tay trái của anh, vô tình có một loại cảm giác mờ trắng đầy nước, chỉ có điều, cô đưa tay ra là có thể chạm đến mặt trăng. Ánh sáng mờ nhạt của ánh chiều tà rơi rải khắp nơi, đắm chìm trên mặt của bọn họ.

“Ngáp!” Tần Vũ Tinh xấu hổ bĩu môi, nói: “Nói thật, vẫn còn lạnh quá!”

“Ha ha. Đúng vậy!” Anh nhìn chân trời, nói: “Cho nên vì muốn tránh gió, đa số những kẻ lang thang sẽ ngủ dưới đây cầu.”

Không hiểu sao trái tim của Tần Vũ Tinh co rút một cái, cô lẳng lặng nhìn khuôn mặt bình thản của Hạ Thiên, nhưng lại không muốn suy nghĩ nhiều hơn. Đối với nơi này, Hạ Thiên vẫn còn một số hoài niệm quen thuộc, cũng vì vậy mà chỗ này chứa đựng rất nhiều kỷ niệm của anh.

“Chuyện này... Lúc trước anh ở trong viện phúc lợi à? Vì sao lại chuyển đi Thâm Quyến?” Tần Vũ Tinh thấp giọng hỏi.

Nếu trước kia Hạ Thiên sinh sống ở đây, như vậy bọn họ chắc có lẽ đã từng gặp nhau.

Có đôi khi, gặp gỡ giữa hai người chỉ là cái quay đầu trong chớp mắt...

Hạ Thiên cụp mắt xuống, giống như đang suy nghĩ điều gì, anh khẽ thở dài nói: “Tôi chưa học xong tiểu học thì viện phúc lợi đã bị đập nát và dời đi chỗ khác. Chín năm giáo dục bắt buộc, tập trung lại một trường trung học lưu manh ở vùng lân cận, lên lớp câu được câu không. Còn bởi vì thuở niên thiếu, không có việc làm, yêu thầm một cô bé mà đánh lộn với người ta, cuối cùng phạm phải sai lầm, thiếu chút nữa toi mạng, sau đó thì phải bỏ đi Thâm

Quyển.”

Tần Vũ Tinh kinh ngạc, hai mắt tròn to, nghẹn ngào nói: “Không thể nào , Hạ Thiên...”

“Thật mà! Trong lòng cô bé đó đã có người như ý. Có lẽ trong thế giới của cô ấy, ngoài người đó ra thì không còn ai hết. Mà tôi, cũng không hiểu vì sao lại dành phần tình cảm này cho cô ấy. Rõ ràng chúng tôi không hề qua lại, mà cô ấy lại như một cây đinh, ghim chặt vào lòng tôi, nhổ thế nào cũng nhổ không ra. Sau khi cô ấy bị người ta ăn hiếp, tôi lại phải ra mặt thay cô ấy.”

Tần Vũ Tinh lắc đầu, cười nói: “Không ngờ thời niên thiếu của nam thân lại thảm thương như vậy!”

Hai người ngồi trên bờ sông, Tần Vũ Tinh vỗ vỗ bờ vai của anh, an ủi: “Trước khi tôi cũng đã từng làm ra một chuyện ngu không thể tưởng tượng được. Bây giờ nghĩ lại còn cảm thấy sốt ruột.”

Nói đến chuyện cũ, Tần Vũ Tinh có chút ngạc nhiên mình lại bình tĩnh như vậy...

Cô e dè liếc nhìn Hạ Thiên, gần như toàn thân anh, cả người đều cảm thấy rất kiên định,, rất yên tĩnh.

ĐỂ ANH GẶP EM LÚC TỐT NHẤT

Mã Hiệu Dạng
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Về Nhà

Có chút mùi vị giống như ban đêm lên men, tỏa ra hương vị thơm ngát mê người, nhân lúc trời vẫn còn tối, muốn giấu lại càng tỏa ra nồng hơn.

Xa xa, bầu trời tối đen như màn kịch sân khấu màu mực, chỉ cần vén màn một chút là lộ ra muôn vàn ánh sao.

Có vài lần Tần Vũ Tinh muốn nói nhưng lại thôi, cuối cùng vẫn giữ im lặng. Thời gian từ từ đi qua, cho đến khi ánh sao gần biến mất, ánh bình minh lộ ra một luồng đỏ chói, dường như muốn xua đi tầng mây u ám.

Tần Vũ Tinh cả đêm không ngủ, đầu óc trống rỗng, dường như suy nghĩ rất nhiều chuyện, nhưng lại giống như chưa từng nghĩ tới cái gì.

Trời sáng nhanh quá, cô lại muốn trở về làm một Tần Vũ Tinh lý trí.

Tần Vũ Tinh đứng lên trước, vỗ vỗ bụi đất sau lưng, nụ cười trên mặt giống như mang theo mặt nạ, khách sáo nói: “Cám ơn anh, Hạ Thiên.”

Hạ Thiên bất ngờ, từ từ nghiêng mặt qua một bên nhìn cô, ánh mắt tối sầm lại.

Dường như ban đêm có thể che giấu được nhiều cảm xúc, nhưng mặt trời lên rồi thì thật giống như cô bé lộ lem qua khỏi 0 giờ. Lúc tỉnh mộng, mỗi người đều muốn trở lại đường lối nên đi.

Tần Vũ Tinh có chút xấu hổ, đưa tay phải tóm lại những sợi tóc bị gió thổi tung bay, cup mắt xuống, nói: “VẬY THÔI, TÔI ĐÓN XE VỀ TRƯỚC. NẾU KHÔNG LÁT NỮA TRỜI SÁNG, ANH LẠI BỊ NGƯỜI TA CHỤP HÌNH THÌ KHÔNG HAY.”

Hạ Thiên mím môi, không nói một lời. Tay phải nắm chặt thành quyền, rồi từ từ buông ra. Anh là diễn viên, có thể khống chế được biểu cảm trên mặt một cách hoàn hảo.

“Tôi đi trước đây. Tốt nhất anh nên gọi điện thoại cho trợ lý gì đó tới đón anh. Dù sao tối hôm qua hình như... Hừm, anh hiểu mà.” Tần Vũ Tinh gật đầu nói, nở nụ cười với Hạ Thiên: “Hẹn gặp lại!”. Cô vừa dứt lời thì xoay người nhanh chóng bỏ đi, giống như trên người Hạ Thiên có điều gì đó không bình thường khiến cô lật đật bỏ chạy, chỉ để lại một mình bóng dáng cao gầy thẳng tắp của Hạ Thiên bên bờ sông.

Tần Vũ Tinh đưa tay vẫy taxi, nhanh chóng trở về nhà. Cô mở di động ra, có rất nhiều tin nhắn, điện tính nhắc nhở của Từ Trường Sinh không thôi đã lên tới hai con số.

Tần Vũ Tinh nhìn ra ngoài cửa sổ, sáng sớm người đi trên đường phố vẫn còn thưa thớt. thỉnh thoảng có vài công nhân vệ sinh mặc áo bành tô màu da cam quét dọn lá rơi trên đường. Đầu óc cô nặng nề, có chút buồn ngủ.

Cha mẹ chưa gọi điện thoại tới, có nghĩa rằng nhà họ Từ không để chuyện này lọt ra ngoài.

Tần Vũ Tinh nắm chặt quần áo trên người, đây là áo vest của Hạ Thiên. dĩ nhiên không quên Trong túi của cô không có thẻ ra vào phòng trọ, chỉ có bóp tiền của Hạ Thiên. Chết rồi, cô không để lại tiền cho Hạ Thiên... Không sao, anh có mang theo di động, sẽ gọi điện thoại cho trợ lý.

Nghĩ đến đây, Tần Vũ Tinh an lòng một chút.

“Đinh đong.”

Cô đành phải bấm dây số cửa phòng chống trộm, đánh thức Mẹ mở cửa ình.

Mẹ Tần ngủ rất ít, mỗi ngày chưa tới 7 giờ đã rời khỏi giường. Bà có chút ngạc nhiên nhìn con gái, hỏi: “Tại sao con về nhà lúc này? Chỉ một mình sao? Áo khoác ngoài đâu?”

Mẹ Tần kéo tay con gái, ngạc nhiên một lát rồi nói: “Trên người nóng sôi... Vũ Tinh, không phải con đi dự tiệc ở nhà họ Chương sao? Làm gì mà giống như phát sốt thế này? Người phụ nữ Chương Diệc Hoàn không giữ con lại sao?”

Có lẽ cảm giác được tâm trạng Tần Vũ Tinh không tốt, mẹ Tần đã bắt đầu gọi thẳng tên của mẹ Từ Trường Sinh ra. Bà và cha Từ là bạn đồng nghiệp, luôn có chút thành kiến đối với xuất thân Bạch Phú Mỹ của Chương Diệc Hoàn. Nếu không nhìn ra bà ấy thật sự thương yêu con gái mình, bà không để con gái qua lại với Từ Trường Sinh đâu.

Tần Vũ Tinh cắn môi dưới, nhìn ánh mắt tràn đầy quan tâm của mẹ, lồng ngực bỗng nhiên dâng lên một luồng cảm xúc uất ức. Cô xúc động cố kiềm chế tiếng khóc muốn bật ra, nhàn nhạt nói: “Mẹ, con không được khỏe, con lên lầu trước.”

“Tại sao không khỏe?” Mẹ Tần càng muốn hỏi cho ra lẽ. Bà kéo tay con gái, dẫn lên lầu, nói: “Về phòng lên giường trước. Cả bàn tay con cũng nóng sôi, có biết không? Chương Diệc Hoàn có ý gì đây? Tối hôm qua là bà ấy đón người đi, làm sao có thể để một mình con trở lại? Không có người đưa con sao? Từ Trường Sinh đâu? Vì sao không có ai gọi điện thoại ẹ?!”

Đầu óc Tần Vũ Tinh vang ong óng, cô vội vàng lách người qua, chạy vào

phòng, đi thẳng đến giường rồi chui vào trong.

Mẹ Tần đau lòng cho con gái, nhìn cặp mắt nhắm chặt giả vờ ngủ say của Tần Vũ Tinh, mắt đỏ ngầu, nói: “Con bé này là vậy! Từ khi qua được chuyện kia, không hiểu vì sao lại trở nên tự bế như này! Con không thể nói thẳng ra với mẹ được hay sao? Có phải con và Từ Trường Sinh xảy ra chuyện gì không? Lần trước mẹ đã thấy có gì kỳ quái, vì sao con ra ngoài với chị em nhà họ Từ rồi lại trở về một mình...”

Tần Vũ Tinh bất đắc dĩ mở mắt, giọng nói như muỗi kêu: “Mẹ, con thật sự có chút khó chịu, cho con một viên Bách Phục Ninh* (một loại thuốc cảm) đi, con muốn ngủ.”

"Được, con thay quần áo trước đã, mẹ xuống lầu lấy thuốc. Trên người con nóng như vậy, lỗ tai lại lạnh ngắt, rốt cuộc tối hôm qua đi đâu? Đừng nói với mẹ là con ở khách sạn!" Lời nói của mẹ Tần thật lợi hại, nhưng ánh mắt lại tràn đầy cảm xúc ân cần không thể nào che đậy.

"Mẹ ~ chắc con bị trúng gió rồi, chữa bệnh trước đã nghen, có gì buổi tối nói tiếp."

“Trúng gió? Đi đâu mà trúng gió? Có phải Từ Trường Sinh khi dễ con không? Lại là người nhà họ Chương!” Mẹ Tần nổi giận nói.

“Được rồi, để con suy nghĩ lại một chút rồi nói ẹ nghe.” Đầu Tần Vũ Tinh đau như búa bổ. Bây giờ cô chỉ muốn uống thuốc xong rồi nằm ngủ một giấc.

Mẹ Tần không cam lòng đi xuống dưới nhà lấy thuốc, sau đó rót vào bình giữ nhiệt có ống hút, như vậy thì Tần Vũ Tinh nằm cũng có thể uống. Bà sờ sờ trán của con gái, oán giận nói: “Xem kìa, lên sốt nhanh như vậy. Con nhất định phải uống nhiều nước, đổ mồ hôi ra sẽ đỡ hơn.”

Tần Vũ Tinh co người lại, không bao lâu đã chìm vào giấc ngủ.

Cột kẹt một tiếng, cửa gỗ mở ra, cha Tần mắt nhắm mắt mở lơ mơ đi tới, hỏi: “Làm gì vậy? Mới sáng sớm đã nghe chuông cửa, Vũ Tinh về rồi à?”

Tâm tình mẹ Tần không tốt, tức giận nói: “Sư huynh đi nghiên cứu về chưa?” Sư huynh của mẹ Tần chính là cha của Từ Trường Sinh, Từ Hi, đã từng là bạn học kiêm đồng nghiệp của bà và ông xã.

“Hả? Chuyện gì thế?” Cha Tần ngồi ở mép giường.

Mẹ Tần nhìn ông chăm chăm, nói: “Em đã nói với anh rồi, Vũ Tinh vẫn còn nhỏ, không nhất thiết phải đính hôn với Trường Sinh ngay sau khi tốt nghiệp đại học. Hiện giờ đảo ngược hết rồi, vừa mới đính hôn đây, giờ đã bị người ta khi dễ. Chủ yếu nhất chính là tối hôm qua Chương Diệc Hoàn mang Vũ Tinh đi, đến giờ vẫn chưa giải thích với em câu nào.”

Cha Tần tỉnh táo vài phần, cúi đầu thoáng nhìn con gái, nói: “Tội nhỏ yêu đương cãi nhau là chuyện bình thường. Em đừng thêm phiền phức.”

Mẹ Tần không vừa ý, liếc mắt trề môi, nói: “Không biết vừa mới ở đâu, sáng sớm mà con gái em đã phát sốt, trên người không có lấy một cái áo khoác trở về như vậy.”

“Không mặc áo khoác?” Cha Tần kinh ngạc nói: “Không được rồi!”

“Ai biết chuyện gì đã xảy ra. Em còn chưa gọi điện thoại cho Chương Diệc Hoàn. Em chờ xem khi nào bà ấy mới tìm tới em.”

“Xin em bớt giận! Không chừng chỉ là hiểu lầm thôi.” Cha Tần an ủi: “Em và anh nhìn thấy Trường Sinh trưởng thành, hư nữa thì có thể hư tới cỡ nào?”

Mẹ Tần liếc nhìn chồng một cái, nói: “Ngược lại, em thật sự không lo lắng về Trường Sinh, chỉ sợ nhà họ Chương không để Vũ Tinh trong mắt. Dù

sao lúc ban đầu, Chương Diệc Hoàn và đám chị em bạn dâu không muốn giới thiệu đối tượng như thế này cho Trường Sinh.”

“Được rồi, em đừng đoán nữa. Chờ con gái khỏe hẳn rồi hỏi lại rõ ràng. Anh đi bệnh viện trước, buổi tối không trở lại ăn cơm.” Cha Tần ngáp một cái, nói.

Mẹ Tần trừng mắt nhìn ông, nói: “Năm ngoái không thấy anh bận nhiều như vậy, thế nào năm nay lại động một chút là ăn bên ngoài vậy?”

“Xã giao thôi. Làm sao bệnh viện tư nhân và bệnh viện công lập có thể giống nhau chứ?” Cha Tần nói cho có lệ.

Mẹ Tần một lòng lo lắng cho con gái, phất tay nói: “Đi mau đi, nói chuyện nhiều với anh chỉ vô ích.”

Tần Vũ Tinh ngủ một giấc cho tới tám giờ tối rồi mới từ từ mở mắt.

ĐỂ ANH GẶP EM LÚC TỐT NHẤT

Mã Hiệu Dạng
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Tin Tức

Tần Vũ Tinh chớp chớp mắt ngồi dậy.

Trán của cô đầy mồ hôi, chân tóc đều ướt hết rồi. Tốt ở chỗ là nhiệt độ đã giảm xuống nhiều. Mặc dù cảm giác bủn rủn vẫn còn tồn tại, nhưng tinh thần lại không đến nỗi nào. Tần Vũ Tinh khát nước, trong lòng biết đồ mồ hôi cần phải uống thêm nước, cho nên cô bước xuống giường, đi đến chỗ bình nước trước, uống hết cả hai ly nước.

Cột kẹt một tiếng, cô giật mình một chút, bên tai truyền đến giọng nói quen thuộc: “Tinh Tinh, đã tỉnh rồi hả?”

Tần Vũ Tinh hơi ngớ người ra, quay đầu lại, vội vàng nhoẻn miệng cười, nói: “Me ~.”

“Leo lên giường mau, không sợ bị lạnh à!” Mẹ Tần trách cứ nhìn cô, tay bưng chén cháo, đặt ở trên tủ đầu giường, nói: “Ăn chút gì đi.”

Tần Vũ Tinh khéo léo ‘ừ’ một tiếng, ngồi trên giường, nhìn khuôn mặt của mẹ một hồi, nói: “Mẹ, mẹ thật tốt.”

Mẹ Tần có chút sững sốt, lúng túng cười nói: “Mắc bệnh gì vậy? Cố ý lấy lòng mẹ à?”

Người già không có thói quen con gái đột nhiên thân thiết. Tuy rằng trong

lòng vui vẻ, nhưng mặt ngoài thật nghiêm túc, nói: “Đừng tưởng rằng như thế thì mẹ sẽ bỏ qua cho con. Nếu con không nói thì mẹ sẽ kiếm nhà họ Từ đó.”

Tần Vũ Tinh bấu môi,, nói: “Có gì đáng nói đâu. Người ta chương mắt con thôi.”

“Nói cái gì!” Mẹ Tần cau mày.

Tần Vũ Tinh biết mình lỡ lời, đỏ mặt nói: “Tốt lắm mẹ. Chuyện tình cảm thuận theo tự nhiên đi. Con cảm thấy rất mệt mỏi, mẹ đừng bắt con nói nữa. Nói tới nói lui đơn giản chỉ là chuyện ai thích ai nhiều hơn một chút, ai lại không thích người kia thích mình nhiều hơn thôi.”

Mẹ Tần thấy con gái không muốn nhiều lời, trong lòng có chút oán trách, nhưng cũng không dám biểu lộ ra, nói: “Được rồi. Dường bệnh trước đã, không phải chủ nhiệm của các con nói không cần phải con đi công tác nghiên cứu sao?

“Dạ.” Tần Vũ Tinh từ từ lên tiếng trả lời.

Mẹ Tần xoa nhẹ phía dưới, tự lẩm bẩm: “Mẹ cảm thấy nhà họ Từ âm khí quá nặng. Kể từ ngày con và Trường Sinh kết hôn, chúng ta chưa hề gặp phải chuyện gì vừa ý. Chương Diệc Hoàn lại là một nữ cường nhân, nhà chồng có tiền, không thèm giải thích tiếng nào với mẹ về chuyện tối hôm nay. Nếu như sau này con thật sự gả cho Từ Trường Sinh, còn không phải bị bà ta đè đầu ăn hiếp sao?”

"Mẹ." Tần Vũ Tinh khổ sở nói: “Đây là cái gì và ở đâu chứ? Hôm nay kết hôn đều có thể ly dị, huống chi tụi con chỉ là đính hôn.”
Chương Diệc Hoàn vừa dứt lời thì bản thân cũng có chút ngạc nhiên, vì sao mình lại có loại suy nghĩ kiểu này, hoàn toàn phân rõ giới hạn với Từ Trường Sinh?

“À, mặc dù mẹ không thích Chương Diệc Hoàn, nhưng Trường Sinh là

một người đàn ông tốt. Nói chuyện này sau vậy.” Mẹ Tần cầu nhàu lưỡi nhai, chẳng hiểu vì sao trong đầu Tần Vũ Tinh lại hiện ra gương mặt tuần tú hiền lành của Hạ Thiên, khiến cô hết hồn. Cô vội vàng lắc đầu, chui vào chăn, kéo chăn che mặt lại, nói: “Mẹ ~ con muốn ngủ một lát nữa...”

“Được rồi, dù sao trời vẫn còn tối. Đừng ngủ ngược giờ là được rồi, ngủ tiếp đi!” Mẹ Tần để lại cháo, đóng cửa lại bỏ đi, trong miệng lẩm bẩm muốn gọi điện thoại tới nhà họ Từ.

Tần Vũ Tinh há miệng, nhìn chăm chăm hoàng hôn bên ngoài cửa sổ, cố gắng nhắm mắt lại, ra lệnh cho bản thân ngủ tiếp! Tuy rằng cô bị chủ nhiệm phái đi nghiên cứu, nhưng còn có rất nhiều công việc cần phải giao nhận.

Sáng hôm sau, mới năm giờ sáng là Tần Vũ Tinh đã rời khỏi giường, rửa mặt chải đầu xong hết. Cô ngủ không được, quyết định làm đồ ăn sáng cho cha mẹ.

Hơn sáu giờ sáng, mẹ Tần xuống lầu liền phát hoảng, nói: “Tiểu Tinh, đã lâu lắm rồi con không làm đồ ăn sáng ẹ đó.”

Mặt Tần Vũ Tinh nóng lên, nói: “Lúc trước công việc bận rộn quá.”

“Chỉ là ba con phải đi công tác, tối hôm qua không về nhà, trong nhà chỉ có hai mẹ con mình. Con không muốn cùng mẹ tâm sự chứ hả?” Mẹ Từ mập mờ nhìn cô, Tần Vũ Tinh có chút chột dạ, nói: “Mẹ gọi điện thoại cho bác gái Chương chưa?”

Mẹ Tần khinh thường lắc đầu, nói: “Mẹ chờ bà ấy liên lạc với mẹ. Là Trường Sinh, nói gọi điện thoại đến, nói nó gọi cho con nhưng không liên lạc được. Con bị bệnh nên hôm nay nó sẽ qua thăm con.”

Tần Vũ Tinh khựng người lại, lúng túng nói: “Không cần mẹ! Con tính lát nữa sẽ đi bệnh viện.”

“Đi bệnh viện gì chứ! Không phải đang giận nhau, tạm thời không cần thiết phải đi sao?” Mẹ Tần ủng hộ, nhìn cô chăm chăm: “Con là người sắt hả? Mới phát sốt hôm qua, không nghỉ ngơi thì thôi chứ đi làm cái gì! Hiện giờ tình hình y tế quốc nội đang hồi căng thẳng, không bằng con xin vào đại học, ra ngoài tiếp tục học thêm chuyên môn đi. Dù sao nghiên cứu y học chuyên ngành vẫn không phải là chuyện lãng phí thời gian.

Tần Vũ Tinh cúi đầu, múc cháo. Lúc trước, vốn là cô tính xin học bổng của các trường đại học rồi xuất ngoại, nhưng bởi vì hôn ước với nhà họ Từ, cô lại là con một nên mới ở lại.

Tần Vũ Tinh im lặng một hồi lâu, nói : "Có một ít hồ sơ cần sự có mặt của con để xử lý."

Mẹ Tần không nhiều lời, nói : "Vậy cũng được, có thể gặp Trường Sinh ở bệnh viện luôn."

Tần Vũ Tinh không lên tiếng, ăn điểm tâm xong, thu dọn một chút liền lái xe tới bệnh viện. Điện thoại di động của cô vẫn còn tắt, không dám nhìn, sợ phải đi đổi mặt. Thứ Hai ở Bắc Kinh rất kẹt xe, cô tới trễ.

Vừa vào cổng bệnh viện, cô cảm thấy không khí không được bình thường. Trong hành lang, nhóm y tá xì xào lúi rúi, ánh mắt nhìn Tần Vũ Tinh mang theo vài phần tò mò. Tần Vũ Tinh là sinh viên thực tập, quan hệ nhân tế đơn giản, đi thẳng đến gặp đồng sự Lưu Duyệt.

Tần Vũ Tinh kéo Lưu Duyệt đang ăn cơm, nhỏ giọng thì thầm : "Trong bệnh viện lại có tin tức mới gì rồi?"

Lưu Duyệt liếc cô một cái, nói : "Cậu thật sự không biết? Hay là thăm dò mình?"

"Cái gì hả? Mình đã nằm nhà nghỉ hai ngày rồi, xem cậu là bạn mới trực

tiếp đi hỏi câu. Thường ngày y tá ở quầy y tá phục vụ hay đến chào hỏi tán dóc với mình vài câu. Hôm nay ngược lại, vừa thấy mình đi vào thì lập tức im miệng hết."

"Ha, mình nói nè Tần Vũ Tinh! Cậu có biết vị hôn vu của cậu lên trang đầu microblog rồi không hả?" Lưu Duyệt buồn cười nhìn cô.

"." Tần Vũ Tinh sững sờ.

"Bây giờ cậu mở ra đi, tìm tòi, nhìn xem thử là tên của ai sẽ hiện lên. Tất cả mọi người tìm ai ở trên đó?"

Tần Vũ Tinh tức giận liếc nhìn cô một cái, nói : "Mình còn phải mở máy, cậu trực tiếp nói ình nghe có được không! "

Lưu Duyệt im lặng, khoa trương nói: "Chị hai à, các người làm gì hôm thứ Sáu cũng không nhớ sao? Dạ vũ của tập đoàn Chương thị, có người chụp được hình của bác sĩ Từ và minh tinh điện ảnh Bạch Nhược Đồng ôm ôm ấp ấp!"

"Chuyện này mình biết mà, bọn họ khiêu vũ với nhau." Tần Vũ Tinh cup mắt xuống, nhàn nhạt nói.

"Chỉ là khiêu vũ sao? Không chỉ có như thế! Có người còn chụp được bóng lưng của bác sĩ Từ và Bạch Nhược Đồng đi dạo phố một tháng trước. Hiện tại ai cũng rõ ràng là tiện nhân Bạch Nhược Đồng này bắt cá hai tay với cháu ngoại của Chương thị, Từ Trường Sinh! Thật ra thì cũng kỳ lạ, bác sĩ Từ rõ ràng là thầy thuốc, bọn họ lại cố tình nắm lấy thân phận Phú Nhị Đại của nhà họ Chương, gây phiền phức lớn. Đáng tiếc nam thần Hạ Thiên của chúng ta..."

"Hạ Thiên thì sao? Ngày đó anh ấy cũng khiêu vũ với mình mà!"

"Cậu và Hạ Thiên khiêu vũ! ! !" Đột nhiên Lưu Duyệt cao giọng, nói.

Tần Vũ Tinh kinh ngạc nói: "Chẳng lẽ không tin tức này?"

Lưu Duyệt kinh ngạc lắc đầu một cái, gương mặt háo sắc nói: "Thiệt hay giả hả? Mùi vị trên người anh ta như thế nào? Thật sự dưới cằm có nốt ruồi mỹ nhân không?!"

. Nhất thời Tần Vũ Tinh không biết nói gì. Không ngờ chuyện cô khiêu vũ với Hạ Thiên lại bị đề xuống?

"Khụ khụ, Vũ Tinh, chuyện này... mình còn có chuyện gì đi trước nhé." Lưu Duyệt lướt qua cô, nhìn về phía xa xa, đột nhiên lắc lắc cánh tay Tần Vũ Tinh rồi xoay người bỏ chạy.

"Cậu đi đâu vậy, không phải nói cơm ăn ngon à?" Tần Vũ Tinh buồn bực.

"Tần Vũ Tinh!" Một giọng nói dịu dàng từ phía sau lưng truyền tới. Tần Vũ Tinh ngẩn người ra, dứt tay vào túi áo, đưa lưng về phía sau một hồi lâu, không xoay người lại.

ĐỂ ANH GẶP EM LÚC TỐT NHẤT

Mã Hiệu Dạng
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Ý Vào

Là Từ Trường Sinh.

Nhân viên đi lại trên hành lang huyền ảo, Tần Vũ Tinh căn môi dưới, xoay người, nhìn chăm chăm Từ Trường Sinh.

Vóc người anh cao lớn gầy gò, da thịt trắng nõn, mang gọng kính màu vàng kim, toàn thân xứng với hai chữ nho nhã. Mái tóc đen như mực nổi bật dưới ánh mặt trời chói lọi giữa trưa, vô cùng sáng ngời.

"Đi ăn cơm chung nhé." Từ Trường Sinh mở miệng.

Tần Vũ Tinh cúi đầu nhìn chăm chăm mũi chân, tùy ý giật giật chân, nói: "Được."

Cô bước về phía trước một bước, Từ Trường Sinh tiến lại gần, tự nhiên nắm tay phải của cô, cả người Từ Trường Sinh cứng đờ. Cô đưa tay phải lên, lấy tay trái gạt tay của anh ra, nói: "Chúng ta cần nói chuyện một chút."

Từ Trường Sinh khẽ sửng sốt. Anh nhìn chăm chăm Tần Vũ Tinh, đột nhiên cảm thấy cô gái nhỏ cao gầy trước mặt thật xa lạ. Ánh mắt của cô rất sáng, rất kiên định, mơ hồ lộ ra vài phần xa cách.

Thật lâu sau anh mới nói: "Được, vậy thì đừng ăn ở căn tin."

Tần Vũ không không có ý kiến, cũng không giải thích được sao cô lại

mang Từ Trường Sinh đến nhà hàng nhỏ tao nhã lịch sự mà lần trước Hạ Thiên đã mời cô ăn. Hai người chọn một

Từ Trường Sinh vòng tay trước ngực, xoa cằm, nói: “Vũ Tinh, em còn tin tưởng anh không?”

Tần Vũ Tinh ngẩn người ra, cười nói: “Anh đáng tin tưởng sao?” Cô nhướn mày, khuôn mặt càng lộ vẻ lạnh nhạt.

Từ Trường Sinh rũ mắt, nói: “Anh và Bạch Nhược Đồng quen biết rất ngẫu nhiên. Khoảng một năm trước, cô ấy đăng ký khám bệnh ngoại trú.”

“Cho nên?” Tần Vũ Tinh khinh thường nhếch môi.

“Sau đó cô ấy nhờ bạn bè nói dùm, bởi vì thân phận đặc biệt của cô ấy, thường xuyên tiếp xúc, cứ như vậy.”

“Cứ như vậy?” Tần Vũ Tinh hừ lạnh, nói: “Chuyện gì cũng chưa xảy ra à, ví dụ như tình cảm?”

Từ Trường Sinh quay đầu nhìn về phía núi đá giả phía trong sân, nói thẳng: “Cô ấy và anh có tình ý.”

Tần Vũ Tinh cười, không hiểu sao cảm thấy đặc biệt tức giận, nói: “Từ Trường Sinh, sao em tự nhiên cảm thấy hình như đây là lần đầu tiên em thật sự nhận biết anh. Anh tưởng quy kết nguyên nhân mình phản bội hôn ước lên người người khác là tốt lắm hay sao?”

Từ Trường Sinh nhíu mày, suy nghĩ một chút, nói: “Vũ Tinh, anh không cần thiết lừa em. Nếu không anh sẽ không chủ động trêu chọc người khác...”

“Nhưng cho dù là người khác trêu chọc anh đi, một bàn tay vỗ thì làm sao thành tiếng, có đúng không?”

Từ Trường Sinh không nói, anh im lặng rồi nói: “Đối với cảm giác mới lại, sâu trong lòng mỗi người đều có vài phần hiếu kỳ.”

“Ý của anh là sau này anh là người chủ động?” Tần Vũ Tinh giều cợt nói.

“Có lẽ vậy! Tóm lại, quả thật anh đã từng có giai đoạn không đúng đắn. Nhưng sau này anh biết tại anh không có khả năng, hôm nay đã trở về vị trí cũ.” Từ Trường Sinh nói một cách nghiêm túc.

Tần Vũ Tinh há hốc miệng, đóng lại, hết lời nói: “Anh cảm thấy những lời nói này của anh đối với em là hợp tình hợp lý thì phải? Bởi vì cảm thấy không có khả năng, cho nên liền buông tay. Như vậy thì tại sao anh lại để cho cô ấy nhập viện công khai? Anh có nghĩ tới chuyện này sẽ bị em phát hiện không? Còn có dạ vũ tuần trước, dĩ nhiên là vì sao anh lại chiều theo ý cô ấy mà khiêu vũ? Chẳng lẽ anh không hiểu được lúc đó có bao nhiêu truyền thông sao? Đây chính là lý trí của anh?”

Từ Trường Sinh cup mắt xuống, hai tay để trên bàn bắt chéo, chà xát, nói: “Sẽ không còn lần sau.”

*Lời người chinh ngữ: ahhhh ta nhịn không nổi... nhất định phải nói... phải công nhận, anh Từ phải là một tên đàn ông “tự tin” nhất trên đời mà ta thấy... hay là một tên *asshole* có ego bự nhất mà ta gặp... tình bơ nói giống như: ‘em à, anh ra ngoài chơi gái một năm trước, bây giờ mới thấy không hợp nữa, nên anh về với em nè, không có lần sau đâu!’ ... **đập đập đầu** ... thật sự ngoài đời có loại đàn ông này không ta???

Tần Vũ Tinh tức giận nhìn anh chằm chằm nói: “Chúng ta vẫn còn chưa kết hôn, anh lại dùng bộ dạng vợ chồng già lâu năm kể chuyện ngoại tình của anh cho em nghe. Anh cho rằng em sẽ tha thứ cho anh sao?”

Từ Trường Sinh ngẩn đầu, bộ dạng nghiêm túc nhìn cô, nói: “Anh hiểu rõ

em là người như thế nào, em sẽ tha thứ cho anh, cũng như không so đo với anh một cách không cần thiết, có đúng không Vũ Tinh? Chúng ta là vợ chồng chưa cưới, là bạn bè, cũng là người thân. Anh nói sẽ không có lần sau, thì nhất định không có lần sau.”

Một trận đau đầu kéo tới, rầm rầm vang dội, Tần Vũ Tinh nhìn chăm chăm Từ Trường Sinh. Trong đầu cô chợt hiện ra gương mặt của Hạ Thiên.

Đêm đó, Hạ Thiên đã nói với cô: đây chính là cuộc sống của em sao? Đời người không có tinh thần phấn chấn, giống như mặt biển yên tĩnh, giống như không có gió cuộn, thật ra phía dưới mặt biển là sóng cả dữ dội, có lẽ một ngày nào đó sóng lớn sẽ tiêu diệt cô hoàn toàn.

Trời ạ, tự nhiên trong lòng cô lại có chút đồng ý với quan điểm của Hạ Thiên, chuyện này thật đáng sợ! Cô hẳn là cùng loại người với Từ Trường Sinh. Dầu gì Từ Trường Sinh chịu phân tích vấn đề của bản thân, hơn nữa còn hứa hẹn giải quyết vấn đề. Dù sao vẫn đỡ hơn việc phải thích ứng một lần nữa với một người đàn ông cố chấp chứ?

Cô có chút hoang mang, bế đầu sức trán, nghĩ không ra, dứt khoát không thêm nghĩ nữa!

Cô liếm khóe môi khô khốc, nói: “Anh Từ, chúng ta chia tay thôi.”

*Lời người chinh ngữ: **hú hồn! *quẹt quẹt trán*... chị làm tôi tưởng chị bỏ qua cho anh ta...

Từ Trường Sinh sững sốt, trong lòng nảy sinh cảm giác khó chịu. Anh đã từng nghĩ tới nhiều lần cảnh tượng Tần Vũ Tinh sẽ bỏ anh, nhưng tuyệt đối không phải là gương mặt hững hờ, thái độ tỉnh táo kiềm chế, thản nhiên nói: chúng ta chia tay thôi.

“Vũ Tinh, thật sẽ không có lần sau.” Từ Trường Sinh cao giọng, âm thanh

thoát ra thân thiết ngoài tưởng tượng. Có lẽ là quá quen thuộc với bộ dạng ôn hòa yên tĩnh của Tần Vũ Tinh, cho nên hôm nay lúc này, anh cảm thấy Tần Vũ Tinh giống như một người khác.

Rất xa lạ, rất lạnh nhạt.

“Không sao cả.” Tần Vũ Tinh thần thờ nói: “Cám ơn anh chăm sóc em mấy năm nay. Có đôi khi đám bạn thân hỏi em và anh đã tiến triển tới mức độ nào, em nói chúng ta trước sau vẫn chưa vượt quá giới hạn. Lúc đó em cảm thấy rất kiêu ngạo, hiện tại nghĩ lại, có lẽ anh không cần thiết. Lúc thích một người nào đó, có rất nhiều chuyện không thể tự kiềm chế. Giống như anh không cách nào tự tuyệt Bạch Nhược Đồng. Lúc không thích người nào rồi, cho dù hai người ở chung với nhau thật ấm áp, sớm muộn gì thì cũng sẽ bị một lần tò mò mà gây nên tổn thương cho nhau.” Cô nói xong thì vành mắt cũng ửng đỏ. Tình cảm vun đắp mấy năm nay, vậy mà một sớm một chiều đã tan vỡ hoàn toàn.

Mặt của Từ Trường Sinh trầm xuống, tay phải trên bàn vươn ra bắt lấy tay trái của Tần Vũ Tinh, xoa xoa lòng bàn tay của cô, rồi siết chặt. Anh dùng tay mạnh hơn so với sức lực anh tưởng, không hiểu sao nơi tim co rút đau đớn, lắc đầu một cái, nói: “Anh không chấp nhận.”

“Ha ha.” Tần Vũ Tinh cười nói: “Từ Trường Sinh, tính tính chúng ta rất giống nhau, luôn suy nghĩ quá nhiều, vốn là đã mất đi tính cách hồn nhiên. Điều này đáng sợ hơn, có lẽ cứ tiếp tục như thế, chúng ta có thể làm trọn vai trò mà chúng ta muốn đóng vai. Em nhớ lần trước anh nói em là chòm sao Bạch Dương, các người đều nói không thể tin được. Chòm Bạch Dương dám yêu dám làm, tính tình nóng nảy, thật là em sao?”

“Vũ Tinh. Anh nghĩ...” Từ Trường Sinh dừng lại chốc lát, nói: “Anh nghĩ rằng trong lòng anh vẫn còn quan tâm tới em.”

Tần Vũ Tinh không nói chuyện, cô dùng sức lấy tay ra, nói: “Đã quá muộn.” Nói xong, cô cầm túi xách tay, nhanh chóng xoay người bỏ đi. Nhìn ánh mắt nghiêm khắc đau khổ giãy dụa của Từ Trường Sinh, cô có chút mềm lòng, vì thế liều mạng bỏ đi. Mấy năm chung đụng là từ từ tích lũy, không có gì khắc khổ khắc sâu trong lòng, lại như đá chảy nước mòn. Buổi xem phim giữa trưa, bài tập trong phòng tự học, phụ đạo phút chót trước khi thi, vô số hình ảnh tràn ngập trong đầu óc cô. Có nhiều việc mình muốn buông tay không có nghĩa là mình sẽ làm được liền.

Mặc dù thức ăn không ngon miệng, nhưng vẫn như cũ, nói bỏ thì tiếc.

Tần Vũ Tinh bàn giao xong ca bệnh thì lái xe về nhà. Lúc đi ngang qua di động Trung Quốc thì mua một dãy số mới. Về nhà nghỉ ngơi được một tuần thì lên máy bay đi tu nghiệp.

Lần tu nghiệp này phải đi bệnh viện thực tập. Cũng may mọi người chiêu cổ cô, an bài cho cô làm ở bệnh viện trực thuộc Phủ Thị Chính ở Lệ Giang, tỉnh Vân Nam. Lái xe không bao xa là có thể đi Cổ Thành chơi, hoàn cảnh rất tốt.

Hình như Hạ Thiên là một đoạn nhạc đệm trong cuộc sống của Tần Vũ Tinh, phát ra xong liền bị tắt ngấm.

Cô không nghĩ rằng mình sẽ đơm hoa kết trái với người của làng giải trí, cho nên dứt khoát không bỏ nhiều tâm tư. Có đôi khi, Tần Vũ Tinh vẫn như cũ, duy trì lý trí đã cắm rễ rất sâu trong lòng cô.

Cô rất sợ bị vứt bỏ, cho nên vừa thấy chuyện có chiều hướng chuyển xấu, cô liền lập tức buông tay, lui về phía sau.

Thành phố Lệ Giang là thành phố du lịch, đông ấm hè mát, độ ẩm trung bình hàng năm là mười độ trở lên. So với Bắc Kinh rét lạnh thì nơi này quả

thật là thiên đường. Phi trường không lớn, tới đón máy bay chính là một nữ hướng dẫn viên du lịch họ Vương người dân tộc Nạp Tây.

“Giáo sư Tần, bệnh viện nói chị là khách, bảo em dẫn chị đi tham quan trước.”

Tần Vũ Tinh hành lễ chào tiểu Vương, lễ phép nói: “Tôi đến thực tập không phải là khách mời.”

“Không không không, chủ nhiệm Từ cố ý muốn tới chiêu đãi chị ạ.”

Tần Vũ Tinh không biết làm sao, nói: “Đi về bệnh viện trước đi.”

“Chủ nhiệm Từ dặn dò em phải dẫn chị đi tham quan một vòng. Em đã chuẩn bị sẵn vài lộ trình, chị có muốn đi Đại Lý và Côn Minh không? Hay là đi vùng hồ Lugu ? Cũng có thể đi Hương Cách Lý Lập .” Vương Đạo chớp mắt nhìn cô chăm chăm, hiện ra vẻ đáng thương tội nghiệp.

Tần Vũ Tinh nhìn khuôn mặt nhỏ cỡ bàn tay của cô, hỏi: “Em bao nhiêu tuổi rồi?”

“18.” Vương Đạo trả lời nhanh nhẩu.

Tần Vũ Tinh có chút nghi ngờ nhìn cô.

“18 tuổi ta. Chúng em ở đây ai cũng dùng tuổi ta. Em biết nói tiếng phổ thông, còn có thể nói vài câu tiếng Anh...”

Hì hì, Tần Vũ Tinh nở nụ cười. Vì phải kiếm sống, rất nhiều cô bé mới mười mấy tuổi ở nơi hẻo lánh này phải nghỉ học đi làm, vì thế cô cũng không muốn làm cô bé này khó xử.

“Được rồi, đi về phòng trọ trước, ngày mai mới đi bệnh viện.”

“Dạ, em đưa chị tới khách sạn trước. Chủ nhiệm Từ đặt cho chị một chỗ ở trong Cổ Thành, cấp bậc này là cao quý nhất rồi.” Tần Vũ Tinh ‘à’ một tiếng, trong lòng cũng biết vì sao có người sẵn lòng nâng đỡ cô.

Những người lớn tuổi nhà họ Tần của bọn họ, từ bác hai cho tới chú út của cô đều là người trong ngành y. Mặc kệ là trên phương diện chính phủ hay xí nghiệp nước ngoài, họ đều có rất nhiều quan hệ thân thiết. Năm đó, cha của cô có tiếng là lão Tần ‘dao sắc’ trong giới ngoại khoa, sau này là viện trưởng ở một trong những bệnh viện tam giáp*. Với tiền nong đầu từ nước ngoài ở Bắc Kinh càng ngày càng nhiều, hiện giờ họ đã kinh doanh bệnh viện tư nhân hết rồi...

*Bệnh viện tam giáp: là những bệnh viện được xếp hàng số 1 về lãnh vực quản lý và dịch vụ y tế, chất lượng và an toàn y khoa, trình độ kỹ thuật và hiệu quả. Đây là cách đánh giá các bệnh viện ở Trung Quốc.

Nghe cô nói đi công tác nghiên cứu, vừa ra tới trước cửa thì mẹ cô nhận được không ít điện thoại, đều là bệnh viện dành chỗ thực tập cho cô, xác định là vì muốn bám víu quan hệ của gia đình bọn họ.

“Giáo sư Tần, lần này chị tính ở lại Lệ Giang bao lâu?” Sau khi lên xe, Tiểu Vương hỏi thăm có tính chất thăm dò, giống như đang nghĩ chuyện mình có cơ hội kéo dài kỳ hạn làm việc không.

“Em đừng gọi tôi là giáo sư Tần, không được tự nhiên...” Tần Vũ Tinh cười nói.

“Không thể được. Chủ nhiệm Từ nói chị là sinh viên ưu tú của Bắc Đại, Bắc Đại đó... Em chỉ biết hai trường đại học, chính là Thanh Hoa và Bắc Đại.”

Tần Vũ Tinh lắc đầu, không lên tiếng. Mỗi người khi gặp một người nào

đó lần đầu tiên, người ta sẽ dùng đặc điểm bên ngoài nào đó để phán xét đối phương. Xấu một chút thì thích lấy bằng cấp ra nói chuyện, xinh đẹp một chút thì yêu thích biểu lộ hình dáng bản thân. Nhưng các phương diện điều kiện của cô đều không tệ, tại sao lại không có ai thích?

Hay là ám chỉ tính cách của cô quá kém?

Tần Vũ Tinh bị chính mình chọc cười, không bao lâu đã đến cửa Cổ Thành.

“Chúng ta đi bộ vào thôi, phía trước không cho xe đi.” Vương Đạo đi về phía cốp xe, lấy ra va li của cô, nói: “Giáo sư Tần, tối trưa em tới đón chị đi ăn lẩu bò Tây Tạng, vừa thơm vừa ăn rất ngon. Em sẽ tìm một nhà hàng ven sông, rất có tình điệu.”

Đây là một khách sạn theo phong cách nhà trọ cổ xưa, Tần Vũ Tinh vừa bước vào cửa thì bị một luồng hương gỗ đàn hương đập vào mặt.

“Chắc chị phải về ký túc xá của bệnh viện thôi.” Tần Vũ Tinh hắt cằm lên, nhìn chung quanh.

“Em không hiểu.” Vương Đạo đang làm thủ tục ở trước quầy, nói: “Phòng ký túc xá của bệnh viện rất đông người. Chủ nhiệm Từ sợ chị ở không quen, thuê nhà ở bên ngoài cho chị. Cho nên phải tốn thời gian thu dọn lại.”

“Ồ, không phải em là hướng dẫn viên du lịch sao? Hình như rất quen thuộc đối với hoàn cảnh trong viện.” Tần Vũ Tinh kinh ngạc hỏi.

Vương Đạo đỏ mặt lên, nói thật lòng: “Chị em làm ở bệnh viện.”

“À, khó trách.” Tần Vũ Tinh lười truy cứu. Cô thật thích cảm giác ở Lệ Giang, tự do, tản mạn, lười biếng, khoan thai tự đắc... Hoàn toàn phù hợp với tâm tình yên tĩnh của cô ngay lúc này.

“Giáo sư Tần, ra khỏi cửa khách sạn này là phố Tứ Phương. Đi theo con đường mòn bên phải là sẽ tới một chợ nhỏ. Tại ngã tư đường, đi thẳng phía trước có rất nhiều tiệm cơm đặc sắc, quẹo trái là con đường của mấy quán bar. Buổi tối có chút ồn ào, chẳng qua chỉ là có người buồn bực. Người tới Lệ Giang là để giải sầu, độc thân trong thành phố, có rất thiếu nữ thất tình.” Cô chớp mắt vài cái, bộ dạng giống như muốn nói gì nhưng lại thôi.

“Chị đi thay đồ trước đi, em ở đại sảnh đợi chị nhé. Sau đó em sẽ dẫn giáo sư Tần đi ăn cơm.” Tiểu Vương cười ngây ngô, đưa cho Tần Vũ Tinh cái chìa khóa.

Tần Vũ Tinh ở lầu 2, phòng không lớn lắm, ngăn nắp. Vừa vào cửa bên tay trái là phòng vệ sinh, ở giữa là một giường lớn, đầu giường có tủ đầu giường. Toàn bộ đồ dùng bằng gỗ trong phòng được trang trí với màu nâu sậm. Đối diện với cửa vào là cánh cửa sổ, cô đưa tay đẩy ra, một con đường nhỏ đập vào mắt.

Nóc nhà khách sạn ở đây rất đẹp, đôi mắt có thể nhìn thấy rất xa.

Hình như chân trời xa xa và một loạt nóc nhà nối liền thành một đường, rất tinh khiết, rất đẹp.

Tần Vũ Tinh cởi áo lông ra, thay quần jeans và áo nỉ trùm đầu màu hồng nhạt, khoác bên ngoài một loại áo bành tô bằng nỉ màu xám. Cô búi tóc lên cao, lộ ra khuôn mặt xinh đẹp, mang theo bao tay, đi xuống lầu.

Bởi vì là chuyến bay sớm, cho nên cô thật sự có chút đói bụng.

Tiểu Vương thấy cô đi xuống cầu thang, vội vàng đứng lên, cung kính nói: “Giáo sư Tần, chị thật nhanh.”

Tần Vũ Tinh nhún nhún vai, nói: “Đi ăn cơm trước đã, tôi mời em.”

“À, như vậy không tốt. Chủ nhiệm Từ nói được phép chi trả đấy.”

Tần Vũ Tinh từ chối nói: “Chuyện này phải nghe theo lời chị.”

Tiểu Vương thấy sắc mặt cô kiên quyết, không dám kiên trì nữa.

Người du lịch cuối năm không nhiều lắm, Tần Vũ Tinh đi theo Tiểu Vương vào một nhà hàng ven sông, không bao lâu sau thì nồi lẩu bò Tây Tạng sôi sùng sục được mang lên. Mỗi người bọn họ chọn một ít thịt và rau cải, kết hợp với nước tương giấm dưa leo*, mùi vị không kém thịt dê Bắc Kinh bao nhiêu.

*Chỗ này ta chém... QT dịch là nguyên liệu mặt chược gì đó, ta thấy kỳ, tra từ cùng âm thì hình như có liên quan tới một loại sốt nước tương và dưa leo... J mong các nàng thông cảm.

Thỉnh thoảng có một vài nghệ sĩ đi tới ca hát vài bài, Tần Vũ Tinh cũng không từ chối. Thấy cô hào phóng, một người đàn ông kéo đàn cầm hình vuông đi tới, Tần Vũ Tinh hỏi giá xong liền gật đầu.

Tiểu Vương thấy không được, nhắc nhở cô: “Giáo sư Tần, chị có thể nói giá.”

Tần Vũ Tinh ngạc nhiên, nói: “Thôi,, trời lạnh, mọi người thật không dễ dàng.”

Tiểu Vương yên lặng nhìn cô một hồi, nói: “Giáo sư Tần, chị thật lương thiện.”

Tần Vũ Tinh ngẩn người, nhìn gương mặt chất phát kia, miệng khẽ nhếch môi cười. Lương thiện? Từng có người chỉ vào ót, nói cô ác độc...

Nhớ tới thời niên thiếu của mình, bởi vì học giỏi, gia thế tốt, lại xinh đẹp,

toàn thân quả thật đáng để phô trương, không biết nặng nhẹ gây ra họa lớn. Chỉ là lúc đó bản thân quá tốt, cái gì cũng dám làm, cái gì cũng chịu tin tưởng.

Có người nói, quá khứ của một người đàn ông tốt tất nhiên là quá trình rèn luyện của rất nhiều người phụ nữ.

Như vậy sau lưng của một người phụ nữ rụt rè sợ hãi, nhất định đã xảy ra một bi kịch khó có thể thu lại.

“Cho tôi chai bia.” Tần Vũ Tinh nói với người phục vụ. Cô nhìn Tiểu Vương, hỏi: “Em cũng uống vài ly chứ?”

Trên mặt Tiểu Vương nóng lên, nhỏ giọng nói: “Thật xin lỗi giáo sư Tần, em không biết uống rượu.”

“À, không sao.”

Hai người ăn xong bữa trưa phong phú, thông qua Tiểu Vương, cô hiểu biết đại khái về bệnh viện. Bệnh viện này không hề có chỗ cho cô thực tập, chỉ là những bệnh viện nghiên cứu thực tập đều ở trong núi. Sư phụ sợ cô chịu khổ, nên nhất định nhét cô vào đây. Đương nhiên, chủ nhiệm Từ vẫn vui vẻ tiếp nhận cô... Huống hồ Lệ Giang là một thành phố du lịch, rất nhiều con đường du lịch đều lấy Lệ Giang làm trung tâm, bắn ra bốn phía bên ngoài. Mọi người an bài đều có vài phần muốn giải sầu cho cô.

Từ Trường Sinh lên trang đầu, tất nhiên sư phụ sẽ cho rằng trong lòng cô không dễ chịu. May mà mẹ cô không lên mấy trang Mircoblogging, nếu không sẽ tức điên lên... Khó trách bác Chương gái không hề đề cập tới chuyện này, tất nhiên là muốn xử lý một cách êm đẹp, quan hệ xã hội vội vã, danh tiếng mất đi mới là chính.

Có đôi khi chuyện bất ngờ xảy ra, thật ra thì phương pháp xử lý tốt nhất

chính là để nguội.

Đóng băng, chắc chắn sau khoảng thời gian dài sẽ hòa tan thành nước.

Giống như chúng ta vẫn thường nói một câu, chuyện đau lòng muốn chết của ngày hôm qua mà hôm nay nhắc tới chính là quá khứ của ngày mai, tất cả những chuyện cũ của năm trước dồn lại sang năm, thật sự chỉ là những hồi ức trong năm mới. Đến cuối cùng, người ta cũng không còn nhớ rõ vì sao lại đau khổ.

Hai người đi một hồi, vẫn nghe được tiếng của Tiểu Vương líu ríu an bài: “Buổi tối đi quán bar chơi một chút, thể nghiệm phong tình bản xứ. Tin tức khí tượng ngày mai không có gió, có thể ngồi xe cáp lên Ngọc Long Tuyết . Ngày mai có thể đi hồ Lugu, chỉ là đường lên núi có hơi xa, giáo sư Tần, chị có bị say xe không?”

“Hả?” Ánh mắt của Tần Vũ Tinh rơi vào đám người đột nhiên bắt đầu chạy ở phía xa, không để ý đến Tiểu Vương đang nói gì.

Tiểu Vương nhìn theo ánh mắt của cô, nói: “Phía trước là phố Tứ Phương, có cô gái tộc Nạp Tây đang hướng dẫn mọi người khiêu vũ đấy. Chính là vây thành một vòng tròn lớn, đi theo điệu vũ âm nhạc, em dẫn chị qua chơi một chút...”

Tần Vũ Tinh đi theo cô tới phố Tứ Phương, phát hiện hình như không phải chỉ là chuyện khiêu vũ mà hấp dẫn nhiều người như vậy.

“À, hôm nay lại có quay phim.” Tiểu Vương oán giận nói.

“Quay phim?” Thần kinh Tần Vũ Tinh căng thẳng, hiện giờ đối với mấy chữ nghệ sĩ diễn viên, cô rất miễn cảm.

“Dạ, rất nhiều phim lấy Lệ Giang làm cảnh. Nhiều người như thế này,

trong ba tầng, ngoài ba tầng vây quanh, chắc là có minh tinh.” Tiểu Vương phân tích nói.

Tần Vũ Tinh ừ một tiếng, nói: “Vậy chúng ta đi đường vòng thôi.”

“Giáo sư Tần, chị không muốn nhìn một chút sao?”

Tần Vũ Tinh ‘à’ một tiếng, phát hiện mắt của Tiểu Vương sáng lên một cách đặc biệt, bộ dạng rất muốn nhìn thấy minh tinh, không khỏi nở nụ cười, nói: “Vậy thì đi xem thử.”

“Dạ, em dẫn chị đi đường này. Chúng ta từ đường này đi vào, sau đó đi ngang, lại từ một con phố khác đi về hướng phố Tứ Phương, bên trong chính là chỗ chụp hình đó ạ. Không quen thuộc đường cái sẽ không biết đâu.” Tiểu Vương đặc ý nói.

Tần Vũ Tinh gật đầu, hai người đi vòng vèo trở lại, đi vòng đến một con phố khác, sau đó đi xuống, quả nhiên liền đi tới đám người bên trong. Những lữ khách cùng một ý nghĩ lên vào giống như Tiểu Vương cũng không ít, xa xa còn có bảo vệ đứng bên cạnh máy chụp hình đuổi người.

Tần Vũ Tinh do dự một chút, đi theo Tiểu Vương xuống đường dốc, kiễng chân lên nhìn về hướng xa xa.

Sau khi bảo vệ đuổi đi hai người hâm mộ, nhìn về hướng bọn họ đi tới, ánh mắt có chút do dự, nói: “Nơi này không cho người ngoài vào.”

Tần Vũ Tinh sửng sốt, Tiểu Vương đi lên, xõ ra một tràng tiếng địa phương. Khiến Tần Vũ Tinh ngạc nhiên chính là bảo vệ không la hét với bọn họ.

“Em nói gì với bọn họ thế?”

Tiểu Vương ngượng ngùng nói: “ Em nói giáo sư Tần cũng là minh tinh.”

Tần Vũ Tinh ngẩn người ra. Dáng người cô cao gầy, áo bành tô nỉ màu xám bắt chéo phía trước lộ ra những tia sáng óng ánh, đôi ủng da ngang gối màu nâu, toàn thân thoát nhìn khoan thai lão luyện, nhưng lại có mấy phần khuôn mẫu của minh tinh.

Cô nhìn chăm chăm Tiểu Vương một hồi rồi đột nhiên bật cười. Cô bé này thật thú vị! Nhưng cô cười chưa được bao lâu thì cả người cứng đờ lại. Xa xa, gương mặt có vẻ quen thuộc, nổi bật dưới ánh mặt trời chói lọi, đặc biệt chói mắt.

Có nhiều người vây quanh anh. Có người đưa nước, có người lau khăn lông, có người trang điểm, có người còn chạy lúp xúp tới che dù... Nhưng những điều này không quan trọng.

Quan trọng là ánh mắt của anh, đang nhìn về phía cô.

Không sai, chỉ nhìn cô.

ĐỂ ANH GẶP EM LÚC TỐT NHẤT

Mã Hiểu Dạng
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Tự Do

Tần Vũ Tinh nhú mày, nhấp nháy khóe môi.

Lại là Hạ Thiên!

Nhìn gương mặt đang ngẩng lên từ nơi xa, cô nhìn không rõ ràng biểu cảm của đối phương, nhưng lại nhận định đáy mắt bình tĩnh, tràn ngập sự trêu chọc. Cô lắc đầu, trốn tới trốn lui muốn quên mà tự nhiên khi không lại gặp người ở chỗ này.

Trùng hợp? Hay là...

“Giáo sư Tần, người đàn ông mặc áo len trắng kia thật đẹp trai. Anh ta đang nhìn chúng ta đấy.” Tiểu Vương có chút ngượng ngùng, khẩn trương cười hề hề nói.

Tần Vũ Tinh liếc mắt nhìn cô, nói: “Em biết anh ta là ai sao?”

Tiểu Vương lắc đầu, nói: “Em không biết. Hồi nhỏ các anh ra ngoài làm việc, em phụ giúp mẹ nấu cơm, em không xem ti vi. Chỉ là chị của em học rất giỏi, lên chức cao, sau đó làm y tá, gả cho anh rể. Em liền vào thành phố làm việc, bởi vì chị em nói so với con trai, con gái dễ kiếm việc làm ở thành phố hơn.”

Tần Vũ Tinh ‘ồ’ một tiếng, nói: “Tiếng phổ thông của em rất khá.”

“Hi hi, chị em nói năng lực học hành của em rất giỏi. Anh rể em đã từng học đại học ở Bắc Kinh, anh ấy là người của Lê Giang chúng em...”

“Hả?” Tần Vũ Tinh thật tò mò cô bé sẽ nói cái gì.

Tiểu Vương gãi gãi đầu, nói: “Không có gì.”

Tần Vũ Tinh cũng không tiếp tục truy vấn, nhướn mày hỏi: “Em có muốn qua nhìn đại minh tinh một chút không?”

Tiểu Vương sững sốt, nói: “Được sao? Vừa rồi em mới nói giáo sư Tần là minh tinh, bây giờ đi qua không phải là lộ tẩy sao?”

Tần Vũ Tinh cảm thấy cô bé quê mùa mộc mạc, khuôn mặt trái táo dễ thương ngốc nghếch, vỗ vỗ bả vai của cô nói: “Đi thôi.”. Cô bước đôi chân mang ủng da màu nâu xuống bậc thang, đi thẳng về phía Hạ Thiên đang được người người hầu hạ ở xa xa.

Hạ Thiên rõ ràng ngăn người ra, cả người chột có chút bối rối đứng lên.

Anh biết được sau khi nghe tin, Tần Vũ Tinh có chút giận dữ, chỉ là nghĩ đi nghĩ lại đã nghĩ thông suốt. Giữa hai người chưa từng xảy ra chuyện gì, cô cũng chưa từng hứa hẹn, như vậy đối với Tần Vũ Tinh mà nói, anh thật sự là người ngoài. Anh phải xử lý chuyện này như thế nào để khỏi phải nghĩ sai thì hỏng hết?

Về phần chuyển đi Lê Giang này...

Anh đi chụp quảng cáo tuyên truyền vì nể mặt người anh em. dĩ nhiên lý do mà anh đồng ý chấp nhận trường hợp đặc biệt này cũng có chút liên hệ với Tần Vũ Tinh.

Nhưng gặp mặt sớm như vậy thì thật sự có chút ngoài ý muốn.

Bỗng nhiên Hạ Thiên không biết phải nên đối mặt với Tần Vũ Tinh như thế nào.

Đêm đó, cô ngồi bên bờ sông, cười cười, nói nói với anh suốt đêm. Đến khi mặt trời lên thì liền trở mặt, sau đó còn đối cả số điện thoại di động.

Tại sao nghĩ tới thấy thật thảm thương...

Hai bàn tay của Tần Vũ Tinh đặt ở sau lưng, cô do dự nhưng càng đi lại càng gần.

Phía trước rất sáng, mặt người dưới trời xanh mây trắng trở nên rất nhỏ bé. Từ chỗ cao đi xuống, cảm giác bọn họ như một đàn kiến, ngoài trừ Hạ Thiên, lười biếng nhìn cô không chớp mắt.

Mắt thấy bảo vệ muốn tiến lên đuổi Tần Vũ Tinh đi, Hạ Thiên vội vàng nói hai câu với người trợ lý. Đối phương nhú mào, chạy lúp xúp đến bên cạnh Tần Vũ Tinh nói: “Bác sĩ Tần?”

Tần Vũ Tinh ừ một tiếng, dừng bước lại.

Tiểu Vương ngạc nhiên nhìn về phía Tần Vũ Tinh, thì thầm nho nhỏ: “Giáo sư Tần thật quen biết đại minh tinh nha!”

Tần Vũ Tinh nghe được, nhìn lướt qua Hạ Thiên, hướng về phía trợ lý của anh nói: “Ừ.”

“Anh Thiên còn hai cảnh nữa, chị ngồi bên cạnh đợi tí thôi.”

Tần Vũ Tinh gật gật đầu, được an bài ngồi ở một hàng ghế cách máy chụp hình xa xa một chút. Cô quay lại phía Tiểu Vương, ý bảo: “Ngồi đi.”

Tiểu Vương thu hồi ánh mắt lưu luyến, dè dặt nói: “Giáo sư Tần, bình thường chị làm gì vậy? Em nghe chủ nhiệm Từ nói cha của chị là thật sự mà

một nhân vật tiếng tăm lừng lẫy trong giới ngoại khoa trong và ngoài nước.”

“À...” Tần Vũ Tinh cười, nói: “Phải nói tôi còn chưa gặp được vị chủ nhiệm Từ này.”

Tiểu Vương sững sờ, vội vàng khoát tay, nói: “Không sao, không sao! Chúng ta đi chơi trước, không cần đi bệnh viện vội. Bệnh viện chúng ta không lớn, bệnh nhân chen chúc chật ních ngoài hàng lang nước chảy cũng không lọt. Chỗ ở nghỉ ngơi của chị lại không đầy đủ tiện nghi, chủ nhiệm Từ sợ chị chịu không nổi.”

“Cái này có gì chịu không nổi. Lúc tôi học đại học, cũng đã từng lên núi thực tập mà.”

"Chuyện này không giống nhau. Chủ nhiệm Từ muốn chị đừng quá khẩn trương.”

“Ừ.” Tần Vũ Tinh thờ ơ lên tiếng trả lời. Ánh mắt của cô xuyên qua đám người, dừng lại trên người của Hạ Thiên. Bối cảnh là chỗ giao nhau của mấy ngã tư tại phố Tứ Phương. Một khách sạn cổ kính, ánh lười biếng dựa vào cọc gỗ lim trước cửa khách sạn, ánh mắt sâu thẳm nhìn về nơi xa. Cảnh quay này rất dài, chậm rì rì, giống như mang theo sự lưu luyến không rõ ràng, thấu hiểu, khắc sâu. Thời gian trở nên chậm chạp, chung quanh lặng ngắt như tờ, cho đến khi đạo diễn hô to.

Sau khi dừng lại, trợ lý của Hạ Thiên vội vàng cầm áo khoát, phủ lên người cho anh. Hạ Thiên nói gì đó với anh, sắc mặt trợ lý có vẻ miễn cưỡng, đi về phía Tần Vũ Tinh. Vị trợ lý này không lớn tuổi lắm, chắc không phải là trợ lý thường đi theo bên người Hạ Thiên.

Tần Vũ Tinh nhớ tới, hình như Hạ Thiên và ông chủ đang tranh cãi âm ỉ với nhau về chuyện hợp đồng...

“Bác sĩ Tần, tôi là Tiểu Lý, anh Thiên bảo tôi tới chăm sóc chị.”

Phốc... Tần Vũ Tinh ngớ ra, nhàn nhạt nói: “Ừ.”

“Chị uống nước không? Suối lạnh ở đây là nước Tuyết Sơn đó ạ, chỉ có Lệ Giang mới có. Trong nhóm không có đồ uống, bác sĩ Tần chị muốn uống cái gì thì tôi sẽ đi mua.” Trợ lý Lý chủ động nói.

Tần Vũ Tinh lắc đầu một cái, nói: “Không cần. Còn mấy màn nữa thì xong vậy?”

“Còn hai màn nữa là kết thúc công việc. Ngày mai sẽ chụp cảnh cổ trang.”

Tần Vũ Tinh không hiểu, hỏi: “Đây là quảng cáo à? Hay là phim truyền hình? Còn phân biệt cổ đại nữa.”

“Đây là phim quảng cáo rượu của nhà rượu Mộc Phủ. Chủ đề là rượu tinh khiết, thơm ngon giống như kiếp trước, kiếp này khắc khổ vẫn khắc sâu trong lòng một tình yêu say đắm, theo dòng chảy thời gian, kéo dài không ngớt. Cảnh chính chia làm hai phần. Phần cổ đại gây căng giống như Romeo và Juliet. Đại thiếu gia của Mộc Phủ và con gái của kẻ thù yêu nhau say đắm, hai người bị hãm hại, cuối cùng không thể ở chung một chỗ. Người con gái nhảy hồ, người đàn ông cô độc suốt đời. Sau đó cắt qua cảnh hiện đại, con trai thành phố đi du lịch tới Lệ Giang, gặp lại nữ chính... Uống rượu say ngủ lại Lệ Giang.”

... Tần Vũ Tinh không biết nói gì, cảm thấy không thể hiểu nổi, nhưng nhìn vẻ mặt hết sức chuyên nghiệp, chăm chú giải thích kịch bản của trợ lý Lý, cô thật sự ngại ngùng, không dám bật cười.

Không làm chung ngành nên không biết, người xem TV có thể mắng chửi không thương tiếc, nhưng đối với những người tham gia diễn vai này đều cảm thấy tất cả phim truyền hình đều là tâm huyết của chính mình, là sự

chứng nhận hằng mong ước.

“Bác sĩ Tần, chị quen thân với anh Thiên lắm hả? Ở đây nhiều người như vậy, phóng viên ẩn núp khắp nơi không thoát nổi. Tuy rằng anh Thiên nói xong việc sẽ bảo tôi mang chị qua, nhưng tôi lại cảm thấy chị nên tìm một chỗ chờ anh ấy thì hơn.” Trợ lý Lý khỗ sở nói.

Đột nhiên Tần Vũ Tinh hiểu ra vì sao sắc mặt của nh không tốt rồi.

Cô ngồi trên ghế, tay phải chống cằm, nói: “Cậu nói với tôi những lời này không sợ Hạ Thiên sẽ nói gì với cậu sao?”

Trợ lý Lý bữu môi, nói: “Khẳng định sẽ mắng tôi. Bất quá tôi là người của công ty, hiện giờ quan hệ giữa anh Thiên và công ty không được tốt lắm. Sớm muộn gì anh ấy cũng không cho tôi theo anh ấy.”

Tần Vũ Tinh nghiêng đầu nhìn chăm chăm trợ lý Lý, nói: “Nhưng cậu có thật lòng vì muốn tốt cho anh ấy không?”

“Ôi...” Trợ lý Lý quay đầu nhìn về phía Hạ Thiên, nói: “Anh Thiên là một người tốt. Tuy rằng tính tình lạnh nhạt nhưng không khinh thường người khác. Có nhiều minh tinh không nổi tiếng lắm, bên ngoài đối xử với mọi người khiêm nhường khách sáo, bên trong lại lạ tiểu nhân bội đờ. Bị uất ức ở đâu không biết, liền lấy chúng tôi ra trút giận. Chính tôi lỡ đắc tội với người ta, sau khi anh Thiên biết được đã cho tôi một đường sống, công ty mới không khai trừ tôi.”

“Thật nhìn không ra anh ta còn có lòng thương hại.” Tần Vũ Tinh hất cằm lên, nói một cách lạnh nhạt.

Trợ lý Lý nhú mày, nói: “Thật ra, anh Thiên giữ tôi lại chính là đập vỡ thể diện của người khác, đắc tội với người. Cho nên có nhiều người mới nói tính tình anh không tốt. Nhưng mà anh ấy chưa bao giờ bắt nạt kẻ yếu, cho

nên bác sĩ Tần, nếu anh chị là bạn bè như đã nói, chị có thể tìm một chỗ gặp mặt khác không?”

Tần Vũ Tinh liếc mắt nhìn anh, nói: “Vừa rồi cậu nói chuyện với tôi đều ngọt ngào khó chịu, có phải bởi vì Hạ Thiên không dặn dò cậu như vậy?”

Trợ lý Lý cúi đầu, không nói gì.

Tần Vũ Tinh đứng lên, nói: “Tiểu Vương, nói cho cậu ấy biết khách sạn của chị tên gì.” Thật sự là cô không chú ý... Bất quá sau khi nói xong, Tần Vũ Tinh lại có hơi hối hận, không phải cô muốn đuổi hẳn Hạ Thiên ra khỏi cuộc sống của cô sao? Chưa chi đã vấn vương tơ lòng rồi.

“Dạ được.” Tiểu Vương vội vàng chỉ chỉ trở trở ngón tay. Chỗ ở của bọn họ cách đó không xa.

Tần Vũ Tinh nhìn bộ dạng ‘còn không mau lên’, ánh mắt oán giận ‘nếu không đi nhanh, lỡ bị phát hiện thì làm sao bây giờ, rốt cuộc chị có phải là bạn bè của anh Thiên không’ của Tiểu Lý, khẽ bật cười, xoay người bỏ đi.

Hạ Thiên vừa chụp xong một cảnh, kính ngắm phát hiện Tiểu Lý đã trở lại bên mình lau mồ hôi cho anh, hỏi: “Tại sao cậu lại ở đây?”

Trợ lý Lý sững sốt một chút, nói: “Bác sĩ Tần đã đi rồi.”

Sắc mặt Hạ Thiên đen lại, nhiệt độ trong người xuống thấp vài độ.

Tiểu Lý rất ngạc nhiên, anh ta nuốt nước miếng, vội vàng nói: “Bác sĩ Tần có để lại địa chỉ, để anh đi tìm cô ấy...”

Hạ Thiên ngăn người ra, hình như cả gương mặt cũng tỉnh táo lại, híp mắt nói: “Cô ấy, để lại địa chỉ?”

“Dạ.” Tiểu Lý lập tức gật đầu.

“Cậu xác định đây là địa chỉ thật?” Hạ Thiên giận dữ nói.

Tiểu Lý há hốc miệng, do dự nói: “Tôi không biết...”

“Cút!” Hạ Thiên tức giận, mặt mày đen thui, ném áo bành tô xuống ghế, nhìn về nơi xa xôi, lười biếng nói: “Nhanh chút, màn cuối cùng.”

Đạo diễn ngạc nhiên, nhưng không dám nói gì thêm, dù sao chỉ còn lại một màn, khẳng định Hạ Thiên sẽ làm xong. Thế là vì khí thế đàn áp của Hạ Thiên, mọi người khua chuông gõ mõ lật đặt quay xong màn cuối cùng.

Sau khi xong việc thì đạo diễn kéo nhóm nhân viên tổ kịch đi uống rượu, Hạ Thiên lạnh lùng từ chối, ánh mắt sắc bén dừng lại trên người Tiểu Lý.

Tiểu Lý cảm thấy bản thân giống như làm sai chuyện gì, khúm núm nói tên khách sạn cho Hạ Thiên. Hạ Thiên đợi mọi người đi xong, mang theo mũ đen đội đầu, mặc áo lông vũ Mông Cổ màu đen, chạy về hướng khách sạn.

Tần Vũ Tinh biết Hạ Thiên nhất định tìm mình, cho nên để Tiểu Vương về nhà. Nhưng cô không ngờ Hạ Thiên có thể xuất hiện trước mặt mình nhanh giống vậy.

“Thùng thùng thùng.”

Hạ Thiên đập cửa một cách không kiêng dè.

Tần Vũ Tinh cất giọng hỏi: “Ai vậy?”

“Tôi.” Hạ Thiên nói theo, tràn đầy sức mạnh.

Tần Vũ Tinh đeo ống nghe vòng sau đầu, mở cửa, đập vào mắt là Hạ Thiên được bao bọc kỹ lưỡng.

Cô không nhận được nhếch môi lên, trong lời nói mang theo sự nhẹ nhõm mà ngay cả cô cũng không thể phát hiện, trêu chọc nói: “Xin chào, đại minh tinh!”

Hạ Thiên cười nón xuống, vò vò trong tay. Anh dựa vào khung cửa, con mắt sâu thẳm nhìn chăm chăm Tần Vũ Tinh, cô gái chết tiệt này biến mất cả tuần lễ!

Tần Vũ Tinh bị anh nhìn đến hoảng hốt, lại không thừa nhận đã thua, trừng mắt nhìn lại giống như xem thường.

Đôi môi màu hồng phấn của Hạ Thiên khẽ cong lên, đột nhiên anh mở miệng, nói: “Tần Vũ Tinh, em biết không, em bây giờ và lúc ở Bắc Kinh không giống nhau.”

“Không giống nhau?” Tần Vũ Tinh đưa tay sờ sờ mặt, chán ghét nói: “Khi không đừng nói nhảm.”

“Thật mà.” Hạ Thiên nở nụ cười, lộ ra một hàm răng trắng, miệng khép lại rồi lại mở ra, nói: “Cặp mắt tươi cười của em có một loại cảm giác rất tự do, ừ, còn có thêm vài phần phô trương...”

Tần Vũ Tinh không khỏi sửng sốt, nhìn anh chăm chăm không nói tiếng nào.

Cô ghét nhất là người khác tự cho rằng mình đúng, tìm tòi nghiên cứu nội tâm của cô.

ĐỂ ANH GẤP EM LÚC TỐT NHẤT

Mã Hiểu Dạng
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Lợi Dụng

Bộp một tiếng, Tần Vũ Tinh đóng ập cửa lại.

Thiếu chút nữa Hạ Thiên bị đập vào mặt, ngớ ra một chút rồi cười một cách bất đắc dĩ.

Tần Vũ Tinh ấp úng nói: “Để tôi thu dọn đã” Cô dựa lưng vào cửa, ngăn người một hồi, tiện tay mở hành lý ra, nhìn quần áo đã được mẹ gấp xếp gọn gàng, khẽ thở dài.

“Reng reng reng.”

Điện thoại vang lên, quả nhiên là mẹ Tần.

“Dạ, mẹ ~, con rất khỏe. Xuống máy bay đã tin nhắn ẹ rồi.” Tần Vũ Tinh lớn tiếng ra oai nói.

Mẹ Tần bĩu môi, vốn là muốn trách Tần Vũ Tinh đến nơi cũng không gọi điện báo bình an một tiếng, nhưng lại oán giận ghen hờn nửa chừng, nói: “Hừ, con nói sao cũng được. Lệ Giang như thế nào? Tuy là thành phố nhỏ, nhưng hoàn cảnh rất nhàn nhã. Quốc nội đó, mẹ và cha con thích nhất là Lệ Giang.”

“Dạ, không phải an bài cũng rất nhàn nhã sao?” Tần Vũ Tinh nói tình bơ.

“Ý của con là thế nào? Bây giờ tình huống của con đặc biệt, mẹ lo lắng

con vào trong núi.” Mẹ Tần nói một cách hợp lý hợp tình. Hành trình thực tập của Tần Vũ Tinh quả thật là do chính bà thay đổi.

“Mẹ ~ con đã lớn rồi, dù sao con cũng đã học hết bảy năm, không thể không thực hành. Bây giờ đổi ngược lại, an bài này giống như đi du lịch...”

“Du lịch thì du lịch. Bây giờ con nên giải sầu. Đợi tới ngày lễ mừng năm mới, mẹ sẽ đi chùa Đạm Chá cầu bùa bình an cho con. Gần đây có chút xui xẻo, tin rằng một thời gian ngắn nữa là qua khỏi. Con vừa mới đi thì Trường Sinh đã tới, vì sao con không bàn bạc trước với Trường Sinh?”

Tần Vũ Tinh sững sốt, thầm nghĩ, Từ Trường Sinh biết rõ cô muốn đi, cho nên lập tức đến mẹ cô kể lễ.

“Con muốn yên tĩnh một chút.”

“Yên tĩnh cũng không thể đối xử với Trường Sinh như thế. Hai đứa đã đính hôn, tuy rằng lúc trước nói sẽ làm việc một năm nữa, nhưng mẹ và cha con đều đã chấp nhận nó rồi. Hai người yêu nhau cãi nhau là chuyện khó tránh, nhưng cũng không nên chiến tranh lạnh với nhau.” Lời nói của mẹ Tần ý nghĩa sâu xa, có thể thấy được đã bà đã nói chuyện với Từ Trường Sinh rất vui vẻ. “Con đi Lệ Giang, cha con đi công tác, hôm nay cũng là Trường Sinh ăn cơm với mẹ. Bây giờ người trẻ tuổi nhậu nậu như vậy rất hiếm. điễnđànl
€quỷđ©nMặc kệ trong lòng người ta nghĩ thế nào, ít ra cũng vì con mà cố gắng lấy lòng cha mẹ, chuyện này rất hiếm có.”

“Được rồi, anh ấy không phải là con ruột của mẹ mà mẹ đã bênh vực anh ấy rồi!” Tần Vũ Tinh nghe không vô, không kiên nhẫn nói.

“Đứa nhỏ này thật không hiểu chuyện. Giao con cho Trường Sinh mẹ yên tâm rồi, người khác không chịu nổi con đâu.” Mẹ Tần có chút mất hứng.

“Tại sao con lại không đáng giá thị trường như vậy chứ? Con còn chưa tới

24 mà.”

“24 rồi thì sao? Còn không phải là mới bước vào xã hội à? Mẹ và cha con bao nhiêu tuổi rồi? Cha mẹ nhìn người chính xác hơn con. Có vài người lúc yêu thì oanh oanh liệt liệt, cuối cùng cũng là kết thúc với ly hôn mà thôi. Hôm nay, một người đàn ông đối với khát vọng có thể kìm chế thì một ngày nào đó không còn hứng thú với con nữa thì sẽ dùng những mảnh khoe đã áp dụng trên người con với một cô bé khác. Chỉ một điểm này thôi, Trường Sinh không phải loại người như thế.”

Không hiểu tại sao, vẻ mặt anh tuấn của Hạ Thiên lại thoáng qua trong đầu của Tần Vũ Tinh. Cô lắc lắc đầu, tự giễu nói: “Mẹ! Mẹ có biết tại sao con và Trường Sinh cãi nhau không?”

“Biết!” Mẹ Tần thản nhiên nói.

Tần Vũ Tinh nhú mày, nói: “Mẹ, mẹ biết à?”

“Ừ. Trường Sinh đã nói hết với mẹ rồi.” Mẹ Tần rất thản nhiên nói.

“Nói hết với mẹ rồi hả?” Tần Vũ Tinh cảm thấy rất khó hiểu. Da mặt của Từ Trường Sinh cũng thật dày...

“Vì vậy, mẹ không có nhận xét gì à?” Tần Vũ Tinh kẹp điện thoại di động, uống cạn ly nước trong để đè cơn giận trong ngực xuống.

“Nhận xét, nhận xét cái gì? Trường Sinh còn trẻ, gặp phải sự dao động hấp dẫn là chuyện thường. Nhưng điều quan trọng là, nó còn nhỏ tuổi như vậy, so với những đứa nhỏ bình thường khác, đã hiểu được cái gì gọi là lý trí. Mẹ chẳng những không cho rằng tiểu minh tinh nào đó có thể gây ảnh hưởng gì đến con, ngược lại còn cảm thấy rõ ràng Trường Sinh thật có lòng với con.”

*Lời người chinh ngữ: Hừm, không biết anh Từ nhà mình nói cái gì mà mẹ Tần bán đứng luôn cả đứa con gái vậy ta? Chưa cưới mà đã muốn ngoại tình thì làm sao có thể chung thủy khi đã cưới nhau?

Tần Vũ Tinh há hốc miệng, nhất thời không biết nói gì. Cô phát hiện cô hoàn toàn không giải thích được mẹ mình đang suy nghĩ kiểu gì.

“Vũ Tinh, mẹ chỉ có một mình con là con gái yêu quý, mẹ sẽ không hại con. Từ Trường Sinh tuyệt đối là một người bạn đời tốt nhất. Con cũng nên coi nhẹ chuyện tiểu minh tinh gì đó đi, Chương Diệc Hoàn sẽ không để đối phương giở trò. Con đó, tính cách bên ngoài lạnh lợi, làm việc thì lại kích động dễ dàng, nhưng thực chất bên trong cạnh tranh mạnh mẽ. Trường Sinh thay mẹ chăm sóc con thì mẹ rất yên tâm. Cho nên hai đứa âm ỉ một hồi thì bỏ qua đi nhé, con cũng đừng lạnh lùng quá với Trường Sinh, trái lại chỉ là đẩy nó cho người khác thôi.”

"À! ~" Tần Vũ Tinh hừ lạnh một tiếng, không biết cãi lại mẹ như thế nào.

Trí nhớ của cô giống như bay về cõi xa xăm, nhớ ra cái gì đó, chân mày không khỏi nhíu chặt, đột nhiên mở miệng nói: “Mẹ, mấy ngày trước ở bệnh viện, con gặp phải một người rất giống Tô Tiểu Mộc.”

Thoáng chốc, bên kia điện thoại im bật, không khí giống như ngưng tụ, có chút trầm lắng.

Tô Tiểu Mộc là bạn học trung học của Tần Vũ Tinh, rất xinh đẹp nhưng học hành rất tệ. Chỉ là cô lại không giống như những học sinh kém bình thường. Cô đến từ một trường trung học nổi tiếng lưu manh, dựa vào cố gắng của bản thân mà từ từ đạt được vị trí thích hợp. Tóm lại Tô Tiểu Mộc và Tần Vũ Tinh người của hai thế giới khác nhau. Trong lòng Tần Vũ Tinh thật sự khinh thường Tô Tiểu Mộc...

Thật lâu sau mẹ Tần mới nói: “À, các con có nói chuyện không? Mâu thuẫn thời niên thiếu không nhất thiết phải kéo dài tới khi trưởng thành. Mọi người nên tôn trọng lẫn nhau, không hẳn không thể trở thành bạn bè.”

Tần Vũ Tinh ngừng lại, do dự một chút, nói thẳng ra: “Cậu ấy bỏ chạy mất. Mẹ, con có chuyện muốn hỏi mẹ. Học kỳ 1 lớp 12, có phụ huynh khởi đầu yêu cầu trường học khai trừ Tô Tiểu Mộc, mẹ có tham dự không?”

Đầu điện thoại bên kia lại im lặng.

Mẹ Tần thở dài, nói: “Vì sao con lại không tin mẹ? Mẹ đã nói rồi, không có. Tô Tiểu Mộc lại không xảy ra chuyện gì, chúng ta né tránh cô gái đó còn chưa đủ, sợ rước họa vào thân, có tâm tình nào mà đi làm khó một đứa bé?”

“À, không có gì. Hì hì, chỉ là hỏi thăm mà thôi, mẹ đừng để ý nha.” Tần Vũ Tinh cố làm ra vẻ thả lỏng, nói.

Mẹ Tần cũng không nhiều lời nữa, nói: “Tóm lại, mẹ không muốn con xem thường một người con rể tốt như Từ Trường Sinh vậy. Giận hờn một chút, dạy dỗ xong là xong chuyện, không cần thiết phải nháo lên đòi chia tay.”

“Dạ, con biết rồi.” Tần Vũ Tinh nói cho có lệ. Hai người lại hỏi thăm lẫn nhau rồi cúp máy. Tần Vũ Tinh nhìn màn hình điện thoại từ từ tắt dần, trong lòng buồn vui lẫn lộn.

“Leng keng.”

Cô giật mình, nhìn dây số xa lạ lại quen thuộc đập vào mắt. Sở dĩ nói xa lạ là vì cô chưa lưu lại số điện thoại của anh vào danh bạ, bất quá cũng chỉ là một dãy số. Nhưng rõ ràng cô có thể đọc lầ lầ số điện thoại này.

Ôi... Tần Vũ Tinh quay lưng lại, hướng về phía vách tường đã ngả màu

vàng nhạt, toàn thân dán vào bên trên, chỗ trán truyền đến cảm giác lạnh lẽo.

Cô do dự, rồi mở tin nhắn ra, hồi lâu không nói gì.

Trường Sinh nhắn tin:【Nhiệt độ sáng tối mùa Đông ở phía Nam chênh lệch rất lớn, nhớ mặc áo ấm vào. Anh xử lý công việc trong tay xong thì tính nghỉ dài hạn nửa tháng, cùng nhau đi châu Âu nhé, Ý hoặc Hy Lạp, biển Aegean (Aegean sea) hay cầu Than Thở (Bridge of Sighs)】

Tần Vũ Tinh nhắm mắt lại, khước mắt ngăn lệ, cô biết rõ vì sao Từ Trường Sinh muốn nói tới cầu Than Thở.

“Thùng thùng thùng!”

Tiếng đập cửa truyền đến bên tai, Tần Vũ Tinh giật mình phản ứng, hình như ngoài cửa còn có người đợi cô... Chết rồi! Cô vội vàng lau nước mắt, mở cửa lúng túng nói: “Chuyện này... vừa rồi mẹ tôi gọi điện thoại tới. Bây giờ tôi đi được rồi, tôi không cần thay quần áo.”

Hạ Thiên hất cằm lên, cẩn thận nhìn chăm chăm Tần Vũ Tinh, cũng không hiện ra chút thiếu kiên nhẫn nào, nói: “À, không sao, tôi có thể chờ em.”

“Vậy không tốt lắm, đi thôi.” Tần Vũ Tinh tùy tiện khoác áo ngoài vào, xách túi lên, nói: “Tôi vẫn còn thiếu anh một bữa cơm, chọn chỗ đi.”

Hạ Thiên hí mắt lại, biểu cảm trong mắt thật bình tĩnh, sóng lớn cũng không sao, nhìn cô chăm chăm. Ánh mắt giống như chưa từng dời đi, một lát sau, nhỏ giọng lạnh nhạt nói: “Em vẫn tiếp tục thiếu đi.”

“Thiếu nhiều không tốt. Tôi không thích nợ ân tình người ta.” Tần Vũ Tinh lấy kính râm từ trong giỏ xách ra, mang lên.

Ngày đông ở phía Nam, sau buổi trưa không còn cảm thấy lạnh nữa. Mặt trời chói lọi ở trên đầu, có vài phần nóng bức. Cô không muốn nhìn thẳng vào ánh mắt tràn đầy ý tứ sâu xa của Hạ Thiên, nên nhất định đeo kính mát tránh né.

“Em có vẻ rất câu nệ khách sáo, thay đổi sở thích rồi.” Đột nhiên Hạ Thiên mở miệng, lăm bằm khiến người ta không nghe rõ lời nói.

Tần Vũ Tinh dừng chân lại, rồi lại bước nhanh về phía trước, đưa lưng về anh, nói: “Lắm nhảm thần bí, anh là phù thủy à?” Mãi cô chưa dừng nụ cười, quay đầu lại nhìn Hạ Thiên nói: “(Tôi) cảm thấy người khác trong mắt anh đều là ‘anh hai’ cả. Vì sao Hạ Thiên trong ấn tượng của tôi lại có chút ngây thơ vậy cả?”

Hạ Thiên sửng sốt, ánh mắt sáng lên, sao đó lại tối sầm lại, quay đầu hỏi: “Em thích loại kia à?”

Tần Vũ Tinh nhún nhún vai, nói: “Không quan trọng. Đi thôi, thử cho biết quán bar ở Lệ Giang. Tiêu Vương có nói, con gái một mình đi vào quán bar thì cơ hội gặp gỡ dẫn tới tiếp cận với trai đẹp là 100%.”

Hạ Thiên hừ một tiếng lạnh lẽo, nói: “Hết hi vọng đi. Tôi đi theo đấy.”

“Ha!” Tần Vũ Tinh mỉm cười, mắt híp lại thành một đường. Mặt cô nhỏ, cười lên có cảm giác như mũi miệng chen chúc nhau cùng một chỗ, kết hợp với kiểu tóc búi ột cục trên đầu, trông rất đáng yêu.

“Tôi thật sự muốn bóp mặt em như thế này!” Đột nhiên Hạ Thiên tới gần cô, nghiêm túc nói. Hơi thở đàn ông bao phủ trên người cô, Tần Vũ Tinh nao núng, vội vàng lấy điện thoại từ trong xách tay ra, che giữa hai khuôn mặt, nói lảng sang chuyện khác: “Đại minh tinh, muốn không, chụp chung tấm ảnh?”

“Tốt lắm!” Hạ Thiên sảng khoái vòng tay khoác lên vai cô, kề đầu tới, nói: “Chụp đầu thôi à?”

Tần Vũ Tinh sửng sốt, cô liếc mắt nhìn lướt qua tay của cô, đưa điện thoại về phía hai người, chụp một cái, nói: “Đủ rồi!” Cô xoay người đi về phía trước, hai tay đút vào trong túi áo, nói: “Đi thôi. Trễ một chút sẽ không tìm được chỗ ngồi tốt!”

Hạ Thiên nhìn bộ mặt cười sáng lạn của Tần Vũ Tinh, tim đập loạn nhịp, sai bước đuổi theo. Chân của anh dài, chưa tới hai bước đã sóng vai với Tần Vũ Tinh. Tần Vũ Tinh cúi đầu, chơi điện thoại di động, bấm này nọ.

“Làm gì vậy?” Hạ Thiên hỏi.

“Đánh dấu Microblogging. Nơi này là phố Tứ Phương đó, anh không đánh dấu sao?” Tần Vũ Tinh nhú mày, trong lòng cô biết Hạ Thiên không có khả năng ghi lại. Bằng không chưa tới ngày mai thì fan đã vây quanh tất cả khách sạn ở phố Tứ Phương rồi.

“Trên đời này còn có chữ ‘trợ lý Microblogging.’” Hạ Thiên lười biếng nói.

“À, thật đáng tiếc, đoán chừng cả đời này của tôi cũng không cần dùng đến ‘trợ thủ Microblogging’.” Tần Vũ Tinh trêu chọc nói.

“Nếu như em muốn, tôi có thể giúp em gọi Microblogging!” Hạ Thiên chớp mắt, như đang suy nghĩ cái gì.

“Không cần thiết!” Tần Vũ Tinh cự tuyệt. Cô gọi xong Microblogging, cất điện thoại di động vào trong túi áo, chọn một nhà hàng trang trí theo kiểu dân tộc thiểu số, muốn đẩy cửa vào, sau đó cô lại phát hiện Hạ Thiên không đi theo. Cô ngạc nhiên quay đầu lại, nhìn anh đứng ở khúc quanh, vẫn không nhúc nhích.

“Sao vậy? “ Tần Vũ Tinh không hiểu, hỏi.

Hạ Thiên hất cằm lên, ánh mắt càng ngày càng lạnh lẽo, làm nổi bật ánh mắt đặc biệt chói sáng dưới ánh trời chiều, thu hút. Anh nhếch môi lên, mở miệng châm chọc nói: “Tần Vũ Tinh, em gọi đi tắm hình chụp với tôi là vì muốn kích thích Từ Trường Sinh à?”

. Tần Vũ Tinh không lên tiếng, đứng trước cửa quán bar không nhúc nhích.

ĐỂ ANH GẶP EM LÚC TỐT NHẤT

Mã Hiểu Dạng
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Kịch Thích

Hoàng hôn trầm thấp, dừng lại trên mặt hai người.

Tần Vũ Tinh nhếch môi, hất gương mặt chứa nụ cười sáng lạn lên, ánh mắt giễu cợt nhìn chăm chăm Hạ Thiên, nói: “Ông Hạ, chẳng lẽ ông không hiểu mục đích tôi bỏ Từ Trường Sinh để đi chung với anh là để trả thù sao?” Cô khoanh tay trước ngực, ánh mắt lạnh lẽo.

Hạ Thiên ngẩn người ra, con người đen như mực tối sầm lại.

Thật lâu sau, nói: “Được rồi.”

Tần Vũ Tinh không nghĩ tới anh sẽ bỏ qua dễ dàng như vậy, không khỏi có chút ngạc nhiên.

“Một khi đã như vậy thì em nên chụp hình chọc người ta nhiều hơn một chút.”

Hạ Thiên bước lên, đưa tay phải ra tùy ý ôm bả vai cô, nói: “Đi, uống rượu!”

Tần Vũ Tinh khẽ nhìn sang Hạ Thiên, gương mặt của anh lúc sáng lúc tối dưới ánh trăng, thoạt nhìn có chút âm trầm, nhưng lại không thiếu chút mỹ cảm nào.

Diện mạo của anh thanh nhã, dáng người cao ráo, thân hình gầy ốm, thoạt

nhìn có chút yếu đuối, nhưng thật ra thể lực lại hoàn toàn tương phản. Cô nhớ lại cảnh tượng Hạ Thiên chống đỡ đám người náo loạn bệnh viện lần trước, rõ ràng chứng tỏ anh là người lão luyện trong nghề.

Đột nhiên, cô cảm thấy có vài phần hối hận trêu chọc anh. Trời cao hoàng đế ở xa, cuộc đời này cô không quen đi vào quán bar với một người đàn ông như vậy, chẳng phải đây là thả con chạy thẳng vào miệng sói xám hay sao?

Cô còn chưa kịp suy nghĩ kỹ càng thì Hạ Thiên đã một mực lôi kéo cô đi vào, không cách nào cự tuyệt được.

Người phục vụ nhiệt tình tiến lên phía trước, thái độ cung kính nói: “Hai người?”

Hạ Thiên mang theo mũ, anh kéo sụp vành nón, nói: “Có chỗ mờ tối một chút hay không?”

Người phục vụ sững sốt, cười nói: “Quán bar này của chúng tôi gọi là Nguyệt Sắc, không có chỗ sáng đâu.”

.....

"Được, vậy thì bên trong đi. Uống bia trước?" Hạ Thiên nhú mày, quay đầu nhìn về phái Tần Vũ Tinh.

Tần Vũ Tinh có chút chần chừ, gương mặt nóng lên, nói: “Anh đã biết sở thích rượu của tôi ...”

Hạ Thiên híp mắt cười, hất cằm cao lên, nói châm chọc: “Không sao, tôi đã quen rồi.”

Tần Vũ Tinh cắn khước môi. diễn đàn Lê Quý Đôn Hạ Thiên trước mặt có hơi xa lạ, nhất là dưới ánh đèn mờ mờ. Một loạt tiếng trống chói tai truyền đến bên

tai, Tần Vũ Tinh giật mình tính lùi về phía sau hai bước, nhưng bởi vì quá trớn, trái lại lại ngã nhào vào lòng của Hạ Thiên.

Hạ Thiên vươn tay ra, đặt cô ngay trước mặt, nói một cách thản nhiên: “Còn chưa say mà đã ngã vào lòng rồi. Hay là lại muốn chụp hình gì rồi?”

Tần Vũ Tinh có chút không thích ứng với tính cách quái lạ đột ngột của anh, cau mày nói: “Hạ Thiên, anh không cần nói như vậy. Anh tiếp cận tôi là có mục đích không đơn thuần. Tôi cũng không tự đại cho rằng bản thân mình vô cùng quyến rũ, có thể khiến anh mới vừa nhìn thấy đã yêu. Tất cả đều là mọi người lợi dụng lẫn nhau vì có mục đích. Anh không cần phải châm chọc tôi như vậy.”

“Ha ha...” Hạ Thiên há miệng, giống như muốn nói gì đó nhưng lại đóng lại, nói: “Được, tôi sẽ giúp em được toại nguyện.” Anh cầm cổ tay cô, kéo vào chỗ ngồi bên trong, nói: “Sáu chai bia trước đã.”

Tần Vũ Tinh nhú mày nói: “Tôi không biết uống rượu.”

Hạ Thiên híp mắt, nói: “Đại tiểu thư Tần, là em yêu cầu đến quán bar để thể nghiệm. Đến bar không uống rượu, không lẽ uống trà sao?”

Tần Vũ Tinh ngớ ra, nói: “Được rồi, bia thì bia.” Cô có chút giận dữ, nói: “Anh làm gì tức giận như vậy? Tôi đã giận Từ Trường Sinh rồi, không phải anh thích lắm sao?”

Hạ Thiên bị cô chất vấn, suy nghĩ một chút rồi nói: “Cho nên tôi trở thành tác nhân hương liệu tình cảm lúc hai người cãi nhau à?”

“Không phải...” Tần Vũ Tinh lắc đầu. Cô cũng có chút bực mình vì lời nói của mình. Cô thừa nhận trong lòng có chút giận dữ về chuyện của Từ Trường Sinh và Bạch Nhượng Đồng, cho nên đã đăng hình trên Microblogging một cách không thể giải thích được.

“Vậy đây là cái gì? Vẫn không nỡ buông tay anh ta nên tìm lại thăng bằng hay sao?” Hạ Thiên bình tĩnh nhìn chăm chăm Tần Vũ Tinh, không chớp mắt nói.

Tần Vũ Tinh cắn môi dưới, nói: “Tôi cũng không biết.”

“Có phải là vì không thể hủy bỏ hôn ước, cho nên vẫn đang còn tìm lý do để tha thứ Từ Trường Sinh? Sau đó tiếp tục kiểu sống em muốn giống như bây giờ, không cần thiết phải gánh vác bất kỳ thay đổi nào đã mang đến những mạo hiểm trong cuộc sống?” Hạ Thiên nói một tràng, càng nói càng nhanh.

Tần Vũ Tinh hoàn toàn sửng sốt, không hiểu sao lại muốn cười, nhìn về phía Hạ Thiên, nói: “Đột nhiên tôi phát hiện anh nói chuyện rất văn vẻ chi tiết.

... Hạ Thiên quay đầu đi, tức giận, buồn bực nói: “Không ngờ đã như thế mà cô còn định trở lại con đường cũ hả?”

“Nếu không thì sao? Tôi thật sự không muốn phải làm lại từ đầu với một người mới. Trên đời này không ai nợ ai, tôi không chủ động bỏ ra tình cảm thì đối phương dựa vào cái gì để không rời bỏ tôi? Tôi lại không ưu tú, hôn nhân là sự kết hợp giữa hai gia đình, dầu gì mẹ tôi cũng đã thích Từ Trường Sinh, tiết kiệm được một sự nỗ lực rồi.”

Bia tối, Tần Vũ Tinh rót cho hai người mỗi người một ly, đưa cho Hạ Thiên, nói: “Lại đây, tôi kính anh. Cảm ơn anh ngày đó đã khiêu vũ với tôi, tránh cho tôi mất mặt trước đám đông. Cũng cảm ơn anh tối hôm đó mang tôi đi hóng gió, để tôi suy nghĩ cẩn thận rất nhiều chuyện. Tuy rằng tôi biết anh chưa hẳn đã thích Bạch Nhược Đồng, nhưng mà cô ta đã làm mất mặt anh, khi cần thiết, có lẽ tôi còn có thể từ chối Từ Trường Sinh giúp anh một tay đấy. Tôi cạn trước đây!”

Tần Vũ Tinh nói xong, uống một hơi cạn sạch. Một ly ừng ực ừng ực vào bụng, gò má bỗng chốc đỏ bừng.

“Thoải mái!” Tần Vũ Tinh hô một tiếng, xấu hổ nói: “Tôi uống một chút là đỏ mặt...” Cô phát hiện Hạ Thiên nhìn cô chăm chăm, từ đầu tới cuối đều không cầm ly, nhú mày, nói: “Này, anh gạt người hả?”

Hạ Thiên cầm ly rượu, nói: “Tôi có nói qua là muốn cụng ly à?”

.....

“Vẫn luôn là tự em làm bầm lẫu bầu đấy chứ. Lại còn nói tôi không thích Bạch Nhược Đồng...” Anh nhắm một ngụm bia, giọng nói trầm thấp.

Tần Vũ Tinh ngẩn người ra, cong môi cười nói: “Tôi biết mà! Trong lòng anh chỉ có một mình Thẩm Huy mà thôi.”

Phốc... Thiếu chút nữa Hạ Thiên phun hết bia ra ngoài, giận dữ nói: “Em có bệnh không vậy Tần Vũ Tinh! Đừng suy đoán chắc ăn vậy chứ!”

Tần Vũ Tinh bĩu môi, nói: “Ừ, cái gì tôi cũng không biết. Chỉ là nghe nói anh và ông chủ cãi nhau hủy bỏ hợp đồng là vì thành lập phòng công tác hợp tác với Thẩm Huy. Anh vì anh ta mà liều mạng...”

“Tin tức trên internet mà em cũng tin sao?” Hạ Thiên trợn mắt nhìn cô.

“Vậy chúng ta đổi lại đề tài. Anh đừng truy vấn chuyện tình cảm của tôi, tôi cũng không thêm quan tâm đến chuyện tình cảm của anh là được rồi.” Tần Vũ Tinh lại tự rót ỉnh một ly bia khác.

Hạ Thiên bị Tần Vũ Tinh chặn họng, anh xử lý ly bia của mình, rồi lại đoạt lấy ly bia của Tần Vũ Tinh uống luôn.

Tần Vũ Tinh há miệng, nói: “Ly của tôi... anh vệ sinh chút đi!”

Ánh mắt Hạ Thiên lạnh ngắt, nói: “Bình thường, những cái ly đã được tôi đựng qua có thể bảo tồn cất giữ.”

“... Đừng có kiêu căng như vậy. Tôi không phải là fan của anh.” Tần Vũ Tinh có rượu, lá gan cũng lớn hơn một tí.

“Thưa cô, có người tặng rượu.” Vẻ mặt người phục vụ tươi cười đi tới. Bọn họ rất vui tiếp đãi những người khách nữ xinh đẹp mới. Thường thường chỉ có một người phụ nữ xinh đẹp mới có thể khiến cho đàn ông ra tay hào phóng.

“Trả lại.” Hạ Thiên lên tiếng, sắc mặt không tốt.

Mặt mày Tần Vũ Tinh hớn hờ, nói: “Không ngờ tôi vẫn còn rất có giá.”

“Đừng tự mình đa tình.” Hạ Thiên nhin không được, độc miệng đả kích cô, nói: “Là phụ nữ vào quán bar đều có người mời rượu. Huống chi hiện tại là mùa đông, vốn là ít khách, phụ nữ lại càng hiếm.”

Tần Vũ Tinh lười biếng tranh luận với anh, tay phải chống cằm nhìn xung quanh một vòng, nói: “Không biết là ai đưa há?”

Trong lòng Hạ Thiên khó chịu, hai tay vòng sau ót, ngửa người ra sau, đả kích cô, nói: “Chỉ là muốn tình một đêm thôi, coi như một ly rượu là rẻ lắm rồi. Em còn tưởng là thật sao?”

Tần Vũ Tinh không nghĩ anh nói tới chuyện khó nghe như vậy, nhú mày nói: “Thân là một nghệ sĩ trong làng giải trí, anh châm biếm tình một đêm là chuyện đáng chê cười nhất. Ai chẳng biết khắp nơi trong làng giải trí là quy tắc ngầm. Lúc anh mới bắt đầu vào nghề bị ai...” Tần Vũ Tinh chột ngậm miệng lại, bởi vì ánh mắt Hạ Thiên càng ngày càng lạnh.

“Được rồi, không nói chuyện này nữa!” Tần Vũ Tinh lăm lăm lâu bầu, nói: “Chỉ là Hạ Thiên, tôi cảm thấy trạng thái hôm nay của anh không bình thường. Chúng ta trò chuyện chỉ toàn tranh cãi với soi mói nhau, không bằng ai về nhà nấy tìm mẹ của mình!” Tần Vũ Tinh tức giận lớn tiếng nói, chẳng hiểu sao cô đã chịu đủ Hạ Thiên rồi. Hai người vốn không phải là bạn bè thân thiết gì. Nếu không phải trùng hợp gặp gỡ, ai sẽ ngồi tiếp chuyện với anh ở đây.

Thật chất bên trong Tần Vũ Tinh vẫn có chút tính tình đại tiểu thư. Cô cũng là viên ngọc quý trong lòng bàn tay của cha mẹ cô đấy.

Hạ Thiên không nói chuyện, chỉ là uống cạn ly này tới ly khác, không bao lâu sau, sáu chai bia đều hết sạch. Anh đưa tay kêu phục vụ, nói: “Các người đưa hai loại rượu quý nhất lên đây cho tôi chọn.”

“À, vậy ngài...”

“Mặc kệ là rượu gì, chỉ cần mắc nhất...”

“Chuyện này...” Phục vụ muốn nói gì nhưng lại thôi. Tần Vũ Tinh nghiêng đầu, vỗ cánh tay Hạ Thiên, nói: “Anh muốn gì hả? Đến lúc đó mang lên cho anh một chai mấy trăm ngàn, nói là rượu nhân sâm vừa mới đào ra, anh phân biệt được sao?”

“Được, không thành vấn đề.” Hạ Thiên nói một cách tỉnh bơ.

Tần Vũ Tinh nhìn anh chăm chăm, hai người đối mặt giống như giận dỗi.

Người phục vụ nhất thời không biết nói gì, cảm thấy đôi nam nữ này rất kỳ lạ, nhưng cũng không biết phải phục vụ như thế nào.

“Cậu đi xuống trước đi, lát nữa tôi sẽ gọi.” Tần Vũ Tinh sai bảo người phục vụ.

Người phục vụ cúi đầu chào, xoay người đi tới trước đài tìm ông chủ, hình như là muốn hỏi xem ông chủ có muốn tự mình chiêu đãi một chút hay không.

Hạ Thiên chụp lấy bàn tay Tần Vũ Tinh để trên bàn, nói: “Không bằng em uống hết rượu tôi mua đi.”

“Sau đó?” Tần Vũ Tinh nhú mày.

Hạ Thiên nhìn cô chăm chăm, sắc mặt rất nghiêm túc, lại lộ ra vài phần tối tăm lạnh lùng, từng chữ từng chữ nói: “Sau đó đi mượn phòng!”

Cả người Tần Vũ Tinh cứng đờ, dùng sức rút tay lại nhưng không được. Hai má cô đỏ bừng, nói: “Anh điên rồi! Anh buông tay!”

Hạ Thiên không thêm phản ứng trước lời nói của cô, ngược lại sức tay càng lúc càng mạnh, nói: “Dù sao em không thích Từ Trường Sinh cũng không muốn rời khỏi anh ta. Hôn nhân đều có thể tạm bợ, còn có cái gì không thể tùy ý?”

“Anh có bị bệnh không?!” Tần Vũ Tinh đỏ mặt tía tai, lớn tiếng nói: “Anh còn như vậy tôi sẽ la lên đó.”

“Được lắm, em la lên đi. Ngày mai mang em lên trang đầu.” Hình như Hạ Thiên đã hạ quyết tâm, ánh mắt không hề sợ hãi.

“Anh...” Tần Vũ Tinh hối hận không kịp, khi không trêu chọc một người thích lý luận như vậy.

Cô còn chưa suy nghĩ rõ ràng, Hạ Thiên đã kéo cô đứng lên, khoác áo choàng lên người cô, kéo tay cô ra ngoài cửa lớn. Vốn là phục vụ muốn đuổi theo tính tiền, nhưng lại phát hiện trên bàn để lại mấy tờ màu đỏ, mặt mày lập tức hớn hở, ra hiệu cho bảo vệ dừng cản bọn họ.

Ra khỏi quán bar, một trận gió lạnh đánh tới. Tần Vũ Tinh cảm giác trên mặt thật lạnh, sau đó cơ thể bị Hạ Thiên ép vào vách tường, không thể nào cử động được.

Anh áp vào người cô, rất gần.

Anh hít hơi vào, hơi thở nặng nề.

Anh mắt của anh khóa chặt trên mặt cô, che đi ánh trăng lạnh lẽo.

Chiếu vào đôi mắt chính là cặp đồng tử sâu thẳm, khắc ghi rõ ràng hình bóng của Tần Vũ Tinh.

Xuyên qua đôi mắt của anh, cô có thể nhìn thấy gương mặt đỏ bừng của mình.

“Tần Vũ Tinh, em thật khốn kiếp không tim không phổi...”

ĐỂ ANH GẶP EM LÚC TỐT NHẤT

Mã Hiểu Dạng
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Heo

Tần Vũ Tinh có chút sợ hãi, trong lòng dâng lên một cảm giác không thể diễn tả. Một luồng hơi thở xa lạ của đàn ông quanh quẩn trên chóp mũi, cổ họng cô nóng lên, cảm giác khó chịu không tên bùng nổ.

Cô há miệng muốn dạy dỗ Hạ Thiên vài câu, nhưng lại phát hiện ngay cả hơi sức và âm thanh đều không có.

Một loại cảm giác kỳ lạ chưa bao giờ có lan tràn toàn thân. Một nơi nào đó trong cơ thể cô run rẩy...

Loại cảm giác mê mang không biết đường nào tiến, đường nào lui rất đáng sợ.

Cô không giãy dụa nữa, ngẩng đầu, dùng ánh sáng của mặt trăng quan sát cẩn thận người đàn ông trước mặt.

Khuôn mặt anh đẹp trai, bởi vì sắc mặt trầm xuống mà trông có vẻ lạnh lùng. Lông mày anh gọn gàng lại dài, đáy mắt trong suốt dường như đang kiềm chế cái gì. Tuy rằng nguyên cả khuôn mặt kích động, giận dữ, nhưng lại lộ ra chút do dự, chút phóng túng khó có thể kiềm chế được.

Mũi anh thẳng tắp, môi rất mỏng, hóa trang trên mặt còn chưa được rửa sạch, nhìn rất trong suốt dưới ánh trăng vàng óng ánh.

Làn da anh rất tốt, trắng lại mịn màng, có lẽ là dựa vào mặt mũi kiếm cơm, cho nên được bảo dưỡng giống như thiếu niên mười sáu.

Anh rất gầy, bởi vì chiều cao, trông anh có vẻ rất mảnh mai. Nhưng không có người nào giống như cô, biết được cơ thể cao gầy kia ẩn chứa bao nhiêu sức mạnh kinh người. Cô nhìn anh chăm chú, gương mặt dần dần ửng đỏ dưới ánh mắt nghiêm túc của Hạ Thiên.

Cô luôn biết Hạ Thiên tuần tú đẹp trai, nhưng chưa bao giờ nghiêm túc ngắm nhìn anh.

Đối với Tần Vũ Tinh mà nói, có lẽ cô chưa bao giờ để ý tới Hạ Thiên một cách nghiêm túc. Từ đầu tới cuối, cô chỉ coi anh như một người đàn ông qua đường bất cần đời.

Có lẽ bởi vì bọn họ gặp nhau trong lúc Bạch Nhược Đồng nằm viện, lại còn anh hùng cứu mỹ nhân ngoài ý muốn mà xảy ra quan hệ. Cho đến khi vị hôn phu của cô và bạn gái xì căng đan của anh lên trang đầu... ép bức bọn họ ở chung cùng một chỗ. Ít nhất người bên ngoài nhìn vào, bọn họ là người cùng chung cảnh ngộ.

Nhưng vì sao, trong cuộc sống của cô lại đột nhiên xuất hiện một Hạ Thiên.

Anh đã từng nói, mỗi người lúc chào đời đều không liên quan đến nhau, nhưng tao ngộ khác biệt, sẽ xảy ra quan hệ, giống như bọn họ gặp nhau, dĩ nhiên sẽ quy định lại giống như bọn họ có thể ở chung một chỗ.

Đây là những lời Hạ Thiên đã nói với cô trong buổi dạ vũ ở nhà họ Chương. Có phải anh đã sớm biết mối quan hệ giữa Bạch Nhược Đồng và Từ Trường Sinh? Vì vậy mới xảy ra một loạt sự cố ngoài ý muốn lúc ban đầu kia?

Nghĩ đến đây, toàn thân Tần Vu Tinh lạnh lẽo, lý trí dần dần khôi phục.

Thiếu chút nữa là trong nháy mắt, cô đã cho rằng Hạ Thiên thật sự thích cô, không phải là vì Từ Trường Sinh, lại càng không phải là vì Bạch Nhược Đồng, mà đơn giản chỉ là vì cô là Tần Vũ Tinh.

Sau một hồi, bởi vì Tần Vũ Tinh quá lạnh nhạt, Hạ Thiên từ từ giảm đi sức lực.

Tần Vũ Tinh khẽ thở phào, cuối cùng chuyện không nên xảy ra đã không xảy ra.

Một lúc sau, Hạ Thiên kéo mạnh cái ót của Tần Vũ Tinh một cái, ôm cô vào lòng, ôm thật chặt.

Tần Vũ Tinh phát hoảng, không thốt ra lời. Một lát sau, cô nhỏ giọng nói: “Thật xin lỗi, Hạ Thiên. Chuyện của tôi và Từ Trường Sinh không nên dính dấp đến anh... Anh không hề có lỗi với chúng tôi, anh cũng chỉ là người bị hại.”

“Đừng nói nữa.” Hạ Thiên lạnh nhạt, hình như anh đang nè nén cảm xúc nào đó xuống, buồn bực nói: “Cái người ngu ngốc này!”

“Cái gì?” Tần Vũ Tinh cố gắng ngửa đầu lên, nhưng trước sau vẫn không nhấc lên được bàn tay khỏe mạnh ở sau ót. Chóp mũi của cô cọ lên cô áo của Hạ Thiên, mùi thơm tươi mát xen lẫn với mùi rượu xông vào mũi cô. Hạ Thiên nhất định là một người đàn ông thích sạch sẽ, cô im lặng trầm nghĩ.

“Tôi đưa em về!” Hạ Thiên nới tay, tay phải của anh cầm lấy tay trái của cô, đi nhanh về phía trước.

Tần Vũ Tinh nhìn chăm chăm bàn tay hai người đang nắm lấy, do dự nửa ngày cuối cùng cũng lựa chọn im lặng đi theo anh, không giựt tay lại.

Cô không muốn làm Hạ Thiên nổi giận, nếu không không biết sẽ gặp phải bộ dạng nào để mà chọn lựa nữa.

Hai bên đường phố có vài tiệm ăn nhỏ đóng cửa rất sớm. Toàn bộ thế giới cũng có vẻ rất an tĩnh.

Hạ Thiên mở miệng hỏi: “Em và Từ Trường Sinh có thường hẹn họ nhau không?”

Tần Vũ Tinh cúi đầu, ừ một tiếng.

“Ở đâu?” Sức tay Hạ Thiên tăng thêm một chút.

“Ở trường học. Tôi đa số ở trường học, sau hai năm thì ở bệnh viện. Trước kia đều là Từ Trường Sinh đến trường học tìm tôi. Chuyên môn của chúng tôi giống nhau, quả thật anh ấy là thầy giáo thứ hai của tôi. Mỗi khóa thực tập, thỉnh thoảng chúng tôi sẽ đi ăn cơm chung, đi xem phim.” Nói đến chuyện lúc còn đi học, toàn thân Tần Vũ Tinh thoải mái mấy phần.

“Hả, anh ta chỉ dẫn cô đi dạo trong sân trường à?” Hạ Thiên nói trắng ra.

“À, cũng không hẳn. Trường Sinh là đàn anh của tôi. Anh ấy rất nổi tiếng, chúng tôi phải kín đáo, kín đáo, anh biết không?”

Hạ Thiên nói lỏng bàn tay, ừ một tiếng, khóe môi không nhin được, cong lên một chút.

“Còn chưa hôn nhau. Tôi đang nghĩ có phải anh ta chán ghét em lắm không?” Anh chế nhạo Tần Vũ Tinh, tâm tình không hiểu sao trở nên rất tốt.

Tần Vũ Tinh ngẩn người ra. Hình như Hạ Thiên nói không phải là không có lý. Phương diện kinh nghiệm tình cảm của cô rất ít, nhưng cũng không chịu được mà giải thích: “Bản thân Từ Trường Sinh là một người rất có lý trí

và đứng đắn. Đương nhiên sẽ không giống như anh, gặp người là động tay động chân.”

"Hừ." Hạ Thiên hừ lạnh một tiếng, nói: “Nếu tôi gặp người là động tay động chân thì nhất định không chỉ có một bạn gái xì căng đan đâu, phải không? Còn có cả quan hệ anh em cùng chung công ty đấy!”

“À, nói như vậy thì anh thật sự có tình ý với Bạch Nhược Đồng rồi, quả nhiên vì cô ta mà hi sinh nhan sắc.” Tần Vũ Tinh lên tiếng phản ứng.

Hạ Thiên bị chặn họng, không biết nói gì, quay đầu trừng mắt nhìn Tần Vũ Tinh, nói: “Ý của tôi là tình cảm của Từ Trường Sinh đối với em chỉ là anh trai đối với em gái thôi, hoàn toàn không có sắc tâm.”

Gương mặt Tần Vũ Tinh nóng lên, nói: “Cái gì gọi là sắc tâm?”

..... Hạ Thiên quyết định ngậm miệng.

"Hạ Thiên, có đôi khi tôi cảm thấy anh là một người rất có lòng, không giống như Baidu đã diễn tả." Tần Vũ Tinh nghiêm túc nói: “Tôi còn nghe Tiểu Lý nói cậu ấy bị một diễn viên nhỏ khi dễ, phải tạm thời rời khỏi cương vị công tác, chính anh là người giữ cậu ấy lại.”

Hạ Thiên nhú mày, hỏi: “Ai là Tiểu Lý?”

Tần Vũ Tinh không nói gì, nói: “Anh thật có lòng nha, người ta là trợ lý của anh đó.”

Hạ Thiên ngớ ra, nói: “Ồ, là em nói thật.”

"Ừ, cậu ấy nói anh là người rất tốt, tôi cũng cảm thấy như vậy, không sai lệch bao nhiêu, không khó hầu hạ cho lắm.”

Vẻ mặt Hạ Thiên kỳ lạ, ồ một tiếng rồi nói: “Ha ha, rõ ràng em không

hiếu chút nào về tôi. Về phần cậu ta, tôi đã bắt cậu ta cuốn xéo rồi...”

“Vì sao?” Tần Vũ Tinh há hốc miệng, nói: “Cậu ấy rất bênh vực anh.”

“Nhưng tôi không cần một người trợ lý làm trái ý tôi...”

“Anh tránh chuyện tôi bỏ đi sao? Thật sự có rất nhiều phóng viên ở xung quanh, cậu ấy nói không sai.”

“Cậu ta không cần phải quyết định thay tôi.” Hạ Thiên cố chấp nói: “Nhất là những chuyện có liên quan tới em.” Anh đột nhiên xoay người lại, Tần Vũ Tinh nhất định sẽ đâm sầm vào anh nếu cô không dừng lại kịp thời.

Cô thụt lùi lại phía sau hai bước, lúng túng nói: “Dừng lại cũng kêu người ta một tiếng chứ!”

Hạ Thiên khoanh tay lại, hất cằm về phía sau nói: “Tới khách sạn em rồi.”

“Ồ, ra vậy.” Phía sau có hai đèn đường, hơn nữa, chỗ phố Tứ Phương có người khiêu vũ, bỗng chốc bốn phía sáng lên. Đột nhiên Tần Vũ Tinh cảm thấy ngượng ngùng, hơn nữa, xem ra bọn họ đã nắm tay nhau đi nguyên cả con đường.

Hạ Thiên nhìn bộ dạng ngây ngô của cô, hí mắt nói: “Tần Vũ Tinh, thật ra tôi không hề sợ bị chụp.”

“À.” Tần Vũ Tinh ngẩng đầu, nhìn cặp mắt tràn đầy ý trêu chọc của anh, bĩu môi cười nói: “Cũng đúng thôi, có như vậy thì mới đả kích Bạch Nhược Đồng có hiệu quả chứ.”

.....

"Vậy tôi về trước đây. Cảm ơn anh đã mời tôi uống rượu." Tần Vũ Tinh khách sáo nói, vẫy tay một cái rồi chạy về cửa chính của khách sạn.

"Tần Vũ Tinh!" Đột nhiên Hạ Thiên gọi to.

Tần Vũ Tinh ngạc nhiên, quay đầu lại nhìn anh. Đây là đoạn đường lên dốc, Hạ Thiên trong tầm mắt của cô đang đứng trên đường lát đá, cầm hất cao, chăm chú nhìn cô, nhìn một hồi lâu.

Cổ họng Tần Vũ Tinh khô khốc, lắp bắp nói: “Chuyện... gì?”

“Em là heo sao?” Hạ Thiên tức giận nói.

“Hả?”

“Đi nhanh đi!” Hạ Thiên vẫy vẫy tay, ý bảo cô có thể đi.

Thần kinh... Tần Vũ Tinh nghĩ thầm trong bụng, ngoài mặt thì không dám biểu hiện cảm xúc gì. Cô vội vàng chạy về khách sạn, trở về phòng, té nhào trên giường, ngấn người một hồi, trong đầu toàn là hình ảnh của Hạ Thiên.

Vì sao lại nghĩ tới Hạ Thiên vậy cà?!

Tần Vũ Tinh đi toilet rửa mặt, lắc lắc đầu, nhìn vào gương lầm bầm: “Đừng bao giờ giả đồ ngớ ngẩn, diễn viên vô tình. Trên đời này làm gì có chuyện mới gặp đã yêu dành ình chứ. Nhất định phải tỉnh táo!” Tự nhắc nhở mình xong, cô bắt đầu đánh răng, sau đó tự thôi miên mình ở trong gương một lần nữa. Nếu mẹ biết được cô chẳng những đi quán bar, mà còn uống rượu nắm tay với diễn viên, bà nhất định sẽ chém giò cô...

Có lẽ cô sẽ không trở lại với Từ Trường Sinh, nhưng so với chuyện chia tay với Từ Trường Sinh, người nhà của cô càng không thể chấp nhận chuyện yêu đương với diễn viên.

Ôi... Đoán chừng Hạ Thiên cũng không phải nghiêm túc gì. Tám phần là

bị chuyện của Bạch Nhược Đồng kích thích rồi.

Đàn ông mà, so với tính mạng, mặt mũi còn quan trọng hơn. Anh có thể không cần Bạch Nhược Đồng, nhưng cũng không thể mang tiếng bị đội nón xanh, mất mặt lắm!

Tần Vũ Tinh uống chút rượu nên mệt mỏi, nằm trên giường chưa được bao lâu đã chìm vào giấc ngủ.

Cả một đêm cô không hề nằm mơ. Lệ Giang quả nhiên là nơi giải buồn rất tuyệt. Sáng sớm, cô đẩy cửa sổ ra, chiếu vào mắt là mảnh trời xanh thẳm, vài đám mây trắng. Xa xa trên núi, tầng tầng lớp lớp những ngôi nhà nhỏ xen vào nhau. Vẻ yên tĩnh đặc biệt của thị trấn nhỏ khiến tâm tình con người thật tốt.

Cô vươn vai, ngược mặt lên, hít vào thở ra một cách tự nhiên.

Thùng thùng thùng...

“Giáo sư Tần dậy chưa?”

Tần Vũ Tinh mở cửa, nói: “Tiểu Vương? Đến sớm vậy!”

Tiểu Vương dạ một tiếng, nói: “À, không phải chị bảo em tới sớm sao?”

Tần Vũ Tinh sững sốt hỏi: “Chị có nói sao?”

Tiểu Vương vẫy vẫy tay, nói: “Không phải chị. Là bạn của chị đưa tin cho em tối hôm qua, nói hôm nay muốn đi Ngọc Long Tuyết Sơn. Anh ấy đang ở đại sảnh khách sạn đợi chị đó. Chẳng lẽ không phải là ý của giáo sư Tần à? Tối hôm qua anh ấy nói chị và anh ấy uống rượu, ở chung với nhau mà.”

.....

"Em đã chuẩn bị xong chưa?" Tần Vũ Tinh nhíu mày.

“Dạ rồi. Xe đang đợi ngoài cửa khách sạn, vé vào cửa đã mua rồi. Độ cao của Ngọc Long Tuyết Sơn là 5596 thước, chúng ta phải ngồi xe cáp đi lên. Nếu có gió cấp 7 trở lên thì xe cáp phải đóng cửa. Hôm nay khí trời rất tốt, nghe nói xe cáp mở cửa, đúng là ngày tốt để đi xem tuyết.” Tiểu Vương nói rất nhanh, có chút hi vọng được ca ngợi.

ĐỂ ANH GẶP EM LÚC TỐT NHẤT

Mã Hiểu Dạng
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Tuyết Sơn

Tần Vũ Tinh nghe xong lời giải thích của Tiểu Vương, nói: “Chị biết rồi. Thay đồ xong sẽ ra ngoài. Đúng rồi, trên núi lạnh không?”

“Lạnh à. Đừng nhận xét mặt trời lộ ra dưới chân núi, nhiệt độ trên núi và dưới núi chênh lệch rất lớn trong ngày. Dưới chân núi có chỗ cho thuê áo bành tô. Nhưng nếu giáo sư Tần mang theo áo lông vũ là đủ dùng rồi. Nếu như có đồ ăn vặt thì có thể đem theo. Độ cao của núi rất cao, thiếu dưỡng khí sẽ cảm thấy mệt mỏi. Tính ra chocolate là tốt nhất, trên núi bán rất mắc, có thể mua dưới chân núi một ít.”

“Được rồi, tôi đã biết.” Tần Vũ Tinh đóng cửa lại, vào phòng vệ sinh soi gương chải đầu. Cô dùng lược chải tóc bới lên, tách ra làm hai, kẹp lại bằng kẹp tóc bướm bướm. Lo lắng thời tiết trên núi rét lạnh, cô chọn một bộ quần áo com lê bằng nhung màu hồng nhạt, sau đó phủ thêm một lớp áo lông vũ màu đen, toàn thân có vẻ gọn gàng linh hoạt, phong cách nhẹ nhàng thoải mái.

Tần Vũ Tinh mím môi, thoa lên một lớp son môi màu đỏ chói. Cô sinh ra đã trắng bóc, lộ ra đôi môi mọng ướm hồng hồng. Cô nhìn chăm chăm thỏi môi son, ngó người ra một lát. Thật đã nhiều năm rồi, cô không dùng tới màu son đỏ như thế này.

Từ khi còn bé, gia thế và học tập của Tần Vũ Tinh đều tốt, cô luôn luôn sống trong tự tin. Tính cách phô trương, luôn làm lãnh đạo, thích quản

chuyện này chuyện kia khiến có nhiều người không thích. Nhưng lúc đó bản thân chả sợ cái gì, lần đầu tiên tham gia làm người lĩnh xướng trong cuộc thi đấu ca hát Tháng Năm Đỏ*, chẳng những cô len lén dùng son môi màu đỏ tươi của mẹ, mà còn cố ý thoa phấn lên mặt.

*Tháng Năm Đỏ làm một lễ hội tháng 5 ở Trung Quốc, tưởng nhớ trân trọng những khoảnh khắc hạnh phúc trong lịch sử, có liên quan nhiều với chiến tranh cách mạng.

Cô vẫn cho rằng mình là một người con gái rất ưu tú, độc nhất vô nhị. Mặc kệ bề ngoài vẫn còn chưa bộc phát, thậm chí gia thế, có mấy ai dám so sánh với cô? Nhưng hết lần này đến lần khác, bản thân lại gặp trúng khắc tinh... Thua một cách thảm hại, đến nỗi tự cho mình là đúng, làm ra chuyện tổn thương người khác, tạo thành kết quả không thể nào cứu vãn nổi.

Lúc ban đầu cô cũng thờ phụng Cơ Đốc Giáo vì muốn chuộc lại lỗi lầm...

Tất cả chuyện cũ, không dám quay đầu.

Tần Vũ Tinh khẽ thở dài. Sự tự tin tuyệt đối phát triển thành sự nhát gan cực độ, dần dần đánh mất bản thân. Rốt cuộc cô muốn cuộc sống như thế nào? Hay có thể nói rằng, cô có còn tư cách lựa chọn làm lại từ đầu hay không?

Thùng thùng thùng...

Tiếng đập cửa lại vang lên, Tần Vũ Tinh xách giỏ đi ra mở cửa nói: “Tiểu Vương...”

Cô ngó người ra, đập vào mắt chính là Hạ Thiên, trên mình phủ một chiếc áo lông vũ theo kiểu Mông Cổ, đội cái nón NY màu đỏ. Khăn quàng cổ sọc ô vuông màu xám quần quanh khuôn mặt, chỉ lộ ra ánh mắt có vài phần trêu chọc.

“Tiểu Vương đâu?” Tần Vũ Tinh ngó dáo dác.

“Tôi bảo cô ta về rồi.” Hạ Thiên nói trắng ra: “Đi chưa? Xe dưới lầu, có tài xế.”

“Ai bảo con bé đi?” Tần Vũ Tinh liếc nhìn Hạ Thiên.

“Tôi.” Hạ Thiên thản nhiên nói: “Một chiếc xe cáp chỉ có thể ngồi được hai người. Nếu cô ta đi nữa thì phải ngồi chiếc sau, tốn thêm của em một phần tiền, cần gì chứ? Tôi đã tới Lệ Giang nhiều lần, tôi sẽ làm hướng dẫn viên du lịch cho em hôm nay. Hơn nữa, tôi miễn phí.”

.....

Anh híp mắt, khoe môi tươi cười. Bộ mặt này rơi vào mắt của Tần Vũ Tinh, chính là không biết xấu hổ!

Tần Vũ Tinh không thèm phản ứng, đi ra xe với anh, hỏi: “Anh chụp quảng cáo xong rồi?” Cô nhớ rõ trợ lý Lý nói cảnh cổ trang cần phải xây lên.

“Ừ, cũng không có quy định vai nam chính mấy ngàn năm về trước phải giống với nam chính hiện đại mà!” Hạ Thiên miễn cưỡng nói.

Tần Vũ Tinh mở cửa ngồi phía trước, phát hiện hàng ghế đã có hai người ngồi, vì thế cô đóng cửa lại ra phía sau. Hạ Thiên đương nhiên là ngồi bên cạnh cô, nói: “Em nguyện ý chụp quảng cáo sao? Thật ra thì nữ chính bị đổi hết rồi.”

“Đổi đi?”

Hạ Thiên gật đầu, ánh mắt sáng quắc nhìn cô chăm chăm, nói: “Tôi cảm thấy em mới thật sự thích hợp.”

Tần Vũ Tinh sừng sốt nói: “Cho nên anh khiến người ta bị đuổi đi? Giống

như Tiểu Lý?”

Hạ Thiên ngó người ra, giống như đã quên Tiểu Lý là ai. Suy nghĩ một hồi, anh giải thích: “Tối hôm qua trở về khách sạn, có người đã vào phòng của tôi.”

Tần Vũ Tinh thấy anh giải thích nghiêm túc, hỏi: “Gặp trộm rồi hả?”

“Ừ.” Hạ Thiên gật đầu giống như có chuyện lạ, nói: “Trộm hái hoa...”

“Phốc... thiệt hay giả?” Tần Vũ Tinh nhin không được, nở nụ cười.

“Gạt em làm gì? Tôi rất thông minh, sau khi mở cửa ra liền đóng cửa lại.”

“Như vậy cũng được? Anh không vào phòng để xác định có người trong phòng hay sao?” Tần Vũ Tinh trợn mắt.

Hạ Thiên nghiêng đầu nhìn cô chăm chăm nói: “Trong ngành nghề của chúng tôi, thật ra phương diện điều tra đã hoàn mỹ lắm rồi. Em có biết hiện giờ bọn chó săn chuyên nghiệp cỡ nào không? Vì muốn tìm bằng chứng tôi và Thẩm Huy lên giường với nhau, bọn họ tra ra được hành trình của tôi, rồi đặt phòng sát bên để tối mò qua! Có một lần đụng phải hệ thống báo động, kéo cả cảnh sát xuất hiện đấy...”

“Nói mau, làm sao anh phát hiện được?” Tần Vũ Tinh không kiên nhẫn, xen vào nói.

Hạ Thiên buồn cười nhìn cô, nói: “Thật ra có rất nhiều phương pháp. Lần này tôi không mang theo đồ nghề, nên thả cọng tóc trên tấm thảm bên trong cửa phòng. Tóc rất nhẹ, nếu cửa mở ra thì vị trí tóc sẽ bị thay đổi.”

Tần Vũ Tinh nhú mày, hỏi: “Cuộc sống của anh thật không bình thường. Còn có cả đồ nghề?”

“Ừ. Thời đại thay đổi, có một loại mật mã nhận dạng vân tay. Trước khi đi ra ngoài, dùng tay của mình nắm lấy núm cửa, dùng mật mã nhận dạng quét qua một chút, là một loại màu sắc, ví dụ như màu đỏ. Lúc trở lại thì quét lại một lần nữa, nếu không có ai thì vân tay bao trùm vẫn là màu đỏ, nhưng nếu có người có ý đồ mở cửa thì vân tay sẽ biến thành màu khác. Nếu là có nhiều vân tay chồng chất thì sẽ biểu hiện kiểu khác.”

Tần Vũ Tinh trề môi dưới, nói: “Vì phòng ngừa bị người ta quyến rũ, anh có đủ mọi cách...”

Ánh mắt Hạ Thiên sáng lên, cười giỡn nói: “Thủ thân nhiều năm thật không phải dễ dàng.”

“Ha ha, thật hay giả?” Tần Vũ tinh nhìn anh nói chuyện có vài phần nghiêm túc, cô bật hỏi mà không hiểu vì sao: “Vì sao anh lại thủ thân?”

“Vậy còn em?” Hạ Thiên nhú mày nói: “Tôi không tin Từ Trường Sinh đã chạm qua em.”

Hạ Thiên lại đâm vào chỗ đau của cô. Tần Vũ Tinh hất mặt lên, khinh thường nói: “Anh làm sao biết được tôi không có ai khác trước Từ Trường Sinh?”

“Có sao?” Đột nhiên Hạ Thiên nhích tới gần cô, nghiêm túc hỏi: “Có không?”

“Anh... Anh tránh xa tôi một chút đi!” Tần Vũ Tinh cả giận nói, cơ thể lui về phía sau. Hạ Thiên vừa mới tới gần cô, cô đã cảm thấy cả người nóng rang, tim đập rộn lên, chẳng hiểu sao đỏ mặt.

Thật lâu sau, cô rầu rĩ nói: “Không có!” Tuy có chút mất mặt, nhưng quả thật người đàn ông duy nhất cô có quan hệ là Từ Trường Sinh.

“Ha ha...” Đột nhiên giọng nói đang buồn bực của Hạ Thiên trở nên vui vẻ: “Vì sao em lại bực tức làm gì? Chẳng lẽ con gái thiếu kinh nghiệm là chuyện xấu sao? Có cần phải khó mở miệng như vậy không?”

Tần Vũ Tinh cau mày, không muốn nói tiếp. Chủ yếu chính là lúc nào Hạ Thiên cũng châm chọc cô về chuyện Từ Trường Sinh không thích cô. Đối với một người con gái, trước mặt soái ca mà tự thừa nhận mình không có giá trị, có phải là chuyện mất mặt lắm không?

“Thật ra, một người không ưu tú, hay ưu tú và tần số anh ta yêu thích em không hề liên quan với nhau.” Hạ Thiên an ủi cô.

“Vậy chứ có quan hệ như thế nào?” Tần Vũ Tinh tức giận đáp trả.

“Chất lượng! Giống như tôi nè, hẳn là có thể chồng chất tới đỉnh.”

... Tần Vũ Tinh quay đầu buồn bực, nở nụ cười, nói: “Anh cho rằng anh là nhân dân tệ hả? có thể xếp chồng.”

“Trước kia tôi không có người theo đuổi.” Hạ Thiên tùy ý nói.

“Thật à?” Tần Vũ Tinh không tin, nhìn anh nói: “Trước kia mà anh nói hẳn là rất nhiều năm trước.”

“Ừ, mười lăm, mười sáu tuổi.”

“Không thể nào.” Tần Vũ Tinh lắc đầu, nói: “Anh giỏi giang không thua ai, vóc người lại cao ráo, làm sao lại không có ai thích?”

Hạ Thiên nở nụ cười, mắt nheo lại, lộ ra ánh sáng dịu dàng, hình như đang nhớ tới chuyện gì, nói: “Bởi vì nghèo, không có tiền. Con gái nhìn mình nhiều một chút là cảm thấy dư thừa.”

Tần Vũ Tinh nhớ tới lúc có người tám chuyện Hạ Thiên, nói rằng về

phương diện tiền bạc, anh ta rất kỳ lạ. Chắc hẳn đã từng khó khăn, cô nhi mà, có thể bình an lớn lên đều dựa vào viện phúc lợi giúp đỡ.

“Sau đó lại càng không được xem như là một đứa trẻ ngoan.”

“Không được xem như đứa bé ngoan?” Tần Vũ Tinh kinh ngạc hỏi.

“Chính là đứa trẻ hư.” Hạ Thiên thản nhiên nói. Từ đầu tới cuối, anh đều quan sát phản ứng của Tần Vũ Tinh.

Tần Vũ Tinh nhún nhún vai, nói: “Chỉ có mấy cô bé mới lớn mới có thể nhận định đó là chuyện xấu. Trưởng thành rồi sẽ nhận thức gương mặt của anh.”

“Có lẽ...!” Hạ Thiên lên tiếng trả lời: “Cho nên như thế mới không có người thích tôi. Thật ra tôi và Thẩm Huy không giống như người ta đồn đại. Cậu ấy và tôi cùng nhau lớn lên trong viện phúc lợi. Sau này Nhị Hoàn bị phá bỏ và chuyển đi nơi khác, sau chín năm giáo dục phổ cập, chúng tôi đều bị người của viện phúc lợi yêu cầu rời đi. Thi trung học không đậu, do tiền học phí rất cao, mọi người rủ nhau trở thành côn đồ.”

Tần Vũ Tinh thấy tốc độ nói chuyện của anh ổn định, cũng không biểu lộ tình cảm dao động quá kích, rất kiên định.

“À, vậy thì tại sao nhóm người các anh lại đi Thâm Quyển? Thẩm Huy cũng từ Bắc Kinh mà.”

“À, cậu ấy là kết quả ngoài ý muốn của một lần đi công tác ở Bắc Kinh. Bất quá quả thật đi Thâm Quyển chỉ tình cờ, cuối cùng cũng là may mắn đã đi Thâm Quyển. Nói ra em có thể cảm giác khó tưởng tượng, lúc đó chúng tôi làm sai một việc, rất hoảng sợ, liền mua một vé xe lửa, tùy tiện leo lên một chuyến tàu có hành trình dài nhất, một đường xuôi Nam. Ý nghĩ lúc đó rất đơn giản, không biết một chút cơ bản luật pháp, muốn trốn, trốn càng xa càng

tốt...”

"Các anh. . ." Bỗng nhiên Tần Vũ Tinh không nhận được lòng hiếu kỳ, hỏi: "Các anh làm sai chuyện gì?"

Hạ Thiên nhìn cô chăm chăm, đột nhiên cười, nói: "Tôi nói tôi hại chết người, em có sợ không?"

Toàn thân Tần Vũ Tinh lạnh ngắt, cả người nổi da gà lên.

"Chọc em chơi thôi, làm gì có chuyện lớn như vậy." Hạ Thiên thản nhiên nói. Anh tự thuật hết sức tỉnh táo, nhưng kỳ lạ ở chỗ là Tần Vũ Tinh cảm thấy là lạ ở chỗ nào đó. Trong lòng cô vẫn còn sợ hãi, nên lựa chọn im lặng, không lên tiếng.

"Tôi sẽ không làm hại em." Hạ Thiên nói.

"Ừ." Tần Vũ Tinh ừ cho qua chuyện, chỉ vào cảnh vật bên ngoài, nói: "Anh xem, sắp tới rồi." Cô mở cửa sổ ra, nói: "Còn tưởng là Tuyết Sơn lớn gì, không ngờ chỉ là đỉnh núi đầy tuyết."

Hạ Thiên chậm rãi ừ một tiếng, từ đầu tới cuối ánh mắt không rời khỏi mặt cô.

"Đến rồi!" Tần Vũ Tinh lên tiếng nói, giống như tự mình thêm can đảm, hóa giải không khí ngột ngạt. Hạ Thiên chạy đi mua vé, hai người tới chỗ xe cáp ngồi. Nhìn xe cáp trang bị đầy đủ sáu người, Tần Vũ Tinh tức giận liếc Hạ Thiên một cái, hỏi: "Không phải có người nói xe cáp chỉ có thể ngồi hai người hay sao?"

"Hả?" Hạ Thiên giả ngu.

Bên trong xe cáp chỉ có hai người bọn họ, anh tháo khăn quàng cổ xuống,

hít sâu vào một hơi, khóe môi cong lên một cách đẹp mắt.

Tần Vũ Tinh nhìn chăm chăm gương mặt tươi cười mê hồn của anh. Đối diện với cặp mắt đen như mực kia, cô vội vàng quay đầu đi, trên mặt nóng rang, giả đồ như không thấy gì.

ĐỂ ANH GẶP EM LÚC TỐT NHẤT

Mã Hiểu Dạng
www.dtv-ebook.com

Chương 25

Bên trong xe cáp rất rộng mà chỉ có hai người, còn có thể nhìn thấy phong cảnh xa xa bốn phía. Không lên tiếng nói chuyện, không khí có chút lúng túng. Hạ Thiên chợt mở miệng nói: “Đây là đường cáp treo lớn.”

“Cái gì?” Tần Vũ Tinh nói tiếp: “Cái gì đường cáp treo lớn?”

Hạ Thiên khẽ cong môi, trả lời: “Em đi chơi mà không nghiên cứu chút sao? Đoán chừng nếu theo đoàn hướng dẫn du lịch, bị kéo lên đường cáp treo nhỏ thì chưa đựng được tuyết đã phải trở về nhà rồi.”

Tần Vũ Tinh chu môi: “Tôi không phải đến đây để du lịch.”

“À, chuyện của bệnh viện còn chưa giải quyết được sao?” Hạ Thiên quan tâm hỏi.

“Không biết. Dù sao đã xảy ra mạng người, ký giả lại thích phóng to sự việc, ngắt đầu bỏ đuôi nội dung báo cáo, lừa gạt dân mạng, đoán chừng tạm thời chưa kết thúc.”

“Thật ra nếu như nhất định phải lên bàn mổ, sớm muộn gì cũng sẽ gặp phải tranh chấp với bệnh nhân. Chỉ là quả thật số em tới sớm quá.” Hạ Thiên thản nhiên nói.

"Hết cách thôi. Hiện tại, chủ nhiệm dẫn dắt tôi gọi cha tôi là thầy, cho nên

nếu có cuộc giải phẫu quan trọng nào cũng muốn thôi đi quan sát học hỏi. Không phải ai cũng có cơ hội quan sát giải phẫu đâu. Ngay cả đứng chuyên dụng cụ giải phẫu cũng được coi là tham gia giải phẫu đó. Có bác sĩ ngoại khoa bốn mươi, năm mươi tuổi mà vẫn chỉ cắt ruột thừa thôi.”

“Cho nên người ta không liên quan đến mất mạng người.”

. Tần Vũ Tinh mím môi, không nói một lời.

"Cha mẹ em có nhiều quan hệ bên trong, cho nên rất nhiều người xem em như đứa trẻ tự mình dạy dỗ. Nói như thế thì em phải cảm thấy mình thật ư ư viết rồi, vì sao lại còn muốn tự tròng cổ vào cái cây Từ Trường Sinh này?" Hạ Thiên duỗi chân ra, hai tay nhét vào túi áo, ánh mắt sáng quắc nhìn cô chăm chăm.

“Tại sao lúc nào nói chuyện với anh, anh cũng nhắc tới Từ Trường Sinh vậy?” Tần Vũ Tinh oán giận.

“Bởi vì chuyện này mà chúng ta cãi lộn với nhau hoài.” Hạ Thiên nhìn giống như tùy ý, nói.

“Cãi lộn?” Tần Vũ Tinh há miệng, hừ một tiếng rồi nói: “Hạ Thiên, anh đừng đùa với tôi nữa! Xem như tôi cầu xin anh, Bạch Nhược Đồng và Từ Trường Sinh quá đáng cũng không phải là lỗi của tôi.”

Hạ Thiên (*Chỗ này tác giả để là Từ Trường Sinh, mình sửa lại là Hạ Thiên nhé.) cụp mắt xuống, miễn cưỡng nói: “Em thật sự muốn làm hòa với Từ Trường Sinh à?”

Tần Vũ Tinh trở nên trầm lặng, nói: “Tôi cũng không biết. Tuy rằng tôi đã chia tay với anh ấy, nhưng có lúc nghĩ lại, so với giải hòa, chia tay xong còn có nhiều chuyện phải đối đầu hơn, thật muốn bỏ cuộc cho rồi.”

“Em thật không có khí phách chút nào.” Hạ Thiên lạnh lùng nói.

Tần Vũ Tinh phùng má, nói: “Tôi thật nhát gan mà. Nhưng trên đời này đàn ông lắm đường lạc lối nhiều như vậy, có bao nhiêu phụ nữ lựa chọn ly hôn hả? Anh đúng là chỉ biết nói chuyện, không chịu suy nghĩ!”

“Ha ha, rõ ràng là em nhát gan, không dám đối mặt với những khó khăn trong cuộc sống, lúc nào cũng thỏa hiệp.” Giọng nói Hạ Thiên lạnh lùng: “Nhưng mà em có bao giờ nghĩ tới, em thật sự không thích Từ Trường Sinh, đến khi em gặp đúng đối tượng, em sẽ lạc lối không?”

“Không thể nào!” Tần Vũ Tinh kiên định nói: “Tôi sẽ không để chuyện này xảy ra.”

Hai người im lặng một hồi, không ai nói chuyện với ai.

Thật lâu sau, Hạ Thiên nói: “Hiện giờ chúng ta là cái gì đây?”

“Cái gì là cái gì? Tôi sẽ không vì anh là đẹp trai mà chủ động dụ dỗ anh, là anh theo đuổi tôi.” Tần Vũ Tinh liếc anh một cái, giải thích.

“Ừ, nhưng mà tôi không hề trối chân em.” Ánh mắt Hạ Thiên trầm lắng: “Ít ra em không chán ghét tôi, có đúng không?”

Tần Vũ Tinh quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Bọn họ đã cách mặt đất rất xa, bởi vì trên cao có gió, xe cáp khê lung lay. Cô cẩn thận suy nghĩ tình cảnh hiện giờ một chút, không muốn trở mặt với Hạ Thiên, nói: “Vậy thì thế nào? Không ghét anh thì sao? Cũng không có nghĩa là thích anh.”

“Tần Vũ Tinh!” Hạ Thiên cao giọng, mắt anh lạnh lùng nhìn cô, nói: “Có ai đã nói cho em biết em thật trẻ con không?!”

Trong lòng Tần Vũ Tinh có chút khó chịu: “Có.”

“Ai?” Hạ Thiên nhíu mày.

“Mẹ tôi. Mẹ tôi nói chuyện tôi chia tay với Từ Trường Sinh chính là trẻ con.”

... Hạ Thiên bị cô chặn họng, móc điều thuốc từ trong túi áo ra, châm lửa. Tần Vũ Tinh phát hoảng, gạt điều thuốc trong tay của anh rớt xuống đất, nói: “Không được hút thuốc! Không gian bịt kín, ngộ nhỡ nhóm lửa lên thì sao, không được hút.”

Hạ Thiên nhìn gương mặt tức giận hờ hét của cô, cục nghẹn trong ngực tan đi rất nhiều, nói: “Đối với Từ Trường Sinh thì em khúm núm sợ hãi, không dám nói gì, ngược lại đối với tôi thì la hét ngang ngược.”

Tần Vũ Tinh sững sờ, cô cũng không biết vì sao. Tóm lại, nói chuyện với Hạ Thiên một hồi sẽ cảm thấy quen thuộc, trao đổi tự nhiên. Mặc dù vừa rồi cãi nhau, nhưng thật ra lại giống lớn tiếng tán dóc hơn, thật ồn ào thoải mái.

Cô liếc trộm nhìn Hạ Thiên một cái, cũng là đàn ông, so với Từ Trường Sinh, Hạ Thiên khô ngô tuần tú, xa lạ, thế mà tại sao cô lại cảm thấy anh thật quen thuộc?

“Muốn nhìn thì nhìn thẳng đây nè, em còn muốn nhìn đi đâu nữa?” Hạ Thiên tức giận nói. Anh vốn tưởng rằng Tần Vũ Tinh tới Lệ Giang rồi, thế nào cũng quyết định buông tay Từ Trường Sinh. Không nghĩ tới tự nhiên cô nhóc này lại tới đây để giải buồn, đợi những chất chứa trong lòng tiêu tan hết rồi lại trở về, tiếp tục cuộc sống an ổn của cô.

Anh nói xong thì cởi áo lông ra, bên trong lộ ra áo len thường màu xám tro, quần tây vừa vặn màu kem, ôm cặp chân dài chuẩn mực.

“Anh cởi áo làm gì?” Không hiểu sao mặt Tần Vũ Tinh nóng lên, lúng túng hỏi.

“Không phải em muốn nhìn à?” Hạ Thiên nhìn chăm chăm gò má của cô.

... Tần Vũ Tinh im lặng, rồi nói: “Mặc áo vào, sắp tới rồi. Không không nhìn thấy mình đã đến khu vực có tuyết à? Lên tới độ cao này, anh cãi lộn với tôi chỉ là tiêu hao sức lực mà thôi.”

Hạ Thiên không nghĩ cô đem đề tài này ra để nói, bất đắc dĩ nở nụ cười, nói: “Rốt cuộc em có biết tôi với em tranh luận với nhau cái gì hay không? Em còn chưa nói rõ trọng điểm nữa kìa.” Anh phát hiện, Tần Vũ Tinh là đầu sỏ giỏi nhất về chuyện lừa mình dối người, có mấy lời có lẽ phải nên nói thẳng ra.

“Sắp tới rồi, anh mặc quần áo lại mau.”

Tần Vũ Tinh cup mắt xuống, thúc giục: “Còn có khăn quàng cổ và nón nữa. Lỡ bị chụp thì khó mà giải thích đấy!”

“Không sao cả!” Hạ Thiên giống như giận dỗi, trả lời cô.

“Không sao? Anh vốn không làm gì sai trái, đừng phá hủy hình tượng tốt của mình.”

Hạ Thiên nhú mày, nói: “Em chỉ là lo lắng ình thôi!”

Gương mặt Tần Vũ Tinh đỏ bừng, nói: “Phải rồi, tôi không muốn lên ti vi, không muốn làm người ta chú ý! Hiện giờ đã đủ phiền rồi, anh đừng khiến người nhà tôi gọi điện thoại cho tôi nữa.”

“Mấy hôm nay có người quấy rầy em sao?” Cuối cùng Hạ Thiên cũng nghe lời cô, nhìn thấy sắp tới đỉnh cao, bắt đầu mặc lại quần áo, quấn lại khăn quàng cổ.

“Có mà. Mẹ tôi quả thật theo dõi không ngừng. Còn có thím Hai, thím Ba,

anh họ, chị họ đều cố ý đến an ủi tôi. Tóm lại phiền lắm rồi... Dường như Từ Trường Sinh đã chuẩn bị khắp nơi. Tóm lại bọn họ đều xem tôi như con nít.”

Hạ Thiên mím môi, thờ ơ trả lời: “À.”

Xe cáp treo đến trạm, Hạ Thiên dẫn đầu nhảy xuống, xoay người lại đưa tay ra. Tần Vũ Tinh do dự một chút rồi nắm lấy tay anh, nhảy xuống xe. Vốn là cô muốn rút tay về, nhưng lại cảm giác Hạ Thiên nắm rất chặt, cô không thể nào rút ra được.

Tần Vũ Tinh nhú mày, muốn nói chuyện rõ ràng với anh.

Hạ Thiên không cho cô cơ hội nói chuyện, xoay người kéo cô đi. Tần Vũ Tinh vùng vẫy, thiếu chút nữa là ngã sấp. Thật may Hạ Thiên đỡ được cô, cười giỡn nói: “Không phải là phản ứng vùng cao nguyên chứ!”

.....

"Phía trước có cầu thang đã sửa xong, chúng ta tiếp đi lên trên. Độ cao của chỗ cao nhất chính là 5596 thước, có tấm bia kỷ niệm. Hôm nay ít người, chúng ta tới đó chụp ảnh chung nhé."

Tần Vũ Tinh chưa kịp trả lời, Hạ Thiên đã đẩy eo cô về phía trước. Vốn là cô muốn cự tuyệt, nhưng lại phát hiện hai chân nặng nề, có chút khó thở, thật sự chính là phản ứng vùng cao nguyên.

“Anh không sao hả?” Tần Vũ Tinh nhìn Hạ Thiên không hề bị ảnh hưởng bởi độ cao.

“Không sao. Cơ thể tôi khỏe mạnh.” Hạ Thiên chớp chớp mắt, cúi đầu kề gần lỗ tai nói: “Tôi cảm thấy ôm em đi cũng không thành vấn đề gì.”

..... Gương mặt Tần Vũ Tinh đỏ bừng, tức giận đập anh một cái. Cuối

cũng, cô vẫn phải thở hỗn hển, dựa vào anh mới có thể đi được.

Tự nhiên cô cảm thấy lên núi Tuyết Sơn với Hạ Thiên tuyệt đối là một dự tính hoàn hảo, bởi vì bình thường, cô không thích ứng với độ cao thay đổi đột ngột.

Chỗ chết người chính là cơ thể càng khỏe mạnh, nhu cầu dưỡng khí lại càng cao, phản ứng vùng cao nguyên lại càng lớn. Cô nhắc chân lên không nổi, đi được hai bước phải nghỉ ngơi mấy phút, nếu không sẽ thở không được.

Phản ứng của Tần Vũ Tinh càng lúc càng trầm trọng. Đây chính là lần đầu tiên có phản ứng lớn với vùng cao nguyên như vậy. E rằng khoảng cách nhảy trực tiếp từ độ cao hai ngàn thước đến năm ngàn thước quá lớn, có chút không thích ứng. Hơn nữa cô ăn sáng rất ít...

“Cho tôi thở chocolate!” Tần Vũ Tinh mệt mỏi vô cùng, tùy ý tìm bậc thềm ngồi xuống, chả còn quan tâm đến hình tượng.

Hạ Thiên giúp cô lột giấy ra, đưa cho cô, nói: “Vừa ăn chocolate, vừa ngắm cảnh tuyết. Em có thể đưa tay sờ chút đi, thật cứng, lạnh ngắt như nhau.”

“Ừ.” Tần Vũ Tinh trả lời cho có lệ. Cô nói chuyện cũng cảm thấy rất mệt.

“Thở không được à? Có cần tôi giúp không?” Hạ Thiên cúi người, cách mặt cô rất gần.

“Cần anh làm gì?” Tần Vũ Tinh tùy tiện hỏi.

Thật lâu sau, Hạ Thiên nói: “Thân mà một bác sĩ, chưa từng học qua lớp hô hấp nhân tạo hả?”

Khụ... Thiếu chút nữa Tần Vũ Tinh nghẹn họng, mặt lạnh nói: “Tôi muốn

nước.”

“Cho em.” Hình như trong túi xách màu đen của Hạ Thiên chứa không thiếu thứ gì.

“Em không chịu ăn sáng rồi phải không!?” Hạ Thiên chỉ ra.

Tần Vũ Tinh rầu rĩ trả lời: “Sáng sớm anh đã gõ cửa phòng người ta, hồi hồi thúc thúc, làm gì có thời gian ăn sáng!”

“Khó trách phản ứng lớn như vậy.”

“Đói khụ ~ ~” Tần Vũ Tinh phát ra một loạt âm thanh kỳ quái, quay đầu ra phía bậc thềm bên kia, khạc ra cái gì.

Cô có chút uất ức nói: “Khó chịu, muốn buồn nôn.”

Hạ Thiên ngồi bên cạnh cô, tay trái vỗ vỗ lên lưng, tay phải đặt lên trán của cô, nói: “Khó chịu thì ráng ới ra thử xem.”

“Thôi, ghê lắm.” Tần Vũ Tinh ngượng ngùng.

“Tôi có mang theo túi rác.” Hạ Thiên móc ra túi nhựa trong suốt, dùng hai tay mở ra, đưa về phía Tần Vũ Tinh nói: “Ói vào trong đi, xem có dễ chịu hơn chút nào không.”

Tần Vũ Tinh ngớ ra, bình tĩnh nhìn anh một lúc, lồng ngực chợt nảy lên một cảm xúc không nói ra lời. Tay phải của cô bầu lên vai Hạ Thiên, cúi đầu ới thử vào bên trong. Ngoài trừ thỏi chocolate màu đen vừa mới ăn xong, cô không ới ra được gì hết.

Tóm lại, rất ghê tởm.

Cô dè dặt nhìn lướt qua Hạ Thiên, phát hiện trên mặt anh không lộ ra vẻ

thiếu kiên nhẫn, trong lòng ấm áp nói: “Cám ơn anh, làm phiền anh rồi.”

Hạ Thiên ngạc nhiên, tay phải vuốt vusootss đầu của cô, nói: “Nhìn tội nghiệp như thế này! Phía trên có một tiệm nhỏ, tôi tìm chút nước ấm cho em ấm bụng.”

“Ừ.” Tần Vũ Tinh mệt mỏi nhếch môi, ngược mắt nhìn Hạ Thiên. Ánh mắt Hạ Thiên dừng lại trên mặt cô, quẩn quít không rời.

“Còn đi được không?” Hạ Thiên hỏi, giọng nói dịu dàng nhất từ trước tới nay.

“Chắc không sao.” Tần Vũ Tinh lên tiếng trả lời, dựa vào tay của Hạ Thiên đứng lên, nói: “Ít ra không muốn ới nữa, tôi đã dễ chịu hơn chút rồi.”

“Ừ, cũng là tại tôi sốt ruột, nên dặn dò em ăn sáng đàng hoàng.” Hạ Thiên thấp giọng nói.

“Tại sao lại trách anh? Rõ ràng đây là vấn đề của tôi, anh đừng như vậy mà. Hạ Thiên, tôi thật cảm ơn anh.”

Tần Vũ Tinh thấy cảm xúc của anh sa sút, xoay người, nghiêng đầu nhìn anh đùa giỡn: “Cười lên một cái đi,!”

Hạ Thiên mỉm cười, nói: “Phải đi mười thước nữa, còn muốn chụp ảnh không?”

Tần Vũ Tinh gật đầu sáng khoái. Gương mặt xanh xao của cô rơi vào ánh mắt của Hạ Thiên khiến anh đau lòng.

Trên đỉnh núi Tuyết Sơn này có một tảng đá, bên trên có khắc độ cao 5596, vì thế mọi người đứng bên cạnh, bày ra đủ mọi tư thế chụp hình chung với núi. Bởi vì cơ thể mệt mỏi, Tần Vũ Tinh rất ỷ lại vào Hạ Thiên, thái độ

đối với anh cũng tốt hơn rất nhiều.

Hạ Thiên tùy tiện tìm một người phụ nữ xem có vẻ thân thiện, đưa điện thoại cho dì ấy, nói: “Dì à, dì chụp giúp tụi cháu tấm hình.”

Người phụ nữ rất nhiệt tình, đưa điện thoại di động lên, nói: “Tới gần chút nữa đi, bằng không không nhìn thấy chữ số.”

Hạ Thiên vươn tay ra, kéo Tần Vũ Tinh ôm vào lòng. Bàn tay anh nương theo cánh tay của cô hướng về phía trên, dừng lại chỗ vành tai, đè đầu Tần Vũ Tinh ngã vào lồng ngực của anh.

Gò má Tần Vũ Tinh ửng đỏ như trái táo lớn, nhưng không thoát được sức mạnh của Hạ Thiên.

Thôi, coi như là cảm ơn anh ta vừa mới chiếu cố cô vậy.

“Một tấm nữa đi.” Hạ Thiên nói lớn.

“Được mà!” Người phụ nữ nhiệt tình nói.

“Một tấm nữa, đổi tư thế!” Hạ Thiên lại la lên.

“Được!” Người phụ nữ nhiệt tình nói: “Hai người hôn nhau một cái đi.”

Tần Vũ Tinh ngớ ra, gương mặt nóng lên. Hạ Thiên không nói lời nào, hai tay ôm lấy khuôn mặt cô đối diện với mình, nhanh chóng hôn lên, không cho cô thời gian suy nghĩ.

Người phụ nữ lập tức bấm lia lịa nút chụp hình.

Tần Vũ Tinh mở to hai mắt nhìn Hạ Thiên không thể tin được.

Môi của Hạ Thiên thật nóng, bao trùm đôi môi của cô, đầu lưỡi linh hoạt,

cạy miệng của cô ra, tiến vào thăm dò, hôn thật sâu lên đôi môi đỏ mọng của cô. Hôn vốn là sẽ thiếu dưỡng khí, đến Tần Vũ Tinh thật sự cảm giác hơi thở không thông, Hạ Thiên mới chịu rời khỏi môi cô một cách lưu luyến.

Hạ Thiên liếm môi dưới, nói: “Lần thứ hai.”

Tần Vũ Tinh sửng sốt, biết anh đang nói tới lần trước hai người hôn nhau nồng nhiệt ở quán cơm.

“Ái chà chà, tuổi trẻ các người thật sự ân ái quá đi thôi. Dì đã chụp cho tụi con rất nhiều hình, chụp liên tục đấy.” Người phụ nữ đùa giỡn nói, trả lại điện thoại cho Hạ Thiên.

Tần Vũ Tinh thật sự không còn hơi sức để cãi lộn với Hạ Thiên. Cô cố gắng hô hấp, há miệng hít vào. Một lúc sau, cô khôi phục lại chút hơi sức, không nói không rằng, đâm một cú vào ngực Hạ Thiên, mắng: “Khốn kiếp!”

Hạ Thiên không tranh cãi với cô, trở tay ôm cô nói: “Toàn là mùi chocolate.”

Tần Vũ Tinh xấu hổ đỏ mặt nói: “Vậy mà anh cũng hôn được!” Dù sao cô cũng vừa mới ới xong đó!

“Tôi không ghét bỏ em.” Hạ Thiên nói thẳng, ánh mắt mang theo ý cười.

“Nhưng mà...” Tần Vũ Tinh phát hiện, lúc này cô nói gì cũng không ăn thua. Vì sao lại hôn Hạ Thiên nữa kia?!

“Hơn nữa.” Hạ Thiên nghiêng đầu, thấp giọng nói: “Tôi không cảm giác cơ thể em phản đối tôi.”

.....

Toàn thân Tần Vũ Tinh cứng ngắc, cô thật muốn tìm một cái lỗ để chui

vào, bởi vì cô hoàn toàn không biết làm sao để phản bác lời của anh. Phản ứng trong đầu của cô lúc ấy không phải là đẩy anh ra, mà là... Chẳng lẽ Hạ Thiên không cảm thấy trong miệng của cô lúc ấy rất mất vệ sinh hay sao?

Bởi vì anh không ngại, thậm chí còn khiến cho cô phát sinh cảm giác động lòng.

Còn bà nó, bị người trêu đùa mà cô còn có thể cảm động, rốt cuộc là chuyện gì thế này!!!

Đáng

Tất cả trở nên mất phương hướng, cô rất sợ!

Bạn biết không, trên đời này, đáng sợ nhất không phải là không có đường ra khỏi địa ngục, mà là có rất nhiều đường cho bạn lựa chọn, nhưng bạn lại biết rõ không có con đường nào dẫn bạn trở lại nhân gian.

Lúc bắt đầu đã định trước một chuyện tình không có kết cục, bạn còn nguyện ý trở thành nữ chính hay sao?

Dọc theo đường đi, Tần Vũ Tinh hết sức im lặng. Hạ Thiên cho rằng cơ thể cô không được khỏe, cho nên chăm sóc cô rất cẩn thận.

Ngước mắt nhìn người đàn ông xa lạ, lẽ*quy*đơn Tần Vũ Tinh chậm rãi mở miệng hỏi: “Hạ Thiên, anh bao nhiêu tuổi rồi?”

Hạ Thiên ngạc nhiên nói: “Hai mươi sáu. Thật ra tôi cũng không biết sinh nhật của mình có đúng hay không, nhưng chắc không sai lệch bao nhiêu.”

Tần Vũ Tinh thấy anh nói thản nhiên, không hiểu sao có chút lo lắng, nói: “À, anh... Anh làm tất cả những chuyện này là vì cái gì?”

Hạ Thiên nhìn cô bình tĩnh, từng chữ từng chữ nói: “Tôi cho rằng biểu

hiện của tôi rất rõ ràng.”

Tần Vũ Tinh nở nụ cười, nói: “Tôi hiểu rồi.”

“Không, em không hiểu.” Hạ Thiên nắm lấy bàn tay của cô, dùng sức bóp mạnh: “Cho nhau một cơ hội đi. Không thử làm sao biết rằng không hợp?”

Tần Vũ Tinh sửng sốt, viền mắt có chút sưng lên, thật lâu sau mới nói: “Xin lỗi!”

“Tôi không cần.” Hạ Thiên nghiêm túc nói: “Chúng ta sẽ không kết thúc như vậy.”

..... Xe cáp đến đỉnh núi, Tần Vũ Tinh và Hạ Thiên leo lên xe, không ai nói với ai lời nào.

“Bác à, cháu nhớ trước cửa Cổ Thành có một bệnh viện nhỏ.” Hạ Thiên hỏi người lái xe.

“Ừ, để bác đưa hai cháu qua đó.”

Tần Vũ Tinh muốn nói gì đó, nhưng lại không có hơi sức, đành đi theo anh.

Bọn họ đến bệnh viện làm kiểm tra cơ bản. Tần Vũ Tinh nhìn ống rút máu, nói: “Thật sự không cần thiết, tôi không sao. Dạ dày tôi bình thường đã không tốt rồi...”

“Thời tiết mát lạnh, tôi sợ em cảm mạo. Đã đến rồi, kiểm tra toàn bộ luôn đi.” Hạ Thiên kiên trì nói.

Tần Vũ Tinh bất đắc dĩ trả lời một tiếng. Cuối cùng cũng không tìm ra được bệnh gì, chuẩn đoán là viêm dạ dày mãn tính.

Tần Vũ Tinh than thở: “Tôi vốn bị viêm dạ dày...”

“Vậy thì càng phải ăn cơm đúng giờ.” Hạ Thiên giáo huấn cô.

“Có mấy ai làm công tác bệnh viện mà không bị viêm dạ dày?”

Hạ Thiên nhú mày, nói: “Về sau tôi sẽ chăm sóc em cẩn thận.”

Tần Vũ Tinh nhú mày: “Tôi muốn về trước.” Cô xoay người muốn chạy ra ngoài thì bị Hạ Thiên giữ chặt.

“Anh không cần đi theo tôi, Hạ Thiên. Tôi muốn được yên tĩnh một mình.”

Hạ Thiên nhìn cô chăm chăm, từ từ buông tay ra nói: “Tôi kêu đồ ăn cho cô mang về khách sạn ăn.”

“Cám ơn.” Tần Vũ Tinh cụp mắt xuống nói.

“Buổi tối tôi qua thăm em.”

“Không cần.” Tần Vũ Tinh vội vàng nói: “Tôi muốn được ở... một mình.”

Hạ Thiên cắn môi, ừ một tiếng: “Thật ra, em biết không, tôi vì em mới đến Lệ Giang.”

“Đừng nói nữa!” Tần Vũ Tinh đột nhiên hét lên: “Tôi đi trước.”

Tần Vũ Tinh chạy như trời chết, càng chạy càng nhanh. Cô không hiểu bản thân sợ hãi điều gì, càng không rõ cô đang trốn tránh chuyện gì. Thậm chí, cô còn không trở lại bãi đậu xe tìm xe, mà là đón xe taxi trở về.

Sau kiến chiếu hậu, có một bóng người đơn bạc đuổi tới cửa bệnh viện,

đứng đó không nhúc nhích, nhìn bọn họ rời đi. (Lời người chinh ngữ: có người đang theo dõi bọn họ???)

Mắt Tần Vũ Tinh hơi ươn ướt, cô ra lệnh ình không được chú ý, làm như nhìn không thấy cái gì, nghe không được, không cần phải đổi mặt, càng không nên tin tưởng điều gì, cũng đừng dẫn tới phải sự chọn lựa nào.

Gần như Tần Vũ Tinh phải bò vào phòng, nằm trên giường không ngồi dậy nổi. Cô cầm điện thoại để ở đầu tủ lên, một loạt tin nhắn của người lớn hỏi thăm, cho nên cô phải trả lời từng tin nhắn, sau đó nhắm mắt ngủ.

Không bao lâu, cô đi vào giấc mộng. Trong mơ, cô có cảm giác có người vuốt tóc cô, nhẹ nhàng hôn lên môi cô.

Từng chút từng chút thăm dò, quần lấy đầu lưỡi của cô.

Một luồng cảm giác tê dại mềm nhũn tỏa khắp thân, nhưng cô lại không cảm thấy chán ghét. Cô đáp lại một cách nhiệt tình, mang theo một chút tò mò.

“Hạ Thiên!” Tần Vũ Tinh hét lớn một tiếng, ngồi bật dậy.

Cô nghiêng đầu sang chỗ khác, bên ngoài cửa sổ màn đêm dày đặc, từng trận tiếng nhạc truyền đến bên tai. Hình như có đám người đang khiêu vũ ở dưới.

Nằm mơ rồi! Cô che mặt, tại sao lại nằm mơ thấy những thứ này?

Cô cảm giác đầu nặng trĩu, toàn thân phát lạnh. Chẳng lẽ là vì đáp trả lại miệng quạ đen của Hạ Thiên mà cô bị cảm mạo hay sao?

Hạ Thiên đang ở đâu?

Bị cô bỏ lại trước bệnh viện, đang hứng gió lạnh, hay là nằm trong vòng

tay ngọt ngào của người nào đó???

Cô đang nghĩ cái gì thế?

Con bà nó!

Tần Vũ Tinh dùng sức đấm xuống giường. Theo tiếng rung âm của điện thoại mà cô tỉnh táo được mấy phần.

"Mẹ." Tần Vũ Tinh không có sức, thở dài nói.

"Tại sao lâu như thế mới nghe điện thoại? Mẹ nghe nói hôm nay con có tiết mục lên Tuyệt Sơn."

Tần Vũ Tinh hồi hộp, tinh thần cảnh giác lập tức bừng tỉnh, trả lời: "Dạ."

"Như thế nào?"

"Rất tốt. Chỉ là con bị phản ứng vùng cao nguyên quá nặng, ngủ luôn một buổi chiều."

"À, không sao chứ? Bảo bố, có cần mẹ kêu người qua chăm sóc con không?" Mẹ Tần nghe nói con gái bị bệnh, lập tức lo lắng.

"Không cần, không cần. Con muốn ngủ thêm chút nữa."

"Ừ, vậy con nghỉ ngơi cho tốt. Có chuyện gì thì gọi điện thoại ẹ. Cha con lại đi công tác rồi. Trước kia không làm ở bệnh viện tư nhân không bận rộn như thế này. Làm cho công lập và tư nhân thật sự rất khác biệt."

"Dạ, dạ! Mẹ, con đi ngủ đây... Ha..." Tần Vũ Tinh nói chuyện qua loa một chút với mẹ rồi cúp điện thoại, cả người nằm ngửa trên giường.

Nghỉ ngơi một lúc, bụng cô gào lên. Nhớ tới đồ ăn Hạ Thiên kêu bên

ngoài, đáng tiếc là lúc trở về đại sảnh khách sạn, cô khó chịu nên không đi lấy. Cô mở điện thoại di động ra, không có điện thoại của Hạ Thiên.

Anh đã nói, bọn họ sẽ không kết thúc như vậy.

Nhưng bây giờ, cô lại muốn đưa anh vào trong ký ức ngay lập tức, bằng không rất nguy hiểm. Anh là biến cố lớn nhất trong cuộc sống yên tĩnh của cô.

“Đình đình.” Cô mở tin nhắn ra, danh bạ tin tức có thêm một tin nhắn, lại là... Bạch Nhược Đồng.

Đầu óc Tần Vũ Tinh trống rỗng, tay phải không nghe theo sai khiến, đồng ý yêu cầu của đối phương, còn thêm đối phương vào danh sách bạn bè.

【Xin chào, bác sĩ Tần ~~】 Bạch Nhược Đồng gửi thêm một câu, kèm thêm một khuôn mặt tươi cười, giống như tất cả mọi người đều là bạn tốt.

Tần Vũ Tinh đóng điện thoại di động lại, nhìn không được rồi lại cầm lên, mở ra, gửi lại:【?】

Bạch Nhược Đồng đáp lại: 【:)】

【Có chuyện gì sao?】 Tần Vũ Tinh hỏi thẳng.

【Ha ha.】 Bạch Nhược Đồng gửi lại:【Tôi biết rõ cô là vị hôn thê của bác sĩ Từ. Chỉ là hình như có một số việc cô còn chưa biết.】

Tần Vũ Tinh lạnh lùng nhìn chằm chằm tin nhắn của Bạch Nhược Đồng, gửi lại:【À, ý cô muốn nói cái gì?】

【Bác sĩ Từ là bác sĩ chủ trị của tôi. Tôi mắc phải lại bệnh không tìm ra nguyên nhân, toàn thân đều đã sụp đổ hết. Cũng may có bác sĩ Từ luôn luôn cổ vũ cho tôi, ủng hộ tôi. Cho nên trong lúc đó, chúng tôi có thể làm tổn

thường đến tình cảm của bác sĩ Tần.】

【Ừ, tôi hiểu những điều này. Cô tìm tôi có chuyện gì?】Tần Vũ Tinh không tin Bạch Nhược Đồng tìm cô chỉ vì muốn nói những lời này.

【Bệnh nhân và bác sĩ không có quá nhiều đề phòng, cô hiểu rõ mà.】

Trong lòng Tần Vũ Tinh lộp cộp một tiếng, cô mím môi, gõ mấy chữ:
【Xin nói thẳng.】

【Chúng tôi cái gì nên làm cũng đã làm. Bác sĩ Từ dịu dàng, vâng, thật khiến người ta nhớ mãi không thôi. Cho nên tôi cũng không muốn rời xa anh ấy.】

Tần Vũ Tinh giống như sét đánh ngang trời, ngay cả hô hấp đều cảm thấy không thôn.

【Có lẽ đối với sự nghiệp diễn xuất của tôi, bác sĩ Từ cũng không ủng hộ quá nhiều. Nhưng trên đời này, đàn ông dịu dàng quá ít, nhất là tất cả các phương diện. Thân là hôn thê của bác sĩ Từ, bác sĩ Tần chắc hiểu được tôi nói phương diện nào, phải không? Rất biết chăm sóc, rất biết chiều chuộng con gái, không nóng nảy, không thô lỗ...】

Đừng nói nữa! Trong lòng Tần Vũ Tinh hò hét, đầu óc đau nhức.

【Cho nên lúc bác sĩ Từ nói phải tiếp tục thực hiện lời hôn ước với bác sĩ Tần, nhất định phải chia tay với tôi, tôi cự tuyệt rồi.】

Bộp một tiếng, Tần Vũ Tinh nhấn mạnh khóa. Đôi tay cô run run tắt máy.

Hai tay che gương mặt, nước mắt như suối trào.

Mẹ kiếp.

Cô trùm chăn khóc lớn một hồi, mở di động lên, không xem Bạch Nhược Đồng còn nói gì nữa đó, mà trực tiếp bấm số điện thoại của Từ Trường Sinh.

Điện thoại di động vừa mới vang lên thì bên kia đã có người nghe. Giọng nói quen thuộc của Từ Trường Sinh vang lên bên tai: “Nghe dì nói em bị bệnh. Sáng sớm mai anh sẽ lên máy bay tới với em.”

“Không cần!” Giọng nói của Tần Vũ Tinh lạnh như băng. Cô dẫn giọng, hỏi: “Từ Trường Sinh, có phải anh đã lên giường với Bạch Nhược Đồng rồi không?”

... Từ Trường Sinh im lặng rồi nói: “Ai nói bậy bạ gì với em vậy!”

“Vì sao, nói, đợi cái gì?” Tần Vũ Tinh cắn răng: “Anh giỏi mà!”

Cô cúp điện thoại, không biết là vì cảm thấy nhục nhã bởi vì bạn trai thà ôm đào kép đối đãi dịu dàng cũng không thềm đựng qua cô, hay là bởi vì trong lòng vẫn còn mấy phần tình cảm rất khó buông tay đối với Từ Trường Sinh mà khó chịu vô cùng.

Tần Vũ siết chặt điện thoại di động trong tay, không thể kiềm chế mà phát run. Cô hít sâu vào mấy hơi, bấm một dãy số.

Điện thoại bên kia vang lên một tiếng liền có người bắt máy.

.....

“Anh đang ở đâu?” Tần Vũ Tinh ấp úng nói.

“À, tỉnh rồi hả?” Tốc độ nói chuyện của Hạ Thiên vẫn chậm rãi trước sau như một.

“Ừ. Anh đang ở đâu vậy?” Ngược lại, giọng nói của Tần Vũ Tinh có vẻ hơi dồn dập.

“Tìm tôi làm gì?” Hạ Thiên nói: “Mấy giờ trước em còn tránh tôi như tránh ruồi.”

..... Tần Vũ Tinh hít hít mũi, nói: “Bớt nói nhảm, cơ hội của anh tới rồi.”

“Hả?” Hạ Thiên nhú mày.

“Tôi nói tôi muốn gặp anh, anh đang ở đâu?” Tần Vũ Tinh cao giọng.

“Thùng thùng thùng!” Tiếng gõ cửa bên ngoài, Tần Vũ Tinh sững sốt. Một giọng nói trầm thấp truyền đến bên tai: “Ở ngoài cửa.”

Cô xanh mặt, nước mắt tuông trào, sau đó mở cửa ra, Hạ Thiên đang đứng dựa vào tường bên cạnh. Trên người anh vẫn bận bộ quần áo lúc hai người chia tay nhau. (Lời người chinh ngữ: Thương anh Thiên quá anh ơi! Anh đứng trước cửa phòng chị từ lúc chị trốn về khách sạn...)

"Khóc?" Hạ Thiên kinh ngạc hỏi.

"Đi vào." Tần Vũ Tinh cứng rắn nói.

Mặc dù mặt lộ vẻ chần chờ, Hạ Thiên vẫn đi vào.

"Anh không nóng hả?" Tần Vũ Tinh đi rót ly nước, đưa cho anh rồi nói: "Anh ngốc thế, sao không gõ cửa? Anh ngốc đứng đó bao lâu rồi?"

“Liên quan gì tới em? Em để ý sao?” Hạ Thiên khinh thường đáp trả, cời áo khoác ra. Anh chưa ngồi xuống thì nhìn thấy Tần Vũ Tinh bước thẳng qua đây, tay phải đánh tới chỗ cài dây nịt bên hông của anh.

Hạ Thiên sững sốt, nhú mày hỏi: “Em làm gì vậy?”

Tần Vũ Tinh hất cằm lên cười cười, hai tay cời dây nịt của anh ra, nói:

“Cởi quần anh.”

..... Hạ Thiên híp mắt lại, nhìn cô gắt gao: “Em có biết em đang đùa với lửa không?”

Tần Vũ Tinh rút dây nịt lưng của anh ra, ném xuống đất, nhón chân, hai tay nắm chặt cổ áo của anh, thấp giọng nói: “Anh không muốn sao?”

ĐỂ ANH GẶP EM LÚC TỐT NHẤT

Mã Hiệu Dạng
www.dtv-ebook.com

Chương 26

Hạ Thiên ngó người ra, mặt trầm xuống, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm Tần Vũ Tinh đang hất cằm lên. Khuôn mặt trắng nõn của cô ửng đỏ, đáy mắt hồng hồng, thủy châu trong suốt ẩn nhẫn. Ánh mắt tràn ngập vẻ giễu cợt, nhưng lại rất kiên định.

“Em bị kích thích gì vậy?”

“Tôi muốn lên giường với anh, không được sao?” Tần Vũ Tinh giống như cười nhạo anh, trả lời: “Thế nào? Thời điểm quan trọng đã đến mà anh không không dám làm rồi hả?”

Hạ Thiên mím môi, đột nhiên cúi đầu, cắn lên cái miếng chanh chua của Tần Vũ Tinh, rất mạnh, không chỉ đơn giản là hôn. Không bao lâu, Tần Vũ Tinh ngửi thấy một luồng máu tanh. Vốn là cô định dùng sức đẩy Hạ Thiên ra, nhưng trước mắt lại hiện ra tiếng cười kiêu ngạo của Bạch Nhược Đồng, từng câu từng chữ của cô ta, dương dương đắc ý giễu cợt cô: “Cô biết không, bác sĩ Tần rất dịu dàng.”

Dịu dàng... Ha ha.

Tần Vũ Tinh dùng sức cắn ngược trở lại. Hạ Thiên híp mắt, tay phải nắm chặt vòng eo của cô, nhắc cô lên dễ như trở bàn tay. Tần Vũ Tinh sợ hết hồn, bên má cô đỏ bừng, bỗng nhiên có chút sợ hãi. Đôi mắt sáng ngời giống như thỏ con, chớp chớp mắt nhìn Hạ Thiên.

Tim của cô nhảy loạn xạ, cộng thêm hơi thở dồn dập của Hạ Thiên, khiến cho không khí trong phòng tràn ngập một loại hương vị không rõ tên. Tần Vũ Tinh cắn răng, tay phải run run kéo lấy cổ áo của Hạ Thiên. Hạ quyết tâm, cô cup mắt xuống, không nhìn anh nữa, kéo phéc-mơ-tuya áo nỉ của anh xuống, bên trong là áo lông cừu Anh Quốc màu xám đậm.

Cô chưa bao giờ dừng gần một người đàn ông như vậy. Chóp mũi tràn ngập mùi vị của Hạ Thiên. Hình như anh đang đổ mồ hôi, mùi thơm hoàn toàn không giống mình lan tràn trong không khí. Hai tay cô có chút không vững lời, bất kể như thế nào cũng không biết bắt đầu từ đâu.

Lần đầu tiên cô cởi quần áo đàn ông.

Cảm giác rất khó khăn.

Mỗi một động tác đều khó khăn...

Hạ Thiên thấy cô giống như học sinh tiểu học, dường như rất cố gắng làm việc, nhưng kết quả lại không tốt, hoặc là có thể nói hoàn toàn không có hiệu quả. Hành động kịch liệt cỡ nào rơi vào tay của Tần Vũ Tinh đều trở thành động tác tẻ nhạt nhất.

Tần Vũ Tinh ý thức được gì đó, đỏ mặt ngẩng đầu lên nhìn Hạ Thiên. Anh đặt cô ở trên đùi, tự mình ngồi bên giường, tay phải vuốt vuốt tóc của cô, hỏi: “Em đang làm gì đó?”

Tần Vũ Tinh ngẩn người ra, tức giận nói: “Cởi quần áo của anh.”

“Áo len sáo đầu bó chặt...”

Gò mắt Tần Vũ Tinh đỏ bừng, nói: “Vậy anh cởi đi!” Cô có chút nhón nhác, lòng bàn tay trên mái tóc rất nóng. Cơ thể nóng bức của cô đều trở nên nóng bừng. Điểm chết người lúc này chính là kiểu ngồi trên đùi Hạ Thiên này

của cô. Cô rõ ràng cảm giác được vật cứng rắn dưới mông của mình.

Đó là món đồ chơi mà cô dùng chân cũng có thể nghĩ ra...

Gò má Hạ Thiên cũng có chút hơi nóng. Anh rút tay lại, cuối cùng lựa chọn như cũ, đặt trên eo của Tần Vũ Tinh. Nếu như bọn họ là cặp tình nhân đang yêu nhau, cảnh tượng này thoát nhìn rất ngọt ngào. Nhưng bọn họ không phải, thậm chí có thể nói không quá quen thân, vì thế mà cảm giác xấu hổ từ từ dâng lên.

Tần Vũ Tinh nên nhảy xuống, nhưng mà như thế thì cô không thể hoàn thành chuyện cô muốn làm.

Lý trí của Hạ Thiên nói cho anh biết, nên làm Tần Vũ Tinh bình tĩnh trở lại, nhưng bàn tay của anh lại khóa chặt lại mình, tiến vào trong mái tóc của cô, vò nhẹ, hỏi: “Em chắc chắn không?”

Đối với một số người, cởi quần áo rất đơn giản, nhưng muốn mặc vào có thể rất khó khăn. Vốn là anh có chút chần chừ, nhưng cũng không ngại xây dựng quan hệ vững chắc với Tần Vũ Tinh. Dù sao theo ý của anh, sớm muộn gì bọn họ cũng ở chung một chỗ.

Tần Vũ Tinh cắn lên lồng ngực vừa căng lại vừa nóng. Cô thật không rõ bản thân muốn cái gì, nhưng có một loại cảm xúc ghen ở cổ họng, ngoại từ chữ tốt ra, cái gì cũng không muốn nói.

Ánh mắt Hạ Thiên trầm xuống, tay phải nương theo mái tóc của cô dừng lại sau gáy, kéo cô hướng về phía mình, nghiêng đầu nhẹ nhàng, đến gần một chút, ghé môi sát lỗ tai của cô, tê tê đại đại, nói: “Như vậy, tôi liền chiều em...”

Tần Vũ Tinh cảm thấy toàn thân giống như bị điện giật, cả người bị Hạ Thiên phóng túng đặt ở dưới thân. Cô ngước cằm, nuốt nước miếng, nhìn

chăm chăm Hạ Thiên nằm trên người cô.

Lúc này, Hạ Thiên khiến cô không nhìn rõ lắm. Gương mặt đẹp trai, ánh mắt sâu thẳm. Đầu óc cô hỗn loạn, Hạ Thiên áp trên cơ thể cô, nâng người lên cởi áo len xám ra, sau đó cởi luôn áo sơ mi trắng bên trong, lộ ra nửa người trên.

Tần Vũ Tinh cảm giác đau mắt hột. Đây không phải là lần đầu tiên cô nhìn thấy nửa thân trần của đàn ông, bởi vì bệnh tật không thể lựa chọn bác sĩ, hình bán thân thấy cũng như không. Nhưng đây là thân thể đầu tiên sống động như vậy, ấn tượng như vậy, khiến người xem phải đỏ mặt.

Cô theo bản năng muốn che mắt lại, nhưng lại phát hiện hai tay bị Hạ Thiên đè cứng, vì thế không khỏi nhắm tịt mắt.

“Mở mắt ra.” Hạ Thiên ra lệnh.

Tần Vũ Tinh không được tự nhiên mở mắt ra, ánh mắt không kiềm chế được, rơi vào ngực của Hạ Thiên. Dáng người của anh thật không giống như người thường. Cô không nghĩ tới bộ mắt trắng trẻo nõn nà như thế mà lại cất giấu một bộ cơ bắp tinh xảo như vậy. Giờ phút này, trên trán của anh lấm tấm mồ hôi, vì vậy dưới gáy của anh cũng có chút mồ hôi, thoạt nhìn càng thêm mấy phần hấp dẫn không thể diễn tả.

Anh đổ mồ hôi là vì khẩn trương sao?

Nghĩ như vậy nên Tần Vũ Tinh cảm thấy dễ chịu hơn một chút... Cô không biết nên làm cái gì kế tiếp, vì thế căn bản là để Hạ Thiên dẫn đường. Tần Vũ Tinh mới vừa ngủ dậy, mặc không nhiều lắm. Hạ Thiên cởi áo ngủ màu hồng nhạt của cô ra, bên trong không có áo ngực. Ngực cô không nhỏ, ra ngoài du lịch, đương nhiên lười mang theo phụ tùng. Chỉ là chưa bao giờ lỏa lồ trước mặt người ngoài bao giờ, đặc biệt là đàn ông.

Thân thể Tần Vũ Tinh giống như run rẩy, làn da ửng hồng hết rồi.

“Chuyện này...”

“Em hồi hận rồi hả?” Hạ Thiên nói tiếp, cong môi dịu dàng hôn lên trán của cô, mũi, còn có vành tai.

Toàn thân Tần Vũ Tinh ngứa ngáy, trong lòng suy nghĩ, đây nhất định là ‘dịu dàng’ mà... Đàn ông dịu dàng. Không hiểu sao ngực cô nhói đau một cái, nói: “Ừ, có chút ngứa ngứa.”

“Quen rồi sẽ thấy không sao.” Hạ Thiên thản nhiên nói.

Thật sự có thể quen sao? Toàn thân Tần Vũ Tinh khó chịu, lồng ngực giống như có đốm lửa thiêu đốt, mỗi ngày một mãnh liệt, hoàn toàn không thể tập quen được. Hạ Thiên dựa theo gương mặt của cô, đột nhiên trượt một đường từ gáy xuống đến ngực, xẹt qua nhẹ nhàng. Tần Vũ Tinh cảm thấy mình sắp bùng nổ rồi.

“Khó chịu!” Cô cử động thân dưới một cách ngượng ngùng, lại khiến cho Hạ Thiên nhào nặn nhiệt liệt hơn. Mu bàn tay anh được bảo dưỡng rất tốt, nhưng lòng bàn tay lại có vết chai. Lúc chạm đến da thịt cô thì tạo nên cảm giác rất rõ ràng, khiến cô không thể nào không chú ý. Tay của anh lần theo thắt lưng dò dẫm xuống dưới, cởi quần cô ra, sau đó cởi bỏ luôn của mình. Cả hai người gần như trần trụi ép vào nhau.

Tần Vũ Tinh có cảm giác mình sắp điên lên rồi, nhưng không phải là sự điên cuồng của người niên thiếu. Cô đã hạ quyết tâm chủ động đáp trả lại Hạ Thiên, lại khiến cho Hạ ngấm ngấm chịu đựng sự kích thích thật lâu.

Trước mặt là người con gái như đóa hoa sắp nở, thẹn thùng trốn tránh, vừa vô tình lại vừa chủ động quấy nhiễu trái tim người, khiến cho người ta lưu luyến không về, không cách nào thích ứng. Anh xem đóa hoa như trân

bảo, nhẹ nhàng vuốt ve, nhâm nhi hôn hít, càng nhiều để đóa hoa rên rỉ thành tiếng, để rồi rốt cuộc anh không cách nào kiềm chế mà hái hoa xuống. Anh càng dùng sức, ngược lại đóa hoa kia lại càng tránh né thẹn thùng, thỉnh thoảng phản kháng, có khi thì hưởng thụ, cho đến tan rã trong tay anh, toát ra mùi hương tươi ngọt, mặc kệ bị dày vò tan nát trong lòng bàn tay. (Lời người chinh ngữ: đã lâu lắm rồi không đọc kiểu H trêu tượng như thế này... such a refresh feeling!!!)

Tần Vũ Tinh chưa bao giờ nghĩ tới loại cảm giác yêu kiểu này. Rõ ràng là đau tê tâm liệt phế, lại xen lẫn sự vui thích khó diễn tả. Thật đáng sợ... Trong giây phút đó, cô giống như quên đi tất cả, không cần biết người trước mặt là ai, người mình yêu là ai, tất cả chỉ là cảm giác! Nhưng xong việc rồi thì lại cảm thấy trống rỗng không bờ bến, cô trừng mắt nhìn chăm chăm trần nhà, ngay cả muốn nhìn người đàn ông bên cạnh cũng không có dũng khí.

Hình như Hạ Thiên có chút mệt mỏi, theo thói quen, anh muốn đi lấy thuốc ra hút, nhưng lại dừng tay.

Tần Vũ Tinh vội vàng nhắm lại, giả vờ ngủ say, ngủ, ngủ nhanh... Cô đã ngủ nguyên cả buổi chiều, không ngờ còn có thể ngủ được, nhưng nửa đêm lại tỉnh lại. Bầu trời bên ngoài đen kịt, cô quay đầu lại.

"A!" Tần Vũ Tinh kêu to, nhìn thấy Hạ Thiên trong bóng tối nhìn mình, nói: "Anh... anh làm tôi hết hồn!"

Hạ Thiên ồ một tiếng, hỏi: "Em khỏe không?"

"Tại sao anh không ngủ?"

Hai người im lặng cùng một lúc.

"Vừa rồi em nói đau, tôi đã lau phía dưới..."

“Lau phía dưới?” Tần Vũ Tinh há hốc miệng. Có khả năng đầu óc của cô thật sự là heo ngốc, sau khi xong chuyện còn có thể ngủ, chẳng phải là để người khác muốn làm gì thì làm sao?

“Tôi... tôi đi toilet.” Tần Vũ Tinh hốt hoảng đứng lên. Hạ Thiên cũng ngồi dậy, anh không mặc quần áo. Tần Vũ Tinh nhìn há hốc miệng, trong lúc quẹo không để ý, đụng vào chân giường, ôm đầu gối.

Hạ Thiên lập tức phóng tới, đưa tay ôm vòng cô đặt trước ngực.

Hai người nhìn nhau một chút, Tần Vũ Tinh định lui về phía sau thì đột nhiên bị Hạ Thiên đè lên tường, trần trụi trực, không khí mờ ám.

“Vì sao đột nhiên lại muốn lên giường với tôi? Em rõ ràng là...” Hạ Thiên im lặng, bình tĩnh nhìn cô.

Tần Vũ Tinh quay đầu, nói: “Tôi không cần anh phụ trách.”

Hạ Thiên nhú mày, nói: “Nhưng tôi cần em phụ trách!” Bỗng chốc, anh cúi đầu dùng sức khóa chặt môi cô. Nụ hôn lần này so với vừa rồi mạnh bạo hơn nhiều, sức lực quá mạnh khiến cô không chống đỡ được. Đầu óc cô trống rỗng, chỉ cảm thấy bàn tay mạnh mẽ cường thế di động giữa hai đùi, khiến người ta không thể nào phản kháng, vì thế chỉ còn có thể trầm luân một lần nữa mà không hiểu tại sao...

Sáng sớm hôm sau, một luồng ánh sáng tươi đẹp xuyên qua cửa sổ, lan tràn trên sàn gỗ sáng bóng. Tần Vũ Tinh cảm cánh tay nặng nề, quay đầu thì phát hiện Hạ Thiên lười biếng gối đầu cô, tay trái vòng lên eo cô, nghiêng đầu ngủ một đêm.

Đi đêm dễ lạc đường, sau khi trời sáng thì con người trở nên tỉnh táo khác thường. Tần Vũ Tinh cau mày nhìn người đàn ông vừa xa lạ vừa quen thuộc trước mặt, mở miệng ra, rồi lại đóng lại.

Rốt cuộc cô đang làm gì thế này?

Hình như từ khi Hạ Thiên xuất hiện, toàn bộ đều đảo lộn hết rồi.

“Đình linh đình linh.” Điện thoại di động vang lên. Cô phiền não nhìn thoáng qua, nhấn nút tắt máy. Lại là Từ Trường Sinh! Hiện giờ, cái tên khốn kiếp nhất mà cô không muốn nghe nhắc đến chính là Từ Trường Sinh.

“Đình ling.” Tin nhắn gửi đến.

【Mới vừa xuống máy bay, ở phi trường Lệ Giang.】

ĐỂ ANH GẶP EM LÚC TỐT NHẤT

Mã Hiệu Dạng
www.dtv-ebook.com

Chương 27

Tần Vũ Tinh hốt hoảng đứng lên, tiện tay nhặt lên bộ đồ, kéo cái mền chạy về hướng phòng vệ sinh. Cô tắm rửa sạch sẽ nhanh chóng xong thì quần tóc trong khăn, vừa mới ra tới cửa thì đụng vào bức tường.

Hạ Thiên đang đứng trước cửa phòng tắm đợi cô, trên mặt không chút biểu cảm nào.

Tần Vũ Tinh ngạc nhiên hỏi: “Anh tỉnh rồi?”

Hạ Thiên ừ một tiếng, nói: “Đói bụng.”

Tần Vũ Tinh nhú mày, nói: “Được, anh đi ăn sáng đi.”

“Em đi đâu?” Hạ Thiên nhú mày, khóe môi cong lên, bất chợt đưa tay ra tóm lấy khăn lông trên đầu cô kéo xuống, hỏi: “Mỗi sáng đều tắm rửa à?”

Tần Vũ Tinh thấy anh chỉ mặc chiếc áo len, bên trong để trần, không hiểu sao có chút e lệ. Cô quay đầu ra vẻ lạnh lùng nói: “Ừ, tôi có chuyện phải đi làm.”

Cô nói xong, thấy Hạ Thiên không lên tiếng, giải thích thêm: “Tôi phải ra ngoài!”

“Ừ.” Hạ Thiên cup mắt xuống, hỏi: “Đi chỗ nào?”

“Anh quản hơi nhiều đó, ông Hạ!” Tần Vũ Tinh không nhịn được nói. Cô nghĩ tới Từ Trường Sinh là cảm thấy nhục đầu.

Hạ Thiên cau mày, ánh mắt tối sầm lại: “Tần Vũ Tinh, em biết mình bây giờ giống cái gì không?”

“Cái gì?” Tần Vũ Tinh hỏi.

“Bộ dáng của em giống như ăn sạch người khác xong, chùi miệng sạch sẽ, sợ bị ràng buộc, hoàn toàn không muốn chịu trách nhiệm!”

..... Tần Vũ Tinh bị anh chẹn họng. Loại chuyện như vậy là thiệt thòi cho đàn ông sao? Hạ Thiên anh bị chịu thiệt à?

“Không được đi!” Hạ Thiên nói thẳng.

Tần Vũ Tinh há miệng, tức giận quát lên: “Anh có bị bệnh không? Anh có tư cách gì quản tôi?”

Hạ Thiên kéo phéc-mơ-tuya lên, hất cằm, nhét hai tay vào túi áo, nói: “Tôi đã lên giường với em rồi.” Anh dùng chữ ‘tôi lên giường với em’ mà không phải là ‘em lên giường với tôi’.

Tần Vũ Tinh cắn môi dưới, cho rằng Hạ Thiên quả thật không có lý lẽ. Dưới tình huống bình thường, không phải đàn ông làm xong chuyện, mặc quần áo là bỏ đi sao? Ngược lại hiện giờ, anh như oán phụ, giống như tuyên bố quyền sở hữu của mình vậy?

Vấn đề ở chỗ là cô chỉ muốn lên giường với đàn ông, vô tình Hạ Thiên xuất hiện đúng lúc. Mặc kệ anh có tốt cỡ nào, cũng không có nghĩa rằng cô sẽ vì anh mà thay đổi sinh hoạt của bản thân. Anh là tình thế bất đắc dĩ của cô, là lựa chọn lúc tình ý mê loạn.

Tần Vũ Tinh chưa kịp phản bác thì đã bị câu nói tiếp theo của Hạ Thiên chen ngang hòng, không nói nên lời.

“Cho nên em phải chịu trách nhiệm đối với tôi.”

Tần Vũ Tinh phần nộ nhìn anh chăm chăm. Rõ ràng chính là cô bị chiếm tiện nghi, mà điệu bộ của Hạ Thiên lại làm giống như hợp lý hợp tình, cô phải nghe theo lời của tôi.

“Rốt cuộc anh có phải là đàn ông không vậy!” Tần Vũ Tinh quát.

“Đàn ông thì phải bội tình bạc nghĩa à?” Hạ Thiên không cam lòng yếu thế. Nếu nói trước đây anh không thể hiện rõ ràng quyền lợi cá nhân, là vì lời nói ‘người xa lạ’ kia của Tần Vũ Tinh. Hiện tại bây giờ anh đã da thịt thân thiết với Tần Vũ Tinh rồi.

“Anh...” Tần Vũ Tinh tức đến mức gương mặt đỏ bừng, khốn khổ nói: “Quả thật không thể nói lý. Bây giờ tôi có việc gấp, tôi không muốn tranh cãi với anh, có chuyện gì thì trở về nói sau.” Cô lui lại một bước, trấn an nói. Cô lo lắng lúc này mà ép Hạ Thiên nữa, thì bất cứ giá nào anh cũng quấn lấy cô, không cho cô đi, để rồi gặp phải Từ Trường Sinh, vậy thì phiền phức vô cùng. Quả thật là một đồng bần nhão. Cô rất hối hận tối hôm qua quá kích động...

“À, chuyện gì vậy?” Hạ Thiên hỏi thẳng.

Tần Vũ Tinh cắn môi dưới, thầm nghĩ nếu để Hạ Thiên biết Từ Trường Sinh muốn tới, với tình trạng hôm nay của bọn họ, hình như không quá thích hợp. Cô suy nghĩ kỹ càng, quay đầu nói: “Chuyện công tác.”

“Tôi đi với em.”

“Không cần thiết!” Tần Vũ Tinh vội vàng nói

"Không cần!" Tần Vũ Tinh vội vàng nói, rước lấy cái lườm mắt của Hạ Thiên.

Cô nhúu mày: “Có liên quan tới mẹ tôi. Anh không thể xuất hiện.”

Hạ Thiên đắm chiêu nhìn cô một cái, xoay người mặc quần áo vào. Anh cởi áo khoác ra trước mặt cô, mặc áo lót trắng vào, khoác thêm áo len cừu màu xám. Áo len cừu bao choàng người anh, chỉ lộ ra cần cổ. Những sợi tóc đen có chút xốc xếch dính vào bên tai, khiến cho người ta cảm giác giống như con mèo vừa tỉnh ngủ, có chút lười biếng, lại có thể xòe móng vuốt bất cứ lúc nào, khiến người ta không đoán ra được ý định.

Anh vòng qua người Tần Vũ Tinh, rửa mặt, ngồi xuống bên giường, nhìn Tần Vũ Tinh, nói: “Em đi đi, tôi chờ em trở lại.”

..... Tần Vũ Tinh gào thét trong lòng, nhìn anh bất đắc dĩ nói: “Anh ở đây tính làm gì?”

Hạ Thiên nhúu mày: “Tối hôm qua tôi có hỏi qua, em có suy nghĩ rõ ràng chưa?”

“Hạ Thiên...” Thái độ Tần Vũ Tinh mềm mỏng lại, nói: “Coi như tôi van xin anh có được không, đừng làm tôi phiền thêm. Tôi thật sự có chuyện quan trọng phải xử lý.”

"Đình Linh Đình Linh."

Điện thoại di động vang lên, Hạ Thiên quay đầu sang nhìn thấy, híp mắt rồi bấm tắt điện thoại di động của cô.

Tần Vũ Tinh giật mình, tiến lên nói: “Tại sao anh dụng điện thoại của tôi?”

Sắc mặt Hạ Thiên trầm xuống: “Từ Trường Sinh.”

“Bộ tôi không biết là Từ Trường Sinh sao?” Tần Vũ Tinh nổi giận nói.

Hạ Thiên im lặng.

Thật lâu sau anh mới nói: “Tần Vũ Tinh, rốt cuộc em có biết tối hôm qua chúng ta đã làm cái gì không?”

Tần Vũ Tinh nhìn chăm chăm anh, nhún vai nói: “Chúng ta đã không còn là con nít nữa. Lên giường một lần thì sao chứ? Hạ Thiên, anh lặn lội trong làng giải trí, anh là ngôi sao lớn, anh không thiếu đàn bà, anh so do với tôi làm gì? Chúng ta là người không cùng thế giới!”

“Vậy thì sao?” Hạ Thiên lạnh lùng nhìn về phía cô, từng chữ từng chữ nói: “Em chơi tôi xong rồi hả? Kêu thì tới, đuổi thì đi!”

“Làm ơn, anh theo đuổi tôi nhiều ngày thế này, không phải chỉ là vì một mục đích thôi sao? Bây giờ anh đã có thân thể của tôi rồi... anh có muốn oán trách, chỉ trích tôi cái gì đây? Tôi thật sự suy nghĩ đã nhiều nhưng lại không thông, rốt cuộc là anh muốn cái gì?”

Hạ Thiên khinh thường, nhếch môi, nói: “Những điều tôi muốn đều được xác định ngay từ đầu. Nhận thức không rõ mới chính là em!”

Trong lòng Tần Vũ Tinh chợt lạnh, hỏi: “Rốt cuộc anh muốn thế nào?”

Hạ Thiên im lặng, không nói một lời, tay phải nắm thành quyền, dấm xuống ván giường một cách hung hăng.

Tần Vũ Tinh mím môi, nói: “Tôi không tin anh thật sự thích tôi. Tôi cũng không tự đại đến nỗi có thể khiến một soái ca anh tuấn nhìn thấy đã yêu.”

Hạ Thiên hít sâu vào một cái, trả lời: “Là thật, chỉ là em không tin. Em tin

cái gì, em tin Từ Trường Sinh vẫn còn thích em, nhưng anh ta thật thích em sao? Em tin nhân phẩm của anh ta sẽ không trật đường rày, vậy anh ta làm được sao? Đời này của em đã tin được mấy lần rồi?”

Tần Vũ Tinh ngẩng người ra, ngẩng đầu lên hét trả lại: “Tôi tin cái gì không quan trọng, chuyện này không liên quan tới anh!”

“Từ sau tối hôm qua, tất cả đều liên quan tới tôi. Tóm lại, bây giờ tôi là người đàn ông của em. Tim của tôi không đủ lớn để có thể cho phép em mập mờ cùng người khác nói chuyện yêu đương.” Hạ Thiên đánh giọng, giống như tường đồng vách sắt, dội ngược giọng nói của Tần Vũ Tinh trở về.

“Anh!” Tần Vũ Tinh cảm thấy không thể giải thích rõ ràng với anh, dứt khoát không thềm giải thích, nói: “Anh muốn nghĩ thế nào thì nghĩ thế đó, thích đợi thì đợi vài tiếng đồng hồ đi. Tôi đi trước!”

Tần Vũ Tinh tức giận hò hét xong thì mặc quần áo vào, cầm giỏ xách đi ra cửa phòng. Tâm tình của cô rất kém, tìm chiếc ghế sofa ở đại sảnh ngồi xuống, không nói lời nào. Từ Trường Sinh tới, phản ứng đầu tiên của cô là không thể để cho anh ta gặp Hạ Thiên. Nhưng bây giờ, cô lại càng không muốn đi gặp Từ Trường Sinh. Tại sao anh ta tới thì cô nhất định phải đi gặp chứ?

Nhất là tối hôm qua, Bạch Nhược Đồng thật khiến cô ghê tởm lắm rồi.

Cô xách theo túi, chạy đến ngã tư đường, tìm một tiệm bán điểm tâm ngồi xuống, uống chén cháo.

Gặp, hay là không gặp... cũng không phải là một đề tài lựa chọn.

“Tần... Vũ Tình?” Giọng nói do dự của phụ nữ vang bên tai. Tần Vũ Tinh ngẩng đầu lên, không khỏi ngây người.

“Tần Vũ Tinh!” Giọng nói vui vẻ của đàn ông truyền đến. Cô có chút kinh ngạc nhìn qua, suy nghĩ một lúc, giơ tay chỉ anh, hỏi: “Lạc An?”

“Thật là em.” Lạc An vui vẻ cười nói. Bên cạnh anh là một người phụ nữ thoát nhìn rất trầm tĩnh, gương mặt trái xoan, mắt phượng dài nhỏ sáng ngời, đồng tử màu đen như mực rất sâu, phối hợp với mái tóc uốn xoắn phồng to.

Tần Vũ Tinh ngượng ngùng nở nụ cười chào cô, giọng nói có chút đè nén: “Ô Tiểu Mộc phải không? Hai người... ở chung với nhau. Đã nhiều năm không gặp, cậu có khỏe không?”

Cô gái thanh thoát được cô gọi là Ô Tiểu Mộc lạnh nhạt gật đầu, gương mặt không chút biểu cảm.

Nói tới Ô Tiểu Mộc và Lạc An, đây là một câu chuyện xưa rất dài. Thời trung học, quan hệ giữa Tần Vũ Tinh và Ô Tiểu Mộc rất tệ, thậm chí bởi vì một chuyện ầm ỉ mà cả đời không qua lại với nhau. Quan hệ của bọn họ là bạn học, chưa bao giờ là bạn bè...

“Tụi anh vừa mới thu mua một công ty dược y. Ngẫu nhiên Tiểu Mộc là nòng cốt của công ty này.” Lạc An dẫn đầu giải thích. Anh là Phú Nhị Đại, thời học cấp ba rất xuất chúng. Anh và Ô Tiểu Mộc luôn cãi nhau, sau này đoạn tuyệt. Không nghĩ tới nhiều năm về sau còn có thể gặp lại, vì vậy Tần Vũ Tinh có vài phần tò mò. Đối với Ô Tiểu Mộc, tình cảm của cô rất khó hiểu. Bởi vì cô ngu ngốc, khiến Ô Tiểu Mộc phải thôi học.

Đời này của Tần Vũ Tinh, cô tự nhận tiếc nuối lớn nhất của mình chính là sự ngu ngốc thời kỳ trung học.

“Tiểu Mộc, hai người...” Nhìn thấy ánh mắt không có cảm tình của Ô Tiểu Mộc, Tần Vũ Tinh không thể nói tiếp.

Lạc An vỗ vỗ bả vai Ô Tiểu Mộc, nói: “Có mấy lời sớm muộn gì cũng

phải nói rõ ràng. Có thể chung đụng với Tần Vũ Tinh là rất tốt.”

Tô Tiểu Mộc do dự một chút, nói: “Đã lâu không gặp.”

Tần Vũ Tinh thở phào nhẹ nhõm. Những năm gần đây cô rất muốn gặp lại Tô Tiểu Mộc, có mấy lời quả thật cần nói rõ ràng.

“Cậu có rảnh không?” Tô Tiểu Mộc mở miệng nói trước.

Tần Vũ Tinh sửng sốt, nhìn thoáng qua di động, trả lời: “Có. Tìm chỗ ngồi đi.”

Tô Tiểu Mộc liếc mắt nhìn Lạc An, gật đầu nói ừ.

Bọn họ tìm một quán cà phê yên tĩnh, ngồi xuống.

“Latte Hương Thảo.” Tần Vũ Tinh gọi người hầu bàn, hỏi: “Hai người uống chút gì không?”

“Hai ly cà phê kiểu Mỹ.” Lạc An thay Tô Tiểu Mộc chọn.

Tần Vũ Tinh nhú mày, thận trọng nhìn bọn họ. Lúc đó cô có cảm giác Lạc An thích Tô Tiểu Mộc, chẳng qua Tô Tiểu Mộc một lòng học hành, hay có thể nói mục tiêu của cô và Tô Tiểu Mộc giống nhau, đều là không ngừng theo đuổi một người bạn nam.

Tên của anh ấy là Mục Vũ Sâm.

ĐỂ ANH GẶP EM LÚC TỐT NHẤT

Mã Hiểu Dạng
www.dtv-ebook.com

Chương 28

Trong lòng Tần Vũ Tinh luôn có một bí mật. Trừ cô ra, điều bí mật này chỉ có mẹ cô biết rõ ràng. Có đôi khi, mẹ Tần nhìn cô một cách bất đắc dĩ, nói rằng nếu cô không bị cú sốc kia, có lẽ cô sẽ không thay đổi trở thành bộ dáng như bây giờ. Cô từ vô cùng tự mãn, biến thành vô cùng dè dặt cẩn thận. Giống như con thỏ đã từng bị hoảng sợ, chỉ cần có chút gió thổi lay động bụi cỏ, thì lập tức lui về phía sau không ngừng, lập tức biến mất không thấy tăm hơi.

Chúng ta thường tự hỏi bản thân, tại sao càng lớn lại càng trở nên dối trá?

Bởi vì sợ hãi, hiểu được quan hệ giữa lợi và hại, trở nên có chỗ đáng sợ.

Bộ dạng lúc không sợ hãi là gì? Bạn dám cầm dao, cửa một nhát lên cổ tay? Hay là nhớ rõ lần đầu tiên tự mình làm tổn thương là lúc nào không? Cho dù đã xảy ra chuyện gì, nhất định không phải là sau hai mươi tuổi. Chỉ có thiếu niên non nớt mới có can đảm tự tử vì tình, mới có thể cho rằng, chết thật dễ dàng. Cho nên chuyện xem thường sinh mạng thường xảy ra với những cô bé mười lăm, mười sáu tuổi, sẽ vì lý do nho nhỏ nào đó khiến người ta không hiểu được, thậm chí giết người phóng hỏa cũng không thấy tiếc, cũng cho rằng đây là theo đuổi giấc mộng.

Tần Vũ Tinh đã từng là đứa con khiến trời cũng phải kêu ngạo, tự tin ngạo mạn, con trai khắp thiên hạ hận không thể lọt vào mắt xanh của cô, ngoại trừ Mục Vũ Sâm.

Mục Vũ Sâm là thanh mai trúc mã của Tần Vũ Tinh. Hai người đã chơi với nhau từ thuở sơ sinh. Bởi vì mẹ Tần và mẹ Mục là bạn thân, thỉnh thoảng còn trêu đùa với nhau, thậm chí còn nói kết cô dâu nhỏ. Người lớn nói đùa lại lọt vào tai của bọn nhỏ, nhất là cô bé nghe xong sẽ suy nghĩ nhiều. Mục Vũ Sâm thật ưu tú, còn nhỏ mà rất chính chắn, thường xuyên đại biểu trường học tham gia các loại thi đấu, được Nhất Trung công nhận là nhân vật ‘hot boy’. Kỳ lạ thay, Mục Vũ Sâm hoàn mỹ như vậy, ở thời điểm huy hoàng nhất, gặp Tô Tiểu Mộc, đã xảy ra thay đổi.

Có lẽ mỗi con người, đến thời điểm nào đó trong cuộc sống sẽ có thời kỳ phản nghịch, cho nên Tần Vũ Tinh rất ghét Tô Tiểu Mộc. Tô Tiểu Mộc mồ côi cha, cuộc sống khó khăn, lại xuất thân từ trường trung học Cửu Trung lưu manh, thi vào được Nhất Trung theo kiểu tự túc. Với tính cách bài ngoại của học sinh trung học Nhất Trung, cô khó tránh được sự bài xích của họ. Nhưng Tần Vũ Tinh không để ý người nào bài xích cô ấy, duy chỉ có Mục Vũ Sâm vẫn luôn giúp đỡ cô. Tâm tư thiếu nữ thiếu suy nghĩ, có rất nhiều lần Tần Vũ Tinh tìm Tô Tiểu Mộc làm phiền. Chỉ là Tô Tiểu Mộc cũng không phải là người dễ bị ăn hiếp, thậm chí trong một lần ngẫu nhiên, bởi vì thái độ cao ngạo của Tần Vũ Tinh, cô (TTM) đã ra tay tặng cho cô nàng (TVT) một cái tát.

Cũng bởi vì cái tát này mà Tần Vũ Tinh đã làm ra một chuyện hối hận đến cả đời.

Quán cà phê rất ít người, vì thế càng ngày càng trở nên hết sức yên tĩnh. Bên cạnh Tần Vũ Tinh là cửa sổ kính trong suốt dài tới mặt đất. Tần Vũ Tinh liếc ra ngoài cửa sổ rồi quay đầu lại.

Sau khi do dự một hồi, cô mở miệng trước: “Chuyện này, hai người đến đây làm gì vậy?”

Tô Tiểu Mộc vẫn giữ im lặng, Lạc An lên tiếng trả lời: “Công ty của Tiểu

Mộc mà một nhà sản xuất thiết bị y tế của Mỹ. Tính đến đại đa số bệnh viện quốc nội đều dùng đồ một lần, không thể nào mua thiết bị y tế cao cấp, bọn họ đặc biệt thành lập bộ môn kinh doanh cho vay. Thời gian trước có căn cứ vào nghiệp vụ tốt, đã lựa ra đối tác có thực lực, khiến bệnh viện từ từ trả lại khoản tiền thiết bị này.”

Tần Vũ Tinh gật đầu nói: “Tương đương với việc nhà sản xuất chịu một phần phí tổn tiền mặt lưu động của bệnh viện phải không?”

“Yes!” Lạc An cười nói: “Phía Nam có một bệnh viện, viện trưởng và viện phó đấu tranh nội bộ, cho nên có liên quan tới tụi anh.”

Tần Vũ Tinh không hiểu cười một tiếng, nói: “Lạc An anh là ông chủ lớn, đương nhiên là phải đi theo công tác, đúng không?” Nếu nói không phải là vì Tô Tiểu Mộc thì ai mà tin.

Lạc An cười nhẹ, nhìn gương mặt thản nhiên của Tô Tiểu Mộc, túy ý nói: “Cách mạng chưa thành công, cần phải cố gắng. Đúng rồi, nghe nói em đã đính hôn, năm tới tổ chức gì không? Nhớ cho anh biết, để anh gọi em bao lì xì.”

Tần Vũ Tinh không biết nói sao, theo bản năng thu lại ngón áp út trống không, nói: “Có chút chuyện xảy ra ngoài ý muốn, có thể không tổ chức hôn lễ. Gần đây, kết hôn cũng có thể ly hôn, huống chi chỉ là đính hôn.”

Lạc An ngẩn người ra, không nhiều lời nữa.

“Tại sao hai người đi bệnh viện mà lại chạy tới Lệ Giang?”

Gương mặt Lạc An nóng lên, trả lời: “Nội bộ y viện đấu tranh dữ dội, bệnh viện thả lỏng tụi anh. Anh kéo Tiểu Mộc tới Vân Nam giải sầu.”

Tô Tiểu Mộc cau mày, nhưng không lên tiếng. Lãnh đạo nói chuyện, cứ

như thế ngồi nghe, cô cũng lười tán dóc với Lạc An.

Tần Vũ Tinh nhú mày một cái, nói: “Nếu như người của bệnh viện đã mở lời, có lẽ em có thể giúp anh liên lạc.”

Lạc An cong khóe môi: “Không thành vấn đề.” Anh sáng khoái trả lời, đối với Tần Vũ Tinh không chút khách sáo.

Tần Vũ Tinh thở phào nhẹ nhõm: “Tiểu Mộc, hôm nay gặp lại cậu quá thật không tồi, rất tốt.”

Tô Tiêu Mộc ngạc nhiên, nhàn nhạt nói: “Không có chuyện gì.”

Tần Vũ Tinh chấp hai tai, lấy hết can đảm, nói: “Mình thật xin lỗi chuyện xảy ra ở trung học. Lúc đó mình tùy hứng kích động, thật xin lỗi.”

Tô Tiêu Mộc cúi đầu, không lên tiếng trả lời.

“Cậu nhất định cảm thấy ba chữ ‘thật xin lỗi’ nói rất dễ, rốt cuộc cũng không thể thay đổi chuyện ban đầu. Nhưng mình thề, ban đầu đúng là bởi vì ghen ghét cậu, cho nên muốn tìm người dạy dỗ cậu. Sau đó sự tình phát triển bất ngờ... Nhưng mình chỉ là tìm người giáo huấn cậu thôi, không có làm tiếp những chuyện khác.”

Tô Tiêu Mộc cup mắt xuống, cô biết rõ Tần Vũ Tinh muốn biểu đạt điều gì. Bởi vì Tần Vũ Tinh tìm tên côn đồ giáo huấn cô, không nghĩ tới người kia nhận làm bạn thân của cô. Chẳng những dạy dỗ sai người, còn gây ra vụ tai tiếng hãm hiếp, khiến cho đàn anh trung học của cô bị ngồi tù. Chẳng biết tại sao chuyện này lại đổ xuống đầu cô, có thư nặc danh của phụ huynh học sinh, yêu cầu trường học khai trừ cô... Sau đó cô bị lỡ kỳ thi tuyển sinh đại học năm đó, mẹ cô đi làm công trường bị tử vong, tất cả giống như là một giấc mộng. Cô không rõ mình trải qua đoạn đường tối tăm này như thế nào, hay là cô chưa từng qua khỏi. Nhưng tất cả ngọn nguồn, chính là vì sự trả thù tự cao

tự đại lúc ban đầu của Tần Vũ Tinh.

****Lời người chinh ngữ:** Ah, không lẽ “đàn anh trung học” của Tô Tiểu Mộc là anh Thiên? Mình có cảm giác Mã Hiểu Dạng tô vẽ một trong những nữ phụ phản diện điển hình trong ngôn tình thành nữ chí@

Chuyện này rất giống chuyện nghe được mấy ngày trước. Có một đứa bé ở lầu 10 đẩy hồ cá thủy tính xuống, đụng trúng công nhân kỹ thuật đang sửa máy điều hòa ở lầu 5. Công nhân kỹ thuật té xuống đất. Vì tránh đụng phải anh ta, chiếc xe tải bẻ tay lái đột ngột, lật nghiêng đè xẹp hai chiếc xe giường nằm. Cùng lúc xe giường nằm có người, vì vậy gây ra án mạng. Bạn sẽ không bao giờ biết rõ vì nhất thời xúc động làm việc không suy nghĩ mà bản thân sẽ gây ra hậu quả xấu như thế nào!

Đây là một trận tai họa bất ngờ.

Đáng tiếc năm đó bọn họ đều là thiếu niên... tranh giành khí thế, cả đời áy náy.

“Thật xin lỗi...” Tuy rằng bây giờ xem ra rất vô ích, nhưng Tần Vũ Tinh vẫn hi vọng có thể nhận được một đáp án.

Tô Tiểu Mộc thở ra nhẹ nhàng, nói: “Không có gì.”

..... Như trút bỏ được gánh nặng, hốc mắt Tần Vũ Tinh ửng đỏ, nói: “Cám ơn cậu, Tô Tiểu Mộc.”

Tô Tiểu Mộc không lên tiếng, bưng ly cà phê lên, uống cạn một hơi. Có lúc so với gây tổn thương ột người, tha thứ cho họ lại cần nhiều can đảm hơn. Cô thản nhiên quay đầu, nói: “Đã không còn quan trọng nữa rồi. Nếu như là cậu tới xin lỗi mình tám năm trước, mình có thể nhặt đại một hòn đá mà đập vỡ đầu cậu. Nhưng đã tám năm rồi, sự tình rành rành trước mắt năm đó nay chỉ là hồi ức. Có lẽ hôm nay cậu nói chuyện với mình, ngày mai coi như là

chuyện của ngày hôm qua, một năm sau lại xem như là quá khứ. Chúng ta không phải bạn bè, cho nên mình có thể nói với cậu, không có gì.”

Tần Vũ Tinh lau khóe mắt, không nhiều lời nữa. Bọn họ không phải bạn bè, ngược lại nước chảy bèo trôi. Bên trong bí kịch năm đó, còn có ẩn giấu những người khác, có thể là bạn của Tô Tiểu Mộc. Cô ráng cười một lần nữa, đôi mắt đỏ đỏ nói: “Tóm lại, vẫn là muốn cảm ơn cậu.” Cô nói xong nín khóc rồi cười, cố gắng hóa giải bầu không khí ngột ngạt.

Ánh mắt của cô nhìn ra ngoài cửa sổ, đột nhiên phát hiện một bóng dáng quen thuộc. Cô sợ hết hồn, lúng túng nói: “Mình phải ra ngoài trước đã!”

Cô chạy ra cửa, nhìn chằm chằm Hạ Thiên đứng bên lề đường, hỏi: “Làm sao anh biết tôi ở đây?”

Hạ Thiên thản nhiên liếc mắt nhìn cô, rồi lại nhìn hai người bên trong quán cà phê, hỏi ngược lại: “Người đàn ông là ai?”

“Anh quản nhiều quá đi!” Tần Vũ Tinh bất mãn nói.

Hạ Thiên cúi người, dán miệng vào sát lỗ tai cô, tư thế hai người mập mờ, ánh mắt của anh nhìn về phía Lạc An, miệng mấp máy nói: “Em không biết điện thoại Apple có một công năng gọi là định vị hay sao?”

Tần Vũ Tinh sửng sốt: “Đó cũng chỉ để tôi tự định vị thôi!”

Hạ Thiên cười, nói: “Tối hôm qua tôi đã kết nối điện thoại của em với icloud của tôi rồi...”

!!! Tần Vũ Tinh muốn dùng ánh mắt chém chết anh...

“Hạ Thiên!” Tần Vũ Tinh hít vào một hơi thật sâu: “Tôi thật không ngờ anh là thứ người như thế!”

Ánh mắt Hạ Thiên tối lại, nét mặt biểu lộ chút tự giễu: “Tôi đã nói sớm với em, tôi không phải là người tốt gì. Huống chi tối hôm qua em làm tôi... Người nào quy định đàn ông có thể bị ‘chơi xong rồi bỏ’?”

“Đủ rồi!” Tần Vũ Tinh cả giận nói. Làm sao cô lại trở thành người ‘chơi xong rồi bỏ’. Lúc trước tự nhiên sao lại cảm thấy Hạ Thiên hiền lành dễ bắt nạt! Một cô nhi, tội phạm, có thể chạy tới lẫn lộn trong một quán bar ở Thâm Quyển, rồi ký hợp đồng trở thành nghệ sĩ, lại có thể lột xác trở thành nam thần tam hảo* (mình nghĩ tam hảo này chắc là giàu có, đẹp trai, nổi tiếng). Làm sao có thể một đường thẳng tiến mà không dùng chút thủ đoạn chứ? Cô trúng phải khí gió gì mới có thể xem anh như là sự an ủi! Nhìn lại bây giờ, khốn kiếp anh ta còn khó chơi hơn so với phóng viên nhà báo.

“À, tôi may mắn tìm được em. Vừa rồi Tiểu Vương đến khách sạn.”

Tim Tần Vũ Tinh co bóp một cái, hỏi: “Anh chưa đi?”

Hạ Thiên hất cằm lên, đúng lý hợp tình nói: “Không phải em đã nói tôi thích chờ em thì chờ sao?”

..... Tần Vũ Tinh nghẹn lời: “Tiểu Vương có phải hiểu lầm cái gì không hả?”

Hạ Thiên quay đầu thản nhiên nói: “Chuyện này tôi không biết. Bất quá cô ta nói vị hôn phu Từ Trường Sinh của em gọi điện thoại tới chủ nhiệm Từ. Hiện giờ bệnh viện phái người tới đón cô ta đi Cổ Trấn.”

.... Tần Vũ Tinh cắn môi, hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Ha ha.” Hạ Thiên bật cười, híp mắt nói: “Em nên sớm nói với tôi là em muốn đi săn bay tìm Từ Trường Sinh. Tần Vũ Tinh, rốt cuộc là em hèn hạ hay tôi hèn hạ?”

Gương mặt Tần Vũ Tinh đỏ bừng, khổ sở nói: “Anh cảm thấy vạch trần sự khó xử của người khác thú vị lắm sao?”

Hạ Thiên nhìn cô chăm chăm, thái độ dịu đi một chút: “Dù sao tôi cũng đã nói với Tiểu Vương rồi.”

“Nói cái gì?” Tần Vũ Tinh nhú mày.

“Quan hệ của chúng ta.”

“Chúng ta có quan hệ từ khi nào hả?” Tần Vũ Tinh chất vấn anh.

Hạ Thiên cắn môi, trả lời: “Chính là kể chuyện của tôi và em tối hôm qua cho cô ta nghe...”

Tần Vũ Tinh ngẩn người ra, rít giọng nói: “Hạ Thiên, cái miệng của anh lớn cỡ nào! Loại chuyện này mà cũng đi nói với Tiểu Vương! Ý anh muốn bị Từ Trường Sinh ghét bỏ hay là tôi chán ghét tôi đây hả?”

“Dù sao tôi đã nói rồi. Huống chi Tiểu Vương cũng không phải là cô ngốc, cô ta không có mắt nhìn à!” Hạ Thiên cãi lại.

“Cho nên?” Tần Vũ Tinh tức giận nhìn về phía anh.

“Tôi cũng đã nói với cô ta là em không muốn gặp mặt Từ Trường Sinh, muốn cùng tôi đi chụp quảng cáo phiên bản cổ trang trong thôn, để cho cô ta ngăn cản Từ Trường Sinh lại, hay là phái người đưa đối phương trở về. Nếu không Từ Trường Sinh sẽ biết được giáo sư Tần của cô ta có gian tình.”

“Sao lại là gian tình rồi!” Quả thật Tần Vũ Tinh khóc không ra nước mắt. Cô có thể tưởng tượng Tiểu Vương khờ khạo làm thế nào giúp cô che giấu phần gian tình này.

ĐỂ ANH GẶP EM LÚC TỐT NHẤT

Mã Hiệu Dạng
www.dtv-ebook.com

Chương 29

Hạ Thiên khó chịu hất cằm lên, nhét hai tay vào túi, dựa tường, nhàn nhạt nói: “Tóm lại bây giờ em có hai lựa chọn, một là đi với tôi, hai là đi gặp Từ Trường Sinh.”

“Nếu tôi lựa chọn cái sau thì sao?” Tần Vũ Tinh nhíu mày nhìn anh.

Sắc mặt Hạ Thiên tối sầm lại, nghiêng răng từng chữ từng chữ nói rõ ràng: “Vậy được! Tôi đi với em!”

“Anh có bị bệnh không?!” Tần Vũ Tinh hét anh.

“Đúng vậy! Như vậy thì sao chứ?” Hạ Thiên nhíu mày, ánh mắt quẩn chặt gương mặt cô, thanh giọng nói: “Em cho rằng mình là xử nữ thì tôi không thiệt thòi. Không lẽ em cho rằng tôi đã từng lên giường với đàn bà khác sao?” Anh cười lạnh một tiếng, nói: “Em cho rằng xử nữ là Hạ Thiên tôi muốn à, Tần Vũ Tinh!”

Tần Vũ Tinh khựng người lại, bấu môi nghĩ thầm: ‘Đúng vậy. Anh không có đàn bà, nhưng có đàn ông mà.’

Lo lắng vẫn còn có người chờ trong quán cà phê, rốt cuộc cô cũng không nói ra những lời này.

Cô không muốn gây gổ với Hạ Thiên trên đường, lỡ bị ký giả thấy được,

vẽ chuyện lung tung đăng lên trang đầu, không phải là hại cả nhà bọn họ tới bởi hay sao...

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ, đứng trên đường phố nhìn nhau. Cuối cùng Hạ Thiên không muốn Tần Vũ Tinh chán ghét anh, chủ động mở miệng nói: “Bạn của em đang nhìn em kìa.”

Tần Vũ Tinh ừ một tiếng, trong lòng uất ức, vành mắt không khỏi ửng hồng. Thật sự Hạ Thiên đang khi dễ người... Khi gió khi không cô lại đụng phải một người mặt người dạ thú, ngoài mặt thật tốt, trong xương thì đã thối rữa.

Hạ Thiên ngăn người ra, vươn tay xoa đầu cô, nói: “Tôi không muốn tranh cãi với em, nhưng Từ Trường Sinh cận bực như vậy mà em vẫn muốn đặt cả cuộc đời của mình trên người anh ta, đáng giá lắm sao?”

Tần Vũ Tinh gạt tay anh xuống, lạnh lùng nói: “Có đáng giá hay không, không phải là anh quyết định. Cho cho rằng anh không phải cận bực trong mắt người khác hay sao? Ai mà không xem người trong làng giải trí là cận bực? Chuyện của chúng tôi không liên quan tới anh.”

Lồng ngực Hạ Thiên đau nhói, hít một hơi vào thật sâu, anh vẫn nói không lại Tần Vũ Tinh.

Anh rũ mắt, nói: “Vậy bây giờ em thật muốn đi gặp Từ Trường Sinh à? Nếu quả thật muốn gặp anh ta, không phải nên tới thẳng phi trường sao? đi đến nơi quy định Từ đầu tới cuối, em không để ý anh ta nhiều như trong tưởng tượng của em. Tần Vũ Tinh, em rất có thể là đang tự lừa dối mình dối người rồi...”

Tần Vũ Tinh nghiêng đầu sang chỗ khác: “Tôi ghét anh nhất chính là vì anh luôn phân tích nội tâm của tôi.”

“Được rồi, lỗi của tôi!” Hạ Thiên sáng khoái thừa nhận: “Hình quảng cáo là do một người bạn chụp. Hiện giờ nữ chính đã bỏ đi rồi, em và tôi vào núi chụp phần cổ trang không phải là tốt lắm sao? Còn có thể né tránh Từ Trường Sinh.”

Trong lòng Tần Vũ Tinh có chút lung lay, nhưng vừa rồi cô còn cãi lộn ầm ĩ với Hạ Thiên! Nhanh như vậy đã công nhận đối phương là đúng, chẳng phải là mất mặt lắm sao! Có đôi khi con người rất cố chấp, đã biết rõ rành rành đó là đường đúng để đi, nhưng bởi vì nuốt không trôi mà thà chọn đường sai để đi.

Hạ Thiên thấy cô không còn xù lông nữa, vội vàng dịu dàng nói: “Vừa rồi tôi tức giận là vì rõ ràng tối hôm qua là em ép buộc tôi, nhưng bây giờ lại trở mặt. Em không thử đứng ở góc độ của tôi mà suy nghĩ, nếu em chân thành trao tất cả những gì tốt đẹp nhất cho đối phương, chỉ trong một buổi tối, đối phương phát tiết xong, xơi em sạch sẽ, sau đó quay đít tìm người yêu cũ, em nhìn được à?”

Tần Vũ Tinh nhớ lại chuyện bần nhào tối hôm qua, không khỏi ngẩn người, mặt thoáng ửng hồng.

Hạ Thiên si mê, nhéo má cô, nói: “Đi giải quyết chuyện bạn bè của em trước đi. Nếu không lại càng mất mặt hơn.”

Tần Vũ Tinh lập tức nhớ tới Lạc An và Tô Tiểu Mộc, quay đầu chạy nhanh vào quán cà phê. Hạ Thiên theo sát phía sau.

Tần Vũ Tinh quay đầu liếc nhìn anh, cắn răng không nói cái gì.

Lạc An thấy người đàn ông tuần tú đi tới, chủ động đứng lên nói chuyện: “Vũ Tinh, vị này là?”

“Bạn... Hạ Thiên.”

Hình như Lạc An chợt nhớ ra điều gì, nói: “Tôi nhớ rồi! Có phải anh là Hạ Thiên, từng đoạt giải ảnh đế mùa hè không? Khó trách nhìn có vẻ quen mặt.”

Hạ Thiên cười nói tự nhiên: “Chỉ là năm chụp quay một bộ phim, cùng lúc chụp hình truyền bá mà thôi.”

Kinh nghiệm cuộc sống của Hạ Thiên là tên côn đồ phản nghịch, từ hai bàn tay trắng đến ‘sao quanh trắng sáng’* (*ý nói anh Thiên trở thành thần tượng, được mọi người vây chung quanh), nhắc tới không cũng tràn đầy năng lượng. Hơn nữa, anh giỏi về kinh doanh, sau lưng còn có Thẩm Huy làm hậu thuẫn, lại không có xì căng đan và sở thích bất lương, thật dễ lấy được lòng những cô thiếu nữ trẻ tuổi. Dĩ nhiên, điều quan trọng là tướng mạo anh sáng sủa, thích hợp diễn những vai chính diện hết lòng. Lúc đầu, anh nhận những vai gian nan khổ tình. Kỳ lạ là khán giả nữ rất thích những vai diễn khổ tình này, vì thế anh bắt đầu nổi tiếng. Từ khổ tình biến thành tổng giám đốc bá đạo phúc hắc, con đường minh tinh thuận lợi sông sẽ.

“Tới ngồi chung đi. Tôi tên là Lạc An, mẹ tôi là Thường Hồng, cũng xem như là trong cùng một vòng lân cận.” Lạc An vươn tay ra, nửa thân thiện nửa khách sáo bắt tay anh.

Hạ Thiên ngạc nhiên. Nữ sĩ Thường Hồng là tiền bối, rất nổi tiếng, sau này trước sau trải qua ba cuộc hôn nhân, từ nhà đại tư bản đến tổng giám đốc công ty truyền thông, không có người nào là không phải nhân vật nổi tiếng ở Kinh Thành. Ngày nay, Thường Hồng cũng có công ty truyền thông riêng của mình, còn nghe nói bà đã sanh được một đứa con trai với người chồng đầu tiên, ông chủ Hành. Thì ra người đó chính là vị trước mặt đây.

“Xin chào, ông Lạc.”

“Chào. Vị này là Tô Tiểu Mộc.” Lạc An giới thiệu.

Rõ ràng Hạ Thiên giật mình một chút, không hiểu sao cúi đầu, chìa tay ra nói: “Chào cô.”

Tô Tiểu Mộc do dự, nhìn chòng chọc anh một hồi, cảm thấy cặp mắt đen như mực của Hạ Thiên có chút quen thuộc, nhưng lại nghĩ không ra đã gặp ở đâu.

Tần Vũ Tinh phát hiện không ai nhìn mình, im lặng nhìn Lạc An và Hạ Thiên nói chuyện rất hợp ý. Cô xấu hổ uống cà phê, đợi Tô Tiểu Mộc ngẩng đầu lên, nở nụ cười vô cùng thân thiện. Từ đầu tới cuối, Tô Tiểu Mộc đối với cô lạnh nhạt, không thể nói là ghét, chính là tràn ngập xa cách. Trong lòng Tần Vũ Tinh có thể lý giải, đối phương không chửi ầm lên là kết quả tốt lắm rồi.

Nhớ tới năm đó, cô cũng cảm thấy có chút quá đáng.

Cho nên cô vẫn luôn cảnh cáo bản thân mình, không được kích động, hành động theo cảm tình, quyết tâm không thể để mẹ đau lòng nữa.

“Reng reng reng.”

Điện thoại di động vang lên, là Từ Trường Sinh. Theo bản năng, Tần Vũ Tinh giương mắt nhìn Hạ Thiên. Quả nhiên anh cũng đang nhìn chăm chăm qua đây, nói: “Nhận đi.”

Tần Vũ Tinh ngẩn ra, thầm nghĩ, cô cần anh dạy bảo à!!!! Cô có chút giận dữ, nhận điện thoại, nói: “Alô?”

“Tiểu Vương nói em lên núi quay phim? Sao lại thành thế này?”

Tần Vũ Tinh sửng sốt, tức giận nhìn lướt qua Hạ Thiên, đứng lên muốn đi ra ngoài nghe điện thoại. Hạ Thiên đưa tay kéo cô lại, hướng về phía Lạc An nói một cách khách sáo: “Tôi đi nghe điện thoại với cô ấy.”

.....

Lạc An mập mờ nhìn Tần Vũ Tinh, nói: “Bộ dạng này, khó trách Tần Vũ Tinh nói không có hôn lễ...”

Ánh mắt Hạ Thiên sáng lên, không hiểu sao tâm tình thật tốt, khóe môi cong lên, chủ động nói: “Nếu như công ty của Lạc tổng có cần, có thể tự nhiên liên lạc tôi.” Anh đưa danh thiếp ra: “Phía trên có số di động, có thể liên lạc trực tiếp với tôi.”

Lạc An nhận thoải mái. Mới vừa rồi hai người nhắc tới chuyện hợp tác, Hạ Thiên còn ra sức từ chối, tỏ vẻ sau khi hết hợp đồng với ông chủ, có thể rút ra khỏi làng giải trí một cách triệt để. Bây giờ mới nghe anh nói Tần Vũ Tinh không làm đám cưới thì liền chủ động lấy lòng, thật là người thông minh.

Mặt mày Tần Vũ Tinh nóng lên, hất tay anh ra, chạy ra góc nghe điện thoại.

Hạ Thiên theo gót đi qua. Anh mới thuyết phục Tần Vũ Tinh, dù sao cũng không thể để chân trước vừa mới giải quyết chưa được mấy phút, chân sau đã bị Từ Trường Sinh gạt đi.

“Vũ Tinh? Em có nghe anh nói không hả?”

Tần Vũ Tinh nhìn lướt qua Hạ Thiên, trả lời: “Dạ, em nghe được.”

“Thế nào, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra với em, em đang ở đâu?”

Tần Vũ Tinh cắn môi, nói: “Em... Em không trở lại Lệ Giang.”

“Bây giờ đang ở đâu?”

Tần Vũ Tinh sợ run, nói dối: “Ở chung với tổ diễn kịch.”

“Tại sao lại đi chung với tổ diễn kịch?” Từ Trường Sinh không hiểu vì sao.

Tần Vũ Tinh không thể làm gì khác hơn là tiếp tục nói dối: “Ở cổ trấn Lệ Giang gặp được tổ diễn kịch, bởi vì diễn viên nữ bị thương, coi như là tuyển chọn phòng bị. Tâm tình em không được vui, đi đăng ký cho vui. Kết quả thành ra như bây giờ!”

... Từ Trường Sinh im lặng một lát rồi nói: “Em là vì Bạch Nhược Đồng mới tạo quan hệ với tổ diễn kịch hay sao?”

“Anh suy nghĩ quá nhiều rồi.” Tần Vũ Tinh nhàn nhạt giải thích. Tất cả chỉ là lời nói dối, được chứ!

“Anh đã nói rồi, anh và Bạch Nhược Đồng đã chấm dứt quan hệ. Dạ vũ ngày hôm đó em cũng có mặt, là cô ta chủ động trêu chọc anh, bởi vì bất mãn anh đưa ra đề nghị chia tay. Nếu cô ta có tình em, nói cái gì em cũng đừng nên tin. Cô ta không cam lòng anh chấm dứt mối quan hệ này thôi. Em hiểu không? Em đừng bị người khác lợi dụng!” Từ Trường Sinh nhẫn nại giải thích.

Tần Vũ Tinh ôm ngực, lời nói sâu xa: “Trường Sinh, chúng ta cần in một khoảng thời gian để bình tĩnh trở lại đi.”

Bên kia điện thoại im lặng một lát rồi lên tiếng: “Anh không muốn thời gian để bình tĩnh trở lại. Hiện tại sự lựa chọn của anh rất rõ ràng.”

Tim của Tần Vũ Tinh đau nhói: “Cho nên em phải chấp nhận hay sao?”

“Em muốn bình tĩnh bao lâu nữa?” Từ Trường Sinh đột nhiên hỏi.

Tần Vũ Tinh nhắm mắt lại, thật lâu sau mới nói: “Trước Tết âm lịch em sẽ

về Bắc Kinh.”

Trong lòng Hạ Thiên căng thẳng, cẩn thận lắng nghe.

“Được. Anh sẽ chuẩn bị năm mới thật tốt. Chờ em trở về sẽ cùng nhau đi thăm người thân.” Giọng nói của Từ Trường Sinh rất dịu dàng, nhưng sức lực lại vô cùng cứng rắn.

.....

Tần Vũ Tinh liếc mắt nhìn Hạ Thiên, nói: "Liên lạc sau." Cô nhanh chóng tắt máy, không muốn tiếp tục lắng nghe giọng nói của Từ Trường Sinh nữa. Anh càng ra vẻ bình thường, cô càng lo lắng mình sẽ trầm luân một lần nữa. Thời gian là liều thuốc tốt chữa lành các vết thương. Nó có thể xóa bỏ yêu và hận trong lòng của một người, ngay cả dấu vết cũng không còn. Thói quen tồn tại của một người càng đáng sợ hơn, nó khiến cho bạn trở nên dễ chấp nhận.

“Giải quyết rồi hả?” Hạ Thiên nhẹ giọng, nghe không ra ý nghĩ trong lòng.

“Ừ.” Tần Vũ Tinh cup mắt xuống, tim nặng nề.

“Tối nay dọn dẹp ít đồ, ngài mai mới đi.” Hạ Thiên không từ chối.

“Đi đâu?” Tần Vũ Tinh nhú mày.

“Một nơi rất đẹp.” Hạ Thiên thần bí khó lường, nhếch khóe môi...

ĐỂ ANH GẶP EM LÚC TỐT NHẤT

Mã Hiểu Dạng
www.dtv-ebook.com

Chương 30

Con bà nó, đích thật là một nơi đẹp mà!

Đã đi hết ba tiếng đồng hồ trên đường núi, Tần Vũ Tinh không nhịn được hỏi tài xế còn bao lâu nữa thì tới.

Tài xế nói rất rõ cho cô biết, ít nhất là phải bốn tiếng mới tới được hồ Lugu. Tần Vũ Tinh kìm chế không được mà quăng ra một câu chửi tục, thuận miệng nguyên rủa Hạ Thiên kia đã gạt cô. Cái gì vì tránh né Từ Trường Sinh, để cô bình tĩnh suy nghĩ mấy ngày, mang cô tới một chỗ có phong cảnh xinh như tranh vẽ. Quan trọng là có thể lái xe đến, không xa chút nào...

Ồ lừa đảo...

Tổ quay phim có tổng cộng năm chiếc xe. Lúc trợ lý Lý của Hạ Thiên vừa mới xuất hiện trong tầm mắt của Tần Vũ Tinh, cô không khỏi có chút ấm ức: “Không phải anh nói Tiểu Lý đã bị anh khai trừ rồi sao?” Hại cô còn thấy tội nghiệp cho Tiểu Lý, chỉ trích Hạ Thiên tới bến.

“Quan trọng là em chỉ quen có mình cậu ta, sợ em chán, nên kêu cậu ta trở lại.” Hạ Thiên tùy ý nó: “Xuống xe trước, uống miếng nước rồi ăn cơm trưa.”

Tần Vũ Tinh nhảy xuống xe, phát hiện mọi người nhìn mình với ánh mắt kỳ quái.

Một cô bé trong tổ trang trí kéo cô vào toilet, giống như chủ động lấy lòng, nói: “Chị Vũ Tình, chị thật sự là em gái của Hạ Thiên à?” Thật ra thì Tần Vũ Tình cũng không lớn tuổi lắm, nhưng tất cả mọi người đều gọi cô bằng chị...

Thiếu chút nữa là cô phun hết nước ra ngoài, lạnh lợi gật gật đầu.

Dù sao ra vẻ thừa nhận thân phận em gái của Hạ Thiên vẫn tốt hơn là phải giải thích thân phận người lạ ngồi chung xe với anh.

“Thiệt hay giả, chúng em còn đang đánh cuộc lời nói của trợ lý Lý là giả đấy.” Cô gái cười cười, mang theo vài phần dò xét.

Quả nhiên là Tiểu Lý nói, vì giữ gìn mặt mũi cho Hạ Thiên, cậu ấy phải liều mạng. Nhưng mà nói bóng nói gió cũng không tránh khỏi có thể bị truyền ra ngoài. Vì địa vị của Hạ Thiên, dường như đạo diễn cũng đã được thay đổi. Nghe nói vị này là bạn bè của Thẩm Huy, miệng rất kín.

“Vũ Tình, bộ dáng thường ngày ở nhà của Hạ Thiên ra sao? Không phải anh ấy là cô nhi à? Hai người làm sao quen biết?”

“Vũ Tình, có phải Bạch Nhược Đồng và Hạ Thiên thật sự đã chia tay? Cho nên Thẩm Tổng gọi chị đến cứu trợ...” Lúc này trợ lý ánh sáng cũng đi tới phòng vệ sinh, nhiều chuyện nói.

Thông qua bọn họ tán gẫu, Tần Vũ Tình biết được tổ người làm này là của công ty Thẩm Huy.

Hạ Thiên đồng ý chụp bộ quảng cáo này cũng là vì nể mặt Thẩm Huy.

“Thật ra... Chị không phải là diễn viên.” Tần Vũ Tình thấp thỏm nói.

“Đã nhìn ra từ sớm, ngay cả vị trí máy móc cũng không biết.” Cô bé này

cười nói: “Vũ Tinh, rốt cuộc chị quen biết thế nào với Hạ Thiên? Hay là người nhà của Thẩm tổng? Sau này còn phải nhờ chị chăm sóc nhiều hơn đấy.”

... Tần Vũ Tinh buồn bực, dứt khoát không thêm nói nửa lời nếu người khác hỏi lại, chỉ là cười, cười mà bộ mặt thì cứng ngắc.

Đường xá xa xôi, càng không có nhà hàng để có thể chiêu đãi bọn họ. Tài xế bản xứ tìm tiệm cơm của người bạn, đãi bọn họ ăn cơm gia đình nông thôn. Địa vị của Hạ Thiên và những người khác không giống nhau, một mình ăn cơm trong phòng. Ồn ào quý đốn Anh phân phó Tiểu Lý đi tìm Tần Vũ Tinh tới ăn cơm chung. Tần Vũ Tinh mới vừa ngồi xuống thì thấy Tiểu Lý thở hổn hển chạy tới nói: “Chị Vũ Tinh, anh Thiên bảo chị vào phòng.”

Tất cả mọi người chung quanh dừng thẳng người, đưa tai ra nghe, nhưng không ai nhìn cô, làm như không nghe thấy gì.

Tần Vũ Tinh nghĩ thầm, đám người này bấm tính trời sinh, thật có thể diễn kịch... Nhưng cô biết nếu đồng ý đi vào thì chẳng phải sẽ làm người khác hiểu lầm hay sao? Tần Vũ Tinh do dự một lát rồi nói: “Chị ở lại ăn với Tiểu Tiểu.” Tiểu Tiểu là trợ lý ánh sáng, tên là Tiểu Mỹ Mỹ. Lúc này Tiểu Mỹ Mỹ không dám giả ngu, vội vàng đứng lên nói: “Chị Vũ Tinh, chị là bà con với anh Thiên, chị vào đi, không sao đâu.” Cô rất thông minh, nhấn mạnh hai chữ ‘bà con’.

Tần Vũ Tinh im lặng, đi theo Tiểu Lý vào phòng trong. Sau đó Tiểu Lý tự đóng cửa phòng lại, ra ngoài ăn với mọi người. Trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ.

Tần Vũ Tinh nhìn chăm chăm Hạ Thiên đang đùa nghịch bát đĩa, ngồi xuống nói: “Tôi hối hận theo anh đi chung với tổ. Anh có nghĩ tới ảnh hưởng không tốt như thế nào hay không?”

Vốn là Hạ Thiên đang cười, nhìn thấy bộ mặt oán trách của cô thì thu lại nụ cười, thản nhiên nói: “Ừ.”

“Ừ cái gì, anh còn bắt tôi đi vào!” Tần Vũ Tinh buồn bực nói.

“Ở chung với tôi làm em mất mặt lắm sao?” Đột nhiên Hạ Thiên ngẩng đầu lên, bộ dạng nghiêm túc nhìn cô.

Tần Vũ Tinh bất ngờ, lắc đầu nói: “Không phải là vấn đề mất mặt.”

“Vậy thì là vấn đề gì?” Hạ Thiên hỏi thẳng, ánh mắt bình tĩnh dừng lại trên mặt Tần Vũ Tinh. Nhìn đồng tử đen như mực của anh khiến Tần Vũ Tinh có chút xấu hổ. Cô nhìn miếng ức gà trên bàn thì chẳng biết tại sao trong đầu lại hiện ra cơ bắp nửa người trên của Hạ Thiên, trong lòng hốt hoảng, cô đang nghĩ cái gì vậy cà! Con bà nó, không lẽ sau này mỗi lần ăn chân gà thì lại nhớ tới cặp giò trắng kiện của Hạ Thiên?

Hạ Thiên bới cơm cho cô, nói chuyện: “Lát nữa còn phải lái xe tới bốn giờ nữa, ăn chút cơm đi.”

Tần Vũ Tinh liếc trộm anh một cái, thấy vẻ mặt anh vẫn như thường, ngồi xuống cúi đầu ăn cơm, hỏi: “Chúng ta phải đi hồ Lugu à?”

Hạ Thiên gật đầu nói: “Ừ.”

“Nghe nói sân bay đã xây xong, vì sao không ngồi máy bay?”

Hạ Thiên cụp mắt xuống, vừa ăn vừa nói: “Rất phiền phức. Hơn nữa chúng ta còn nhiều người, sẽ gây chú ý. Lỡ đụng phải Từ Trường Sinh thì sao?”

“À?” Tần Vũ Tinh vội vàng đồng ý, may không phải ngồi máy bay. Cô suy nghĩ một chút rồi nói: “Tôi còn tưởng anh muốn gặp anh ấy đấy.”

“Không, tôi sợ gặp anh ta sẽ nhịn không được mà ra tay.”

Tần Vũ Tinh gật gật đầu: “Cũng đúng, dù sao cũng là anh ấy cho anh đội nón xanh.”

..... Hạ Thiên nhìn Tần Vũ Tinh chăm chăm, buột miệng nói: “Đúng là heo.”

“Cái gì?” Tần Vũ Tinh nhú mày nhìn anh: “Anh có thể đừng đụng một chút là mắng người ta không hả!”

“Mắng heo à?” Hạ Thiên tức giận nói.

“Anh!” Tần Vũ Tinh tức giận.

“Lỗi tai nào của em nghe tôi nói Bạch Nhược Đồng là bạn gái của tôi hả?”

“Tất cả mọi người đều nói như vậy!” Tần Vũ Tinh cảm thấy uất ức, vừa nhắc tới chuyện này là nổi giận. Chẳng lẽ không đúng sự thật à?

“Tôi nói với em một lần nữa thôi, Bạch Nhược Đồng và tôi chả có một xu quan hệ nào! Cô ta khi gió muốn leo lên giường tôi cũng phải chờ tôi đồng ý!” Hạ Thiên rất cụt hứng, lần nào Tần Vũ Tinh cũng lấy Bạch Nhược Đồng ra để giải thích khiến anh càng nghĩ càng thấy khó chịu.

Tần Vũ Tinh thấy anh trở nên nóng nảy, lập tức im miệng. Bên ngoài vẫn còn một đám đông, bọn họ trong này âm ỉ sẽ khiến toàn bộ thế giới đều biết chuyện của bọn họ. Tần Vũ Tinh hít hít mũi, không ý thức mình vừa ăn hết một bát cơm lớn.

Hạ Thiên đưa tay ra, lau khóe miệng của cô, nói: “Sợ ăn cơm với tôi lắm à? Cũng không thèm ngẩng đầu lên, không gấp thức ăn, cơm trắng ngon lắm hả?”

Khóe miệng Tần Vũ Tinh hình như vẫn còn lưu lại hơi nóng từ ngón tay của Hạ Thiên, đột nhiên cô có chút cáu kỉnh: “Ông già anh đụng vào mặt con gái người ta là có ý gì?”

“Chuyện em lên giường với tôi lại có ý gì?” Hạ Thiên gác chân lên ghế, khoanh tay trước ngực nhìn cô chăm chăm.

Tần Vũ Tinh ghen hòng. Mặc kệ tranh cãi như thế nào, cuối cùng cũng quay trở lại chuyện lên giường.

Cô hừ lạnh một tiếng, nhìn thoáng qua ngoài phòng, quyết định im miệng.

Mọi người cơm nước xong liền khởi hành. Tần Vũ Tinh đang đang hoảng tử tế thì bị Hạ Thiên kêu lên lên xe riêng của mình, ngồi ở phía sau. Ngay cả Tiểu Lý cũng bị Hạ Thiên đuổi ra phía sau ngồi. Tần Vũ Tinh phát hiện trong tổ kịch, Hạ Thiên có được một trăm phần trăm quyền khống chế, nhin không được tò mò, hỏi: “Tôi phát hiện những gương mặt trong tổ quay phim này không giống những người lúc trước.”

Hạ Thiên ừ một tiếng, nói: “Đều là người Thẩm Huy mới mượn của một công ty khác. Đã dẫn theo em, tôi không thể dùng người của người khác.”

“À, khó trách. Đây, có phải họ sẽ không bán tin tức của anh ra ngoài không?”

“Khó nói lắm. Sẽ luôn có người vì lợi ích mà làm ra đủ mọi chuyện. Nhưng mặc dù các người luôn mắng chửi phóng viên chó má, nhưng cũng có chút mong ước đúng không? Nếu có thể làm một công việc bình thường, tự mình thực hiện mục tiêu, làm sao lại muốn làm những chuyện bí ối khiến người ta chán ghét chứ? Nếu như bọn họ muốn bán đứng tôi, còn phải xem về sau bọn họ còn muốn tiếp tục ngành nghề này không.” Lời nói của Hạ Thiên rất phách lối.

Tần Vũ Tinh biết đây là địa bàn của anh, mình đơn thuần là ngu trong những người ngu nhảy vào. Đột nhiên cô phát hiện, Hạ Thiên xuất hiện trước tổ quay phim và Hạ Thiên xuất hiện bên cạnh cô hoàn toàn không giống nhau. Mặt anh luôn lạnh lùng, không vui liền phát giận, không cho cấp dưới chút mặt mũi nào. Tóm lại tất cả đều làm người ta sợ hãi.

Đàn ông như vậy, rốt cuộc vì sao ban đầu lại phải giúp mình.

Nếu so với những lời nói hôm nay của Hạ Thiên, thái độ của Hạ Thiên đối với cô trước kia quả thật là phá lệ rồi...

Hạ Thiên nhìn Tần Vũ Tinh ngẩn người ra, nhất là cặp mắt to tròn thỉnh thoảng đảo tới đảo lui, không nhìn được đưa tay nhéo mặt cô một cái, nghiêng người về phía trước, hôn lên trán của cô, nói: “Nếu như em muốn công khai, tôi sẽ không có ý kiến.”

... Tần Vũ Tinh há hốc miệng, mặt đỏ bừng: “Anh...”

Hạ Thiên không cho cô quá nhiều thời gian để suy nghĩ, cả người nhào lên, hôn thẳng một đường từ trán của cô xuống chóp mũi, khước miệng, ép cặp môi đỏ mọng kia mở ra, tìm kiếm mùi hương thuộc về Tần Vũ Tinh. Vốn là Tần Vũ Tinh muốn phản kháng, nhưng sức lực của Hạ Thiên quá mạnh, hai tay vòng ra sau lưng, ôm chặt hông của cô, ép cô sát vào ngực mình, chặt đến nỗi cô hít thở cũng không được.

Thật lâu sau, Hạ Thiên mới luyến tiếc rời khỏi môi cô. Anh lè lưỡi ra mím môi, ánh mắt thâm trầm ngắm nhìn Tần Vũ Tinh, nhỏ giọng nói: “Tôi thích em. Tôi thích Tần Vũ Tinh.”

Gò má Tần Vũ Tinh nóng lên, hình như lan tràn xuống cổ. Cô quay đầu đi, không biết nói gì.

Hạ Thiên lại cạ vào, tay phải nắm lấy cổ tay của cô, nói: “Hợp đồng của

tôi đã sắp hết hạn, về sau tôi chỉ làm phía sau màn ảnh.”

... Tần Vũ Tinh không rõ câu này có nghĩa là gì.

“Thời gian của tôi rất linh hoạt, nếu về sau em phải đi làm ở bệnh viện, tôi sẽ đưa em đi làm. Máy năm nay đã để dành được chút tiền, đủ có thể định cư ở Bắc Kinh, tổ chức một hôn lễ ấm cúng và nuôi luôn cả em. Tôi hiểu rõ điều kiện trong nhà em rất tốt, tôi cũng biết em là bảo bối trong lòng bàn tay của cha mẹ em, tôi tuyệt đối sẽ không bạc đãi em như mẹ em.” Giọng nói của anh rất dịu dàng, giống như hư vô mờ mịt, nhưng lại hết sức thâm sâu.

Hốc mắt Tần Vũ Tinh ẩm ướt. Thật lâu sau cô mới mở miệng nói: “Hạ Thiên, nói cho tôi biết tại sao được không?”

Cô không phải là người ngu. Tất cả chuyện gì cũng phải có nguyên do.

Hạ Thiên im lặng, không nói nữa...

ĐỂ ANH GẶP EM LÚC TỐT NHẤT

Mã Hiểu Dạng
www.dtv-ebook.com

Chương 31

"Tần Vũ Tinh, em có lòng tin vào tình yêu không?"

Tần Vũ Tinh sửng sốt, lắc đầu một cái, thành thật nói: "Tôi không tin vào tình cảm của người trưởng thành."

Hạ Thiên ngăn người ra, nhìn cô thật lâu.

"Chỉ có thiếu nữ mới lớn mới tin vào hai chữ 'tình yêu' này. Lúc còn trẻ, lúc nào cũng nghĩ rằng chuyện tình cảm là số trời ấn định. Trưởng thành rồi thì mới bắt đầu ngẫm nghĩ kết cục của tình yêu là cái gì? Anh đã xem qua truyện cổ tích Cô bé Lọ Lẹm, kết quả rất là đồng thoại, hoàng tử hạnh phúc với cô bé Lọ Lẹm. Nhưng trên thực tế, lúc bọn họ cùng nhau sinh hoạt hàng ngày, quá trình trưởng thành và thói quen không giống nhau, tất nhiên sẽ gây ra mâu thuẫn. Cho nên cho nên tình tiết chân thật có lẽ là hoàng tử sẽ lựa chọn ly hôn, sau đó kết hôn với công chúa của nước lân cận, cùng nhau chung sống cả đời. Đây cũng là lý do tại sao cho dù quá trình của truyện cổ tích lãng mạn tới cỡ nào, kết cục lại chỉ có một, bọn họ sinh hoạt hạnh phúc tới già."

"Cho nên..."

"Cho nên tình yêu không có kết quả chẳng qua chỉ là hồi ức. Tôi không cần phải hồi tưởng nhiều như vậy, cũng như không cần phải tổn thương nhiều như thế."

Hạ Thiên im lặng không nói.

Tần Vũ Tinh cảm thấy không khí trở nên nặng nề, hỏi ngược lại: “Anh thì sao?”

Hạ Thiên nhìn chăm chăm cô, nói một cách dứt khoát: “Tôi tin.”

... Không hiểu sao Tần Vũ Tinh cảm thấy buồn cười: “Thật hay không? Tôi không nghĩ anh...”

Cô chưa nói xong thì cảm thấy trước mặt bỗng nhiên tối sầm lại. Không biết từ khi nào, Hạ Thiên đã kéo ghế ngang hàng với cô, nhào người tới, đè cô ngã ngồi trên ghế, toàn thân đè lên người cô, ánh mắt sáng ngời nhìn cô chăm chăm, thấp giọng nói: “Nếu như tình yêu có kết quả, thì không phải là hời ức.”

Chóp mũi của Tần Vũ Tinh tràn ngập hơi thở của Hạ Thiên. Lê%Quy %Đ©ן Đầu óc cô nóng lên, xấu hổ nói: “Anh... anh đừng như vậy. Tôi tin vào tình yêu là được...”

“Từ từ rồi em sẽ tin.” Hạ Thiên trầm giọng nói.

“Ừ, anh... anh đứng lên đi...” Tần Vũ Tinh cảm thấy phía dưới có gì chia vào mình, gương mặt đỏ bừng.

Hạ Thiên tự ý thức được chuyện gì đang xảy ra, gương mặt cũng nóng lên, nói: “Em đừng hiểu lầm, bình thường tôi không như vậy...”

Không dễ ‘nổi hứng’ đột nhiên như vậy chứ... Tần Vũ Tinh suy nghĩ xấu xa ở trong lòng, không hiểu sao cả người nhẹ nhõm hẳn ra. Thì ra ông hoàng đoạn tử này có thể điều tiết cảm xúc rất tốt.

Hai người ngồi yên nghiêm trang, không ai nói chuyện với ai.

Chịu đựng đúng bốn tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng đến một thôn xóm nhỏ, kế núi gần sông. Bầu trời chỉ chút sao, sáng ngời một cách đặc biệt. Vị trí của thôn này nằm sát bên trong, đang đợi khai phá. Thôn trưởng mặc bộ quần áo bản xứ, dẫn theo một số cô gái ra ngoài nghênh đón bọn họ, hết sức khách khí.

Tần Vũ Tinh nhảy xuống xe, buồn nôn một trận, bữa cơm lúc trưa bắt đầu vọt lên rồi, toàn thân cảm thấy không thoải mái.

Hạ Thiên bị dọa giật mình, không để ý đến chuyện xã giao với người ta, sai bước vọt đến bên cạnh cô, vỗ nhẹ lên lưng cô, cau mày hỏi: “Sắc mặt em nhìn rất khó coi, có phải khó chịu lắm không?”

Anh thấy Tần Vũ Tinh ôm ngực, an ủi cô: “Thử ới ra đi. Có lẽ ới ra sẽ tốt hơn...”

Tần Vũ Tinh xấu hổ ngẩng đầu lên, phát hiện ánh mắt của mọi người đang dồn lên người mình. Khỉ gió, thế này làm sao mà ới?

Hạ Thiên cau mày, nghiêng đầu nhìn trợ lý nói: “Mọi người vào trước đi. Tôi ở ngoài với cô ấy.”

Tiểu Lý gật đầu nói dạ, dẫn đầu đoàn người bỏ đi. Những cô gái thân nhau trong nhóm riu rít thì thầm bàn luận, ai cũng kiên quyết cho rằng cô gái này tuyệt đối không phải là em gái của Hạ Thiên. Anh Thiên của bọn họ bình thường để mắt trên đầu, ai có thể lọt vào mắt của anh ấy, lúc nào cũng giống như sợ cô bé nào đó nhào tới chiếm lời của anh, nhưng lúc này lại chủ động cô nam quả nữ chăm sóc người ta?

Chẳng lẽ anh Thiên bị Bạch Nhược Đồng kích thích, tùy tiện tìm đại một người bạn gái sao? Nhưng lại càng không giống... Thái độ này rõ ràng không phải tùy tiện, huống chi cô gái này lại giống như đang trốn tránh anh Thiên

của bọn họ.

Mọi người đi rồi, Tần Vũ Tinh nôn khan cả buổi, nhưng không ói ra được thứ gì.

Hạ Thiên nhú mày, với tay thọt vào miệng của Tần Vũ Tinh, dọa Tần Vũ Tinh giật mình.

“Anh lại muốn làm gì?” Thiếu chút nữa Tần Vũ Tinh cắn anh một cái.

“Móc họng cho em.” Hạ Thiên diễn tả bộ dáng.

Tim của Tần Vũ Tinh ấm lên, nhưng lại cảm thấy không thích hợp, do dự hỏi: “Cái này, anh thật không chê tôi bẩn à...”

“Mấy ngày trước em uống nhiều, lại còn ói hết lên người tôi, tôi có nói gì không?” Hạ Thiên híp mắt, lời nói mập mờ: “Còn nữa, chuyện gì nên làm, chúng ta cũng đã làm hết. Quan hệ vốn đã vô cùng thân thiết, vì sao tôi lại sợ em bẩn? Thân thể em chỗ nào tôi cũng đã đụng qua...”

Tần Vũ Tinh biến sắc, không nghĩ tới anh lại đem chuyện hôm đó ra nói. Cô chăm chú nhìn ngón tay lúc ẩn lúc hiện trước mắt, miên man suy nghĩ, tay của Hạ Thiên rất có sức lực... chỗ nào cũng đụng qua.. khụ khụ... Quả thật cô không có cách nào nhìn thẳng Hạ Thiên, rốt cuộc cô đang suy nghĩ gì thế?

Nường theo sống lưng của cô, Hạ Thiên ôm chặt người. Đột nhiên cả người cong eo lại, nhẹ nhàng ôm chặt hông cô từ phía sau, ghé sát môi vào vành tai cô, thì thầm nỉ non: “Nếu như em nguyện ý, tôi sẽ chứng minh cho em thấy tôi không ghét bỏ em cỡ nào...”

Toàn thân Tần Vũ Tinh mềm nhũn ra, tê tê dại dại, lúng túng gỡ tay của anh ra: “Đừng như vậy... Tôi... tôi khó chịu.”

“Ừ.” Hạ Thiên buồn buồn lên tiếng trả lời, nhưng lại không chịu rời người đi. Anh cạo sát Tần Vũ Tinh, dường như rất hưởng thụ giây phút yên tĩnh này.

Hoàng hôn bao phủ, ánh sáng ban đêm phản chiếu bóng dáng cao lớn tự tin của Hạ Thiên. Khóe môi rà theo mái tóc mượt mà của cô đến cần cổ, nhẹ nhàng lướt qua, giống như hôn lên trăn bảo, ánh mắt trong sáng có hồn. Bàn tay của anh di chuyển từ hông của Tần Vũ Tinh đến vùng ngực, dùng sức bóp lấy. Tần Vũ Tinh cảm thấy trong lòng như nai con đập loạn, cơ thể giống như không phải là của mình, có chút động tình.

“Anh đừng như vậy mà...” Ngay cả tiếng cự tuyệt cũng yếu ớt, không rõ ràng. Cô có chút kinh ngạc vì giọng nói mềm yếu của bản thân, không hiểu sao có chút sợ hãi.

“Anh...” Hạ Thiên cắn lên vành tai của cô, thì thầm nói: “Muốn em!”

... Tần Vũ Tinh mở miệng thở gấp. Vì sao lồng ngực hô hấp không thông suốt này.

“Chỉ muốn em... thật sự chỉ muốn em... Vũ Tinh.” Hạ Thiên nhắm nửa con mắt, ra sức đòi hỏi tư vị chỉ thuộc về Tần Vũ Tinh.

Cả người Tần Vũ Tinh nhũn ra, không chịu được sức lực của anh, nghiêng người té trên mặt đất. Sau lưng có bụi cỏ dại, đâm vào sống lưng của cô, cổ của cô, còn có mái tóc dài phiêu dật xinh đẹp. Nhưng tất cả những cảm xúc, đều tập trung vào bàn tay đang đặt trước ngực của cô, nhẹ nhàng nắn bóp, vuốt ve vùng ngực mềm mại.

Hạ Thiên dùng sức cởi áo khoác ngoài của cô ra, bên trong lộ ra một chiếc áo len rộng thùng thình màu hồng. Anh cắn lên cằm Tần Vũ Tinh một cái, một đường đi xuống xương quai xanh, cắn nhẹ: “Em có thích anh không?”

Tần Vũ Tinh há hốc miệng, có chút động tình, giọng nói cũng run rẩy,

theo sức tay ngay một gia tăng của Hạ Thiên, cô nhỏ giọng nói: “Đừng...”

Hạ Thiên lần tay xuống bụng của cô, một đường thăm dò vào trong quần...

Trên ngực Tần Vũ Tinh phập phồng, cô có chút khổ sở, giống như có một luồng khí bị nghẹn trong cơ thể, muốn phát tiết đi ra ngoài, kìm lòng không được, mở miệng bật lên hai chữ ‘Hạ Thiên’. Chính bản thân cô cũng cảm thấy mình rất xa lạ.

Hạ Thiên nhìn cô say đắm, giọng nói dẫn dụ dò hỏi: “Em sẽ yêu anh nhé? Một ngày nào đó, em có thể yêu anh không?”

Tần Vũ Tinh đã không còn nghe thấy bất kỳ lời nói nào. Cô nâng bắp đùi lên, nhốt chặt Hạ Thiên, chợt mở mắt ra, nói: “Yêu em đi...”

Hạ Thiên sửng sốt, nhìn cặp mắt mê mang của cô, hôn mạnh xuống môi cô, âm thanh xuyên qua kẻ răng, kiên định nói: “Sớm muộn gì có một ngày, em nhất định sẽ yêu anh... Trong lòng trong mắt em, chỉ cho phép nhớ thương anh!”

Tần Vũ Tinh a một tiếng theo sự ‘xâm nhập’ mạnh mẽ bất thành linh của Hạ Thiên. Toàn thân cô phối với nhịp điệu của Hạ Thiên, bắt đầu ‘vận động’.

Khoảng mười lăm phút sao, cả hai người nằm trên thảm cỏ tê liệt. Có lẽ thời tiết quá lạnh, hoan ái giữa đất hoang khiến người ta thật hãi hùng khiếp vía, thời gian vận động của Hạ Thiên cũng không phải dài.

Tần Vũ Tinh có chút sập đổ. Cô nhìn bầu trời ban đêm đầy sao, không kiềm chế được hai dòng nước mắt trong suốt. Rốt cuộc cô đang làm cái gì? Từ khi nào cô trở nên không biết tự trọng như vậy? Còn có hơn hai mươi người đang chờ cô và Hạ Thiên trở vào trong, không biết cô phải đối mặt với mọi người như thế nào!

Kẻ ngu mới có thể tin bọn họ ở ngoài nôn mưa...

Má ơi, đây là đất trồng rau! Trời đang rất lạnh, bốn phía vắng lặng như nghĩa trang, khi gió thân cô tự nhiên vừa rồi lại chủ động kêu Hạ Thiên ‘yêu’ cô!

Cô đúng là hạ tiện mà...

Hạ Thiên ngồi dậy trước, anh lấy khăn giấy từ trong túi quần ra, lau chùi bắp đùi của Tần Vũ Tinh.

Tần Vũ Tinh nhạy cảm, đập anh một cú, vì thế bắp đùi liền chạm vào cổ tay của Hạ Thiên.

Cô vừa giận vừa xấu hổ, nhưng lại bị nét mặt nghiêm túc đang lau chùi của Hạ Thiên làm cảm động. Quả thật anh không có mục đích khác, ánh mắt tinh khiết giống như không chuyện gì xảy ra, chỉ là cần thật giúp cô vệ sinh sạch sẽ.

Bị một người đàn ông lau chùi như vậy..

Tần Vũ Tinh mắc cỡ đỏ mặt, bị Hạ Thiên kéo người dậy. Sau đó thân thể vẫn còn đang trần truồng, Hạ Thiên cầm quần áo đưa cho cô mặc vào từng cái một.

“Anh mặc áo khoác vào trước đi, lạnh lắm.” Khó có dịp Tần Vũ Tinh quan tâm đến Hạ Thiên.

Hạ Thiên lắc đầu một cái, khóe môi cong lên, cười nói: “Anh cảm thấy nóng.”

“Mạnh miệng!” Tần Vũ Tinh khinh thường nói.

Hạ Thiên nhướn mày trêu chọc: “Miệng anh ‘cứng’ hay không em rõ

ràng nhất mà...”

Tần Vũ Tinh quay đầu, hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào. Về sau cô còn lấy cái gì để gây gổ với Hạ Thiên nữa đây?

“Lát nữa sẽ về thẳng phòng, không gặp bọn họ đâu.” Hạ Thiên nói khẽ.

“Ừ.” Tần Vũ Tinh cũng không muốn gặp đám người này, bằng không bị người ta nhìn ra, cô còn muốn tiếp tục giả đồ à?

“Tối nay anh muốn ở chung phòng với em.” Hạ Thiên mở to mắt, nhìn về phía Tần Vũ Tinh, mong đợi nói: “Ấm áp.”

.....

"Bị người khác thấy thì làm sao?" Đột nhiên Tần Vũ Tinh có một loại cảm giác vụng trộm.

Mắt Hạ Thiên sáng lên, nhìn như bởi vì Tần Vũ Tinh không trực tiếp cự tuyệt, cảm giác vô cùng hưng phấn, nói: “Không sao, nửa đêm anh mới qua.”

Đây quả thật là âm mưu gian phu dâm phụ mà...

ĐỂ ANH GẶP EM LÚC TỐT NHẤT

Mã Hiệu Dạng
www.dtv-ebook.com

Chương 32

Tần Vũ Tinh chạy thẳng tới đại sảnh lấy thẻ mở cửa phòng, lén lén lút lút trở về phòng. Hạ Thiên đi phòng ăn, lộ mặt xuất hiện, ứng phó với mọi người. Anh sợ Tần Vũ Tinh mắc cỡ, cố ý giải thích với mọi người một chút là Tần Vũ Tinh không được khỏe, cho nên sẽ không ăn cơm tối.

Anh gọi Tiểu Lý bảo nhà bếp làm hai món rau xào, đưa lên phòng cho Tần Vũ Tinh.

Bởi vì lo lắng cho Tần Vũ Tinh, anh xã giao một chút rồi về phòng trước.

Lão đại vừa đi khỏi, phòng ăn nháo cả lên.

Nhóm con gái thì thầm mổ xẻ: “Anh Thiên bỏ ra một số tiền lớn như vậy đổi cả đạo diễn quay quảng cáo, chẳng lẽ là vì muốn cua gái thôi sao?”

Trợ lý ánh sáng cau mày hỏi: “Đáng giá sao? Anh Thiên mình muốn đàn bà cần gì làm như vậy?”

“Làm ơn, Tần Vũ Tinh gì đó chính là cô gái ngoan ngoãn, nói chuyện rất lịch sự nhen.”

“Lịch sự?” Có người khinh thường nói: “Ngược lại tôi lại cảm thấy ánh mắt của cô ta lộ ra vẻ lẳng lơ...”

“Nhỏ giọng một chút.” Trợ lý ánh sáng chột cô một cái, nói tiếp: “Nhớ kỹ

cô tới đây để làm gì.”

“Đúng vậy đó. Tuy rằng trên luật pháp là công ty của Thẩm Huy, nhưng ai cũng biết rõ đó là bởi vì tranh chấp hợp đồng với anh Thiên, về sau còn muốn có việc làm không?”

Cô gái đó không nói chuyện, trong mắt lộ ra vẻ ganh ghét không thể giấu diếm. Quan trọng là biểu hiện của Hạ Thiên rất rõ ràng, người ngốc cũng nhìn ra anh đối xử với Tần Vũ Tinh không bình thường!

Tần Vũ Tinh trở lại phòng, chuyện trước tiên là tắm rửa. Khách sạn ở vùng dân tộc này coi như đã là rất xa hoa, nhưng so với khách sạn trong thành phố thì không thể nào so sánh được, dù sao tắm mưa cũng xem như sạch sẽ, cô kì cọ cơ thể.

Cô quần khăn long trắng trên đầu, ngâm nga khúc nhạc đi ra khỏi phòng tắm. Đến khi nhìn thấy người nằm trên giường thì không khỏi ngây người.

“Anh... anh có thể mở cửa phòng của em?”

Hạ Thiên ngẩn người ra, ánh mắt nóng bỏng nhìn chằm chằm Tần Vũ Tinh, nói: “Ừ. Bằng không nửa đêm anh phải gõ cửa hay sao?”

.....

Gương mặt Tần Vũ Tinh đỏ bừng, lập tức xoay người đi vào phòng tắm, chụp lấy áo choàng tắm màu xám rồi đi ra. Tóc của cô vẫn còn ướt, từng giọt rơi xuống.

Hạ Thiên đứng lên, nói: “Ngồi xuống đây. Anh sấy tóc cho em.”

“Không cần đâu.” Tần Vũ Tinh nhớ tới lúc nãy kích động, có chút thẹn thùng.

“Lại đây.” Giọng nói của Hạ Thiên không cho cự tuyệt.

Tần Vũ Tinh ngồi xuống, nhìn mình chăm chăm trong gương, không dám lộn xộn. Hạ Thiên dịu dàng tháo tóc cô ra, giúp cô sấy khô. Sức nắm của anh vừa phải, kỹ thuật cao siêu.

Tần Vũ Tinh nhú mày nói: “Ngay cả khi em tự sấy tóc cũng có lúc phồng da đầu, trình độ điều chỉnh của anh thật giỏi ghê.”

Hạ Thiên thản nhiên nhếch môi nói: “Anh và Thẩm Huy vừa tới Thâm Quyến đã làm rất nhiều nghề khác nhau. Bởi vì dáng dấp khá, chuyên môn gọi đầu cho khách ở tiệm cắt tóc, cũng có thể nuôi sống bản thân.”

Tần Vũ Tinh ngẩn người, nói: “Thật ngại quá, lại nhắc tới chuyện cũ đau buồn của anh rồi.”

“Không đau buồn. Vì sao phải đau lòng? Nghèo cũng không phải là lỗi của chúng tôi.”

Tần Vũ Tinh không nghĩ tới Hạ Thiên có cách suy nghĩ như vậy, nhìn không được tươi cười nói: “Anh nói rất đúng. Nghèo khổ hay giàu sang cũng đều là lúc nào đó thôi, người nào cố gắng nỗ lực thì sớm muộn gì cũng sẽ có hồi báo.”

Ánh mắt Hạ Thiên lóe sáng, cúi đầu hôn lên trán cô, nói: “Anh cũng cho là như vậy. Chỉ cần kiên trì cố gắng, tất cả ước mơ cũng sẽ trở thành sự thật.”

Tần Vũ Tinh biết rõ ngụ ý của anh, gương mặt nóng lên: “Cám ơn anh.”

“Cám ơn cái gì?” Hạ Thiên nhú mày.

Tần Vũ Tinh cười một cách ngây thơ, trên mặt toát mồ hôi: “Thật ra em phải cám ơn anh! Ngay lúc em gặp khó khăn nhất, anh nguyện ý giúp đỡ em

rất nhiều. Có đôi khi em chợt nghĩ, có lẽ nên thử tiếp nhận một người nào đó trong thế giới tình cảm này. Quả nhiên là liều thuốc tốt chấm dứt đoạn tình cảm này.”

Hạ Thiên giật mình, buông máy sấy trong tay ra, xoay người đối diện Tần Vũ Tinh. Anh dựa vào bàn trang điểm, hỏi: “Ý của em là... Hả? Anh không hiểu sai chứ?” Anh nở nụ cười, mang theo vài phần ngượng ngùng khó hiểu.

Tần Vũ Tinh ngạc nhiên, cô không rõ ràng rốt cuộc mình muốn biểu đạt ý gì, vì thế cụp mắt, nói: “Chuyện này...”

“Thùng thùng thùng.”

“Ai da...” Tần Vũ Tinh khẩn trương đứng lên.

“Đưa cơm.”

Tần Vũ Tinh trở lại thực tế, nghiêng đầu nhìn sang Hạ Thiên, nói: “Anh tránh một chút đi.”

.....

Hạ Thiên lắc đầu, nói: "Ngốc ghê! Nghe giọng nói cũng biết là Tiểu Lý.” Anh sai bước đi tới mở cửa, vẻ mặt Tiểu Lý không có vẻ gì kinh ngạc.

Hạ Thiên nhận thức ăn, quả nhiên là phần hai người: “Vất vả rồi.”

Tiểu Lý hoàn toàn kinh ngạc, được đối xử tốt mà hết hồn, nói cà lăm: “Dạ... cần phải như vậy.”

Rầm một tiếng, Hạ Thiên đóng cửa lại.

Tần Vũ Tinh nhú mày nhìn anh chăm chăm: “Bình thường anh đối xử với người ta tệ như thế nào?”

Hạ Thiên nhún nhún vai, nói: “Không tệ lắm. Chỉ là không biết ứng phó mà thôi. Dù sao anh cũng sắp rời khỏi giới điện ảnh và truyền hình rồi. Ái mộ khí gió gì cũng không có việc để sống.” Hình như càng ngày anh càng tùy ý trước mặt của Tần Vũ Tinh.

Phòng của Tần Vũ Tinh là phòng tốt nhất, có bàn sách nhỏ. Hai người dọn dẹp sách vở rồi dọn đồ ăn.

“Anh thật sự muốn làm phía sau hậu trường hả?” Tần Vũ Tinh thắc mắc hỏi. Hạ Thiên mới hai mươi sáu tuổi, là điểm khởi đầu vàng son.

Hạ Thiên chớp chớp mắt đáp trả: “Em hi vọng nhìn thấy bạn trai của mình hôm nay trên ti vi hôn môi mình tình A, ngày mai lên trang đầu với mình tình B à?”

... Tần Vũ Tinh không lên tiếng, thành thật lắc đầu.

“Nếu không thì được rồi. Lúc ban đầu anh vào nghề thuần túy là để kiếm tiền. Thật ra thì anh và Thẩm Huy có một khoản tiền...”

“Hả?”

“Nhưng cả đời này anh sẽ vĩnh viễn không bao giờ đụng vào.” Giọng điệu Hạ Thiên cứng rắn, mơ hồ cất giấu cảm xúc nào đó, ánh mắt nhìn thẳng Tần Vũ Tinh nói tiếp: “Anh sẽ không đụng đến khoản tiền này.”

“Ừ, biết rồi.” Thật ra cô muốn nói chuyện này và em đâu có liên quan gì đến nhau đâu?

“Cho nên anh mới ký hợp đồng bán thân tám năm.”

“Tám năm đó.” Tần Vũ Tinh cảm thán.

“Đúng vậy! Vốn tưởng rằng nhịn không nổi, nhưng rồi cũng qua đi.” Ánh

mắt Hạ Thiên dịu dàng hắt đi, nhìn về phía Tần Vũ Tinh nói: “Anh kiếm rất nhiều rất nhiều tiền, về sau sẽ đưa tất cả cho em.”

Tần Vũ Tinh sửng sốt, cười nói: “Không cần, em không thiếu tiền.” Cô chợt nhớ ra điều gì, hỏi: “Rõ ràng anh hào phóng như vậy, vì sao người trong ngành đều nói anh keo kiệt vậy?” Cô thật sự cảm thấy Hạ Thiên rất rộng rãi, cô chưa bao giờ móc túi trả tiền khi cô ở chung với anh. Mỗi lần đều là Hạ Thiên giành tính tiền, khiến cô rất ngại.

Hạ Thiên ngó người ra, trả lời: “Anh muốn tiết kiệm tiền mà. Hơn nữa tiền này tiền nọ, anh ột người mượn thì lần sau sẽ có người hỏi mượn của anh nữa, cho nên sẽ không mở đầu chuyện này đâu. Nếu bạn bè với nhau mà dùng tiền để cân nhắc thì khẳng định đối phương không phải là bạn bè của anh.”

“Thẩm Huy thì sao?” Tần Vũ Tinh nhú mày.

Hạ Thiên đỏ mặt lên: “Khụ khụ, cậu ấy có nhiều tiền hơn anh, đương nhiên ra ngoài cậu ấy phải trả tiền!”

“Anh hai à!” Tần Vũ Tinh cười nói: “Hèn gì ai cũng nói Thẩm Huy bao dưỡng anh...”

Hạ Thiên ngượng ngùng nở nụ cười: “Anh đây đưa tiền cho em xài, anh bao dưỡng em được mà...”

Tần Vũ Tinh nhìn anh chăm chú, anh thấy vậy liền nhìn ngược lại cô, lặp lại lần nữa: “Anh giao hết thẻ cho em.”

Tần Vũ Tinh cúi đầu, ngực nảy lên một cảm xúc không thể diễn tả. Cô nhìn ra được những lời nói này của Hạ Thiên là nghiêm túc. Nhưng nếu đây là một lời tỏ tình, đối với cô mà nói, thật sự nặng nề quá mức.

Cô cảm thấy tình cảm của Hạ Thiên hết sức mãnh liệt, giống như một ngọn lửa, tùy thời có thể đốt cháy lẫn nhau. Nhưng nếu không cẩn thận, có phải sẽ bùng nổ thiêu cháy?

“Anh đừng như vậy.” Đột nhiên Tần Vũ Tinh lên tiếng: “Em, em không tốt lắm đâu, không đáng để anh làm như vậy.” Cô cảm thấy bản thân không đáng để một người như thế hết lòng đối đãi.

Hạ Thiên sụp mắt xuống: “Làm sao em biết không đáng ...?” Anh thở dài lẩm bẩm nói: “Quả thật em không hiểu gì hết.”

“Ăn cơm đi!” Tần Vũ Tinh lãng sang chuyện khác.

Hạ Thiên ừ một tiếng: ‘Em cũng mệt rồi, ăn nhiều một chút.’

Hai má Tần Vũ Tinh đỏ bừng, cúi đầu ăn cơm.

Hai người ăn cơm xong, Hạ Thiên dọn dẹp xong thì đem xuống lầu ném rác. Tần Vũ Tinh nhìn thấy bộ dạng nghênh ngang của anh, dặn dò: “Khiêm tốn chút!”

Hạ Thiên nhún nhún vai: “Bọn họ biết mới tốt, về sau tôi đã là ‘hoa có chủ’ rồi...”

Tần Vũ Tinh nín thinh.

Hạ Thiên đi rất nhanh rồi vòng trở lại. Tần Vũ Tinh nhìn chăm chăm anh, hỏi: “Không phải anh nói nửa đêm mới qua sao?”

Hạ Thiên ngăm nhìn cô trả lời: “Không muốn rời xa em bất cứ giây phút nào.”

Dưới ánh mắt sâu thẳm trực tiếp kia, không hiểu sao tim của Tần Vũ Tinh gia tăng tốc độ. Cô chui đầu vào trong chăn nói: “Ngày mai phải dậy sớm...”

em không muốn.”

“Ừ, tôi chỉ muốn ôm em ngủ.” Hạ Thiên cười hề hề leo lên giường, cởi hết quần áo ra, chỉ để lại quần đùi, còn là quần bó sát, lòi ra cây dù nhỏ.

“Anh làm gì vậy!” Tần Vũ Tinh cảm thấy đau mắt hột rồi, lời nói có vài phần yếu ớt.

“Hì hì.” Hạ Thiên chui vào trong chăn, đùi chạm đùi, da thịt

Tần Vũ Tinh ở đó song ánh mắt thâm thúy nhìn thẳng, nhịp tim không hiểu gia tốc. Nàng rúc đầu vào trong chăn mền mặt, nói: "Ngày mai phải dậy sớm, ta không muốn."

"Ừ. Ta chính là ôm người ngủ." Hạ Thiên cười ha hả bò lên giường, cởi y phục xuống, thảng lưu lại một con quần cộc. Còn là bó sát người hầy, có nhô ra Tiểu Vũ cái ô.

"Người làm gì đấy sao!" Tần Vũ Tinh cảm thấy mau đau mắt hột rồi, trong lời nói dẫn theo mấy phần yếu ớt.

"Hì hì." Hạ Thiên dám chui vào chăn của nàng dậm chân vạch lên bắp đùi của nàng, da thịt thân thiết. Tần Vũ Tinh nổi da gà lên hết.

“Đừng... Ừm!”

Cô chưa kịp phản ứng thì môi mọng đã bị chặn ngang.

Hạ Thiên cắn môi cô vài cái rồi mới luyến tiếc rời khỏi khóe môi mềm mại của Tần Vũ Tinh. Tay anh không thành thật, vuốt ve vùng ngực đầy đà của Tần Vũ Tinh, không chịu buông tay, muốn nắm chặt ngủ.

Vấn đề là ai mà ngủ được khi anh nắm chặt như vậy chứ?

Tần Vũ Tinh bị anh làm hư mất rồi... Cô chớp cặp mắt xinh đẹp, làm nũng cầu xin: “Tha cho em đi mà...”

Hạ Thiên nhìn cô chăm chăm, trong lòng ấm áp nói: “Được, em ngủ đi, anh nhìn em.”

Tần Vũ Tinh nở nụ cười: “Anh nhìn làm sao em ngủ...” Đột nhiên Tần Vũ Tinh phát hiện, Hạ Thiên rất đổi ngây thơ. Chỉ là có người đã từng nói qua, trong lòng mỗi người đàn ông đều có tính cách của một đứa trẻ.

Đúng rồi, một đứa bé lớn.

Hai người thật sự ngủ một đêm, thẳng đến sáng sớm hôm sau. Trờ từ mờ sáng, tiếng đập cửa thùng thùng thùng vang lên.

Tần Vũ Tinh trợn mắt, hoảng hốt lay Hạ Thiên dậy: “Tỉnh lại đi...”

Hạ Thiên ngẩn người ra, căn bản không thèm để ý đến người gõ cửa, lập tức đè ngửa Tần Vũ Tinh ra, hung hãn hôn lên miệng đang mở lớn của cô, nói: “Chào buổi sáng!”

ĐỂ ANH GẶP EM LÚC TỐT NHẤT

Mã Hiệu Dạng
www.dtv-ebook.com

Chương 33

Mặt Tần Vũ Tinh đỏ bừng, nhìn gương mặt dán chặt phóng đại của Hạ Thiên trước mặt, cô không biết làm sao, lắp bắp nói: “Gỗ, gỗ cửa đấy.”

Hạ Thiên ồ một tiếng, không thoải mái kêu lên một tiếng: “Lát nữa!”

“Ê ê!” Tần Vũ Tinh rít nhẹ, phòng của em anh lên tiếng làm gì!

Hạ Thiên híp mắt, hai tay vòng qua cổ cô, nói: “Có muốn đánh cuộc hay không?”

“Hả?”

“Nhất định là Tiểu Lý đấy.”

.....

“Mới năm giờ sáng, ngoại trừ cậu ta ra thì không còn người khác đâu!”

Tần Vũ Tinh ngẩn người ra, cầm điện thoại di động lên nhìn, quả nhiên chỉ mới năm giờ. Trợ lý Lý thật siêng năng, sáng sớm đã tới đây chỗ cô đánh thức Hạ Thiên, sợ trời sáng bị người phát hiện.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, Hạ Thiên lại trở về ổ chăn mềm của bọn họ, cọ xát bả vai của Tần Vũ Tinh, giống như con mèo lười biếng.

“Lười thật...”

Tần Vũ Tinh im lặng, rồi nói: “Vậy cũng phải xuống giường lẹ lên.”

“Bằng không chúng ta khỏi phải chụp hình. Anh sẽ bảo bọn họ rút hết cho rồi, chỉ ở lại với em thôi.” Hạ Thiên ngẩng đầu lên, cảm thấy ý nghĩ này rất hay, giống như chú chó nhỏ chờ đợi chủ nhân khích lệ, cười hì hì nhìn Tần Vũ Tinh.

“Vậy làm sao được...” Cô vội vàng lắc đầu nói: “Em nói với mẹ muốn chụp hình quảng cáo, mẹ em còn đợi xem đó.”

Hạ Thiên uể oải ngồi dậy, nói: “Vậy được rồi. Em cứ như vậy, không lưu luyến anh sao?”

“Không phải vậy.” Tần Vũ Tinh trấn an anh: “Phải giải quyết xong công việc trước, ảnh hưởng không tốt.”

“Ừ ừ ừ.” Hạ Thiên lên tiếng trả lời cho có lệ.

Hạ Thiên đi rồi, Tần Vũ Tinh vẫn còn ngồi lại ôm chăn ấm, trong lòng ấm áp. Càng chung đụng lâu ngày với Hạ Thiên, cô càng cảm thấy không chán ghét anh.

Rốt cuộc điều này là tốt hay xấu?

Cô hoàn toàn không hiểu biết nhiều về anh, nhưng lại để một người xa lạ như vậy chiếm giữ thân thể của mình. Cũng là cô chủ động đưa tới cửa... thật xấu hổ!

Tần Vũ Tinh che mặt, rốt cuộc ngủ không yên, dứt khoát đứng dậy rửa mặt.

Không tới tám giờ sáng, Tiểu Lý kêu Tần Vũ Tinh xuống lầu ăn sáng. Bên

ngoài cô khoác chiếc áo choàng đỏ mua ở Thổ Nhĩ Kỳ năm ngoái, l.êđỖỖđ©ן nửa người dưới mang đôi ủng màu nâu kết hợp với chiếc váy dài theo kiểu Ba Tây Mẽ Á (Bohemian), tóc xõa sau lưng, mang chiếc kính râm che khuất gương mặt, phong cách có vài phần bí mật.

Tần Vũ Tinh nhìn một vòng xung quanh, ngạc nhiên hỏi: “Người đâu?”

“Đi dựng cảnh rồi!” Hạ Thiên giải thích: “Lại đây ngồi, chúng ta ăn chung.”

Tần Vũ Tinh vui vẻ đi qua, Hạ Thiên kẹp một miếng thịt đưa tới trước miệng cô, Tần Vũ Tinh thản nhiên nuốt chửng.

Tiểu Lý nhú mày, không dám nói thêm cái gì.

Hạ Thiên rất vui vẻ, anh vỗ vỗ vị trí bên cạnh, nói: “Ngồi gần anh một chút.”

Đây là ghế băng, Tần Vũ Tinh do dự một chút, nhưng nhìn thấy ánh mắt hết sức mong chờ của anh, lại ngồi xuống bên cạnh.

Dù sao ra ngoài giải sầu, cô quyết định làm theo ý mình.

“Ăn nhiều một chút. Lát nữa anh dẫn em đi chèo thuyền. Thôn làng này bị hồ hoàn toàn bao quanh.”

“Được rồi.” Tần Vũ Tinh phình má cười tươi như đóa hoa đào. Bị cử chỉ của cô gái nhỏ này lấp đầy tình cảm dịu dàng, Hạ Thiên không nhịn được, vuốt ve mái tóc của cô, còn cố ý hôn lên chóp mũi cô rồi nói: “Xế chiều đi cưỡi ngựa.”

“Được đó. Chỉ là không phải anh phải quay quảng cáo à?”

Hạ Thiên lắc đầu: “Ngày mai mới tính. Tối hôm nay thôn trưởng cố ý đốt

lửa trại, chiêu đãi chúng ta.”

Tần Vũ Tinh ừ một tiếng, phát hiện vẻ mặt của Tiểu Lý nhăn nhó khổ sở...

“Anh lại dạy dỗ người ta cái gì nữa rồi?”

Hạ Thiên liếc cô một cái: “Cùng lắm chỉ là hoãn lại hành trình thôi.”

“À đúng rồi, anh như vậy không hay chút nào. Nếu bởi vì em mà làm trễ nãi kế hoạch của mọi người, em không còn mặt mũi để ở lại.” Tần Vũ Tinh nói thẳng.

Hạ Thiên vỗ vỗ đầu cô nói: “Em ngốc thật. Tôi chạy đến Lệ Giang xa xôi này quay quảng cáo không phải là vì em muốn thực tập nghiên cứu chứ là cái gì!”

Tần Vũ Tinh ngăn người ra, nói: “Anh bày ra trò này...”

Hạ Thiên nhếch môi cười: “Sớm muộn gì em cũng biết thôi...”

“Biết cái gì?” Tần Vũ Tinh mơ hồ hỏi. Có đôi khi cô cảm thấy mình không hiểu Hạ Thiên.

“Yêu... đương.” Hạ Thiên cố ý kéo dài âm thanh, còn hôn trộm Tần Vũ Tinh một cái, hù cô giật mình.

“Khốn kiếp!” Hai má cô đỏ bừng, nhìn thấy mấy ông chú đứng trước đại sảnh đang trêu chọc bọn họ.

“Nhân viên phục vụ là đàn ông, ngay cả tính sổ sách cũng là đàn ông.” Tần Vũ Tinh cảm thán.

“Văn hóa địa phương.” Hạ Thiên nói: “Đàn bà phải ra đồng làm việc.”

“Sau đó thì sao?”

“Xã hội mẫu hệ, nửa đêm đàn ông có thể bò lên giường.” Hạ Thiên nháy mắt, dán sát lỗ tai cô nói: “Làm sao bây giờ, sáng sớm anh rời khỏi, em đã hối hận. Buổi tối anh còn muốn bị em làm mệt.”

Vì sao lại bị cô làm mệt mà không phải là cô mệt mỏi. Ai mượn mỗi lần đều là cô giống như đại ác nhân...

Bạn học Hạ Thiên, anh không cần uất ức như vậy!

Trong lòng Tần Vũ Tinh đã có cách.

“Đi đi, đi chèo thuyền!” Hạ Thiên kéo tay cô dẫn ra ngoài.

Tần Vũ Tinh không thể rút tay lại, oán giận nói: “Anh thật không sợ người ta nhìn thấy sao?”

“Trai lớn lấy vợ, vì sao anh phải sợ người ta nhìn thấy...”

Đứng trước cửa có một người đàn ông, anh ta thân thiện chào hỏi bọn họ: “Mướn thuyền à? Một chiếc bốn mươi đồng, có thể chèo một giờ.”

“Được.” Hạ Thiên đưa cho anh ta năm mươi đồng, sau đó chờ anh ta thối lại mười đồng.

Tần Vũ Tinh phì cười, nói: “Em nghĩ anh sẽ nói không cần thối.”

Hạ Thiên cười ngượng ngùng: “Người ta tiết kiệm tiền cho em mà...”

Lại là bộ dạng này! Tần Vũ Tinh nhìn bộ dáng giả đò ra vẻ đáng thương của anh, trong lòng không khỏi mềm đi, nói: “Đi thôi.”

Hạ Thiên cầm mười đồng, nhỏ giọng nói: “Lần trước anh tới cái thôn phía

trước kia, vì là mùa ít khách, loại thuyền nhỏ kiểu này chỉ có mười đồng một người thôi, hai người hai mươi đồng, anh ta đã chém chúng ta rồi.

“Ừ.” Tần Vũ Tinh buồn cười, nhìn anh chăm chăm hỏi: “Thẩm Huy keo kiệt lắm sao?”

Hạ Thiên lắc đầu trả lời: “Chuyện này không giống nhau. Tiền của anh toàn là tự kiếm được. Thẩm Huy đó, có mất cũng là tiền của cha cậu ấy. Tiền cậu ấy kiếm được đều bỏ ngân hàng, ngoại trừ chia cho anh chút hoa hồng.

“Em đi...” Tần Vũ Tinh ôm bụng cười ha hả, vừa đi vừa huyền huyền náo náo: “Còn dám nói hai người không có tư tình!”

Hạ Thiên đuổi theo cô: “Về Bắc Kinh kiếm Đại Huy mời em đi ăn cơm.”

“Anh ta sẽ mời khách sao?”

“Đương nhiên. Cậu ấy không dám không mời...” Anh đuổi kịp cô liền ôm cô vào lòng, không cho phép cô chuồn đi dễ dàng.

Hai người lên thuyền, đây là loại thuyền nhỏ theo phong cách cổ xưa. Phía trước có một người đàn ông bản xứ đang chèo thuyền, còn ca hát xin chút tiền boa. Bởi vì là sáng sớm, chân trời xa xa trông rất thấp, bọn họ có cảm giác như cách mặt trời không bao xa. Tuy rằng tiết trời giá lạnh, nhưng bởi vì ánh mặt trời mà cảm thấy trong người ấm áp một cách lạ thường. Hay là cũng có thể vì Hạ Thiên luôn đứng sau lưng ôm cô, nhiệt độ cơ thể ấm áp.

“Anh đã từng đến đây?” Tần Vũ Tinh nhỏ giọng hỏi. Cô cảm thấy cảm của Hạ Thiên đang đặt trên đỉnh đầu của mình.

“Ừ, anh luôn tìm một chỗ để ẩn cư.”

“Ẩn cư? Vì sao?” Tần Vũ Tinh nhìn có vẻ như không thể tin được.

Hạ Thiên cười thản nhiên, trả lời: “Anh đã từng hi vọng có thể lên núi ở ẩn cùng người phụ nữ anh thương.”

“Sau đó thì sao?”

“Anh lên núi đốn củi gánh nước, về nhà nấu cơm, nuôi cô ấy mập lên.”

“Anh không sợ cô bỏ chạy hay sao?” Tần Vũ Tinh trêu chọc.

“Anh sẽ đuổi theo cô ấy...” Hạ Thiên nghiêm túc trả lời.

“À.” Tần Vũ Tinh lắc đầu, không muốn nói nhiều nữa. Đột nhiên cô cảm thấy Hạ Thiên thật ngốc.

“Em chưa từng nghĩ qua sao? Tuân thủ theo cuộc sống đơn giản không phải tốt lắm sao?” Hạ Thiên hỏi cô đột ngột.

“Chuyện này...” Tần Vũ Tinh cẩn thận suy nghĩ một chút rồi nói: “Có câu nói ‘chuyện nhỏ ẩn giấu trên núi, chuyện lớn ẩn giấu trong thành thị’. Em cảm thấy mình không thể nào thoát khỏi sự vướng bận của nhân gian, cha mẹ em, người thân của em, mỗi sự yêu thương của người lớn, những bậc thầy lâu năm, bạn bè đã từng kết giao. Bọn họ là những người đã cùng em trưởng thành, là một phần lớn không thể tách rời trong cuộc sống sinh hoạt của em. Em không thể nào không suy nghĩ đến cảm giác của bọn họ mà làm bậy.”

Hạ Thiên trầm mặc, không nói gì rất lâu sau đó. Một lúc sau, anh nói: “Ừ, em có người thân, đương nhiên nhớ thương sẽ nhiều hơn một chút.”

Lúc này Tần Vũ Tinh mới nhớ ra Hạ Thiên không có người thân. Bạn bè thân có thể tâm sự được cũng chỉ có một mình Thẩm Huy.

“Anh sẽ gặp được người yêu anh, sau đó cùng nhau tuân thủ với anh.” Tần Vũ Tinh nắm chặt bàn tay của anh, khích lệ nói.

Cô cảm thấy cơ thể Hạ Thiên cứng đờ, một bóng đen thò ra ghé xuống, cắn mạnh vành tai của cô một cái nói: “Tần Vũ Tinh! Những lời này của em là có ý gì?”

“Được rồi, là em sai!” Tần Vũ Tinh vội vàng xin tha.

“Anh chỉ quan tâm anh thích... mặc kệ cô ấy có thích anh hay không!” Hạ Thiên thấp giọng nói.

“Ừ.” Tâm tình Tần Vũ Tinh hỗn loạn, quay đầu không muốn tiếp tục bàn luận vấn đề này.

Chín, mười giờ mà thôn xóm này vẫn còn vắng vẻ. Xa xa, khói bếp mù mịt, cảnh đẹp kế núi gần sông rơi vào ánh mắt, có thể làm dịu lòng người phiền não. Tần Vũ Tinh chưa bao giờ cảm nhận được sự yên tĩnh như bây giờ, cảm thụ được gió mát, tắm trong mùi thơm của cỏ hoa.

Chỉ trong một cái chớp mắt, cô cảm thấy bốn phía đẹp như tiên cảnh, nhưng chỉ là trong khoảnh khắc, bàn tay của tên sắc lang nào đó làm phá hoại tất cả.

Có lẽ bởi vì lời nói mới vừa rồi của Tần Vũ Tinh đã mang lại cảm giác không an toàn, sắc mặt Hạ Thiên đen thui, tay phải chui vào trong cổ áo choàng của Tần Vũ Tinh, mò tới phần thịt mềm mại của cô, không ngừng xoa bóp. Hình như chỉ có như vậy mới có thể khiến Tần Vũ Tinh cảm nhận được sự tồn tại của anh.

Không bao lâu, Tần Vũ Tinh bắt đầu thở gấp. Cô quay đầu lại, nhẹ giọng: “Đừng như vậy, còn có người. Ừm...”

Hạ Thiên hôn mạnh lên môi cô, đầu ngón tay dừng trên nụ hoa trước đỉnh, dùng sức vân vê.

"A." Tần Vũ Tinh không thể diễn tả cảm xúc trong lòng, một hồi khó chịu, một hồi động tình.

Cô sợ Hạ Thiên không kiềm chế được, vội vàng mềm mỏng nói: "Xin anh, đừng như vậy." Lúc cô nói chuyện, giọng nói mang theo vài phần gấp rút, quyến rũ một cách đặc biệt. Gương mặt ửng hồng, giống như màu đỏ của hoa anh túc, xinh đẹp khiến người ta thèm muốn, chỉ cần nếm nhẹ cũng đủ lấy mạng.

Một lúc sau, Hạ Thiên buông tay ra. Ánh mắt trầm tĩnh nhìn về nơi xa, nói một cách sâu xa: "Đã như vậy, anh sẽ sống với em nơi thế tục này."

Tần Vũ Tinh khẽ thở dài. Vốn là chỉ một lần ham mê hoan lạc, cô lại chọc phải người đàn ông Hạ Thiên này. Ông trời nhất định là trừng phạt tội ác năm đó của cô, phái tới một con quỷ không thể dây dưa, khiến cô khổ sở vì sắc dục.

ĐỂ ANH GẶP EM LÚC TỐT NHẤT

Mã Hiểu Dạng
www.dtv-ebook.com

Chương 34

Chèo thuyền xong, tâm tình Hạ Thiên không tốt, hủy bỏ kế hoạch cưỡi ngựa buổi chiều.

Anh để Tần Vũ Tinh tự do, một mình ở lại trong phòng buồn bực.

Tần Vũ Tinh nhún nhún vai, quyết định đi theo mấy cô gái của tổ quay phim phụ giúp một tay. Cô là nữ chính trong kịch bản, cầm tập bản thảo hóa trang lên xem một hồi, phát hiện dường như ánh mặt trời bị cái gì đó che khuất.

Vừa quay đầu lại, Hạ Thiên đã đứng sau lưng của cô.

“Chào...” Tần Vũ Tinh chủ động nói.

“Anh nghĩ em đi nghỉ ngơi rồi.” Hạ Thiên thản nhiên nói: “Xem cái gì thế?”

“Bản họa rất đơn giản, chuyên gia trang điểm rất chuyên nghiệp.”

“Hừ, cũng không phải công lao cũng một mình cô ta. Sau lưng còn có cả một đội ngũ thao tác.” Hạ Thiên tùy ý nói. Hình như anh không thích kích lệ bất cứ ai. Chuyên gia trang điểm tên là Miếu Miếu, cô ta chính là người lúc sáng nói chuyện châm chọc Tần Vũ Tinh.

Hạ Thiên tới đây, ánh mắt mọi người không nhìn được mà nhìn trộm Hạ

Thiên một cách lén lút. Anh quần trên người một chiếc áo len màu trắng, bên ngoài khoác một chiếc lông màu đen. Bên dưới mặc chiếc quần thường màu kem, phối hợp với đôi giày Jordan màu trắng. Tóc của Hạ Thiên hơi rối, vẻ mặt nghiêm trang, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Tần Vũ Tinh ngửi được mùi rượu, ngạc nhiên hỏi: “Anh uống rượu?”

Hạ Thiên ừ một tiếng, trả lời: “Rượu thêm can đảm.”

.....

Tần Vũ Tinh nhận ra sự tức giận trong mắt anh, lập tức im miệng, quyết định không nên trêu chọc anh khiến anh nổi giận.

“Anh Thiên, các người hóa trang chưa?”

Hạ Thiên gật đầu.

Tần Vũ Tinh hoang mang hỏi: “Không phải đợi ngày mai à?”

“Đúng lúc mượn chỗ đốt trại buổi tối...”

“À, vậy em...”

“Chị cũng phải hóa trang.” Một giọng nữ truyền đến, thế là cô liền bị đám người ẩn ngồi xuống ghế, đối diện với gương trang điểm tạm thời, tiếp tục dày vò. Trời sinh cô tướng mạo xinh đẹp, ngày thường không trang điểm quá nhiều, cho nên cảm giác là lạ. Tóc của cô gần rất nhiều đồ, sau đó có người đặt đồ lên bàn, cô liếc mắt nhìn thấy mũ phượng màu vàng kim, không nhịu được, hỏi : "Bối cảnh thời đại là lúc nào?"

"Đường triều." Có người trả lời.

"Đường triều."

"Dạ. Đường triều tôn trọng tự do, xa hoa và phẩm vị, tương đối phù hợp với cấp bậc của rượu quảng cáo."

"À..." Kiểu tóc của cô tốn hết một giờ, bắt đầu thay quần áo, màu đỏ sậm. Cô buồn bực hỏi : "Tôi phải kết hôn sao?"

"Đúng rồi. Chị không đọc kịch bản gốc hả?" Miếu Miếu sắc bén hỏi.

diễn đàn € quy định Cô là một trong những số ít không chịu nổi Tần Vũ Tinh. Tần Vũ Tinh vốn là muốn xem kịch bản gốc, nhưng kịch bản gốc đều do Hạ Thiên giữ. Tên kia quần cô vận động trên giường, căn bản là không không cho cô thời gian rảnh rỗi.

"Cô Tần là quận chúa Đường triều, vốn là muốn thay công chúa lấy chồng xa ở ngoại truyện, nhưng lạ có tình cảm rối rắm với nam chính. Cảnh này chính là cảnh cô lên đường xuất giá, sau đó nam chính đau khổ, theo cô tòng quân, tùy thân hộ tống cô lấy chồng xa xứ." Có người tốt bụng chủ động giảng giải cho cô.

"Chuyện này. . . Rượu xuất hiện khi nào?"

"Thời điểm nam chính đau lòng sẽ uống rượu. Uống rượu xong thì tình cảm mãnh liệt, cho rằng yêu là hi vọng đối phương được hạnh phúc, vì thế một lòng hộ tống. Nửa đường gặp phải đạo tặc, nam chính ra tay giúp đỡ. Quận chúa cảm tạ bằng cách thưởng rượu, lúc này phẩm chất của rượu chính là được diễn đạt bằng phóng cách và tình thú trên mặt..."

"Chỉ là hai người cùng say, xảy ra chuyện không nên xảy ra." Có người bổ sung.

Mồ hôi. . . Không ngờ còn có trò tình cảm rối rắm. Rõ ràng Hạ Thiên nói rõ cô chính là đao cu mà thôi...

"Cô Tần quá gầy, thật ra không thích hợp diễn vai cô nương đầy đà

Đường triều." Miếu Miếu lại đả kích cô.

"Xong rồi. Khuôn mặt cô Tần tròn trịa xinh đẹp, mặc áo Đường Triều lộ ra xương quai xanh rất hấp dẫn."

Tần Vũ Tinh chợt nhớ ra cái gì, theo như kiểu nói của Đường triều thì không lẽ chen ngực... Lúc cô đang rối rắm, Hạ Thiên đi tới, liếc mắt nhìn bộ trang phục đã chuẩn bị xong, dặn dò: "Khoác thêm áo choàng cho cô ấy. Tốt nhất là che luôn trước ngực."

Chuyên gia trang phục sửng sốt, do dự khuyên giải: "Anh Thiên, Đường triều không có kiểu phối hợp áo choàng như vậy."

Hạ Thiên cau mày, nói: "Nhớ chuẩn bị."

Chuyên gia trang phục không cần nhiều lời, chuẩn bị một mảnh tơ lụa giống như khăn quàng cổ, choàng lên cổ của Tần Vũ Tinh. Tần Vũ Tinh nhìn mình trong gương, có chút buồn cười, bộ ngực no tròn như ẩn như hiện dưới khăn lụa, càng khiến người ta mơ tưởng.

Hạ Thiên đến tìm cô, khoanh hai tay trước ngực, nhú mày nói: "Tại sao thấy ngực em lớn như vậy?"

Gương mặt Tần Vũ Tinh nóng lên: "Anh nói nhỏ chút sẽ chết sao?"

Hạ Thiên thấy không có ai, liền đưa tay nắn bóp.

"Hạ Thiên!" Tần Vũ Tinh sắp điên lên, người này!

"Anh gọi người tới tháo độn ngực của em ra."

Tần Vũ Tinh kéo anh lại, nói: "Anh có bị bệnh không? Rốt cuộc anh có muốn quay phim với em không? Anh còn như vậy nữa thì ngày mai em sẽ trở về Bắc Kinh!"

. Hạ Thiên cắn môi nói: "Được rồi."

Tần Vũ Tinh hất cằm lên, nói: "Kịch bản gốc gì đó, anh còn chưa đưa cho em."

"Không cần."

"Đừng ghen! Ngay cả lời em còn không biết, đến khi quay phim thì thật mất mặt."

"Em không có lời kịch." Hạ Thiên nói thẳng.

. Tần Vũ Tinh im lặng.

"Vậy em cần phải làm cái gì?"

"Đi theo tiết tấu của anh là đủ rồi."

"Thì ra là em bán nhan sắc..." Tần Vũ Tinh tự giễu, cố gắng hóa giải không khí xấu hổ giữa Hạ Thiên. Từ sau khi chèo thuyền buổi sáng, mặt mũi người này đen thui, giống như người nào thiếu tiền của anh vậy.

Hạ Thiên nắm tay cô, kéo cô vào sân diễn. Trong nháy mắt, mấy chục ánh mắt đều tập trung vào tay của Hạ Thiên, sau đó thì tản lờ đi như chưa từng thấy gì, ai có việc của người đó.

Tần Vũ Tinh tròn mắt, ngượng ngập nói: "Anh làm gì đấy? Anh..."

"Câm miệng!" Hạ Thiên đanh giọng nói.

Tiểu Lý cầm kịch bản gốc tới làm công khóa cho Tần Vũ Tinh, nói hơn nửa tiếng đồng hồ. Từ đầu tới cuối, Hạ Thiên đứng một bên, nghe theo lời tự thuật giảng giải điểm quan trọng của Tiểu Lý. Đây có phải là lâm trận mới

mài gương không hả?

Năng lực tiếp thu của Tần Vũ Tinh rất mạnh. Trên căn bản, cô chỉ nhìn về phía ống kính là được. Dù sao màn cuối cũng phải bị chỉnh sửa lại...

Tần Vũ Tinh có chút lo lắng, nhưng đạo diễn chỉ là nhìn sắc mặt của Hạ Thiên mà làm việc. Quay đi quay lại bốn năm tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng đến cảnh nam chính và nữ chính say rượu, làm nên chuyện không nên làm.

Tần Vũ Tinh có chút xấu hổ, phối hợp với vị trí di chuyển của Hạ Thiên. Hạ Thiên trên người đã có mùi rượu, hơn nữa kỹ thuật diễn xuất của anh lại tuyệt vời, đáy mắt giống như hiện lên một làn hơi nước, có chút mờ ảo, hơn nữa còn mê mang.

Anh từng bước từng bước đi đến bên cạnh Tần Vũ Tinh, bước chân có vẻ nặng nề, tay phải đưa lên run rẩy, ôm eo của cô, cúi đầu hôn một đường từ trán cho tới môi của Tần Vũ Tinh.

Tất cả mọi người cho rằng bọn họ sẽ nhớ đếm số ngược, nhưng vấn đề chính là...

Tần Vũ Tinh hoàn toàn không thể nào đếm số ngược. Hạ Thiên cạy môi cô ra không chút do dự, hôn sâu vào.

"Tôi đi." Có người thở nhẹ, không biết là đang thán phục kỹ thuật diễn xuất thần nhập hóa của Hạ Thiên, hay là cảm khái anh Thiên đang hôn thật sự.

"Đối với cảnh nóng trước ống kính, anh Thiên rất kiên dè, đại đa số nhân vật trước kia đều là chính nhân quân tử, hoặc là nhân vật khổ tình yêu người ta mà không được. Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy anh ấy chủ động hiến thân vì kịch bản."

"Tần Vũ Tinh này lai lịch như thế nào? Em gái... Đúng là chuyện cười. Hôn say đắm như vậy." Có người bàn luận khe khẽ.

"Trước công chúng, đây chính là chương trình quảng mà cáo của anh Thiên." Cũng có người cười thoải mái, mang theo vài phần nhiệt tình nói: "Anh Thiên cũng đã lớn rồi, nên kết giao với bạn gái chính thức cho rồi."

Có vài người đi lại thường xuyên với Hạ Thiên, đương nhiên hi vọng ông chủ lớn của mình càng ổn định càng tốt. Danh tiếng của Hạ Thiên không tệ, nếu có thêm bạn gái chính quy thì càng có thể trợ giúp anh phát triển. Tuy rằng tin truyền CP (couple) của Hạ Thiên và Thẩm Huy rất hấp dẫn, nhưng cũng không phải là biện pháp lâu dài. Chưa tính tới chuyện fan ái mộ của Hạ Thiên bọn họ quá nhiều, nên sớm tính toán tự mở công ty, làm ông chủ cho rồi.

Hạ Thiên lưu luyến rời khỏi Tần Vũ Tinh, tham lam mong muốn nhìn cô đắm đuối.

Tần Vũ Tinh hô hấp khó khăn, há miệng thở dốc. Cô cụp mắt xuống, có chút ngượng ngùng không dám nhìn thẳng Hạ Thiên. Cảnh quay kế tiếp thoải mái hơn nhiều. Buổi tối mọi người được thôn trưởng chiêu đãi, cùng nhau tham gia đốt lửa trại.

Cái gọi là đốt lửa trại cũng chỉ là thanh niên thiếu nữ bản xứ mặc đồng phục dân tộc, chấp tay mọi người cùng nhau khiêu vũ mà thôi. Từ lúc chiều, biểu hiện của Hạ Thiên bắt đầu có chút trầm lặng. Tần Vũ Tinh cũng thấy là lạ, cả người không có tinh thần.

Cô ngẩng đầu tìm kiếm, nhìn đến đồng lửa nơi xa, Hạ Thiên nhận lấy bầu rượu sừng dê của một người đàn ông đưa anh, uống vào. Thỉnh thoảng có vài thiếu nữ tìm tới, muốn chụp hình chung với anh. Anh không cười, cũng không cự tuyệt. Quần áo anh mặc trên người vẫn là bộ trang phục cổ trang

lúc chiều, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng nổi bật sau ánh lửa, rất sáng ngời.

Hình như anh cảm nhận được cái gì, nhìn thẳng qua đây.

Tần Vũ Tinh vội vàng quay đầu đi, một lát sau quay đầu lại thì phát hiện anh vẫn còn đang nhìn mình.

Tần Vũ Tinh cảm thấy có chút kỳ lạ, Hạ Thiên gạt mọi người ra đi tới đối diện.

Anh đứng, Tần Vũ Tinh ngồi.

Bóng dáng của anh bao phủ cô, che khuất ánh trăng sáng.

Hạ Thiên chụp lấy cánh tay của cô kéo lên. Có người chú ý đến động tĩnh trước mặt, huyết gió xôn xao.

Mọi người reo hò ồn ào.

Gương mặt Tần Vũ Tinh đỏ bừng, dùng sức giãy giụa, lại phát hiện hai chân đã rời khỏi mặt đất. Hạ Thiên thật sự đã bế bổng cô lên.

Hạ Thiên cầm bầu rượu sừng dê, tay phải ôm cô ngang nhiên đi ra ngoài, hoàn toàn không thèm để ý tới phản ứng của người khác. Tần Vũ Tinh cũng không thay lại đồ của mình, hình ảnh hai người đi chung với nhau có cảm giác rất tốt.

“Anh Thiên lợi hại...” Có người đàn ông lên tiếng khâm phục, sau đó choàng tay qua vai của người con gái bên cạnh.

"Đừng chiếm tiện nghi của tôi!" Cô gái gạt tay anh ra, nhìn chằm chằm hình bóng xa dần của Hạ Thiên và Tần Vũ Tinh, oán giận nói: “Người phụ nữ này có gì tốt? Cảm giác rất kiểu cách...”

“Quan trọng là anh Thiên thích.” Không biết ai nói câu này, mọi người trở nên yên lặng. Trong mắt người tình là Tây Thi, nếu khiếu thẩm mỹ của mỗi người đều, chẳng phải suốt ngày cưỡng bức cô dâu hay sao!

Hạ Thiên mang Tần Vũ Tinh tới mảnh rau dại mà bọn họ đã ở cùng nhau tối hôm đó, vứt cô xuống dưới.

Tần Vũ Tinh ngồi giống như đang đánh rằm, quát lên: “Anh lại mắc bệnh gì nữa đây?”

“Em có thuốc sao?” Hạ Thiên cười lạnh nói. Anh nhào lên người của cô, dùng sức xé bỏ quần áo của Tần Vũ Tinh, chất vấn: “Con mẹ nó, rốt cuộc mấy lời sáng nay của em là có ý gì?”

ĐỂ ANH GẶP EM LÚC TỐT NHẤT

Mã Hiệu Dạng
www.dtv-ebook.com

Chương 35

Thân thể Tần Vũ Tinh cứng đờ, vùng ngực tỏa sáng, cả người cô nóng rang, mê mang nhìn Hạ Thiên hỏi: “Cái gì?”

Hạ Thiên nằm trên người cô, ánh mắt sâu thẳm nhìn cô chăm chăm nói: “Cái gì là ‘cuối cùng anh cũng gặp được người yêu anh’ hả?”

“Vậy anh tính làm cái gì đây?”

.....

"A!"

Hạ Thiên ấn một cái vào bộ phận nhạy cảm của cô, mặt Tần Vũ Tinh đỏ bừng, khổ sở nói: “Đừng như vậy, em khó chịu...”

“Vậy thì anh thoải mái à? Em và anh chỉ là nhất thời vui vẻ thôi sao? Anh là công cụ chữa lành vết thương mà Từ Trường Sinh đã gây ra lúc anh ta phản bội em?” Hạ Thiên gầm nhẹ, nhe răng cắn xuống xương quai xanh của Tần Vũ Tinh thành một dấu đỏ.

Tần Vũ Tinh híp mắt, vươn tay tóm lấy bả vai của Hạ Thiên, dùng sức cản ngược trở lại.

Đây giống như là cơn mộng đẹp sáng rực. Hoàng hôn đen thẫm tràn ngập sắc thái mê ảo, cô quên hết tất cả, không chút cố kỵ, phóng thích sự nhiệt tình

đã đè nén trong xương tủy bao lâu nay, hò hét, không tự trọng... đón nhận mỗi động tác của Hạ Thiên để đạt được sự khoái cảm tận cùng.

Hoan ái khiến người ta ý loạn tình mê.

Sau khi tỉnh lại, trong lòng trống rỗng khác thường.

Trận chiến lần này rất dài, thay đổi tư thế mấy lần, di chuyển khắp phòng Tần Vũ Tinh mệt mỏi vô cùng, Hạ Thiên dường như cũng không đứng dậy nổi. Tần Vũ Tinh nhìn bầu trời đen tối như bức màn sân khấu, buồn bã mất mát.

Vừa rồi, cô thậm chí cho phép Hạ Thiên làm từ phía sau... Nhớ tới động tác, cô có chút chịu không nổi, nhưng mà đến khi tay phải của Hạ Thiên nắm lấy bộ ngực của cô, cô lại ngẩng cao đầu, cảm giác kích thích dị thường.

Đàn bà quả nhiên là một loại động vật kỳ quái. Cô mê mang nhìn bầu trời đầy sao, rốt cuộc cảm giác của cô đối với Hạ Thiên là gì?

Da thịt thân thiết, còn có vài phần tham luyến... hay là đã động lòng.

Cô ôm ngực, đời này cô còn có thể động lòng hay sao? Cô đã từng rất cố chấp với Mục Vũ Sâm, hủy đi tương lai của vài người. Hiện giờ, có phải cô đang động lòng với người đàn ông khác không? Nếu như sau này, khi cô đã bị hãm sâu, Hạ Thiên lại muốn rút người ra đi, cô phải làm sao bây giờ?

Bị hủy diệt một lần nữa...

Không được, quá đáng sợ.

Đối mặt với tương lai mù mịt, cô làm không tốt cũng nên chuẩn bị đầy đủ.

Thật ra chia tay với Từ Trường Sinh không khó, có khó cũng là vì mặt mũi của cha mẹ, làm sao có thể đối mặt với bà con bạn bè thân thuộc. Cô và Từ Trường Sinh là sự kết hợp dây thừng, nếu như bọn họ tùy tiện chặt đứt, cả

sợi dây sẽ mất đi thăng bằng.

Cô không sợ mất thể diện, nhưng lại không muốn cả nhà chịu tội với cô.

Tần Vũ Tinh mặc xong quần áo, nhẹ nhàng nói: “Hạ Thiên, em có chút rối loạn, không biết bản thân muốn cái gì, em muốn tỉnh táo lại.”

Hạ Thiên quay đầu lại, tay phải vuốt ve gò má bóng loáng của cô, đáp: “Ừ, em tỉnh táo lại, có phải sẽ trở về như trước kia hay không?”

“Sẽ không đâu.” Tần Vũ Tinh nở nụ cười: “Chuyện của em và Từ Trường Sinh nhất định phải dứt khoát. Nhưng đối với anh, em thật sự nghĩ không ra.”

.....

"Đàn ông, lúc nào cũng tìm kiếm con gái trẻ trung, có phải không?" Tần Vũ Tinh hỏi mang tính chất dò xét.

"Hả?"

"Thật ra thì anh đâu cần đeo cứng em hoài như thế. Anh đã gặp qua bao nhiêu người đẹp, em khẳng định mình không phải là người đẹp nhất."

“Cho nên?” Hạ Thiên lạnh lùng nói: “Em nói thẳng ra đi.”

“Ngày mai em giúp anh quay phim xong thì sẽ đi trước.” Tần Vũ Tinh cụp mắt xuống, nhẹ giọng nói.

“Em...” Hạ Thiên mím môi. Một luồng gió lạnh đánh tới, thổi tung mấy sợi tóc rối bên tai của anh.

“Được rồi. Em xử lý chuyện của em và Từ Trường Sinh trước.” Hạ Thiên giống như cuối cùng cũng quyết định: “Chuyện của chúng ta sau này hãy nói.”

Tần Vũ Tinh ngẩn người ra, lắc đầu một cái, đi về khách sạn.

Hạ Thiên kéo cô lại, nói: “Xong chuyện anh dẫn em đi cưỡi ngựa. Em ở lại giúp anh vài ngày đi.”

Trên mặt Tần Vũ Tinh nóng lên, không biết cái anh gọi ‘giúp’ là có ý gì đây...

Hạ Thiên đột nhiên cúi đầu nói nhỏ: “Ngủ.”

..... Tần Vũ Tinh im lặng.

“Dù sao em cũng xem anh như là ‘bạn ngủ’, sao không tận tình một chút.”
Hạ Thiên dùng giọng điệu ‘bình nứt không sợ bể’, tự giễu nói.

Tần Vũ Tinh không nhiều lời, mặc cho anh lôi về phòng. Dù sao mọi người cũng đã biết quan hệ của bọn họ như thế nào rồi, Hạ Thiên chả thèm che giấu làm gì. Anh đẩy cửa ra liền ném cô lên giường, muốn cô một lần nữa.

Tần Vũ Tinh không rõ lắm về loại nhu cầu này của đàn ông, nhưng với trình độ giày vò người khác như thế này của Hạ Thiên, cô cảm thấy cô không thể nào thỏa mãn được anh.

Nhưng mà khi khoái cảm khó diễn tả bằng lời kéo tới, cô phát hiện mình không cách nào từ chối anh, thậm chí còn ngênh hớp, mang theo chút hèn mọn cầu xin, hi vọng anh có thể yêu cô thật nhiều. Xong đời, nhất định là cô bị đã bị ma quỷ này ăn mòn...

Dù sao cuối cùng cũng sẽ chia tay, không bằng phóng túng một hồi.

Tạm thời hãy để tận cùng lý trí nghỉ ngơi một chút...

Ngày hôm sau, biểu hiện của hai người vẫn như thường. Hạ Thiên vẫn

quan tâm đối đãi cô như cũ, nhưng Tần Vũ Tinh hiểu rõ trong lòng anh đang giận. Lỡ tay dùng sức một chút, ánh mắt có khi oán trách, lời nói mấy câu giễu cợt, cô biết rõ anh đang tức lắm.

Nhưng như vậy thì sao chứ? Ngay cả tương lai của chính mình cô còn phải đắn đo, không chắc chắn, cô không thể nào hứa hẹn điều gì với Hạ Thiên.

Huống hồ người trong làng giải trí, lắm đường lạc lối không phải là chuyện như ăn cơm bữa sao?

Chiều đến, Hạ Thiên mang Tần Vũ Tinh đi cưỡi ngựa.

Đây là lần đầu tiên Tần Vũ Tinh cưỡi ngựa. Quả nhiên cuối cùng cũng là hai người cưỡi chung một con ngựa lớn màu nâu. Trong lòng Tần Vũ Tinh có chút thấp thỏm, không nhìn được mà chủ động dựa vào Hạ Thiên, hai cái tay níu lấy khuỷu tay của anh, rất khẩn trương.

Kỹ thuật của Hạ Thiên không tệ lắm, mang theo bọn họ chày thẳng vào trong núi lớn. Không bao lâu sau thì bốn phía không còn người nào, hoang sơn vắng lặng đập vào mắt.

Hạ Thiên chỉ chỉ nơi xa, nói: “Qua mùa xuân, nơi đây chính là một mảnh rừng cây xanh thắm, sẽ không trụi lủi giống như bây giờ.”

“Ừ.” Tần Vũ Tinh cảm thấy không có gì hấp dẫn, trả lời. Cô cảm giác sau lưng có cái gì đó chia vào cô, liếc nhìn Hạ Thiên một cách cổ quái.

Hạ Thiên đặt cằm trên đầu cô, cạ nhẹ nhẹ, dĩ nhiên tay cũng bắt đầu không thành thật. Nhất là tư thế ngồi của bọn họ, Hạ Thiên ngồi ở phía sau, tay phải vòng quanh hông của Tần Vũ Tinh, rất dễ dàng mò tới giữa hai chân của cô dò xét.

Ngón tay của Hạ Thiên rất linh hoạt, không lâu sau, anh cố tình trêu chọc Tần Vũ Tinh, quyết tâm gia tăng tốc độ.

Cô nhìn chăm chăm lông bờm trên đầu ngựa, trong lòng thầm nghĩ, ‘con bà nó, vẫn còn đang ở trên lưng ngựa a a a a a!’

Quả nhiên Tần Vũ Tinh chịu không nổi, ánh mắt mơ màng nhìn về phía Hạ Thiên.

Nhưng Hạ Thiên lại thu tay lại, mang cô trở về phương hướng đã tới lúc này, một chỗ có nhiều người.

Toàn thân Tần Vũ Tinh nóng lên, nhìn chăm chăm Hạ Thiên oán trách.

Hạ Thiên nhú mày hỏi: “Em bị sao vậy? Mặt ửng hồng.”

Tần Vũ Tinh hừ lạnh một tiếng, lạnh nhạt nói: “Anh giỏi mà!”

Hạ Thiên không nói lời nào, đột nhiên giọng điệu buồn bực trở nên vui vẻ, anh ôm cô xuống ngựa nói: “Chúng ta trở về phòng đi.”

Tần Vũ Tinh do dự một chút, không có khí phách, gật đầu. Bỗng dưng Hạ Thiên xoay người lại cười to, nhẹ giọng nói: “So với cái tim của em, thân thể em thành thật hơn rất nhiều.

“Cút đi!” Tần Vũ Tinh mắng.

Người bên cạnh thỉnh thoảng nhìn bọn họ nói chuyện, đương nhiên cho rằng đây là liếc mắt đưa tình. Nhất là Hạ Thiên, tự mình ôm cô xuống ngựa, hành động này thật khiến người ta đánh rớt mắt kính.

Hai người trở lại phòng, Hạ Thiên vuốt ve dịu dàng gương mặt của cô, hỏi: “Trong lòng em hẳn là có chút thích anh. Anh đã từng đọc qua một cuốn sách, nói đàn bà phải thương mới có thể làm...”

Tần Vũ Tinh không thèm đôi co với anh, lần này chủ động kéo anh lên giường.

Tâm tình Hạ Thiên không tệ, động tác vô cùng dịu dàng.

Tần Vũ Tinh híp mắt nói: “Dù sao ngày mai cũng đi rồi, sao không làm càn một chút.”

Hạ Thiên sừng sờ, gia tăng sức lực, thô lỗ nói: “Quả nhiên là em không thích anh nhẹ tay! Tự chuốc lấy...”

Tần Vũ Tinh bị anh làm đau, kêu lên một tiếng.

Hạ Thiên thẳng tay chà đạp cô một phen, hai người cùng nhau rong ruổi...

Tần Vũ Tinh chưa thử qua người khác, cho nên không thể nào so sánh. Nhưng Hạ Thiên nói không sai, cô quả thật không ghét anh. Nếu gia thế anh trong sạch mà không phải là minh tinh nổi tiếng gì, ngược lại có thể mang về để cha mẹ suy tính một chút.

Cô đang suy nghĩ gì thế!

Tần Vũ Tinh phát hiện mình thật sự đang nghĩ tới chuyện tương lai với Hạ Thiên, nhất thời giật mình sợ hãi, lắc lắc đầu, dẹp bỏ ý nghĩ này ngay lập tức.

Tần Vũ Tinh nhận được điện thoại của Tiểu Vương, biết được Từ Trường Sinh đã về Bắc Kinh. Cô liền thu dọn hành lý, quyết định tìm xe trở về Lệ Giang trước, bắt đầu chính thức công tác thực tập, không thể lười biếng như thế nữa rồi!

Hành trình giải sầu lần này coi như là kết thúc, cô ‘thành công’ biến mình từ một cô gái trở thành đàn bà.

Đoán chừng mẹ cô biết được sẽ lộ da cô..

Tần Vũ Tinh nhớ tới đã từng xem qua một câu chuyện. Nếu bạn muốn trả thù bạn trai trước của mình, cách đơn giản nhất chính là tìm cho anh ta một người vợ, hay là lên giường với bạn thân của anh ta. Cô không có làm như thế, con mẹ nó, xem ra cô đối với Từ Trường Sinh như vậy là tốt lắm rồi...

Hạ Thiên không tiễn Tần Vũ Tinh, thậm chí anh còn không xuất hiện.

Tần Vũ Tinh cũng không hi vọng anh xuất hiện, dứt khoát âm thầm bỏ đi. Nghĩ lại hành động điên cuồng trong vòng một tuần nay, cô có cảm giác như một giấc mộng.

Không phá thì không xây lại được, cô hiểu thẳng hơn rất nhiều so với sự tượng tượng của cô.

Sau khi Tần Vũ Tinh trở lại Lệ Giang thì đi thẳng đến bệnh viện, quyết định khai triển công tác thực tập ngay lập tức. Bệnh viện địa phương cho rằng cô là sinh viên tài cao, vào bệnh viện không được mấy ngày đã tổ chức mấy lần hội nghị, đều là đưa ra một vài lệ án, nhờ cô giúp đỡ cùng nhau phân tích.

Cuộc sống của Tần Vũ Tinh đã trở về quỹ đạo. Cái gì Từ Trường Sinh, còn có Hạ Thiên, đều bị ném ra sau ót.

Ngày tháng trôi qua, đảo mắt một cái đã đến cuối tháng giêng.

“Thùng thùng thùng.”

“Mời vào.” Tần Vũ Tinh ngẩng đầu lên, là Tiểu Vương.

Tiểu Vương cười ngây ngô, cầm trên tay một đồng hồ vật, nói: “Giáo sư Tần, đây là đặc sản của địa phương chúng tôi. Chủ nhiệm Từ nói sang năm mới chị sẽ trở về, em cố tình mang đến cho chị.”

“Khách sáo quá rồi.” Tần Vũ Tinh nở một nụ cười gượng gạo. Cô ở đây không có người quen, chỉ thân một chút với Tiểu Vương. Sau này mới biết được anh rể mà cô bé thường hay nhắc tới chính là chủ nhiệm Từ. Mùa cao điểm, cô làm hướng dẫn viên du lịch, mùa ế ẩm thì cô làm công nhân bao vệ ở bệnh viện. Chị của Tiểu Vương là y tá của bệnh viện.

“Chị cho em rất nhiều đồ ăn ngon và quần áo, nghe nói những thứ kia toàn là hàng hiệu đắt tiền.”

Tần Vũ Tinh cười cười lắc đầu. Mẹ Tần có gửi nhiều đồ ăn vặt và quần áo cho con gái. Tần Vũ Tinh thấy vóc người của Tiểu Vương và cô không khác nhau lắm, đồ không cần liền cho Tiểu Vương hết, giảm bớt chỗ bị chiếm.

"Reng reng reng." Điện thoại vang lên.

Tiểu Vương ngại ngùng nói: “Giáo sư Tần, chị nghe điện thoại trước đi. Ngày đó chị em, em ra tiễn chị.”

Tần Vũ Tinh ừ một tiếng, cầm điện thoại lên nói: “Này, mẹ yêu

" là mẹ cô điện tới.

“Miệng ngọt như vậy, có phải đã làm chuyện bậy rồi không?” Giọng nói của mẹ Tần nghiêm khắc.

Tần Vũ Tinh sửng sốt, hỏi: “Chuyện gì ạ?”

“Hừ, mẹ vừa gửi cho con hình trong tin nhắn, tự mình xem đi.”

Tần Vũ Tinh vội vàng mở tin nhắn ra xem, sợ hết hồn. Những tấm hình mẹ Tần gửi tới là hình Hạ Thiên ôm cô xuống ngựa.

Trong hình, Hạ Thiên đang cong môi cười, mái tóc ngắn đen nhánh, cười híp mắt thành một đường, ánh mắt vô cùng dịu dàng...

ĐỂ ANH GẶP EM LÚC TỐT NHẤT

Mã Hiểu Dạng
www.dtv-ebook.com

Chương 36

Tần Vũ Tinh ngây người ra, tất cả dường như đã qua mấy đời. Có khi mặt mày Hạ Thiên lạnh lùng khô ngô không thể giải thích được, có khi thì tươi cười rạng rỡ lúc ẩn lúc hiện, giờ phút này lại giống như tất cả đều dồn vào trong đáy mắt. Anh cứ như thế từng chút từng chút mới慢慢 xâm nhập vào trong cuộc sống của cô, nhưng lại chiếm giữ biết bao nhiêu sự nồng nhiệt của cô.

Thật kỳ lạ, trong khoảng thời gian này, cô bắt bản thân không được nhớ tới, hay là cố gắng hết sức tránh né tất cả những tin tức có liên quan tới Hạ Thiên. Cô bắt buộc bản thân quay về quỹ đạo sinh hoạt thường ngày, cho rằng không nhìn thấy, không nghe được, thì có thể làm như tất cả điều gì chưa từng xảy ra.

Cô cầm điện thoại, im lặng một hồi lâu. Trong lúc mẹ Tần không ngừng tra hỏi này nọ, cô lấy lại tinh thần rồi nói: “Có chuyện gì sao?”

Mẹ Tần sửng sốt: “Mẹ đã đặt vé máy bay ngày mai cho con rồi. Hôm nay con chuẩn bị lập tức trở về Bắc Kinh.”

.....

Tần Vũ Tinh còn muốn nói gì đó nữa, cô mở miệng, muốn nói rồi lại thôi.

“Dạ, con biết rồi.”

Tần Vũ Tinh cúp điện thoại, nhìn nhánh cây khô héo ngoài cửa sổ hồi lâu không lên tiếng. Cô do dự định bấm vài dãy số, nhưng lại lập tức ngừng lại. Có một bàn tay vô hình, ngay lúc cô quyết định buông tay, đẩy cô và Hạ Thiên lại gần nhau một lần nữa.

“Tần, giáo sư Tần...” Tiểu Vương lúng túng mở miệng, hai mắt len lén nhìn cô.

Tần Vũ Tinh ngạc nhiên, lúc này mới nhớ tới Tiểu Vương vẫn còn ở đây. Cô áy náy mỉm cười: “Chuyện này...Ngày mai có thể chị phải về Bắc Kinh, đồ nhiều như thế này sợ không mang đi được. Nếu có thể, tối nay em tới giúp chị thu dọn chút nhé.”

Tiểu Vương đỏ mặt lên: “Giáo sư Tần không cần nói vậy. Thu dọn xong cũng đưa cho em, em giúp chị cũng nên mà.”

Tần Vũ Tinh cười một cách chân thật, trực tiếp đi đến phòng làm việc của chủ nhiệm Từ. Quả nhiên đối phương còn nhận được điện thoại trước cô, biểu đạt vẻ tiếc nuối, không có thời gian đưa tiễn cô.

Giữa trưa, Tần Vũ Tinh xin phép đi ra ngoài một vòng, mua ổi người một ít quà lễ, bốn năm giờ trở về nhà thu dọn đồ đạc. Một tháng này cô cắt đứt liên lạc với mọi người, kể cả Từ Trường Sinh. Trừ mẹ Tần ra, cô không tiếp điện thoại của ai cả. Mới đầu Hạ Thiên có liên lạc với cô, nhưng sau lần thứ ba bị cô tắt điện thoại, anh đã không còn gọi điện cho cô nữa.

Đoán chừng chuyện gì cũng là ‘bất quá tam’. Thật ra bấm sinh Hạ Thiên rất trọng sĩ diện...

Tần Vũ Tinh không rõ đây là loại cảm giác gì, có chút mất mát, nhưng rồi lại cảm thấy cũng tốt, tóm lại rất mâu thuẫn.

Ngày hôm sau, Tần Vũ Tinh rời giường rất sớm, mang theo hành lý, đi

thăng tới sân bay. Sân bay Lê Giang không lớn, cũng không phải là mùa du lịch, người không đông. Tần Vũ Tinh mua một ly Starbucks Latte Hương Thảo, ngồi trên ghế chơi điện thoại.

Không bao lâu có truyền thanh vang lên, chuyến bay bắt đầu khởi hành.

Tần Vũ Tinh mang mắt kính đen, găng tay Dior màu đỏ, nhìn thoáng qua vé máy bay, có chút kinh ngạc. Mẹ cô đặt vé khoang hạng nhất nửa đấy? Hơn nữa còn check-in trước trên mạng! Tuy rằng nhà họ Tần giàu có nhưng bọn họ đều là người bình thường, loại khoang phổ thông hoặc khoang thương vụ là đủ rồi. Về phương diện này, Tần Vũ Tinh thật không chút ý lằm.

Khoang hạng nhất có tổng cộng tám chỗ ngồi, chỗ của cô gần cửa sổ. Tần Vũ Tinh thấy trên ghế ngồi có một cái túi đựng đôi dép lê màu đỏ, liền chuyển chỗ ngồi bên trong, cầm tờ tạp chí giải trí, tất cả đều là tin tức về tiết mục diễn tập lễ hội mùa xuân. Rốt cuộc bản phác thảo năm nay của Triệu đại gia có còn chiếm cả nửa trang báo hay không? Cô cố ý bỏ qua phần tin tức giải trí, lật tới phần tin tức trong nước, mọi người đều chúc mừng Bắc Kinh rốt cuộc cũng được nghênh đón tuyết đầu mùa đến muộn.

Tuyết rơi rồi.

Tần Vũ Tinh khẽ cảm thán một tiếng.

“Bác sĩ Tần, em hồi hận rồi hả?” Một giọng nói vừa có phần oán trách vừa có phần chế nhạo truyền đến bên tai, dọa Tần Vũ Tinh giật mình.

Miệng cô há ra, kinh ngạc lớn tiếng: “Hạ... anh...” Cô vội vàng nhìn quanh, thấy tiếp viên hàng không không đi tới, thấp giọng hỏi: “Tại sao anh lại ở đây?”

Hạ Thiên ném túi da Hermes màu đen lên phía trên, thoải mái ngồi xuống trả lời: “Duyên phận thôi.”

..... Có quý mới tin!

Tần Vũ Tinh quay đầu, lúc này cô mới cảm thấy có phần kỳ quái, hỏi: “Không phải là anh check-in cho em chứ hả?”

Hạ Thiên nhún vai, thản nhiên nói: “Em suy nghĩ nhiều quá.”

Rốt cuộc là cô suy nghĩ quá nhiều, hay là anh đang tính kế với cô... Tần Vũ Tinh quay đầu, không nói một lời nào, nhìn ra ngoài cửa sổ. Không bao lâu sau, có người đến hỏi muốn uống gì không, cô tiếp viên hàng không đứng bên cạnh Hạ Thiên không chớp mắt, ánh mắt long lanh, nhìn Hạ Thiên chăm chăm, đăm đăm đưa tình.

Tần Vũ Tinh bị cảnh này làm uốn ói, giả đồ làm như không nghe thấy gì.

“Ông Hạ, ngài có cần đổi chỗ ngồi không?” Bởi vì ít người, tám chỗ ngồi khoang hạng nhất đã có hết ... sáu chỗ trống.

Hạ Thiên lắc đầu: “Tôi đi chung với cô gái này.”

Tiếp viên hàng không không hiểu sao rất ngạc nhiên, không nhận được mà liếc nhìn Tần Vũ Tinh vài lần.

Tần Vũ Tinh bất mãn, nhìn lướt qua Hạ Thiên. Tiếp viên hàng không đi rồi, cô mới chất vấn: “Anh đây là có ý gì chứ?”

Hạ Thiên cụp mắt xuống đọc sách: “Không có ý gì cả.”

“Không có ý gì cả là ý gì?” Tần Vũ Tinh nhú mày: “Hình chụp em và anh đi cưỡi ngựa bị lộ ra ngoài là chuyện như thế nào?” Mẹ cô vẫn chưa nói thấy được hình chụp ở đâu. Cô lại lo lắng lập tức trở về, cho nên chưa từng hỏi kỹ.

Hạ Thiên chẳng thèm quan tâm cô, cúi đầu đọc sách.

“Đang nói chuyện với anh đó...”

Hạ Thiên ngẩng đầu lên, thản nhiên nhìn cô: “Vì sao cúp điện thoại của anh?”

... Tần Vũ Tinh mím môi, thật lâu sau mới nói: “Em đã nói muốn được bình tĩnh một chút.”

“Tốt.”

“Tốt cái gì?” Tần Vũ Tinh lạnh lùng hỏi.

“Hiện giờ anh muốn được yên tĩnh một chút.”

... Tần Vũ Tinh nghẹn lời, quay đầu hờn dỗi.

Điều khiến cô ngạc nhiên chính là, con mẹ nó Hạ Thiên đã làm ngơ cô suốt ba tiếng đồng hồ!

Vậy thì anh đã hao tổn tâm tư chiếm lấy hết khoang hạng nhất là có ý gì?

Trong lòng Tần Vũ Tinh không hiểu, nhưng cũng không muốn chủ động nói chuyện với Hạ Thiên. Hai người một trước một sau xuống máy bay, Tần Vũ Tinh cố ý đi trước đi vào toilet, sau đó ra chờ hành lý.

Cô không nghĩ tới lại gặp Hạ Thiên nơi gửi hành lý vận chuyển. Anh thích mũ màu đen, vành mũ thật thấp, áo bành tô màu đen quần quanh người, hai tay khoanh trước ngực, cúi đầu dựa vào góc bên cạnh, không nói một lời nào, L&QuỳĐ©Ω thật khó làm người khác chú ý. Nhưng Tần Vũ Tinh lại không có cách nào không chú ý đến anh. Cô do dự một hồi rồi đi tới hỏi: “Anh chờ hành lý?”

Hạ Thiên giương mắt nhìn cô chăm chăm, hỏi: “Vì sao em lại không nhận điện thoại của anh, còn cắt đứt?”

Tần Vũ Tinh thấy anh vẫn không chịu bỏ qua đề tài này, quay đầu lại dứt khoát chuẩn bị bỏ đi, không muốn ở lại cùng anh đôi co.

Hạ Thiên đuổi theo, nắm được cổ tay của cô, nói: “Tần Vũ Tinh, em còn có thể ngoan cố như thế này sao? Anh thật sự muốn móc tim em ra xem thử một chút, để xem rốt cuộc em còn tình người hay không? Chân trước lên giường với anh, xoay mặt thì em trở thành một người khác. Rốt cuộc trên đời này có gì có thể thay đổi cái gọi là nguyên tắc của em không? Có gì có thể làm em động lòng không?”

Tần Vũ Tinh thấy âm thanh của anh càng ngày càng lớn, có chút hốt hoảng nói: “Anh chú ý hoàn cảnh một chút đi!”

“Hoàn cảnh? Mặt mũi anh còn không cần, làm gì mà để ý hoàn cảnh?”

Tần Vũ Tinh lúng túng rút tay lại: “Anh đúng là điên mà!”

“Đúng vậy! Anh sắp bị em ép đến điên rồi. Nếu không hết đường thì anh đã không hạ tiện như thế này đến gặp em!” Hạ Thiên không nhịn được quát lớn. Bên cạnh có người liếc mắt nhìn sang, cho rằng cặp tình nhân đang gây gổ.

Tần Vũ Tinh cắn môi, cô rút tay lại không được, liền chủ động đẩy mạnh Hạ Thiên một cái, đè anh sát vào tường, thở hổn hển không nói lời nào. Cô muốn cho anh chút mặt mũi, nhưng lại lo lắng tới tình huống bây giờ của Hạ Thiên, giống như cô nói cái gì cũng sai.

“Có phải em đang tính toán cả đời này cũng đều không để ý đến anh?” Hạ Thiên nhìn cô chăm chăm, nói thẳng ra.

“Tần Vũ Tinh cup mắt, nhẹ giọng nói: “Em không biết.”

“Anh là người đàn ông đầu tiên của em, có đúng không?” Hạ Thiên thấp giọng nói.

“Ừ.”

.....

“Không phải có người đã nói, đàn bà không quên được người đàn ông đầu tiên của mình hay sao? Trái tim em làm bằng đá hả?” Hạ Thiên nhẹ giọng quát cô, ánh mắt lạnh lẽo.

“Hạ Thiên, em, em thật sự rất rối loạn. Em thật không biết bây giờ bản thân đang muốn gì. Thậm chí em còn không biết vì sao đã lên giường với anh. Đối với chúng ta mà nói, chuyện này xảy ra ngoài ý muốn, quá mức vội vàng. Bất quá, em không muốn tiếp tục phạm phải sai lầm nữa.”

“Sai lầm?” Hạ Thiên lạnh lùng nói: “Anh là sai lầm của em?”

“Cũng có thể nói như vậy.”

“Đủ rồi, Tần Vũ Tinh.” Hạ Thiên buồn bực nói: “Anh không dễ dàng bị bỏ rơi như vậy đâu. Em tự mình lo liệu đi!”

Tần Vũ Tinh nhú mày, hỏi: “Lời này của anh là có ý gì?”

“Có ý gì?” Hạ Thiên cúi đầu, dí sát lỗ tai cô, từng chữ từng chữ nói: “Anh chờ em chủ động tới tìm anh!” Hạ Thiên mang theo túi đen, xoay người bỏ đi, không quay đầu lại. Tần Vũ Tinh nhìn theo bóng lưng của anh, tinh thần và thể xác mệt mỏi không thể chịu nổi. Cô hoàn toàn không nghĩ tới quan hệ của cô và Hạ Thiên sẽ ra nông nổi này.

Vấn đề là, không phải đàn ông có được đàn bà rồi sẽ dờn mục tiêu hay sao? Huống chi là người trong làng giải trí... Cô vốn cho rằng Hạ Thiên là

lựa chọn ổn thỏa nhất, bây giờ lại trở thành một trò cười không thể nói là đã kết thúc!

Tần Vũ Tinh nóng nảy đập một cái vào băng chuyền, nhét hai tay vào túi chờ hành lý.

"Reng reng reng." Mẹ tần gọi điện tới.

"Dạ, mẹ ~." Tần Vũ Tinh nhẹ giọng nói.

"Con gái, con ra chưa? Mẹ và dì Ba của con tới đón con nè." Quan hệ của Mẹ Tần và em Ba của bà rất tốt.

"Dạ, con đang đợi hành lý."

"Không gấp, chúng tôi đợi con." Mẹ Tần trấn an con gái.

"Dạ." Tần Vũ Tinh cúp điện thoại, tâm tình có chút bất an. Những lời Hạ Thiên nói lúc trước khi bỏ đi là có ý gì? Cuối cùng hành lý của cô cũng ra, cô xách túi du lịch lên, buồn bax ỉu xiu đi ra cổng.

Đột nhiên có một luồng trực giác khiến cô ngẩng đầu lên, nhìn một vòng xung quanh. Chẳng biết tại sao cô cảm thấy có chỗ nào đó không đúng. Bên phải có một người đàn ông mang mũ lưỡi trai đang nhìn cô chăm chăm, thấy cô nhìn qua thì vẻ mặt hốt hoảng, xoay người bỏ chạy.

Theo bản năng, Tần Vũ Tinh đuổi theo anh ta, phát hiện trong tay anh ta có cầm một chiếc máy ảnh màu đen.

Cô chợt dừng bước, quay đầu lại, thì lại nhìn thấy một người đàn ông lập tức xoay người, nhanh chóng rời đi.

Hẳn là cô đã bị chụp hình. Mẹ kiếp!

ĐỂ ANH GẶP EM LÚC TỐT NHẤT

Mã Hiểu Dạng
www.dtv-ebook.com

Chương 37

Tần Vũ Tinh mờ mịt đứng trước cửa ra vào, hướng vào trong đại sảnh trống trải, nhìn bốn phía, cảm thấy người nào cũng giống như người xấu. May là cô có mang kính râm lớn trên mặt, nếu không phải người quen cũng chưa chắc nhận ra được cô ở trên đường.

Loại cảm giác bị người ta đang theo dõi quả thật khó chịu, vì vậy trong lòng của cô càng thêm bức dọc.

Cô không biết làm gì hơn nữa, lựa chọn ra ngoài trước rồi hãy nói.

Một lúc sau, hai gương mặt quen thuộc đập vào mắt, mẹ và dì Ba. Dì Ba của cô là giáo sư học sinh nghiên cứu thuốc trung y ở đại học, chồng của dì Ba mở phòng khám bệnh Trung y. Tính tình dì Ba vui vẻ, mặc áo lông màu đỏ chói, nhào về phía cô, đưa cô bó hoa hồng to tướng: “Hoan nghênh Tiểu Tinh Tinh nhà chúng ta giải sầu trở về.”

Tần Vũ Tinh ôm bà một cách thân mật, nói: “Cám ơn dì Ba.”

“Còn có mẹ con nữa đấy, con không có ở nhà, ngày nào bà ấy cũng nhắc tới con.”

Tần Vũ Tinh ngượng ngùng nhìn qua mẹ. Tuy rằng mẹ thường hay cãi nhai, nhưng lại toàn tâm toàn ý chỉ lo cho cô.

"Mẹ ~."

Mẹ Tần ôm vai của con gái, nói: “Về nhà đi. Mẹ đã chuẩn bị hết đồ ăn cho con rồi, lát nữa sẽ có gà xào cay , còn có bò nấu lá lách .” (Lời người chinh ngữ: mình hỏi google đại ca hai món ăn này thì hết hồn – toàn là ớt không, chị Tinh nhà mình không ghen mới là lạ. Mình làm ebook sẽ có hình nhé.)

Tần Vũ Tinh dạ một tiếng, tạm thời gạt chuyện của Hạ Thiên sang một bên.

Dì Ba lái chiếc Land Rover màu đỏ, nói: “Ba con đi công tác, mẹ con nói đi đón con một mình, dì sợ chị ấy đi nửa đường gặp tai nạn, nên cố tình xin nghỉ phép tới đây. Tiểu Tinh à, con và Từ Trường Sinh vẫn còn chưa hòa nhau hả?”

Tần Vũ Tinh sững sốt, nói: “Dạ.” Cô do dự một chút, không nói thêm nữa.

“Ừ, làm đúng. Từ Trường Sinh nó là cái khi gì chứ, đây còn là chưa kết hôn đó, chưa chi đã làm khó Tiểu Tinh nhà chúng ta. Còn có chị và mẹ của nó nữa, hai người khôn khéo như vậy mà không nhìn ra con trai mình có vấn đề à? Vì sao bỏ mặc như thế?”

“Tiểu Khiết, chị cho em tới an ủi Vũ Tinh, em nói bậy gì đó?” Mẹ Tần nhíu mày, nói một câu với em gái.

Dì Ba của Tần Vũ Tinh tên là Hứa Khiết. Mẹ là chị Hai ở trong nhà, tên là Hứa Lam. Tần Vũ Tinh còn có một dì Cả, tên là Hứa Ninh. Dì Cả chuyên gia phụ khoa, nghiên cứu chứng vô sinh, đáng tiếc là bản thân dì lại khó sinh sản. Cuối cùng di dân qua bên Mỹ, dì lại mang thai được và sinh con...

Cả đời ông Ngoại Tần Vũ Tinh cầu sinh con trai, không nghĩ tới sinh một lượt ba người con gái. Vì mê tín nên ông đặt tên cho dì Ba là ‘Khiết’, với ý tứ

là tẩy sạch số phận sinh con gái. May mắn thay, đứa con thứ tư chính là con trai, là cậu Út của Tần Vũ Tinh, Hứa Phong. Bởi vì trong nhà quá cứng chiều, học hành không giỏi, hơn nữa lại không chịu nổi sự khô khan của ngành y, hiện giờ làm nghề mua bán dụng cụ y tế.

“Em nói cái gì chứ? Ý của em là Tiểu Tinh làm rất đúng, nên cho Từ Trường Sinh một bài học, không thể tha thứ cậu ta một cách dễ dàng. Đàn ông đều hạ tiện, con càng coi trọng họ, họ càng làm tới.” Hứa Khiết chăm chú nhìn cháu gái, nói: “Bất quá nói tới nói lui, rốt cuộc rồi cháu có muốn gả cho Từ Trường Sinh không? Nếu muốn vào nhà họ Từ thì phải kiếm chế biểu hiện không được tốt lắm bây giờ đi, tiếp tục đi tiếp quãng đường này. Đương nhiên, nếu cháu không tính chuyện thực hiện hôn ước với nhà họ Từ, thì chúng ta cứ như vậy, quây lớn chuyện lên, bôi xấu Từ Trường Sinh, khiến cậu ta chết lên chết xuống...”

“Hứa Khiết!” Mẹ Tần nổi giận: “Em bao nhiêu tuổi rồi, nói chuyện không chịu trách nhiệm như vậy.”

“Chị à, thời đại thay đổi, kết hôn đều có thể ly hôn. Huống chi bây giờ chỉ là đính hôn. Dù em em cũng không muốn cháu mình bị uất ức.”

“Cái gì gọi là uất ức? Chị thấy Từ Trường Sinh không phải là không có thuốc chữa. Với tính tình này của Vũ Tinh, tìm đàn ông khác cũng không biết sẽ ra sao. Tốt xấu Từ Trường Sinh cũng hiểu rõ, đơn vị lãnh đạo của cha nó đều là bậc thầy của cha chúng ta.”

“Ừ, mẹ cháu nói cũng đúng. Hôn nhân là sự kết hợp giữa hai gia đình, nếu hai đứa quả thật tiến tới hôn nhân, bối cảnh gia đình của cậu ta sẽ ràng buộc cậu ta. Huống chi lần này cậu ta đối mặt với sự hấp dẫn lớn như vậy, nữ minh tinh đẩy Tần Vũ Tinh, đàn ông bình thường đã sớm trốn luôn rồi. Nhưng Từ Trường Sinh còn biết sai để nói chia tay với cô minh tinh kia, quay đầu lại là bờ, có thể thấy sâu trong lòng, loại tình yêu này không đáng coi trọng. Đây là

chuyện tốt, đàn ông mà, sợ nhất là để tình cảm sai khiến, không thể nào làm ra đại sự được.”

Không hiểu vì sao, trong đầu Tần Vũ Tinh lại hiện ra gương mặt của Hạ Thiên. Cô lắc lắc đầu, khi không lại nghĩ tới anh...

“Mẹ, ngày hôm qua mẹ gửi hình cho con là chuyện gì thế ạ?”

Mẹ Tần tức giận, liếc mắt nhìn cô một cái, nói: “Con hỏi mẹ thì mẹ biết hỏi ai. Người trong hình chụp là con gái của mẹ!”

Hứa Khiết nở nụ cười, chen miệng nói: “Tiểu Tình, cháu lấy lại vốn rồi nhé! Mẹ cháu không biết người đàn ông này là ai nhưng dì biết. Trước khi tới đón cháu, Tiểu Văn đã cố ý gọi điện thoại cho dì, bảo dì nhất định thăm tra con đàn ông, làm thế nào lại quen biết với Hạ Thiên.”

“Tiểu Văn?” Tần Vũ Tinh sửng sốt. Tên đầy đủ của Tiểu Văn là Hứa Gia Văn, con gái của dì Ba, cũng là em họ của cô, vừa học đại học năm thứ nhất.

“Ha ha, nó rất thích Hạ Thiên. Trước khi tốt nghiệp trung học vẫn còn treo hình có chữ ký của Hạ Thiên đấy, không biết là kiếm ở đâu ra. Tóm lại, có lẽ chiều tối sẽ tới kiếm cháu đấy!”

Tần Vũ Tinh đau cả đầu. Cô tin rằng nếu bây giờ cô nói với mẹ mình có quan hệ với Hạ Thiên, sợ rằng tính tình cởi mở như dì Ba cũng sẽ mắng chết cô.

“Không tệ! Dì cảm thấy lần này cháu ra tay thật đẹp. Kế tiếp chính là mẹ của Từ Trường Sinh, Chương Diệc Hoàn đáng ghét kia. Cũng nên tiêu trừ khí thế của nhà họ Từ, thật sự cho rằng Vũ Tinh nhà chúng ta không thể trách móc Từ Trường Sinh à?”

“Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?” Tần Vũ Tinh hỏi.

Mẹ Tần liếc cô một cái, nói: “Là đài TV du lịch quay được con. Có một đoạn phim tuyên truyền văn hóa về hồ Lugu, đúng là có người quay được con! Sau đó gửi qua ẹ...”

“Ba con biết không?” Phản ứng đầu tiên của Tần Vũ Tinh là ai đã nhìn qua đoạn phim này.

“Chưa nói nói ông ấy, nhưng Chương Diệc Hoàn đã biết. Bà ta đã gọi điện thoại tới ẹ...”

“Dì Chương gọi điện thoại ẹ!” Nhất thời Tần Vũ Tinh im lặng, trong đầu quay cuồng không ngừng.

“Ừ. Bà ta nói người đàn ông trong đoạn phim rất nổi tiếng, tên là Hạ Thiên, là bạn trai của Bạch Nhượng Đồng. Bà ta đoán là đoạn video này là do anh ta truyền ra ngoài nhằm vào con, sau đó biểu đạt thái độ áy náy đối với mẹ. Hôm nay, phía chính phủ đã cắt bỏ đoạn video này rồi. Nhưng tốc độ truyền bá trên internet quá nhanh, hơn nữa Hạ Thiên lại quá nổi tiếng, còn có người mượn hệ thống chia sẻ, không thể nào tiêu hủy hoàn toàn.”

..... Tần Vũ Tinh không thể nào tưởng tượng được chuyện sẽ biến thành như thế này.

“Đương nhiên rồi. Đây không phải là phiền toái do con trai của bà ta gây ra sao? Mới liên lạc tới cháu.”

Tần Vũ Tinh hoàn toàn không lên tiếng. Ban đầu cô cũng nghĩ giống như mẹ, nhưng đã tiếp xúc với Hạ Thiên bao lâu nay, cô lại cảm thấy không phải chuyện như vậy. Nhưng nhiều lời cũng vô ích mà thôi. Hiện giờ mà nói, trong mắt người thân, cô là bị Hạ Thiên lừa gạt, mới có thể cho là anh thật lòng thích cô.

Cũng may chính cô cũng không tin Hạ Thiên sẽ... thích cô.

Tim của cô nhói đau từng cơn. Chẳng lẽ đã sớm dự liệu sẽ có kết quả này, sợ bị tổn thương cho nên mới không còn cách nào khác mà trì hoãn đối mặt với Hạ Thiên sao?

“À, Chương Diệc Hoàn này vẫn là tự tin tràn đầy, cái gì vì trả thù con trai mình nên mới tới gần Vũ Tinh. Vũ Tinh nhà chúng ta là đóa hoa vừa chín mùi, còn thừa kế dáng người cao gầy có trước có sau của nhà họ Hứa. Coi như Hạ Thiên kia ban đầu không có ý tốt, nhưng không thể nào không thích.”

Phốc... Tần Vũ Tinh bị lời nói của dì Ba chọc cười rồi.

“Tiểu Tình, dì đã xem qua đoạn phim này rồi, mặc dù không dài, nhưng ánh mắt của người đàn ông này không thể gạt người được. Cảm giác của Hạ Thiên đối với cháu rõ ràng là tình yêu nam nữ. Không biết một tháng này cả hai đứa đều ở chung với nhau sao?”

Câu hỏi tùy tiện của dì Ba lại khiến mẹ Tần nóng ruột, truy tới: “Đùa giỡn gì thế? Vũ Tinh, không lẽ con và Hạ Thiên còn có mối quan hệ nào khác?”

Tần Vũ Tinh nhìn ánh mắt có vẻ khẩn trương của mẹ Tần, không dám nói thật: “Mẹ nói gì vậy, tui con không có gì hết.”

Mẹ Tần gật gật đầu: “Ngàn vạn lần con đừng gạt mẹ. Chỉ là một diễn viên, minh tinh không ra minh tinh. Con cũng đừng mang về ẹ người trong làng giải trí. Cho dù muốn an phận, mẹ cũng không muốn đám chị em chỉ vào TV hỏi mẹ, con rể mẹ đang làm gì đấy.” Cách diễn đạt của mẹ Từ thật nghiêm khắc, giống như thật lo lắng Tần Vũ Tinh và Hạ Thiên có quan hệ gì.

Chẳng hiểu vì sao, trong lòng Tần Vũ Tinh cảm thấy mẹ nói chuyện rất khó nghe, rất muốn vì Hạ Thiên giải thích một chút. Cô vừa mới mở miệng thì ngậm miệng lại, rốt cuộc cô đứng ở lập trường nào mà bảo vệ Hạ Thiên đây!?

Mẹ nói không phải là không đúng, Hạ Thiên đúng là người của làng giải trí.

Mẹ không phải ghét nghèo yêu giàu, sự thật là mẹ không cần tiền, bà chê là vì anh là người của làng giải trí!

Chỉ điểm này thôi, cô và Thạ Thiên không thể phản bác điều gì.

“Mẹ thà con gả ột y tá nam, cũng không cần minh tinh nào hết.” Mẹ Tần quăng ra một câu nói ngoan độc. Bởi vì trước kia lúc còn làm bác sĩ, mẹ Tần chướng mắt nhất chính là y tá nam, cho rằng đã là một người đàn ông thì không đi làm chuyện gì tốt đẹp hơn mà lại đi hầu hạ người khác. (Lời người chinh ngữ: Trời ơi, định kiến của mẹ Tần thật kinh khủng!!! Bây giờ mới hiểu vì sao chị Tinh nhà mình lại sợ như vậy. Để xem làm sao anh Thiên có thể thuyết phục được bà đây?)

"Được rồi, chuyện này và y tá nam không có chút quan hệ nào!" Tần Vũ Tinh nhin không được phản bác.

Mẹ Tần thấy cô như thế, lo lắng nói: “Tiểu Tinh, con thật sự sẽ không qua lại với Hạ Thiên chứ? Ông trời của tôi, ông đang làm gì thế? Diễn viên à? Bán mặt để ăn cơm! Hiện giờ chính phủ có chiến dịch càng quét mãi dâm chống độc, đặc biệt bắt đầu từ làng giải trí, tra ra bao nhiêu người hút thuốc phiện rồi! Cái vòng luẩn quẩn phức tạp, nếu con gả cho loại diễn viên này thì chính là muốn giết chết mẹ và cha của con sao?”

"Mẹ

." Tần Vũ Tinh kéo dài âm thanh, mệt mỏi nói: "Loại người nào cũng có tốt xấu. Mẹ biết Hạ Thiên như thế nào mà nói chuyện xáo trộn như thế? Mặc kệ nghề nghiệp mỗi người chúng ta là gì, tính cách mới là quan trọng. Bởi vì là người, chỉ có tốt và xấu, mẹ có thể dùng một cái tát chụp hết mọi người

được không?”

“Ôi trời ơi!” Mẹ Tần cảm thán, liếc mắt nhìn dì Ba của cô nói: “Hứa Khiết, em xem cháu của em kìa, đây là thái độ gì! Em giúp chị xem có phải trạng thái này của nó là có vấn đề hay không?”

Hứa Khiết nhìn Tần Vũ Tinh từ kiếng chiếu hậu, hỏi: “Không phải mẹ cháu nói trúng cái gì rồi chứ?”

“Không có, không có, không có. Mẹ có muốn còn dùng sinh mạng của mình ra thề để mẹ yên tâm không?”

“Không cần!” Mẹ Tần lật đật nói. Bà kéo cánh tay của con gái, dặn dò: “Mẹ chỉ muốn tốt cho con. Lùi về phía sau một vịn bước, con không muốn tiếp tục với Từ Trường Sinh thì không tiếp tục. Cha mẹ chỉ có mình con là con gái, mẹ nuôi dưỡng con bao lâu nay, con đừng bao giờ mang về ẹ một đứa con rể diễn viên nhé”

Tần Vũ Tinh nhìn bộ dạng sốt ruột của mẹ, khẽ gật đầu.

Lồng ngực của cô từng cơn đau nhói.

ĐỂ ANH GẶP EM LÚC TỐT NHẤT

Mã Hiểu Dạng
www.dtv-ebook.com

Chương 38

Sau khi về tới nhà, Tần Vũ Tinh ăn cơm với mẹ và dì Ba. Ba người đàn bà thành cái chợ. Mẹ Tần và dì Ba một hỏi một đáp làm Tần Vũ Tinh muốn khóc luôn. Cô thật sự không chịu nổi sự quấy nhiễu này, nói lảng sang chuyện khác: “Mẹ, năm nay 30 mình có ăn ở ngoài không?”

“Cha con đi công tác tới 28 mới về, cũng chưa chắc đâu. Ý của cô Cả con là không muốn nấu cơm, đặt trước cơm tất niên ở khách sạn gần nhà ông Nội con rồi.” Về mặt mẹ Tần lộ ra chút không kiên nhẫn khi nhắc tới cô Cả của Tần Vũ Tinh. Nhà họ Tần và họ Hứa hoàn toàn khác nhau. Ông Nội của Tần Vũ Tinh có ba trai và một gái. Năm xưa cô Cả của Tần Vũ Tinh ly dị rồi trở về nhà mẹ đẻ ở, quan hệ với mấy chị em bạn dâu không được tốt lắm.

“Dạ. Đã có cô Cả nhận lời gánh vác rồi, mẹ nên bớt lo lắng đi.”

Mẹ Tần hừ lạnh một tiếng, nói: “Bà ấy chỉ giỏi cái miệng. Đến khi gọi thức ăn tính tiền thì sẽ làm ngơ.”

“Mẹ, một bữa cơm bao nhiêu tiền chứ!”

“Không phải là vấn đề tiền bạc. Mẹ phiền chính là cô Cả của con miệng mồm ba hoa mặc kệ người khác. Chỗ chết người nhất chính là bà ấy thích so đo bắt bẻ người ta...”

Tần Vũ Tinh vuốt vuốt đầu mẹ, nói: “Cô con cũng đã khổ quá rồi...”

Cô của Tần Vũ Tinh lúc còn đi học rất cố gắng, không để ý đến sự phản đối của cha mẹ, lên núi xuống làng chịu gian khổ trong Nội Mông. Đến khi về quê, cô ngỡ rằng vì lý tưởng, không ngờ thực tế quá phũ phàng, trong lòng hối hận không thôi, nhưng lại không muốn thừa nhận. Trong lúc bốc đồng, bà lập gia đình với một người nông dân, sinh ra đứa con gái. Sau này nhận được chỉ tiêu trở lại thành phố, ly hôn với chồng, bỏ chồng bỏ con, có thể nói là một người phụ nữ cặn bã.

Có lẽ là vì đã chịu cực chịu khổ, sau khi trở lại nhà họ Tần ở Bắc Kinh, cô sống những ngày tháng vô cùng cần kiệm. Bản thân bà keo kiệt đã đành, nhìn người khác tiêu tiền rất chướng mắt, lắm nhãi hoai, mấy chị em dâu nhà họ Tần đều sợ bà. Nhưng người ta là chị cả, cha mẹ chồng đương nhiên là cưng con gái, ai cũng đều không dám lên tiếng, chỉ có thể để con dâu trưởng nhắc nhở bà...

“Đúng rồi, chừng nào con tính đi một vòng hả?” Theo như trước kia, mỗi lần Tết âm lịch là Tần Vũ Tinh chuẩn bị một ít quà lễ, trước là đi chúc Tết cho người lớn, sau đó sẽ được nhận lì xì. Năm nay cô đã đi làm rồi, khẳng định không thể nhận lì xì, quà lễ cũng phải tăng cấp, vạn lần không thể khiến người ta cảm thấy thiếu lễ độ.

Tần Vũ Tinh trở nên trầm lặng. Năm ngoái là cô và Từ Trường Sinh cùng nhau đến nhà thăm hỏi. Hiện giờ đã đính hôn, nếu Từ Trường Sinh không xuất hiện, tất nhiên sẽ bị người ta xoi mói. Chẳng lẽ phải tuyên bố chuyện chia tay với Từ Trường Sinh trước sao?

“Vũ Tinh, mẹ mặc kệ quan hệ bây giờ của con và Từ Trường Sinh như thế nào, năm mới sắp tới rồi, con đừng ầm ĩ mang tới chuyện không vui ẹ. Người sống vì mặt mũi, cây sống vì vỏ bọc. Năm sau con muốn làm gì thì làm, năm nay tuyệt đối không thể mọi người khó xử! Năm ngoái bà Ngoại của con nằm viện, bác Từ của con đã bỏ ra biết bao nhiêu hơi sức, thông qua quan hệ, mới được giáo sư Lý đã di cư từ lâu trở về. Con muốn mẹ giải thích như thế nào

với bà Ngoại của con đây? Chưa kể đến chuyện hư hỏng giữa con rể tương lai và cô minh tinh kia, người trong nhà không phải đợi chuyện dịu xuống rồi mới xử lý hay sao?”

“Ai da, mẹ đừng nói nữa.” Tần Vũ Tinh mệt mỏi nói: “Con hiểu rõ ý tứ của mẹ. Được rồi! Dì Ba, các người nói chuyện tiếp đi, cháu lên lầu thu dọn hành lý trước.”

“Ừ. Tuy rằng dì cảm thấy chuyện con chia tay với Từ Trường Sinh được cũng tốt, không được cũng không đáng kể. Nhưng chuyện gì cũng để sang năm mới rồi hãy nói. Năm mới sắp tới rồi, mình nên vui vẻ, đừng làm ra chuyện kẻ thù khoái chí, người thân oán hận. Da mặt mẹ con mỏng lắm!” Dì Ba dặn dò.

.....

Tần Vũ Tinh không nhiều lời, quay người đi lên lầu. Nàng cởi quần áo ra, tắm rửa sạch sẽ, chui vào ổ chăn quen thuộc đã lâu không dùng đến.

Vẫn là giường trong nhà thoải mái, Tần Vũ Tinh co người lại, cảm giác gò má ngứa ngáy. Cô quay đầu lại, đập vào mắt là cặp mắt sâu thẳm của Hạ Thiên, đồng tử xinh đẹp đen bóng. Anh híp mắt lại, môi hôn nhẹ nhẹ lên lỗ tai của cô, chớp mũi, gò má, một đường đi xuống theo chiếc cằm cương nghị của cô đang ưỡn lên, đi tới xương quai xanh, dịu dàng va chạm, giống như cô là bảo bối được anh nâng niu trong lòng bàn tay, thận trọng che chở, sợ làm cô bị đau. Một đường đi xuống phía dưới, ừ, một đường đi xuống phía dưới...

Toàn thân Tần Vũ Tinh nóng lên, không khỏi ưỡn người...

Có cái gì đó nặng nề đè ép lên người cô, cô hết hồn ‘a’ lên một tiếng, mở to mắt. Bên trong phòng mờ mờ, sau lưng tấm rèm cửa sổ màu hồng nhạt là

ánh chiều tà đỏ ửng. Cô nằm mơ, còn là mộng xuân về Hạ Thiên...

Gò má cô đỏ bừng, một giọng nói vang dội truyền đến bên tai: “Chị ơi!”

Tần Vũ Tinh quay đầu lại, con gái của dì Ba, Hứa Gia Văn đang nheo mắt nhìn cô, nhào tới nói: “Kêu cái gì thế? Gặp ác mộng à?”

Tần Vũ Tinh lắc đầu một cái, nói: “Em vào khi nào vậy?”

“Mới vừa thôi. Nhìn chị đã lâu, lúc thì nghiêng đầu, lúc thì nghiêng mình, chị nằm mơ thấy gì thế?”

Tần Vũ Tinh quay đầu đi, xấu hổ nói: “Tìm chị có chuyện gì? Em đang nghỉ lễ à?”

“Dạ, nghỉ lâu rồi. Bộ mẹ em không nói em tìm chị làm gì hả? Chị quen biết Hạ Thiên phải không? Giúp em làm quen đi.”

Tần Vũ Tinh sững sốt, nhìn vẻ mặt ngưỡng mộ không chút che giấu của Hứa Gia Văn, do dự nói: “Em muốn gặp anh ấy hả?”

“Đương nhiên. Ai lại không muốn gặp anh? Chị giới thiệu cho em đi. Em muốn chụp hình chung với anh ấy, sau đó sẽ chia sẻ trong nhóm bạn bè. Đẹp trai như thế, nhất định sẽ có rất nhiều người hâm mộ.” Hứa Gia Văn nói thẳng.

Tần Vũ Tinh mím môi, trong lòng dâng lên mùi vị không nói nên lời. Thật sự kỳ quái, chuyện này và cô có quan hệ gì đâu.

“Chị và anh ấy cũng không quen lắm đâu. Liên lạc không được!” Tần Vũ Tinh cụp mắt xuống, từ chối nói.

“Chị Vũ Tinh ~~ , hai người cùng nhau cười ngửa, coi như chị không biết anh, nhưng chị nhất định có thể liên lạc với anh ấy. Chuyện nhỏ như vậy mà

chị cũng không giúp em sao? Em là em gái cưng của chị mà!”

Tần Vũ Tinh gáy cằm, ấp úng nói: “Anh ấy đâu có gì đặc biệt đâu, sao các em lại thích anh ấy như vậy?”

“Ảnh là Hạ Thiên đó! Vì vậy đương nhiên là đặc biệt rồi!” Lập luận điển hình khờ khạo của Hứa Gia Văn, bởi vì ảnh là anh ấy, cho nên ảnh là tốt nhất!

Tần Vũ Tinh nằm sấp ở trong chăn, trong đầu tràn đầy hình bóng của Hạ Thiên, bên tai Hứa Gia Văn lại lải nhải Hạ Thiên hoài. Cô nhú mày, Hạ Thiên quả thật là âm hồn mà, còn là âm hồn bất tán, xâm nhập cuộc sống của cô.

“Vũ Tinh!” Bên ngoài truyền đến tiếng gọi của mẹ.

“Chuyện gì ạ?” Tần Vũ Tinh leo xuống giường, đi ra ngoài. Mẹ Tần kích động leo lên lầu, nói: “Trường Sinh đến rồi, con có muốn xuống nói chuyện không?”

.....

Tần Vũ Tinh còn chưa kịp nói cái gì, Hứa Gia Văn đã dẫn đầu chạy ra, đứng ở lan can lầu hai nói vọng xuống dưới: “Anh rể ~~!”

..... Tần Vũ Tinh che mặt, lập tức xoay người đi vào thay quần áo.

Mẹ Tần đi theo cô vào phòng, nói: “Trường Sinh nói lát nữa dẫn con đi qua nhà ông Nội, chúc Tết cho cô Cả và ông bà Nội, sau đó đi qua nhà chú Ba. Nhà chú Ba và nhà ông Nội ở cùng khu chung cư. Sau cùng thì đi nhà chú Út của con. Nếu như còn có thời gian thì sẽ dẫn con qua nhà dì Ba và cậu Út của con luôn. Dì Cả con không ở trong nước, đến lúc đó thì các con cũng nên ghé lại nhà em trai của dưỡng Cả con một chuyến luôn.”

Tần Vũ Tinh nghe nhức cả đầu, cánh tay bị mẹ níu lại.

“Chuyện này con không thể cự tuyệt, nếu không sẽ khiến mẹ khó xử. Hiện giờ mẹ không có hơi sức giúp con giải thích với đám dì dượng cô chú của con về vấn đề giữa con và Từ Trường Sinh qua điện thoại!”

“Biết rồi.” Tần Vũ Tinh kiên trì đáp ứng: “Con thay quần áo xong sẽ xuống lầu.”

“Ừ, con gái ngoan. Mẹ thương!” Mẹ Tần nâng niu gương mặt của con gái, hôn một cái. Bà sờ sờ trán của Tần Vũ Tinh rồi nói: “Lần đầu xa mẹ hơn một tháng, mẹ lo cho con chết được!”

Hốc mắt Tần Vũ Tinh nóng lên, nhàn nhạt nói: “Dạ, mẹ yên tâm. Con sẽ xuống lầu.”

“Ng ngoan, vui lên một chút.”

“Dạ.”

Tần Vũ Tinh tùy ý mặc vào một chiếc áo len màu hồng rộng thùng thình, dài đến gần đầu gối. Phía dưới là chiếc quần bó len màu đen, đôi vớ bông vải màu đỏ hình con nai phối hợp với đôi dép lê màu hồng nhạt, tóc tai bù xù đi xuống lầu.

Từ Trường Sinh giương mắt nhìn cô một cái, dịu dàng nói: “Vũ Tinh.”

Hứa Gia Văn lú lú, quần lấy Từ Trường Sinh hỏi này hỏi nọ, kết quả lấy được một bao lì xì. Đến đây cô nàng cảm thấy hài lòng, cất trong tay, lắc lắc đầu, nhìn về phía Tần Vũ Tinh đang đi xuống cầu thang nói: “Chị, anh Từ khăng khăng đòi cho em!”

Tần Vũ Tinh nhú mày, tức giận liếc nhìn cô bé một cái.

Mẹ Tần lấy ra một sợi dây thun, buộc tóc Tần Vũ Tinh lại, nói: “Con xoa kem chưa? Sắc mặt không tốt. Đi lên rửa mặt trước đã. Dì Ba vừa đưa cho con một bộ đồ công sở Estee Lauder, rửa mặt, bo kem dưỡng da, cuối cùng là phấn, mau đi đi.”

Tần Vũ Tinh im lặng nhìn bà, cuối cùng chịu thua ánh mắt nghiêm nghị của mẹ, quay lại lên lầu.

Lúc xoay người đi, hình như cô thấy trong mắt Từ Trường Sinh ánh lên nụ cười nhàn nhạt.

Hứa Gia Văn cầm bao lì xì, đuổi theo cô, cùng nhau lên lầu, kéo tay cô, thân thiết nói: “Chị, rốt cuộc chị có quan hệ gì với Hạ Thiên vậy? Em nghe mẹ em và dì Cả gọi điện thoại, bàn luận chuyện này hơn nửa ngày. Chẳng lẽ chị phản bội lại anh Từ hả?”

“Hừ!” Tần Vũ Tinh tức giận nhìn cô, nói: “Em đừng nói hươu nói vượn. Tội chị chả có quan hệ khi gió gì cả!”

“Nhưng quan hệ của Hạ Thiên và diễn viên nữ không tốt, không cần phải mời chị quay phỏng vấn, còn tung ra lên mạng nữa!”

“Em hiểu bao nhiêu về Hạ Thiên hả? Không phải anh ấy có xì căng đan với bạn gái Bạch Nhượng Đồng à?!” Tần Vũ Tinh phản bác.

“Cô minh tinh hạng ba không biết xấu hổ Bạch Nhượng Đồng kia làm sao có thể là bạn gái của Hạ Thiên được! Chị dùng đầu óc suy nghĩ một chút có được không!” Về mặt Hứa Gia Văn tràn đầy vẻ xem thường Bạch Nhượng Đồng, hừ lạnh, nói tiếp: “Chị đừng nghe gió nổi đã tưởng mưa rơi, cũng chỉ là ký giả viết vớ vẩn. Em thà tin Hạ Thiên là bạn trai của ông chủ công ty truyền thông, Thẩm Huy.”

.....

Tần Vũ Tinh im lặng, cô đi tới bàn trang điểm soi gương.

Hứa Gia Văn giống như bệnh thần kinh, ở bên cạnh Hạ Thiên này, Hạ Thiên nọ, giúp cô phổ cập Hạ Thiên ‘giữ mình trong sạch, công tích vĩ đại.’ như thế nào.

"Reng reng reng." Điện thoại Tần Vũ Tinh vang lên.

Cô đang tô ‘môi đỏ bóc lửa’, nên Hứa Gia Văn đi đến đầu giường lấy điện thoại.

Hứa Gia Văn nhìn chăm chăm chữ trên màn hình điện thoại di động, sợ run lên, cười toe toét hỏi: “Chị, ‘khốn kiếp’ là ai thế? Chị có bao nhiêu kẻ đáng ghét vậy hả?!”

Phịch một tiếng, Tần Vũ Tinh hết hồn, đụng đổ nước hoa hồng.

Trong sổ danh bạ của cô, cô đã đổi tên Hạ Thiên thành hai chữ... ‘Khốn Kiếp’.

ĐỂ ANH GẶP EM LÚC TỐT NHẤT

Mã Hiểu Dạng
www.dtv-ebook.com

Chương 39

Nhận điện thoại? Vẫn là không nhận.

Tần Vũ Tinh nhìn thoáng qua Hứa Gia Văn.

Hứa Gia Văn sững sốt, kinh ngạc nói: “Chị, người ta tìm chị. Còn rất cố chấp... Vì sao là ‘khốn kiếp’?”

Tần Vũ Tinh vẽ môi son xong, đi từng bước tới gần Hứa Gia Văn, đột nhiên đưa tay ra, đoạt lại di động của cô, thản nhiên nói: “Em là con nít, đừng hỏi người lớn lung tung.”

“Chị... ôi ~” Hứa Gia Văn làm nũng, nói: “Được rồi, em mặc kệ, mặc kệ. Nhưng chị phải giúp em chuyện của Hạ Thiên mới được.”

“Chuyện Hạ Thiên gì?” Tần Vũ Tinh lạnh lùng hỏi.

“Chính là giúp em giới thiệu chụp hình đó!” Hứa Gia Văn có ngốc cũng nhìn ra được Tần Vũ Tinh không vui, mặt u ám.

“Được.” Cô nhìn chăm chăm di động, do dự một hồi, không bấm nút tắt màu đỏ, nhưng cũng không bấm nút nghe. Cô ném điện thoại lên giường, xoay người đi xuống lầu.

“Tiểu Tinh, xong chưa?” Mẹ Tần hối thúc.

Tần Vũ Tinh đi từng bước một xuống cầu thang, nhìn mẹ và dì Ba trò chuyện vui vẻ với Từ Trường Sinh, nói: “Đi thôi.”

Từ Trường Sinh ngẩng đầu nhìn cô, một thân áo đầm vải nỉ màu đỏ sậm dài đến đầu gối, bên trong là tất đen cộng với đôi giày đi tuyết màu kem. Bên trên khoác một chiếc áo khoác cụt tay màu hồng phấn. Trên cổ đeo một sợi dây chuyền ngọc trai. Tóc búi cầu thả thành một búi trên đầu, lộ ra khuôn mặt trái xoan. Trang điểm nhạt với phấn hồng và son ‘môi đỏ bốc lửa’, toàn thân có vẻ tràn đầy sức sống.

Tần Vũ Tinh không nhìn anh, đi thẳng ra ngoài cửa.

Hứa Gia Văn nhìn thoáng qua mẹ cô: “Con có cảm giác phong cách của chị không giống như xưa nữa.”

“Chị con dáng cao gầy, vốn là phong cách cao ngạo. Bất quá mấy năm nay tính tình bị dì Hai của con uốn nắn rồi.”

“Thế nào là bị chị uốn nắn chứ?” Mẹ Tần Vũ Tinh tức giận, chọt em gái một cái.

“Cần nhẫn nại nhai. *Điềnđànleqquýđôn* Người đã lớn rồi mà còn bị chị hạn chế đủ điều. Chị à, không phải là em nói chị nhé, em chưa từng nghe nhà ai gả con gái sớm như vậy đấy.”

“Chị chỉ muốn tốt cho nó thôi. Tính tình của Tiểu Tinh có vấn đề!” Mẹ Tần nhú mày.

“Có vấn đề thì lại nhào nặn nó một lần nữa. Con cái sinh ra là tờ giấy trắng, cha mẹ là ảnh hưởng rất quan trọng đối với bọn chúng. Tiểu Văn của tụi em nè, thích gả cho ai thì gả người đó, cho dù là mở quán vỉa hè cũng chỉ muốn nó được vui vẻ, thật tâm yêu con gái mình, em đều có thể tiếp nhận!” Dì Ba vỗ ngực nói.

Hứa Gia Văn không vừa ý, chu miệng nói: “Mẹ, mẹ khinh thường con quá rồi. Con không thể tìm được người tốt à?”

“Ý của mẹ là, mẹ không can thiệp vào chuyện của con. Con không cưới cũng không sao, thời đại nào rồi, còn đính hôn...” Dì Ba khinh thường nói: “Mẹ không cần thiết con gái hiểu chuyện cỡ nào. Là con gái rượu của lão Hứa nhà chúng ta nâng niu trong lòng bàn tay, chỉ cần con sống vui vẻ là tốt rồi, muốn làm sao thì làm, làm sai cũng không sao. Điều quan trọng là đừng bao giờ tự mình chịu uất ức!”

“Được rồi được rồi!” Hứa Gia Văn nghe không nổi nữa, cắt ngang lời nói của mẹ cô: “Làm như con không hiểu chuyện vậy. Con biết rõ mẹ yêu con vô cùng, con còn chưa ăn cơm trưa đấy, mau giúp con lấy điếm đi.”

Dì Ba ừ một tiếng, lúi cúi đi vào phòng bếp, tiếp tục nhắc nữa.

Bên ngoài, Tần Vũ Tinh ngồi trên ghế phụ trong xe của Từ Trường Sinh, nhìn thẳng phía trước, không nói một lời.

“Đi nhà ông Nội trước nhé?”

Tần Vũ Tinh ừ một tiếng, tay phải chống trán dựa vào cửa, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Từ Trường Sinh im lặng một lát rồi nói: “Anh biết rõ em ở chung với ai ở Lệ Giang.”

..... Tần Vũ Tinh ngạc nhiên một chút, không lên tiếng.

“Anh và Bạch Nhược Đồng không có làm gì hết. Nếu cô ấy nói với em cái gì, cố ý tìm em cái gì, cũng đều là vì không cam lòng chia tay với anh mà thôi.”

.....

"Vũ Tinh, chúng ta hòa nhau nhé? Không cần tiếp tục làm loại chuyện kẻ thù sung sướng người thân đau khổ này có được không?" Giọng nói của Từ Trường Sinh rất dịu dàng, giống như có thể làm tan băng tuyết mùa đông.

Đột nhiên anh đưa tay phải ra, bao trùm tay trái của Tần Vũ Tinh.

Tần Vũ Tinh giật mình rút ra, nhìn anh chăm chăm nói: "Từ Trường Sinh, anh sống như vậy không mệt mỏi sao?"

Từ Trường Sinh run sợ, không nói gì.

"Anh không thích em, làm chi phải nhất định lấy lòng em, kết hôn với em? Cuộc đời con người ngắn ngủi, anh và em hao tổn biết bao nhiêu tinh thần rồi." Tần Vũ Tinh bất đắc dĩ nói.

Hôm nay cô mới hiểu rõ, thật ra Từ Trường Sinh không làm chuyện gì quá xấu. Bất quá anh không thích cô, chỉ thích người khác mà thôi.

"Chúng ta còn chưa chính thức kết hôn, anh không cần thiết chịu trách nhiệm đối với em. Em cũng không cần thiết chịu trách nhiệm đối với anh." Cô chưa nói xong thì cảm giác xe đã ngừng lại.

Từ Trường Sinh quay đầu sang nhìn cô, từng chữ từng chữ nói: "Anh có bao giờ nói không thích em chưa?"

Tần Vũ Tinh sửng sốt, khóe môi cong lên nụ cười chế nhạo: "Anh giỡn chơi à?"

"Không thích em anh cần gì phải đính hôn với em?"

"Chẳng lẽ không phải em là người thích hợp hay sao?"

“Người thích hợp không phải chỉ mình em.” Từ Trường Sinh đột nhiên cao giọng, tay trái dấm một cái lên vô lăng.

Tần Vũ Tinh hí mắt, lạnh lùng nói: “Anh muốn nói cái gì? Chẳng lẽ anh muốn nói là anh thích em sao?” Trong đầu cô nhớ tới tin nhắn của Bạch Nhược Đồng, chợt nở nụ cười, hờ hững nói tiếp: “Anh và Bạch Nhược Đồng ở chung với nhau chính là biểu hiện anh thích em à? Vậy đúng thật là anh thích em rồi! Thích đến nỗi hiến thân cho người khác để kiểm nghiệm tâm tư đầu tiên của bản thân à?”

“Đủ rồi!” Từ Trường Sinh quát lớn.

“

"Chuyện của Bạch Nhược Đồng đã loạn lên hết rồi. Chuyện của em ở Lệ Giang anh cũng không muốn tìm hiểu, chúng ta bắt đầu lại từ đầu.”

Tần Vũ Tinh cảm giác lồng ngực bị nghẹn cứng, cô tức giận quay đầu đi, lạnh nhạt nói: “Anh nói bắt đầu lại lần nữa là bắt đầu sao?”

“Nếu không thì không lẽ em muốn tặng cho dì một đứa con rể minh tinh à?”

Đầu óc của Tần Vũ Tinh ong óng một hồi. Cô quay đầu lại nhìn chằm chằm Từ Trường Sinh, không chớp mắt, hỏi: “Anh có ý gì?”

Từ Trường Sinh nhìn về phía trước, thở dài nói: “Em muốn tức chết mẹ em à?”

“Mẹ em không cần anh lo.” Tần Vũ Tinh cắn môi.

“Được rồi, Tần Vũ Tinh. Em ngoan một chút có được không? Chúng ta quen biết nhau đã mười mấy năm rồi, chẳng lẽ trong mắt em, anh còn không

đáng tin tưởng bằng người ngoài hay sao?”

Tần Vũ Tinh liếc mắt, tự giễu, nói: “Hai chữ ‘tin tưởng’ này dùng trên người anh quả thật là tức cười.”

Từ Trường Sinh hít sâu vào một hơi, nói: “Đến rồi.”

Tần Vũ Tinh ngăn người ra, phát hiện xe đã vào khu nhà của ông Nội. Ông Nội anh và chú Ba ở cùng một khu. Hai người vừa mới tới lâu dưới thì nhìn thấy chú Út xách đồ đi tới cách đó không xa: “Thật trùng hợp, Vũ Tinh, cháu đã về rồi.”

Tần Vũ Tinh dạ một tiếng: “Chú Út, chỉ có mình chú thôi sao?”

Chú Út ừ một tiếng: “Nhà Nội có khách tới, chú ra ngoài mua cơm, vừa gọi xong đồ ăn.”

“Ai tới vậy chú?” Tần Vũ Tinh hoang mang. Lẽ ra quý ông điều quan trọng chính là ông bà Nội cô đã hơn 70 tuổi, có thể đặc biệt bảo chú Út gọi thức ăn mang tới như thế này thì khách mời nhất định là quan trọng.

Chú Út do dự một chút rồi nói: “Là chị họ của cháu.”

Nhất thời Tần Vũ Tinh phản ứng không kịp, không phải chị họ của cô đều là họ hàng bên ngoại hay sao?

Từ Trường Sinh tiến lên trước, nói: “Chú Út, đây là rượu à? Cháu xách cho nhé.” Anh nhìn vẻ mặt mặt mèm của Tần Vũ Tinh, nhắc nhở: “Có phải là con gái của cô Cả không?”

Tần Vũ Tinh thật sự giật mình, kinh ngạc nói: “Con gái của cô Cả... Không thể nào, chị ấy còn sống à?”

“Phi phi phi.” Cô vội vàng đổi lại từ ngữ, lúng túng nói: “Chú Út, hình

như người chị họ này chưa lập gia đình.”

Chú Út gật đầu: “Chú cũng không biết. Vừa rồi chú nhận được điện thoại của cha, bảo chú mang chút đồ ăn qua. Chú đây cũng vừa mới tới thôi, không biết chuyện gì đã xảy ra.”

Từ Trường Sinh lấy hai hộp trà Trương Nhất Nguyên từ trong cốp xe ra, còn có ba món cần thiết hàng năm, dầu đậu phộng, gạo Đông Bắc, cộng thêm một hộp rượu. Anh cười nói với chú Út của Tần Vũ Tinh: “Mỗi nhà đều chuẩn bị giống nhau, lát nữa chúng cháu tới nhà các chú. Cháu còn đặt một thùng hải sản trên mạng làm quà lễ, sợ chuyển giao trước sẽ hư mất, cho nên đã bảo họ chuyển phát nhanh, ngày mai sẽ tới nhà các chú.”

Chú Út Tần Vũ Tinh cười không khép miệng: “Trường Sinh, cháu quá khách sáo rồi. Tiểu Tinh kiếm được cháu thật là may mắn.”

. Tần Vũ Tinh nhìn lướt qua từ Trường Sinh không lên tiếng.

Ba người vào thang máy, Tần Vũ Tinh hỏi: “Chú Út, mẹ cháu có nói năm đó vì chỉ tiêu trở lại thành phố, cô Cả đã để lại đứa bé này cho chồng của cô. Bây giờ chị họ tìm tới nhà, có thể xác định đó là chị họ không?” Dù sao đã mười mấy năm không liên lạc rồi.

“Ôi, thật ra thì năm thứ hai sau khi chị Cả trở lại, ông Nội con đã nhờ người liên lạc với thanh niên trí thức địa phương. Nhưng kết quả là người đàn ông đó đã tái giá. Chúng tôi sợ kích thích đến cô Cả con, nên đã giấu diếm chuyện này bấy lâu.

“Dù sao cũng là bạn cùng chung hoạn nạn, còn có cô con gái ruột, thời gian lâu rồi cũng sẽ bắt đầu suy nghĩ.” Tần Vũ Tinh cảm thán.

“Ừ, đúng là như vậy. Sau này chính sách mới ra lò, cô Cả của con ầm ĩ lên khiến người trong nhà nghĩ cách đón nhận con gái và chồng trước. Chú và

anh Hai đã thử vào Nội Mông một chuyến. Ai ngờ năm đó gặp nạn hạn hán, không lương thực, lại trải qua ba năm thiên tai liên tục, trong thôn đã chết rất nhiều người. Ông bà cụ và con dâu trong nhà đều đã qua đời. Dượng Cả của con mang theo chị họ con, còn có con trai của dượng và người vợ sau, ra ngoài làm công. Vì vậy manh mối của chúng ta đều bị cắt đứt. Không ngờ nhiều năm trôi qua như vậy cũng có thể tìm được tới cửa.”

Tần Vũ Tinh cau mày, không có ý chất vấn, nhưng chuyện này có thể xác định người này chính là đứa bé năm đó hay sao?

“Quan trọng là cô Cả của con không biết dượng con đã tái hôn, cho nên vẫn một mực cho rằng ông ấy mang theo đứa bé đến Bắc Kinh tìm chị ấy. Vì thế vấn đề này có chút yếu tố nhạy cảm. Khi vào đến nhà thì đừng chọc giận chị ấy. Chú cũng cảm thấy chuyện này rất kỳ quái...” Chú Út dặn dò Tần Vũ Tinh.

Tần Vũ Tinh gật đầu, nói: “Chú yên tâm đi. Chúng cháu chủ yếu là đến thăm ông bà Nội.”

Chú Út liếc mắt nhìn Từ Trường Sinh, cười hề hề: “Cô Cả của Vũ Tinh cháu cũng đã gặp qua, đúng là có chút lải nhải, cháu bỏ qua cho.”

Từ Trường Sinh vội vàng lắc đầu, nói: “Đều là người lớn, nói gì cũng nên cho là phải.”

“Hiện tại công tác bệnh viện bận rộn không?” Chú Út tìm đề tài để nói.

Từ Trường Sinh liếc mắt về phía cô, híp mắt cười, khoe môi cong lên rất đỗi quen thuộc.

Tần Vũ Tinh lọt về phía sau, ánh mắt phức tạp nhìn bọn họ.

“Đینگ đong.”

Chú Út nhấn chuông cửa, quay đầu kêu Tần Vũ Tinh; “Nhanh lên.”

Tần Vũ Tinh trề môi dưới, sải bước đuổi theo. Người mở cửa là bà Nội tóc bạc trắng, Tần Vũ Tinh nhào tới, nhiệt tình chào hỏi: “Bà Nội!”

“Năm mới tốt đẹp!” Tần Vũ Tinh cười một cách nghịch ngợm. Cô vừa kéo bà Nội vào nhà, rồi ôm luôn ông Nội. Ông Nội mang kính viễn thị, vồ vồ bả vai của cô, vui vẻ nói: “Mau lại đây ông giới thiệu cho cháu một người, chị họ của con!”

Mặc dù trong lòng Tần Vũ Tinh không có cảm giác thân thiết, trên mặt cũng không phản đối sự nhiệt tình của ông lão, cười hì hì nghiêng đầu nhìn cô gái, khách sáo ngọt ngào chào hỏi: “Chào chị họ.”

Đó là một gương mặt bảo thủ nghiêm túc, dáng người cao gầy, mặc áo len trắng. Theo như lời kể của chú Út, chị tới đây cũng đã lâu, nhưng không cởi áo lông ra, có vẻ là không muốn nán lại. Dung mạo của chị ấy góc cạnh rõ ràng, khiến người ta có cảm giác hết sức trưởng thành. Chị ấy cau mày, ánh mắt khó chịu nhìn Tần Vũ Tinh.

Không khí có chút ngưng đọng.

Tần Vũ Tinh sờ sờ gương mặt, cảm giác ánh mắt lạnh lẽo như gươm đâm, mang theo cảm giác chán ghét không chút che giấu.

Không sai, đấy là loại ánh mắt rõ ràng, tuyên bố cho người ta biết, tôi vô cùng chán ghét cô.

ĐỂ ANH GẶP EM LÚC TỐT NHẤT

Mã Hiệu Dạng
www.dtv-ebook.com

Chương 40

Không khí đột nhiên trở nên lúng túng, cô Cả của Tần Vũ Tinh dẫn đầu đi tới, lôi kéo Tần Vũ Tinh, nói: “Ngồi đi cháu, mau ngồi xuống nói chuyện.” Bà đặc biệt pha nước trà ngon, nhìn về phía Từ Trường Sinh, nói: “Trường Sinh cũng tới rồi à, ngồi đi cháu.”

Tần Vũ Tinh xấu hổ, bị cô Cả đặt ngồi bên cạnh Từ Trường Sinh, hai người ngồi trên ghế sa lon. Mặc kệ ánh mắt cô nhìn đi đâu, vẫn có thể cảm giác được ánh mắt của người chị họ kia quẩn lấy cô, âm hồn không tan.

“Điền Phương, cha con mất khi nào?” Cô Cả của Tần Vũ Tinh có vẻ thận trọng, nhìn con gái, hỏi.

Thì ra tên của chị họ là Điền Phương.

Chị ta nhấp một ngụm trà, trả lời: “Cha dẫn con và em trai đến Bắc Kinh tìm bà. Sau khi tới đây không nghĩ rằng Bắc Kinh lớn như vậy, giống như mò kim dưới đáy bể. Cha thấy trạm Bắc Kinh có người tuyển công nhân, liền đi công trường làm việc, nhưng chưa kiếm được tiền thì gặp sự cố, bị đập chết rồi. Về những chuyện này, bà đã có tuổi rồi, có lẽ không biết thì trong lòng sẽ dễ chịu một chút.”

Cô Cả của Tần Vũ Tinh đặt hai tay lên đầu gối, mắt đỏ lên, nói: “Sau này mẹ muốn tìm lại các người...”

“Ờ, con không trách bà. Sau khi bà đi rồi, trong thôn đào giếng, chú Út gặp sự cố, chết đuối. Chú ấy nói nhà vợ nghèo khó, đối phương lại muốn gả con gái cho nhà chúng ta để đổi lấy lương thực, vì thế chỉ còn có cách theo cha mà thôi. Dì Hồng đối với con rất tốt, coi con như con ruột. Sau này sau khi sanh em bé thì dì Hồng bị xuất huyết không ngừng, cứu không được. Trong nhà không có đàn bà, sức khỏe của cha không tốt, cha muốn con đi học, cũng lo lắng không nuôi nổi em trai, lúc này mới nghĩ tới việc làm phiền bà.”

“Không phiền không phiền...” Cô Cả của Tần Vu Tinh liên tục lẩm bẩm, càng nói càng nhỏ: “Rốt cuộc cũng giúp không được.”

“Dạ.” Chị họ Điền Phương lại uống một ngụm trà: “Sắp sang năm mới, con chỉ muốn tới thăm một chút, không có ý gì khác. Ông bà có khách tới thăm, con sẽ không làm phiền nữa.”

“Ậy, cùng nhau ăn cơm. Vũ Tinh và Trường Sinh không phải người ngoài. Cậu Út con cũng đã gọi đồ ăn, chúng ta ăn chung bữa cơm nhé.” Cặp mắt cô Cả đỏ hoe, ánh mắt tràn đầy khẩn cầu. Bà Nội đầu tóc bạc phơ cũng ghen ngào nói: “Cháu à, ở lại ăn cơm đi. Mẹ cháu thật nhớ tới cháu. Mấy năm qua một mực tìm cháu và cha cháu đó.”

Từ đầu đến cuối, ánh mắt của Điền Phương lạnh lùng, cô mím môi, nói: “Không cần. Cháu có công việc phải làm gấp.”

“Con bận rộn công việc gì? Trong nhà có thể giúp đỡ con không?” Cô Cả đứng dậy đi tới trước mặt chị ta, vừa lau mắt vừa kích động nói.

“Con mới vừa vào cửa, lần sau tới thăm bà là được.” Chị ta đứng lên, cầm túi xách Dior.

“Cháu à, khách sạn ở trước cửa khu này, rất gần, đã tới rồi thì ở lại ăn bữa

cơm đi.” Chú Út hòa theo mọi người khuyên giải. Cô Cả cầm lòng không được, bật khóc, nước mắt rơi lả chả không ngừng. Số mạng con gái cực khổ luôn luôn là chỗ đau trong lòng của ông bà Nội. Ông Nội không nở nhìn, bà Nội thì ôm bả vai con gái, nhẹ giọng trấn an.

Tần Vũ Tinh nhìn cô Cả và ông bà Nội xúc động, bỗng nhiên vành mắt cũng ửng hồng, Từ Trường Sinh vỗ vỗ lưng của cô.

Vẻ mặt của Điền Phương từ đầu tới cuối như khúc gỗ, giống như người trước mắt và sự tình đều không quan hệ đến chị ta.

Đã không quan tâm thì vì sao đột nhiên xuất hiện?

Tần Vũ Tinh chị ta chăm chăm, có vẻ không hiểu nổi.

Ánh mắt Điền Phương lướt qua mọi người, dừng lại trên người Tần Vũ Tinh, chợt cười, nói: “Bà còn có khách, con nên đi trước thì hơn.”

Cô Cả của Tần Vũ Tinh lập tức hoảng hồn, dùng người ngăn chị ta lại, quay đầu nhìn về phía Từ Trường Sinh, nói: “Bằng không hai đứa về trước đi, hôm khác lại tới.”

..... Từ Trường Sinh bất ngờ, Tần Vũ Tinh cũng không biết làm sao.

Điền Phương lại nở nụ cười.

Ông Nội cũng có chút xấu hổ, nhìn về phía Từ Trường Sinh: “Mấy chục năm rồi không gặp, còn tưởng rằng xuống lỗ rồi mà vẫn không gặp lại con ruột của mình. Mong cháu thông cảm, cháu ngoan!”

Từ Trường Sinh lắc đầu: “Chúng cháu chỉ muốn tặng quà ổi gia đình, ông đừng lo. Cô Cả và chị họ nhiều năm không gặp, hẳn là có nhiều điều để nói. Cháu và Vũ Tinh cũng phải đi liền đây.”

Nói chuyện niềm nở thân thiết một hồi, ông Nội vỗ vỗ cánh tay của Từ Trường Sinh: “Cháu ngoan, sang năm mới có hôm nào rảnh thì tới chơi mặt chược.”

Từ Trường Sinh gật đầu cười.

Điền Phương khinh thường nhếch môi thản nhiên nói: “Ai là chị họ của cô hả?”

Mọi người sững sốt, làm bộ như không nghe thấy, đẩy họ ra cửa.

Tần Vũ Tinh có chút mắc cỡ, chỉ là nể mặt cô Cả của cô lớn tuổi rồi, cho nên cô không cần phải tranh phần cao thấp. Cô chỉ có chút khó hiểu, khi không chị họ lại xuất hiện. Nếu loại chuyện này lại xảy ra trên người cô nữa, sợ rằng cả đời này cô cũng không được bước chân qua được cửa nhà cô Cả.

Ừ, cả đời...

Huống chi Điền Phương thoát nhìn khoảng 30 tuổi, quần áo và cách trang điểm rất khí phái, toàn thân toàn đồ hiệu, không giống như mượn danh thân thích để chiếm đoạt tài sản. Vậy thì tại sao trước kia chị ta không đến, năm nay lại đột nhiên xuất hiện?

Rất kỳ quái!

“Thế nào, vẫn còn đang suy nghĩ đến người chị họ kia hả?” Đột nhiên Từ Trường Sinh mở miệng, trong giọng nói mang theo vài ý cười.

Tần Vũ Tinh liếc mắt nhìn anh một cái: “Mắc mớ gì đến anh?”

“Ai chà, địa vị ở nhà của em không cao lắm nhỉ?” Từ Trường Sinh nói đùa.

Tần Vũ Tinh rất muốn phản bác lại, nhưng phát hiện không biết giải thích

như thế nào. Số mạng của cô Cả quá khổ, sau khi về lại thành phố vẫn sống chung với ông bà Nội, đương nhiên cảm tình với ông bà Nội cũng thân thiết hơn nhiều so với bọn họ. Còn chưa nói tới bà là con gái yêu của ông bà Nội, cô vẫn còn cha mình đứng ở giữa.

Tần Vũ Tinh đỏ mặt, nói: “Nhìn em bị mất mặt anh vui lắm hả?”

“Không có.” Từ Trường Sinh bấm khóa điện tử, tự tay mở cửa xe, nói: “Lên xe.”

.

“Mới vừa rồi chú Út nói với anh thím có ở nhà. Lát nữa mình mang quà lên.” Từ Trường Sinh thắt dây an toàn, phân phó nói.

“Tổng cộng bao nhiêu tiền, em trả lại anh.” Tần Vũ Tinh lấy điện thoại di động ra, hỏi.

“Giữa chúng ta không cần tính toán rõ ràng như vậy.” Từ Trường Sinh thản nhiên nói. Giọng nói vô cùng kiên định.

Tần Vũ Tinh hít vào một hơi thật sâu, lúng túng không muốn tranh chấp với anh. Dù sao đến khi đó gởi qua một khoảng tiền là được. Hai người đi thăm hết bà con thì cũng đã 8 giờ tối. Tần Vũ Tinh muốn về nhà, Từ Trường Sinh cũng không miễn cưỡng cô.

Tần Vũ Tinh nghịch ngợm tay chân đi vào phòng khách, phát hiện đèn đã tắt. Trên bàn có một tờ giấy, là của mẹ Tần để lại.

【Mẹ đi nhà dì Ba con. Trễ chút mới về.】

. Tần Vũ Tinh mấp máy môi, vuốt vuốt mặt đi lên lầu hai.

Cô phát hiện ứng phó với Từ Trường Sinh thật mệt mỏi.

Người này không biết bị trúng gió kiểu gì, tóm lại mặc kệ lời nói cô đánh đá kiểu nào, anh ta chỉ tỏ ra một thái độ, không chia tay, không hủy bỏ hôn ước, không đòi hỏi không chia sẻ!

Về phần Bạch Nhược Đồng, trở mặt rồi!!

Tự mình kiên quyết cho rằng đã trở mặt! Con bà nó! Anh ta thật giống như khối bọt biển, bất kể cô đánh tan thế nào cũng có thể tự động khôi phục. Vì thế tất cả lời nói của cô đều trôi theo nước chảy...

Dầu muối không thấm, mặt dày mày dạn, không biết hổ thẹn!

Tần Vũ Tinh dùng sức dậm mạnh chân, giống như phát tiết, từng bước đi lên lầu, đẩy cửa ra...

“A a a a ~” Cô hét to một tiếng, ngã bịch xuống đất.

‘Tách’ một tiếng, đèn bật sáng.

Hạ Thiên mang đôi dép lê, dựa vào khung cửa phòng ngủ của cô, hỏi: “Thấy anh kinh ngạc lắm à?”

“Anh vào bằng cách nào?” Tần Vũ Tinh vẫn còn chưa tỉnh hồn. Trời tối thui, cô đẩy cửa vào, đột nhiên nhìn thấy bóng đen trước mặt... Không lẽ đây là chuyện gặp hàng ngày sao?

Hạ Thiên mặc đồ thể thao, anh quay đầu chỉ chỉ cửa sổ nói: “Leo lên.”

Tần Vũ Tinh đứng lên, đi đến bên cạnh cửa sổ, nhìn vòng quanh bốn phía.

“Em không khóa cửa sổ lại.”

...

“Nếu có khóa anh vẫn có cách.” Hạ Thiên hất cằm lên, đáng vẻ vô cùng tự tin.

“Anh tới nhà em làm gì?!” Tần Vũ Tinh chu môi: “Lúc ở sân bay còn ra vẻ xa cách mà!”

“Là anh, anh muốn để em bình tĩnh lại một chút. Ai mà biết được em không hề áy náy trong lòng.” Hạ Thiên tức giận nói lớn. Anh khoanh tay trước ngực, đóng cửa lại, còn khóa trái.

“Anh... anh... anh... anh... anh... khóa cửa làm gì?” Mặt Tần Vũ Tinh nóng lên, không hiểu sao trở nên cà lăm.

Hạ Thiên tức giận nhìn cô chăm chăm, ánh mắt mang theo chút lưu luyến si mê: “Mẹ nó thật hết cách với em. Làm gì mà em không chịu tiếp điện thoại của anh!?”

“Em đã không bấm tắt, anh còn hét cái gì chứ! Ừm...” Cô còn chưa nói hết câu thì đã bị Hạ Thiên đụng ngã. Đã lâu chưa được ôm nhau trên giường, lồng ngực của cô có chút nóng lên, cảm giác rất nóng bỏng.

Hạ Thiên nhìn cô chăm chú, từ từ cúi đầu, kê vào lỗ tai, nói: “Theo kiểu em nói thì có phải anh nên cảm ơn em không phen không? Rõ ràng là không cúp điện thoại của anh, hả?”

“Anh... anh... anh đừng như vậy. Lát nữa mẹ em sẽ trở lại.” Tần Vũ Tinh không thoải mái, giãy dụa, muốn đẩy anh ra.

“Em mà lộn xộn nữa là anh nhịn không được đâu nhé... Anh ‘đói’ lâu lắm rồi.” Đáy mắt đen thẳm của Hạ Thiên gợn lên ý cười, môi lướt nhẹ qua vầng trán của cô, nói: “Trang điểm đẹp như vậy, đã đi đâu rồi?”

Toàn thân Tần Vũ Tinh chợt lạnh, cô nhìn ánh mắt nóng rực của Hạ

Thiên, trong lòng đột nhiên cảm thấy bất an.

Cô quay đầu, nhẹ giọng hỏi: “Anh không biết à?”

“Cái gì? Em để điện thoại ở nhà là sợ anh định vị à? Anh không hẹp hòi như vậy...”

“Thật không?” Tần Vũ Tinh suy tính, rốt cuộc có nên nói cho anh biết hay không?

Hạ Thiên để tay sau ót của cô, xoay qua xoay lại nhìn xem rồi nhẹ giọng nói: “Em ác với anh như vậy, còn không cho anh thỉnh thoảng tức giận vài lần hay sao? Anh giận, chẳng lẽ em không biết dỗ ngọt anh một chút à? Anh xách giỏ bỏ đi, em không thể gọi anh lại hả? Chỉ muốn anh như một đứa ngốc, tự mình đưa tới cửa, em đã hài lòng chưa?”

Gương mặt Tần Vũ Tinh đỏ bừng, cô không dám nhìn thẳng vào cặp mắt đen như mực kia của anh, nói lảng sang chuyện khác: “Em... em nóng, anh đứng lên trước, em...”

“Anh nghĩ đủ mọi cách để ngồi chung khoang máy bay với em. Em là cô ngốc hay sao không biết anh muốn cái gì?” Hạ Thiên híp mắt, thì thầm nỉ non bên tai của cô.

“Đừng như vậy, Hạ Thiên. Em... em...”

“Vừa xoay người đi ở sân bay, anh liên cảm thấy hối hận. Anh không muốn rời khỏi em như vậy...” Âm thanh của Hạ Thiên giống như dây dưa, quấn lấy đầu óc của Tần Vũ Tinh, từng dây thần kinh một.

“Hạ Thiên...” Vô ý thức, giọng nói của cô bắt đầu run run.

“Điện thoại cho em, em lại không tiếp... còn không mang theo cả điện

thoại, cô gái hư này...” Tay phải của anh lần theo một đường từ ót của cô cho tới phần eo, bất ngờ bóp cô một cái, ánh mắt chứa đựng vài phần nghịch ngợm: “Nhất định sẽ dạy dỗ em thật tốt!”

Mặt mày Tần Vũ Tinh nóng lên, trước ánh mắt trần trụi không che giấu của Hạ Thiên, cô cụp mắt xuống.

"Leng keng." "Leng keng." "Leng keng." Tin nhắn điện thoại vang lên vài một tiếng, Tần Vũ Tinh không hiểu sao thở phào nhẹ nhõm.

"#\$%!" Hạ Thiên buột miệng chửi thề, đưa tay móc điện thoại ra, cả người sùng sốt.

Tần Vũ Tinh hất cằm lên nhìn anh, phát hiện Hạ Thiên đang nhìn mình chằm chằm. Sau đó anh lại nhìn nhìn điện thoại, đột nhiên ném điện thoại đi.

“Anh làm gì?” Cũng may dưới sàn nhà còn có một tấm thảm, điện thoại không bị bể nát.

Tần Vũ Tinh ngồi dậy, chưa ngồi yên thì đã bị Hạ Thiên xốc cô lên, đè cô lên tường, tay phải nâng cằm của cô, tay trái chèn lên eo, ánh mắt phức tạp nhìn cô chằm chằm, chậm rãi nói: “Tần. Vũ. Tinh. Em thật quá đáng!”

Yêu quá mãnh liệt, có thể nhiều quá hóa không hay không?

ĐỂ ANH GẶP EM LÚC TỐT NHẤT

Mã Hiểu Dạng
www.dtv-ebook.com

Chương 41

Hạ Thiên nhìn thẳng mặt cô, trên ngực phập phồng, há miệng thở dốc, đôi mắt giống như đồng lửa thiêu đốt. Sức lực trên tay gia tăng giống như có thể nóp nát Tần Vũ Tinh trước mắt. Anh kiềm chế, đá mạnh vào góc tường một cách hung hăng, cặp mắt đỏ ngầu.

Tần Vũ Tinh nhìn anh, có chút đau lòng. Cô há miệng, nhẹ nhàng nói: “Thật xin lỗi, Hạ Thiên.”

“Thật xin lỗi!”

Hạ Thiên ngẩn người ra, trừng mắt nhìn cô hỏi lại: “Em nói cái gì?”

“Thật xin lỗi!” Tần Vũ Tinh quay đầu đi, không dám nhìn thẳng vào đôi mắt này. Cô có chút chột dạ, nhưng đau lòng thì lại càng nhiều hơn. Nhìn bộ dạng không biết làm gì khác hơn là tự làm hại bản thân của anh, cô vô cùng khổ sở, cảm thấy bản thân thật là khốn kiếp.

Đúng vậy, rất khốn kiếp.

Hạ Thiên không hề nói ra vì sao anh lại giận dữ như thế, nhưng hình như cô đoán được vì sao anh lại nổi giận.

“Anh nghe không được.” Đột nhiên Hạ Thiên mở miệng, nhàn nhạt nói: “Em nói lớn một chút.”

Tần Vũ Tinh phồng miệng, hét: “Thật xin lỗi!”

Đùng một cái, Hạ Thiên cúi đầu, hôn thật sâu lên miệng của cô, rồi lại nói tay, hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó cái gì?” Tần Vũ Tinh phát hiện anh không còn giận dữ giống như vừa rồi nữa, lá gan liền lớn hơn một chút.

“Dụ dỗ anh đi, ngốc!” Hạ Thiên tức giận nói.

Tần Vũ Tinh dè dặt liếc anh một cái, nói: “Em không giỏi dụ dỗ người ta.” Cô sợ anh không tin, nghiêm túc lặp lại lời nói: “Thật mà!”

Hạ Thiên nhìn Tần Vũ Tinh ỉu xiu giống như con thỏ nhỏ phạm phải sai lầm, tức giận trong lòng lập tức tiêu tan hơn phân nửa. Huống chi cô còn nói cô không giỏi dụ dỗ người ta...

Tần Vũ Tinh chưa bao giờ dụ dỗ đàn ông khác. Con bà nó, tâm tình của anh lập tức trở nên rất tốt!

Nhưng Hạ Thiên tự nhắc nhở mình phải dè dặt một chút, nếu không thì cứ mỗi lần đều Tần Vũ Tinh dẫn đo suy nghĩ.

Tần Vũ Tinh hít sâu vào một cái, rút tay đặt ở trước ngực anh ra, vòng tay sau ót của anh, toàn thân ép lên người anh. Cô ép lỗ tai mình lên ngực của Hạ Thiên, cọ cọ vài cái, nói: “Thật xin lỗi, lúc chiều em đã ra ngoài với Từ Trường Sinh.”

Cô không biết dụ dỗ một người đàn ông, nhưng theo bản năng, cô chỉ muốn nép sát mình vào ngực anh, dỗ dành lửa giận đang phập phồng mà anh luôn luôn kiềm chế. Chỗ chết người chính là Tần Vũ Tinh cũng không hiểu vì sao mình phải làm như vậy.

Cô ra ngoài với Từ Trường Sinh thì có lỗi gì với Hạ Thiên chứ?

Nhưng cô vẫn cứ cảm thấy áy náy, nhất là ánh mắt của Hạ Thiên nhìn cô tràn đầy uất ức cộng thêm chỉ trích, khiến cô không thể nào không thừa nhận.

Toàn thân Hạ Thiên cứng ngắc. Trong nháy mắt, anh có cảm giác eo mình hít vào không được. Anh rũ mắt xuống, đáy mắt in đầy mái tóc đen bóng của Tần Vũ Tinh. Anh đưa tay lên vuốt vuốt tóc cô, cảm giác ngọt ngào, nói: “Lại còn trang điểm xinh đẹp như vậy!!!”

“Đi chúc Tết người lớn, không thể lôi thôi lếch thếch.”

“Anh ta bảo em đi thì em đi liền à!” Hạ Thiên đang hăng hái, buột miệng nói liền hai câu. Anh nheo mắt lại, nghiêng đầu nhìn trộm Tần Vũ Tinh. Lồng ngực giống như bị đốt cháy, cảm giác lan tràn toàn thân trong nháy mắt. Nếu sau này Tần Vũ Tinh lại dùng chiêu này, anh thật không thể nổi giận với cô được.

Ừ, cô dụ dỗ anh! Lần đầu tiên cũng trao cho anh!

Hạ Thiên cảm thấy thỏa mãn vô cùng, đặt cô ngồi đằng hoàng trên giường, tự mình nửa quỳ trên sàn nhà trải thảm, ngẩng đầu nhìn cô: “Em nhìn anh nói chuyện!”

Tần Vũ Tinh trừng mắt nhìn anh: “Nhìn anh cái gì!”

Hạ Thiên nhìn gò má phình ra của cô, khóe môi cong lên, đưa tay nhéo nhéo: “Thật đáng yêu.”

Trong thoáng chốc, gương mặt Tần Vũ Tinh đỏ bừng, gạt tay anh ra: “Đừng đụng em!”

“Đừng hòng...” Hạ Thiên khinh thường hất cằm lên: “Mới vừa rồi em còn

chủ động dán lên người anh.” Anh chỉ chỉ ngực mình: “Có nghe được nhịp tim của anh không?”

Tần Vũ Tinh dẫu môi dưới, cảm thấy ánh mắt của anh nóng rực, giống như sẽ đốt cháy mình, ngượng ngùng nói: “Là người thì có nhịp tim, nếu không thì chỉ là người chết!”

“Đúng rồi, nhưng tim của anh đập rất nhanh.” Hạ Thiên trêu chọc cô, khom người cúi đầu dụi giữa hai chân của cô, giống như một chú chó gè cạ cạ lên trên, gãi ngứa khắp người Tần Vũ Tinh.

“Anh làm gì vậy!” Tần Vũ Tinh cười nũng nịu, nói.

“Nhớ em muốn chết!” Hạ Thiên nói thẳng, hít vào mùi vị trên cơ thể cô, khe khẽ ngửi một đường lên trên.

“Rất muốn em...”

Tần Vũ Tinh then thùng, hai người nhốn nháo đẩy nhau lên giường. Trong lúc vô ý thức, Hạ Thiên cởi áo khoác cột tay màu hồng nhạt của cô ra, ném xuống đất, tay phải kéo phéc-mơ-tuya đằng sau áo đầm đỏ của cô xuống, lộ ra tấm lưng trần trắng nõn của cô. Anh rất khỏe, trở tay lật ngược Tần Vũ Tinh lại, cả người đè lên phía sau lưng của cô, hôn xuống sống lưng bóng loáng.

Tần Vũ Tinh có chút ngứa ngáy, nhịn không được, mặt bắt đầu ửng đỏ, van xin.

“Anh đừng phá, Hạ Thiên... Em chịu không nổi.”

Hạ Thiên không để ý đến cô, nhe răng cắn mạnh xuống sống lưng mát lạnh của cô. Cô cảm thấy đau, sau đó là ấm áp vì bàn tay của anh bao trùm lên sương sống của cô. Toàn thân Tần Vũ Tinh run lên, chống tay

lên đệm giường, hét lớn: “Anh đáng ghét, anh đứng lên!”

“Không!” Hạ Thiên trả lời một cách phách lối.

Tần Vũ Tinh rất muốn hất anh xuống, nhưng lại phát hiện phía dưới có gì cứng rắn đang chĩa vào mình, toàn thân cảm giác không xong rồi.

Khốn kiếp khốn kiếp khốn kiếp!

Cô mắng thầm trong lòng nhiều lần, cho đến khi ngoài cửa truyền đến âm thanh.

"Vũ Tinh!"

"Thùng thùng thùng!"

Tần Vũ Tinh biến sắc, Hạ Thiên nhú mày, nhảy xẹt xuống giường một cái.

Tần Vũ Tinh mặc nhanh áo choàng vào, mở tủ treo quần áo, tức giận nói: “Vào mau. Nhanh lên một chút!”

Hạ Thiên đặt tay sau ót, ra hiệu bằng miệng: “Không đi có được không?”

Tần Vũ Tinh liếc mắt, nhỏ giọng nói: “Anh muốn để bộ dáng này gặp mẹ em à?”

Hạ Thiên cúi đầu nhìn lại mình, dây nịt đã mở ra... Anh đỏ mặt lên, tiến vào tủ treo quần áo.

Tần Vũ Tinh vội vàng thu dọn một mớ lộn xộn dưới đất, mở cửa, nói: “Mẹ, đã về rồi!”

Mẹ Tần nhú mày, khịt khịt mũi hỏi: “Phòng con có mùi gì thế?”

“À, có lẽ không mở cửa sổ, có nhiều quần áo vẫn còn chưa giặt, ha ha...”
Tần Vũ Tinh xấu hổ nói.

“Trời ơi!” Mẹ Tần hét lên một tiếng, chỉ vào đầu tóc rối bù của Tần Vũ Tinh, nói: “Con đánh lộn với Từ Trường Sinh à?”

.....

Tần Vũ Tinh quay đầu sang nhìn vào gương trang điểm. Khỉ gió! Quả thật đầu cô xù lên như ổ gà đấy.

“Không có... Con trở lại mệt quá nên nằm ngủ thôi.”

“Thật à?” Mẹ Tần không tin hỏi lại.

“Thật mà! Mẹ làm sao thế, vừa về đã hoảng hốt lên cả rồi!”

Mẹ Tần ừ một tiếng: “Mẹ nghe nói hôm nay con qua nhà ông bà Nội, gặp được con gái của cô Cả rồi hả? Đây thật sự là con gái ruột đấy!”

Tần Vũ Tinh nhìn dáng vẻ hưng phấn quái lạ của mẹ, không biết nói sao. Cô liếc mắt nhìn tủ treo quần áo lớn, nói: “Mẹ, con khát nước rồi.”

“Mẹ đi phòng bếp nấu nước cho con. Cha con không có ở nhà, bình nước lọc cũng chưa có người thay đổi.”

Trong lòng Tần Vũ Tinh nhẹ nhõm vài phần, lật đật đẩy mẹ xuống lầu dưới.

Cô đi tới cửa cầu thang: “Con quên cầm điện thoại, mẹ giúp con nấu nước trước. Con không biết ăn nhắm cái gì, bụng có chút không tiêu. Lát nữa con xuống lầu kể chuyện cô Cả ẹ nghe nhé.”

“Ừ.” Mẹ Tần đi về phía phòng bếp.

Tần Vũ Tinh thở phào nhẹ nhõm, đi từ từ trở lại phòng, thấy Hạ Thiên đã ra ngoài, trong tay cầm đôi giày. Anh chỉ giữa trán của Tần Vũ Tinh, cười nói: “Ngốc thật! May mà mẹ em không phát hiện!”

.....

Hạ Thiên cất giày dưới bàn sách, thọt tay vào áo choàng của Tần Vũ Tinh, chạm vào phéc-mơ-tuya ở bên trong. Tần Vũ Tinh cho rằng anh muốn kéo lên cho cô, nhưng không ngờ anh là luồn vào trong, nhẹ nhàng vuốt ve.

"Này!" Tần Vũ Tinh hét nhẹ, đập cánh tay anh xuống.

Khóe môi Hạ Thiên khẽ cong lên, ôm cô thật chặt vào lòng, thì thầm : "Da mịn màng quá đi thôi..."

"Dê xồm!" Tần Vũ Tinh dùng sức đẩy anh ra, nói: "Mau giúp em kéo lên!"

Hạ Thiên miễn cưỡng kéo phéc-mơ-tuya lên cho cô, len lén hôn lên cần cổ cô: "Anh chờ em trở lại."

Anh chỉ chỉ giường, nói: "Anh muốn qua đêm ở đây."

....

"Đi vào trong tủ quần áo đợi trước đã!" Tần Vũ Tinh cũng không phản đối anh.

Ánh mắt Hạ Thiên sáng lên, trêu chọc nói: "Tuân chỉ!", rồi xoay người lại, chui vào trong tủ treo quần áo. Tủ treo quần áo của Tần Vũ Tinh có rất nhiều đồ, lúc này, Hạ Thiên chen chúc giữa đồng hồ, đặc biệt là hai cái...

Phốc, Tần Vũ Tinh bật cười, lắc lắc đầu.

"Vũ Tinh?" Mẹ Tần gọi cô.

"Tới rồi!" Tần Vũ Tinh chạy như bay xuống. Hạ Thiên nhìn bóng lưng cô rời đi, đáy mắt ánh lên cảm xúc cứng chiều không dễ dàng phát giác được.

Vũ Tinh của anh, rất đáng yêu!

Trong mắt tình nhân có Tây Thi, Tần Vũ Tinh một đầu ồ quạ đi xuống lầu, bước chân nhanh nhẹn thoải mái không rõ lý do.

"Ra ngoài một chuyến đã vui tới mức này!" Mẹ Tần trêu ghẹo nhìn con gái.

Tần Vũ Tinh sững sờ, sợ mẹ nhìn ra được cái gì, vội vàng điều chỉnh cảm xúc, bưng ly nước trên bàn đưa lên miệng.

Con bà nó!

"Nóng chết con rồi!" Tần Vũ Tinh kêu to.

"Con gấp gấp gì vậy hả? Nước mới vừa nấu xong!!" Mẹ Tần im lặng nhìn cô: "Con bao nhiêu tuổi rồi mà giống như một đứa trẻ vội vàng hấp tấp, làm sao mẹ có thể yên tâm giao việc cho con. Nói mau, con qua nhà cô Cả như thế nào? Lúc mẹ ở nhà dì Ba thì nhận được điện thoại của cha con, nói ông cụ hỏi mọi người có rảnh không thì qua nhà tụ tập một chút, giới thiệu thành viên mới trong gia đình."

Tần Vũ Tinh không ngờ ông bà Nội lại coi trọng đứa cháu ngoại này nhiều như vậy, trong lòng có chút ganh tị.

Cô chu miệng nói: "Con gái mà cô Cả đã bỏ lại hôm nào đã tìm tới cửa."

"À. Có phải là người Nội Mông gì đó không? Không lẽ muốn tới mượn tiền?"

Tần Vũ Tinh lắc đầu một cái, nói: "Không giống như tới mượn tiền, còn mang theo một đồng quà lễ đấy. ԼԷ*quԾ*đΘη Hơn nữa, con có cảm giác chị ấy không muốn tiếp xúc quá nhiều với chúng ta. Nhưng vì sao lại tới thì phải hỏi chị ấy thôi." Nhớ lại bộ dáng lên mặt dạy người của Điền Phương, cô còn cảm giác khó chịu.

"Không mượn tiền? Chẳng lẽ là muốn chia tài sản của ông bà Nội con à?" Mặc dù ông cụ nhà họ Tần không có nhiều tiền, nhưng bất động sản thì không ít. Ai bảo hiện tại giá nhà ở Bắc Kinh rất cao, trong nháy mắt, nhà cửa sẽ biến thành vốn liếng tiền bạc mấy hồi.

"Mẹ, mẹ nói lung tung gì thế? Mẹ không nghe nói là tài sản còn thế thừa kế cách mấy thế hệ à? Quan trọng là chị ấy nhìn không phải giống như thiếu tiền!"

"Không cần tiền, không cần tài sản, chẳng lẽ cần sắc à?"

"Hi hi." Tần Vũ Tinh cười, sờ sờ cánh tay của mẹ, nói: "Mình mặc kệ chuyện của người ta không tốt sao mẹ? Mẹ lo lắng làm gì!"

"Mẹ chỉ cảm thấy đột nhiên trong nhà có người lạ, không được tự nhiên thôi. Chuyện gì cô Cả của con cũng không hài lòng, bây giờ lại có thêm một người con gái, năm nay thật khó nuốt trôi."

"Muốn làm thế nào thì mẹ làm thế đó. Nhưng mẹ nên quan tâm cho cha một chút đi kìa, làm gì mà cả ngày không thấy mặt mũi đâu hết."

"Cha con?" Mẹ Tần hất cằm lên, nói: "Cha con chính là ông già bảo thủ mà, quan niệm gia đình không có chút trọng lượng nào đối với ông ấy. Nhưng chuyện của con và Từ Trường Sinh lại khác, mẹ có điều quan trọng phải nói với con..."

"Được được, con sai rồi!" Tần Vũ Tinh cắt đứt lời mẹ: "Con thật sự mệt mỏi lắm rồi. Con lên lầu ngủ đây. Mẹ ngủ ngon!"

Mẹ Tần im lặng nhìn cô chăm chăm: "Thật sự là con gái hướng ngoại..."

"Bớt tranh cãi một tí đi, bớt tranh cãi một tí thôi!" Tần Vũ Tinh vội vàng ngăn mẹ cô lại, bịt lỗ tai chạy về phòng, phát hiện trong tủ treo quần áo không có ai.

Không hiểu sao trong lòng cô có chút mất mát.

ĐỂ ANH GẶP EM LÚC TỐT NHẤT

Mã Hiệu Dạng
www.dtv-ebook.com

Chương 42

Đột nhiên eo của cô bị xiết chặt. Tần Vũ Tinh ‘a’ một tiếng, khoe môi tự động cong lên mà ngay cả cô cũng không phát giác ra được.

Hạ Thiên ôm cô vào lòng, cười nói: “Lúc nhìn không thấy anh, có nghĩ tới sẽ gọi điện thoại cho anh không?”

Tần Vũ Tinh cup mắt xuống, ra vẻ tức giận trả lời: “Mẹ em còn ở dưới lầu mà anh vẫn còn muốn chạy loạn.”

“Phía dưới khó chịu, anh phải đi toilet.”

Tần Vũ Tinh ngẩn ra, gương mặt đỏ bừng.

“Sao anh gian như thế?” Tần Vũ Tinh tức giận hỏi: “Anh đối với người khác cũng vậy sao?”

Hạ Thiên sừng sốt, vội vàng lắc đầu nói: “Anh làm gì đùa với người khác kiểu này.” Anh ngừng lại rồi nói: “Trừ Thẩm Huy.”

... Tần Vũ Tinh không nói gì, liếc mắt anh một cái.

“Em đừng nhìn anh như vậy, thật muốn cắn em.” Hạ Thiên bình tĩnh nhìn cô, nghiêm túc nói: “Có phải qua hết đêm nay em lại trở mặt không?”

Tần Vũ Tinh càu mày nói: “Trong lòng anh, tâm tình em bất định như vậy

sao?”

“Ừ, rất dễ thay đổi, thường hay dùng anh xong thì vứt bỏ.” Anh nghiêng rằng nói, hơi có ngụ ý.

Tần Vũ Tinh đỏ mặt đáp: “Loại chuyện này có thiệt thòi cho anh đâu!”

“Thiệt thòi hay không, không phải là em quyết định!” Hạ Thiên cầm tay cô nói: “Rốt cuộc khi nào thì em mới tính đưa anh lên chính thức?”

... Tần Vũ Tinh nhìn anh kỳ quái.

Hạ Thiên hơi nóng mặt: “Chính thức là công khai. Anh cũng muốn gặp người nhà của em.”

Tần Vũ Tinh có chút khó xử, cắn cắn môi. Cô nhớ tới gì đó, nói sang chuyện khác: “Làm sao anh biết buổi chiều em đã đi đâu?”

“Còn dám mang chuyện hồi chiều ra nói!” Hạ Thiên nhú mày, thấp giọng nói: “Em nói anh tìm một người đánh cho Từ Trường Sinh một trận xem thế nào!”

“Đừng làm loại chuyện nham hiểm này!” Tần Vũ Tinh phản đối nói.

“Anh tự mình ra trận vẫn không được sao? Một chọi một là độ lượng lắm rồi.” Hạ Thiên hất cằm lên, bất mãn nói.

“Đừng nói bậy. Anh nghĩ rằng em chưa nhìn thấy anh luyện qua à?”

“Ha ha.” Sắc mặt Hạ Thiên đen lại: “Nói trắng ra là em vẫn lo lắng anh ta bị thương phải không?”

“Không phải như vậy!” Tần Vũ Tinh thấy anh sắp giậm chân như châu chấu, vội vàng vuốt ve gương mặt của anh: “Anh giang hồ

như vậy không quan tâm tới cảm giác của em sao? Cha mẹ em và bác Từ đã quen biết nhiều năm, anh quậy như vậy thì bảo họ nhìn anh như thế nào!?”

Khi đầu ngón tay của cô đụng lên làn da của anh, cơ thể Hạ Thiên cứng đờ, khí thể bỗng dừng xù xuống, có vẻ uất ức nói: “Anh ghét nhìn em cặp chung với anh ta. Ghen ghét, rất ghét... Hận không thể đánh anh ta như đòn.”

“Đừng ăn nói lưu manh như vậy có được không! Anh bao lớn rồi mà còn dùng võ lực để giải quyết vấn đề!” Tần Vũ Tinh khiển trách anh một cách tinh bơ. Hì hì, cô cười, cô cảm thấy có chút không thích ứng với vai trò giáo dục người khác.

"Vũ Tinh."

“Dạ?” Tần Vũ Tinh nhìn về phía ánh mắt quẩn quít của Hạ Thiên.

"Về sau nếu có gây gỗ, em cứ dụ dỗ anh giống như vậy, anh sẽ không gây lại với em. Anh thật không muốn gây lộn với em..." Anh nói rất đơn giản, nhưng mỗi câu lại giống như búa bổ, đánh vỡ nội tâm khép kín của Tần Vũ Tinh.

“Em biết rồi.” Tần Vũ Tinh lên tiếng trả lời. Bốn phía im lặng như tờ, ngoại trừ nhịp tim đập có quy tắc của Hạ Thiên.

“Chuyện kia... em có thích anh không, dù chỉ một chút?” Hạ Thiên được nước hỏi tiếp.

..... Tần Vũ Tinh có chút mơ màng, nhìn anh chăm chú: “Cái gì gọi là thích? Em thật không hiểu rõ.”

“Thích chính là, nhắm mắt lại đều nhìn thấy hình bóng mỗi một mình cô ấy. Cô ấy chịu gặp anh, tâm tình anh sẽ tốt. Cô ấy không chịu gặp anh, anh sẽ trở nên cáu kỉnh. Nhìn ai cũng đều thấy không vừa mắt, ghét cô ấy dây dưa

không rõ ràng với đàn ông khác, nhớ nhung những đêm đã ở chung với cô ấy. Cho dù căn nhà chỉ có bốn bức tường, nếu có sự hiện hữu của cô ấy là đủ lắm rồi. Những điều khác có thể không có, nhưng nếu không có cô ấy, sống trên đời này không còn ý nghĩa.”

Không hiểu sao hốc mắt Tần Vũ Tinh ửng hồng, cô lúng túng quay đầu đi, nói nhỏ: “Đã đọc qua quá nhiều tiểu thuyết ngôn tình rồi!”

“Ừ, có thể là anh đã suy nghĩ quá nhiều.” Hạ Thiên ôm chặt cô hơn một chút nữa, nói: “Thật ra đối với anh mà nói, đã thích thì chúng ta ở chung với nhau, anh sẽ đối xử với em thật tốt, mặc kệ em đối với anh có thích hay không.”

“Em ác với anh giống vậy mà anh vẫn thích em à?” Tần Vũ Tinh cố làm ra vẻ thoải mái trêu chọc.

“Chẳng lẽ em ác với anh giống vậy còn chưa đủ sao?”

Hạ Thiên trầm giọng nói: “Nhưng thật ra hết cách rồi. Nếu như có thể làm lại từ đầu, em nghĩ rằng anh sẽ nguyện ý quấn lấy em sao? Anh nhất định quay đầu bỏ chạy từ lần đầu tiên nhìn thấy em, không cần nhiều lời, có lẽ sẽ không khổ sở như bây giờ.”

“Khổ sở?” Tần Vũ Tinh không thích nghe. Cô ngẩng đầu lên, kiêu ngạo hỏi: “Thích em khổ lắm sao?”

Đột nhiên Hạ Thiên trầm lặng, nhìn cô chăm chú nói: “Em không hiểu rồi!”

“Đúng là em không hiểu.” Tần Vũ Tinh mím môi: “Em đã quyết định chia tay với Từ Trường Sinh.”

Hạ Thiên ngẩn người ra, bỗng nhiên toàn thân giống như tỏa sáng. Anh

nghiêng đầu, nheo mắt nói: “Chia tay? Chính thức? Không sợ mọi người phản đối?”

“Ừ, chia tay!” Tần Vũ Tinh nhấn mạnh từng chữ một.

“Sau đó thì sao?” Hạ Thiên cúi đầu hôn lên trán cô: “Sau đó thì sao?!”

“Ha ha ha...” Tần Vũ Tinh bật cười, cô lắc đầu giống như trống bỏi: “Nhột, đừng loạn...”

“Sau đó thì sao? Gả cho anh?” Hạ Thiên nghiêm túc nhìn cô.

Tần Vũ Tinh bất ngờ, quay đầu đi, cố làm ra vẻ kiêu ngạo: “Không!”

“Ê, em như thế này có phải là từ chối anh không?” Hạ Thiên khom người, cù lét nách của cô.

“Không thích anh kẹp dính như vậy... Em muốn hưởng thụ cuộc sống một chút, không cần kết hôn sớm như vậy.” Tần Vũ Tinh bật cười khanh khách, âm thanh trầm thấp mạnh mẽ truyền đến bên tai Hạ Thiên: “Không đùa!”

“Đời này, ngoài anh ra, em còn có thể thích người khác à?” Hạ Thiên nói một cách bá đạo: “Chỉ có thể ở. chung. với. anh.”

Tần Vũ Tinh nhú mày nhìn anh, cười nhạt: “Lộ ra đuôi hồ ly rồi kìa... nhìn anh nhiệt tình đặc ý nhỉ!?”

“Ừ, chính là rất đặc ý!” Cả người Hạ Thiên ép sát cô, cắn xuống vành tai của cô, nói: “Rất vui!”

“Anh thật giống như đứa trẻ” Tần Vũ Tinh im lặng.

“Bản chất của người đàn ông là một đứa trẻ.” Hạ Thiên trả lời tinh bơ, ánh

mắt lưu luyến, gắt gao không muốn rời cô. Anh trịnh trọng nói: “Ngày mai anh sẽ tuyển bố với mọi người, Hạ Thiên anh đã có chủ. Anh muốn kết hôn!”

Tần Vũ Tinh giật mình, vội vàng nói: “Anh đừng bao giờ như vậy nhen! Em cần phải thuyết phục người lớn nữa.”

Hạ Thiên mất mát, à một tiếng, nắm chặt tay của cô: “Vậy thì phải đợi tới khi nào? Anh muốn đăng báo, trang đầu.”

... Lúc này Tần Vũ Tinh mới nhớ tới thân phận của Hạ Thiên. Đột nhiên cô có chút áp lực, nhỏ giọng nói: “Không thể xử lý một cách khiêm tốn hay sao?”

“Khiêm tốn?” Hạ Thiên suy nghĩ một lúc rồi lắc đầu: “Không được. Anh cần mọi người làm chứng cho anh! Tần Vũ Tinh, anh không dễ bị bỏ rơi đâu. Ai mượn em dính vào anh, đời này anh chỉ có thể là của em.”

Tần Vũ Tinh ngớ người ra, nhớ tới cái gì đó, hỏi: “Không lẽ anh thật sự là lần đầu tiên à?”

Hạ Thiên vừa nghe xong, lập tức xù lông, nhấn mạnh: “Đương nhiên là lần đầu tiên của anh!”

Tần Vũ Tinh có chút hoang mang nói: "Nhưng em có cảm giác động tác lúc đó của anh thật sự không phải không thành thạo.”

“Anh vẫn luôn theo dõi ‘phim hành động’ bằng cặp mắt phê bình, tất cả cùng vì ngày này.”

Toát mồ hôi... Tần Vũ Tinh im miệng.

“Không đúng. Làm sao anh biết lần đầu tiên của mình sẽ cho em? Anh đã sớm để mắt tới em à?”

Hạ Thiên nhìn bộ dạng ngu ngốc của cô, nói: “Nếu không thì tại sao anh đây đưa mãi với em không dứt chứ?”

“Vì sao?” Tần Vũ Tinh hỏi anh: “Nói mau!”

Hạ Thiên do dự một lát: “Lúc ban đầu là vì Bạch Nhược Đồng. Nhưng sau đó thì chính là vì thích.”

“Em không tin.”

“Ừ, em tin hay không cũng được.” Hạ Thiên đi tới trước mặt, đung cô ngã xuống, nói: “Mệt rồi, ngủ đi.”

“Mẹ em đang ở dưới lầu, em không muốn...”

“Được.”

Tần Vũ Tinh ngần ra, hỏi: “Anh không ‘giải quyết’ không được à?”

Hạ Thiên tức giận lườm cô một cái: “Bộ nhìn tướng anh giống muốn lên giường với em lắm sao?”

“Vậy thì vì sao anh lại muốn ở lại?”

Hạ Thiên cắn môi: “Anh chỉ muốn ngủ chung giường với em thôi.”

.....

"Cho anh vừa ý!" Tần Vũ Tinh đồng ý một cách sáng khoái. Hai người nằm trên giường, Hạ Thiên luôn động tay động chân, siết chặt tay cô lại, *Đến đàn ông* tập kích bất ngờ lên ngực cô, khiến người ta không thể nào ngủ được.

Tần Vũ Tinh nghiêm nghị phản kháng nửa buổi, Hạ Thiên mới trở nên

đàng hoàng một chút. Anh ôm gọn Tần Vũ Tinh vào lòng, nói: “Ngủ đi, anh muốn nhìn em.”

“Ngủ thì có gì để mà nhìn?”

“Em biết gì chứ!” Hạ Thiên nghiêm mặt nói.

"Anh nói cái gì!" Tần Vũ Tinh trợn mắt ngược lại.

"Anh thích nhìn em gần như vậy..." Hạ Thiên khẽ cong môi lên, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng lộ ra vài phần dịu dàng.

“Hừ.” Tần Vũ Tinh nhắm mắt lại, không bao lâu sau mở mắt ra thì phát hiện anh thật sự đang nhìn cô ngủ. Cô có chút không được tự nhiên, cau mày nói: “Anh còn như thế thì từ nay về sau đừng tới nữa.”

“À, còn có ‘về sau’” Hạ Thiên nhếch miệng cười nói: “Một lời đã định.”

... Anh cười thật lưu manh, Tần Vũ Tinh tức giận trợn mắt nhìn anh. Có lẽ là đi cả ngày, không bao lâu sau, Tần Vũ Tinh đã ngủ say. Mở mắt ra thì trời đã sáng, đồng hồ trước mặt chỉ hơn tám giờ sáng. Cô lập tức ngồi dậy, phát hiện bên cạnh không có người, trong lòng nhẹ nhàng thở ra.

Trên bàn trang điểm có một cái mâm, phía trên là trứng gà chiên và hai miếng thịt bò. Bên cạnh còn có một ly sữa và một tờ giấy.

Cô cầm giấy lên xem, không nhịn được liền mỉm cười.

【Anh sợ gặp mẹ đại nhân, hơn năm giờ đã dậy làm đồ ăn sáng, bảy giờ rưỡi đã hâm nóng lại một lần. Sau đó mẹ em thức dậy, anh không thể làm gì khác hơn là nhảy cửa sổ. Nếu như em dậy sau tám giờ rưỡi thì đừng ăn, bởi vì đã hâm nóng một lần rồi. ㄗㄗ__ㄗㄗ】

"Khờ khạo!" Tần Vũ Tinh thì thầm một tiếng.

Không hiểu sao tâm tình trở nên rất tốt.

"Thùng thùng thùng." Bước chân mẹ Tần vội vã chạy lên lầu, gõ cửa, hét lớn: ""Vũ Tinh, con ra đây ngay ẹ!"

Tần Vũ Tinh dụi dụi mắt, mở cửa nói: "Chuyện gì thế, mới sáng sớm mà giống như đòi mạng vậy mẹ?"

Bốp một cái, mẹ cô ném tờ báo, đập vào mặt cô. Tần Vũ Tinh vừa muốn nổi khùng, vừa ngạc nhiên.

Bởi vì cô nhìn thấy tên của Hạ Thiên, còn có tên của mình. Đây là một phần tờ Thần Báo.

Cô run sợ nhìn về phía cửa, ngoài mẹ cô ra, còn có dì Ba, xem ra là vừa mới chạy qua.

"Mẹ hỏi con, rốt cuộc con và Hạ Thiên có quan hệ gì hả?"

Tần Vũ Tinh cúi đầu nhìn thoáng qua tờ báo, toàn bộ trang giải trí chỉ có một tin tức duy nhất, tất cả là về cô!

ĐỂ ANH GẶP EM LÚC TỐT NHẤT

Mã Hiểu Dạng
www.dtv-ebook.com

Chương 43

Tần Vũ Tinh mơ màng trong chốt lát, nhìn chăm chăm đề tài hàng đầu, có chút mơ hồ.

Vạch trần bí mật người phụ nữ thần bí bên cạnh Hạ Thiên!

Bên trên tiết lộ gia đình bối cảnh của cô không thiếu phương diện nào. Ngay cả vụ kiện với bệnh nhân cũng ghi lại rõ ràng.

“Lời đồn đại quá quái lắm rồi!” Mẹ Tần bên cạnh lắc nhai: “Rốt cuộc con đã làm ra chuyện gì thế? Hạ Thiên này từ đâu chạy ra? Nó và Bạch Nhược Đồng có quan hệ như thế nào? Có phải là vì Trường Sinh cướp đi bạn gái của nó, cho nên nó muốn cố ý trả thù?”

Tần Vũ Tinh nhú mày, lắc đầu nói: “Không thể nào. Hạ Thiên không phải là người như vậy.”

Mẹ Tần và dì Ba sửng sốt cùng một lúc: “Quả nhiên con và người ta quan hệ không rõ ràng!”

Dì Ba phản ứng trước tiên, lời nói ẩn ý sâu xa: “Vũ Tinh, dì Ba là người từng trải. Đàn ông trong làng giải trí không thể tin tưởng được. Nếu không thì hôm nay con đã không lên trang đầu Thần Báo. Dì đoán chừng tuần san giải trí, thông tin tiêu khiển, báo chiều Bắc Kinh cũng sẽ bắt đầu bàn tán về con. Đây là vì cái gì? Bởi vì người đàn ông kia muốn được như ý, cái anh ta muốn

chính là hiệu quả này. Nhưng nhìn bộ dạng của con bây giờ, con đã hoàn toàn tin tưởng đối phương, con bị người ta lừa rồi!”

“Hắn là bên trong có sự hiểu lầm thôi.”

“Hiểu lầm?” Mẹ Tần cao giọng, nhin không được nói: “Con bây giờ một lòng tin tưởng Hạ Thiên, so với những thiếu nữ bị tình yêu làm mờ trí óc thì có gì khác nhau! Mẹ đã nói tính cách của con có vấn đề, bị lừa mà còn khiến người ta kiếm được tiền đấy.”

“Mẹ...” Tần Vũ Tinh kêu lên: “Mẹ nói chuyện có thể đừng cấp tiến như vậy không?”

“Mẹ cấp tiến! Mẹ con đây sắp bị con làm mất hết mặt mũi rồi! Con xem trên đó viết những gì? Quán bar! Mướn phòng! Ở chung! Chỉ thiếu điều viết con mang thai sảy thai thôi.”

Tần Vũ Tinh ngã ngòl trên giường, chẳng lẽ tất cả đều là giả sao?

Nói dối, trả thù?

Dường như chỉ vài phút trước đó, cô muốn thử dùng cảm một lần, bắt đầu lại từ đầu, để rồi sau đó bị hiện thực đả kích quá mạnh rồi!

“Con bé này từ nhỏ đến lớn đều khiến mẹ lo lắng!”

“Reng reng reng.” Điện thoại vang lên, mẹ Tần và em gái liếc mắt nhìn nhau, oán giận nói: “Con nhìn đi, điện thoại nhà chúng ta cả ngày không im lặng. Đến đây là quý ông Bà bà con còn chưa tính, con nghĩ những bạn đồng nghiệp lâu năm của mẹ sẽ nhìn chúng ta như thế nào? Con vẫn là người có hôn ước, học đâu ra kiểu mướn phòng với người khác vậy hả? Con còn có tự ái hay không?”

Đầu Tần Vũ Tinh trở nên đau nhức, điện thoại di động trong túi vang lên, cô liếc trộm một cái, là Hạ Thiên.

Trong lòng Tần Vũ Tinh không hiểu sao thở phào nhẹ nhõm. Nếu anh thật sự là tên lừa đảo, không phải nên biết mất tăm hơi sao? Nhưng mẹ và dì Ba vẫn còn ở bên cạnh, cô không dám nhận máy, nhưng lại sợ chọc giận tới Hạ Thiên, không dám cắt đứt. Do dự một hồi, cô bấm nút tin nhắn gửi đi: “Đang bị tra hỏi.”

“Đình đình.”

Tin nhắn gửi đến, Tần Vũ Tinh cúi đầu nhìn màn hình điện thoại, lông mày đang nhíu chặt khẽ giãn ra.

【Chuyện báo chí sẽ xử lý ngay lập tức, không phải do anh phóng tin! Tốt nhất đừng nên tìm Microblogging, xem TV, khỏi phải sốt ruột. Thiên.】Cuối cùng còn để thêm hình trái tim.

Khóe môi Tần Vũ Tinh khẽ cong lên. Cô muốn giải thích gì đó, nhưng nhìn thấy mẹ Tần không ngừng nói chuyện trên điện thoại, còn cả dì Ba lâu nay điềm đàm cũng bắt đầu lải nhải cô, cô chả muốn nói điều gì hết.

Chuyện yêu đương nóng lạnh tự biết, người khác thấy sao đều không quan trọng, có đúng không?

Cô ngạc nhiên vì bản thân suy nghĩ đã khác hẳn... xem ra đã bị người khác ảnh hưởng quá nhiều rồi, da mặt càng ngày càng dày.

"Đình đình"

Lại một tin nhắn mới.

【Có phải vừa mới nghĩ đến anh không?】

【.】 Tần Vũ Tinh cười, trả lời bằng sự im lặng tuyệt đối.

【Anh đang ở dưới lầu.】 Hạ Thiên nhả lại.

Tần Vũ Tinh sợ hết hồn, cô liếc mắt nhìn mẹ vừa cúp điện thoại, bắt đầu nói chuyện với dì Ba, cảm thấy lúc này tốt nhất là Hạ Thiên đừng nên xuất hiện.

【Anh đã gọi điện thoại cho Huy Tử, cậu ấy nói sẽ tung ra chiêu lớn.】

【Chiêu lớn gì?】 Tần Vũ Tinh hỏi.

【Anh không hỏi. Em có hộ chiếu ở nhà không? Muốn đi du lịch là đi liền.】

【Anh thật có lòng, ăn Tết lớn ghê nhỉ!】 Tần Vũ Tinh nâng lên khóe môi, viết chữ nói.

【Ừ. Tết năm nào cũng là lúc anh yên tĩnh nhất】

Tần Vũ Tinh ngẩn ra, chợt nhớ tới Hạ Thiên không có người thân, trong lòng nhói đau, gõ vài chữ:【Vỗ về ~~】. Cô do dự chốc lát, cuối cùng cũng không gõ bốn chữ ‘em ở với anh’. Chuyện mừng Tết cô thật sự không thể làm chủ được. Nếu lỡ hứa với Hạ Thiên, đến khi đó làm không được thì còn phiền phức hơn.

【.】 Lần này đổi lại là Hạ Thiên im lặng.

Tần Vũ Tinh gọi đi một khuôn mặt tươi cười.

Hạ Thiên trả lời:【Anh muốn lắm, tối 30 chạy ngang qua cửa nhà ông Nội. Chờ em...】

Tim Tần Vũ Tinh mềm nhũn ra.

【Trời rất lạnh. Anh bị bệnh đó.】

【VẬY anh sẽ lái xe, ở trong chờ em.】 Hạ Thiên trả lời lại.

【Để em xem có thể đi ra được không!】 Tần Vũ Tinh thỏa hiệp.

【Quyết định vậy đi!】 Hạ Thiên trở lời lại liền.

【Ai quyết định với anh, quyết định cái gì?】 Tần Vũ Tinh im lặng, cười khê một tiếng.

Mẹ Tần đi lại gần, giựt đi điện thoại của cô, mắng: “Cười, bây giờ mà con còn cười được nữa à? Nhìn xem nhìn xem, Từ sáng tới tối chỉ biết chơi điện thoại! Tuổi trẻ các con bây giờ như thế nào, có tự tôn không hả? Con khiến mẹ còn mặt mũi nào mà đi gặp bác Từ của con và Chương Diệc Hoàn đây?”

Tần Vũ Tinh nhú mày, nói: “Có gì không thể gặp mặt? Con trai họ lẳng nhăng ở bên ngoài trước mà.”

“Vấn đề là các con vẫn còn hôn ước đấy. Xử lý êm thấm không được à? Phải làm dư luận ồn ào xôn xao mới tốt hả? Đi mượn phòng cũng không kiêng dè người ta sao? Còn muốn bị điểm mặt à? Con nhìn phía sau tấm hình này, quán bar uống rượu, con xem nó đều nằm tay con rồi!”

Tần Vũ Tinh hoàn toàn không muốn lật báo để xem. Ngay cả ‘dã chiến’ bọn họ cũng đã làm qua, hơn nữa góc độ chụp hình của phóng viên rất có kỹ thuật, muốn hình ảnh kiểu nào lại không thể. Cô vẫn là không muốn tự mình ầm ứ!

Mẹ Tần thấy Tần Vũ Tinh vẫn thản nhiên như cũ, tức giận quá chừng. Điện thoại lại vang lên, dì Ba khuyên bà nghe điện thoại trước.

Mẹ Tần vừa nghe bạn đồng nghiệp gọi điện thoại tới, lo lắng đến đổi

phương không chỉ là bạn bè của gia đình bà, mà còn là bạn của nhà họ Từ, ắt hẳn quý trọng vì thế lập tức thay đổi giọng điệu, giống như bộ dạng cái gì cũng không biết, kinh ngạc hỏi: ‘Thật không? Có thể là lầm lẫn không? Ai da, bọn trẻ bây giờ chả biết chuyện gì đã xảy ra. Lúc trước con gái của tôi có đi ra ngoài nghiên cứu thực tập, chờ nó trở về rồi hỏi chuyện cho ra lẽ. Nhưng cũng có thể là tuyên truyền, ai biết được.’

Vừa cúp điện thoại xong là bà chửi mắng một trận. Xoay mặt nghe điện thoại còn giả dờ không thèm để ý, cái gì cũng không biết, tránh để người ta chèn ép.

Tần Vũ Tinh thấy mẹ cô như vậy cũng mệt mỏi, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Cô mở cửa sổ, nhìn xuống, quả nhiên nhìn thấy Hạ Thiên đang đứng ở góc tường vẩy tay. Cánh tay dài lực lưỡng của anh bám vào tường, theo ống dẫn trèo lên.

Tần Vũ Tinh giật mình, nói: “Nè, anh đi trước đi!” Mẹ của cô đang bực lên, lời nói khó nghe nào cũng đều nói ra.

Hạ Thiên cười khẽ, bò mấy cái đã đến cửa sổ.

Anh phúi tay nói: “May là nhà em nhỏ, nếu như thật sự là khu nhà cao tầng, anh liền không dám giở trò.”

“Không, anh vẫn có thể bò. Spiderman thời đại mới mà.” Tần Vũ Tinh trêu chọc nói.

“Còn dám chọc anh!” Hạ Thiên ló đầu vào hôn mạnh cô một cái, tay phải nắm lấy gương mặt của cô, nói: “Làm sao bây giờ, vừa mới bỏ đi vài phút mà đã nhớ em chết đi sống lại. Dưới chân giống như bị em xiềng dây xích vậy, hoàn toàn không thể nhúc nhích.”

Ai lại không thích lời ngon tiếng ngọt?

Trong lòng Tần Vũ Tinh vui mừng đến nở hoa, nhưng ngoài mặt thì lại lạnh nhạt à một tiếng.

Hạ Thiên hơi híp mắt lại, nâng gương mặt của cô lên, cắn lên môi một cái, liếm đầu lưỡi nói: “Chỉ là ‘à’ không vậy sao?”

Gò má Tần Vũ Tinh đỏ bừng, ánh mắt hiện lên màu sắc độc hữu chỉ có phụ nữ đang yêu mới có.

“Không cần nhìn em chăm chăm như vậy.” Hạ Thiên nắm lấy cằm của cô, nhin không được lại ép môi mình vào, nói nhỏ: “Thật ra thì bị vạch trần thì bị vạch trần thôi. Dù sao từ đầu tới cuối đều là anh quấn quít lấy em. Em muốn biết chuyện xưa gì anh đều có thể cho em.”

Trong lòng Tần Vũ Tinh ấm áp, nhỏ giọng nói: “Thật sự có thể không cần hình tượng à?”

“Xuất thân của anh vốn là tên côn đồ, tất cả đều là vì em!” Anh nói một câu hai nghĩa, Tần Vũ Tinh có chút nghi ngờ.

“Trên thế giới này có rất nhiều cơ hội để thay đổi vận mệnh. Mặc kệ em tin hay không tin cũng được, em chính là người đã định sẵn trong vận mệnh của anh.” Hạ Thiên ngăm nhìn Tần Vũ Tinh sâu lắng, đáy mắt tràn tình cảm dịu dàng.

Tim Tần Vũ Tinh đập loạn hăn lên, lồng ngực có chút ngứa ngáy. Cô không rõ đây là cảm giác gì.

Hạnh phúc phải không? Hay là cảm động?

“Anh vào lệ lên, không thôi lại bị chụp hình!”

Hạ Thiên nhảy xuống cửa sổ, lôi kéo Tần Vũ Tinh lên giường, hai tay vòng qua eo cô, ôm chặt trước ngực: “Nhớ em!”

Tần Vũ Tinh hoàn toàn trầm luân trong ánh mắt quẩn quít của Hạ Thiên, thỏa tình chủ động dâng lên nụ hôn, cắn lên môi của Hạ Thiên. Hạ Thiên cắn ngược lại cô, hai người lăn lộn trên giường quây phá âm ỉ. Dưới ánh sáng tươi đẹp chiếu lên, cảnh vật vô cùng ấm áp.

“Trứng thối!” Tần Vũ Tinh cảm giác được bàn tay không đứng đắn của Hạ Thiên, sờ soạn lung tung. Cô phản kháng bằng cách bóp mặt anh.

Gương mặt Hạ Thiên đỏ bừng, đáy mắt đã bắt đầu bốc lửa, ngồi dậy cời áo khoác ra, rồi nhào về phía cô, uy hiếp nói: “Nghịch lửa à?”

“Đừng đấy!” Tần Vũ Tinh vội vàng nhận thua, gương mặt đỏ bừng nói: “Mẹ em và dì Ba ở dưới lầu. Đoán chừng lát nữa sẽ lên lại trên này, làm công tác phê phán tư tưởng cho em.”

“Chúng là chính là lưỡng tình tương duyệt , sợ gì người ta nhìn thấy?” Về phương diện thân thể, Hạ Thiên có chút tự ti.

Có vài thứ không thể có nhiều tiền là có thể mua được. Mặc dù anh đã cố gắng bổ sung lỗ hổng này, nhưng đã mất đi tuổi thanh xuân, chắt vạt qua ngày cuối cùng cũng cũng là không thể làm lại.

“Em không ngại anh!” Tần Vũ Tinh nhìn thấy vẻ mặt có vẻ mất mát của anh, an ủi.

Hạ Thiên ngẩn ra, nhếch môi nói: “Vẫn là hi vọng người nhà của em có thể chấp nhận anh.”

“Ừ. Vậy thì anh phải biểu hiện cho tốt.” Tần Vũ Tinh cười khanh khách.

“Biểu hiện như thế nào, hả?” Hạ Thiên có ngụ ý, cúi đầu lộ ra nụ cười có chút xấu xa.

Rầm một tiếng, cửa mở ra. Mới vừa rồi Tần Vũ Tinh sợ mẹ phản ứng quá kích, chỉ len lén khép hờ cửa, không khóa lại.

"A a a a a a!"

Một loạt tiếng hét vang lên bên tai, Hứa Gia Văn quả thật không tin vào mắt của mình! Cô bất ngờ nhìn thấy nam thần Hạ Thiên sờ sờ trước mắt, vẻ mặt say mê đang cuốn mình trong khăn trải giường với chị họ của cô.

ĐỂ ANH GẶP EM LÚC TỐT NHẤT

Mã Hiểu Dạng
www.dtv-ebook.com

Chương 44

Tần Vũ Tinh ấy vậy mà điên rồi!

Cô hoảng hốt nhảy xuống giường, bịt miệng Hứa Gia Văn lại, gầm nhẹ: “Hét cái gì!”

"Hạ Hạ Hạ Hạ. Hạ Thiên đó!"

Gương mặt Hứa Gia Văn ửng hồng, hưng phấn vô cùng, đẩy Tần Vũ Tinh ra một bên, cong đầu gối nhảy lên giường, hoa chân múa tay vui mừng nói: “Chúng ta chụp hình chung nhé!”

... Mặt mày Hạ Thiên nghiêm túc, nhìn về phía Tần Vũ Tinh.

“Gia Văn? Con làm sao vậy?”

“Thùng thùng thùng.” Dì Ba tưởng rằng con gái xảy ra chuyện, đi từ từ lên lầu.

“Trốn vào toilet mau!” Tần Vũ Tinh phân phó. Cô trừng mắt liếc Hứa Gia Văn: “Muốn chụp hình chung?”

“Dạ dạ dạ vâng! Chụp hình chung ở trên giường!” Hứa Gia Văn đắm chìm trong mộng ảo với nam thần mới vừa gặp mặt, ánh mắt đầy sao.

“Vậy em hiểu phải làm sao chứ!” Tần Vũ Tinh nghiêng răng nói. Đầu năm

nay chưa từng thấy qua em gái muốn quyến rũ anh rẽ trắng trơn như vậy.

“Tiểu Văn!” Dì Ba nhào vào trong, nhìn thấy Hứa Gia Văn mặt mày phấn khởi ngồi trên giường, ánh mắt sáng ngời nhìn bà.

"Sao thế?"

Tần Vũ Tinh chưa kịp trả lời thì Hứa Gia Văn đã chủ động kéo mẹ đi xuống: “Có một con gián, làm con sợ muốn chết.”

.....

Sau đó Hứa Gia Văn diễn tả hình dáng con gián kinh khủng như thế nào, đột nhiên xuất hiện trước mặt cô, hù cô hết hồn, phải đợi tới mấy phút sau mới có thể nói chuyện lại được. Dì Ba sờ đầu con gái, nói: “Được rồi được rồi, có muốn xuống lầu uống nước cho tỉnh lại không?”

“Không đi!” Hứa Gia Văn trả lời nhanh nhẩu.

“Không đi thì không đi, làm gì lờm mẹ thế!” Dì Ba có vẻ tủi thân, nhìn thoáng qua Tần Vũ Tinh, nói: “Vũ Tinh, con đừng chê mẹ con lải nhải, chỉ là sự việc xảy ra quá đột ngột. Con luôn là đứa bé cứng trong lòng bàn tay của chị ấy, nhìn thấy mấy hình chụp kiểu này, còn bị người ta viết bậy bạ, lại không giải thích vì sao lại liên quan tới diễn viên, làm sao có thể không đau lòng? Thế diện khó có thể bỏ qua, còn thêm lo lắng về sau không gả được con.”

“Dạ, con hiểu rồi, dì Ba.” Tần Vũ Tinh nói nhẹ nhàng: “Con sẽ không gây gổ với mẹ.”

“Vậy thì dì yên tâm.” Dì Ba quay người đi xuống lầu.

Hứa Gia Văn lập tức nhảy xuống giường, chạy như bay vào toilet, đảm

đuổi đưa tình nói: “Anh Hạ Thiên, chúng ta chụp hình nhé!”

.....

"Tất cả đều ra hết đây cho tôi!" Tần Vũ Tinh lạnh lùng nói.

Thục nữ Hứa Gia Văn nhường đường, cúi đầu, len lén liếc Hạ Thiên.

Hạ Thiên nghiêm mặt nói: “Nếu không tôi trèo xuống trước đó!”

.....

"Chụp hình trước đã!" Hứa Gia Văn đưa tay ra chụp lấy cánh tay của Hạ Thiên, lập tức bị anh hất ra, té cái rầm.

Vành mắt Hứa Gia Văn đỏ lên, giống như tổ cáo nhìn Tần Vũ Tinh: “Chị, anh ấy đối với em như vậy!”

“Ừ.” Tần Vũ Tinh nhú mày, nhìn lướt qua Hạ Thiên: “Anh làm gì thế hả?”

Hạ Thiên hất cằm lên, bất mãn nói: “Em ước gì đẩy anh qua cho đàn bà khác mà!”

“Không phải vậy.” Tần Vũ Tinh lắc đầu nói: “Ý của em là anh nhẹ tay một chút có được không! Đẩy ra là đúng, nhưng mạnh tay quá làm người ta bị thương thì sao, ngược lại còn mang phiền toái.”

Hạ Thiên thấy cô không hào phóng như vậy, cảm thấy dễ chịu một chút, vội vàng bày tỏ sự trung thành: “Vũ Tinh, anh chỉ dịu dàng với em thôi.”

Hứa Gia Văn há hốc miệng, mê mẩn nói: “Thật sự là cảm động chết người. Chị, Hạ Thiên chính là con chó trung thành nhen.”

lêquỲĐp©η

.....

"Em đừng nên tin những lời đường ngọt của đàn ông có được không?"
Tần Vũ Tinh dạy dỗ em gái.

"Vấn đề ở đây là lời nói của Hạ Thiên. Hạ Thiên đó aaaaa!" Hứa Gia Văn đang mê mẩn tâm thần thì dưới lầu truyền đến tiếng la của mẹ Tần: "Tần Vũ Tinh, con xuống đây ẹ!"

Tần Vũ Tinh ngạc nhiên một chút rồi nói: "Em đi xuống trước, hai người ở đây chụp hình chung đi nhé."

"Tuyệt quá! Hoan hô!" Hứa Gia Văn phấn khởi lên, mặt mày mong chờ nhìn về phía Hạ Thiên.

Tần Vũ Tinh xuống lầu, nhìn thấy mẹ đang hét to vào điện thoại vừa được thông, sau đó gác điện thoại lại, đột nhiên bật cười ra tiếng.

"Lại xảy ra chuyện gì?" Dì Ba cũng vừa đi tới. Tần Vũ Tinh cũng muốn biết rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra.

Mẹ Tần hất cằm lên: "Ha ha, người nhà họ Từ sốt ruột rồi!"

Phản ứng theo bản năng, Tần Vũ Tinh mở điện thoại ra, tìm kiếm trên Microblogging. Tất cả mọi người hình như đang tìm kiếm nội dung đầu đề: 'Bạch Nhược Đồng mang thai.'

Con bà nó...

Trên lầu Hạ Thiên cũng phát hiện tin tức này, gọi điện thoại cho Thẩm Huy, hỏi: "Chuyện gì thế?"

Giọng điệu của Thẩm Huy ra vẻ 'cậu không cần cảm ơn', trả lời: "Chiêu lớn đó."

“Cô ta thật sự mang thai à?” Hạ Thiên không tin hỏi lại. Bạch Nhược Đồng tính toán cẩn thận, một lòng vì sự nghiệp, nếu không cũng sẽ không bị công ty chọn làm bạn gái xì căng đan của anh.

“Ừ, cậu chưa từng đụng qua cô ta chứ?” Thẩm Huy thấy Hạ Thiên ngạc nhiên, vội vàng hỏi.

“Đụng ông già cậu!” Hạ Thiên buộc miệng nói tục: “Tớ luôn thủ thân như ngọc!”

“Ừ, vậy thì tốt rồi. Cô gái này rất mưu mô, ngàn vạn lần cầu đừng bị cô ta lừa gạt. Thời gian trước tớ vừa mua được bản quyền ‘Đàn ông một lòng’, cô ta liền chủ động liên lạc muốn bàn chuyện với tớ. Bởi vì đã có một số diễn viên nữ, tớ đã từ chối cô ta. Chuyện sau này cậu cũng biết đó, chỉ là tớ không ngờ cô ta sẽ nghĩ ra chiêu mang thai này.”

.....

"Chuyện này ụp xuống, nhà họ Tần nhất định không thể nào nhận Từ Trường Sinh làm con rể. Đây chính là cao thủ, Hạ Thiên..."

Hạ Thiên im lặng một chút rồi nói: “Tớ không muốn nhắc lại chuyện này. Mặt khác, tận sức quét sạch những ảnh chụp của Tần Vũ Tinh trên mạng. Tớ không thích có người chỉ trích cô ấy, còn là tại vì tớ.”

“Ok, chuyện nhỏ!” Thẩm Huy tràn đầy tự tin: “Yên tâm đi.”

“Cám ơn!” Hạ Thiên nghiêm túc nói.

“Cám ơn ông già cậu!” Thẩm Huy mỉm cười lại anh, sau đó bật cười khanh khách.

Tần Vũ Tinh nhìn mẹ vui sướng vì người ta gặp họa, trong lòng buồn vui

lẫn lộn. Làm cha mẹ sĩ diện, hiện giờ cô và Từ Trường Sinh đúng thật là tám lạng nửa cân. Đoán chừng bạn bè xung quanh cũng không thể nói ai đúng, ai sai, ai không hợp tình hợp lý gì đó. Nhưng bác Từ là người quan trọng mặt mũi, lại còn có tuổi, gặp phải chuyện này quả thật rất đáng thương.

“Thật ra như vậy cũng tốt.” Dì Ba vỗ vỗ cánh tay của chị mình, nói: “Tất cả mọi người đều có lỗi, đã gặp nhau thì cũng có lúc chia tay. Hiện tại Bạch Nhược Đồng nhà người ta đã có cả đứa nhỏ, theo như em thì chị nên mau mượn cớ này mà tự mình đi nói chuyện rõ ràng với lão Từ đi. Về sau đừng dính líu tới nhà bọn họ nữa.”

Mẹ Tần cau mày, nói: “Loạn đến mức này rồi thì không còn cách nào trở thành thông gia. Chỉ là năm mới vừa tới, có chút ngọt ngào.” Bà nhìn lướt qua Tần Vũ Tinh, giận dữ nói: “Thật sự không làm người ta bết lo!”

“Chỉ là đứa nhỏ thật sự là của Từ Trường Sinh sao?” Dì Ba nghi hoặc: “Chúng ta nhìn Trường Sinh trưởng thành từ nhỏ tới lớn, làm sao có thể làm ra chuyện như vậy. Thật không cần thận rồi.”

“Tri nhân tri diện bất tri tâm! Lời nói của diễn viên câu nào thật câu nào giả? Có thai hay không cũng không rõ ràng, biết đâu chừng chỉ là tuyên truyền!” Mẹ Tần ra vẻ hiểu biết, nói tiếp: “Coi như là để chị nhìn ra. Đám người ngày không hổ là diễn viên, cho nên mới có thể như vậy, trong nháy mắt trở mặt biến thành như thế. Ai còn quan tâm đến tình cảm nồng nàn cỡ nào trước kia?”

Mẹ Tần có ý đồ, nhìn con gái nói: “Bây giờ chuyện đã sáng tỏ. Chiều nay mẹ phải đi nhà họ Từ, trả lại hết sính lễ ban đầu! Con ở lại thu dọn phòng con, tìm xem còn có vật gì muốn trả lại luôn không? Mẹ không muốn dính líu với họ nữa, phân ra rạch ròi.”

... Quả nhiên đàn bà trở mặt không chừa đường lui.

“Xem như nhà chúng ta và nhà họ Từ đoạn tuyệt. Con và Hạ Thiên gì đó cũng không nên qua lại. Coi như cậu ta có thù phải báo, chèn ép tất cả mọi người có quan hệ với Từ Trường Sinh. Sáng sớm ngày mai con và mẹ đi thăm dì Lam trong nhà một chuyến. Thằng bé Mục Vũ Sâm của bọn họ đã về nước rồi. ỠỠquýĐônỠ Nếu chuyện kia đã không thành, vậy cũng nên đi thử. Lần trước mẹ đã gặp Lam Nhiễm, bà ấy rất lo lắng về chuyện hôn nhân của con trai.”

Đầu óc Tần Vũ Tinh trống rỗng. Cô đã từng cho rằng, đời này sẽ không bao giờ nghe tới ba chữ kia nữa. Không ngờ hôm nay mẹ lại tự nhiên nói ra.

Có lẽ nhìn ra sự trầm lặng của cô, mẹ Tần lườm cô một cái, hỏi: “Thế nào? Không phải trước kia con rất thích nó hay sao?”

“Mẹ lộn xộn.” Tần Vũ Tinh xấu hổ xoay người: “Con không đi. Muốn đi thì mẹ đi một mình đi.”

“Này!” Mẹ Tần tức giận lườm cô một cái, quay về hướng dì Ba nói: “Em xem con bé này, thật khó hầu hạ.”

Dì Ba Tần Vũ Tinh đẩy đẩy chị mình: “Thằng bé nhà họ Mục thật sự muốn trở về à?”

“Ừ. Bằng không thì Lam Nhiễm làm gì bảo lão Trương kêu chị sang chơi. Năm ngoái bà ấy phát hiện mình bị ung thư vú, làm giải phẫu. Tuy rằng đã tốt rồi, nhưng luôn mong muốn thằng bé kia kết hôn, để khỏi phải hối hận.

“Ôi... A Nhiễm là một người rất tốt, vì sao lại mắc phải bệnh này?”

“Thường hay giận dỗi. Mục Chấn Dân nhà bọn họ trước khi kết hôn đã tự do yêu đương, hình như để lại một đứa bé, nhưng chuyện này không ai biết. Bà ta không khó chịu sao được?”

“À. Chỉ là anh Chấn Dân cũng không biết chuyện này.”

“Nếu không cũng sẽ không quen biết rồi kết hôn với A Nhiễm. Nghe nói là không môn đăng hộ đối nên bị mẹ của anh ấy chia rẽ. Đáng tiếc sau này... đưa bé kia lại thi vào được Nhất Trung. Chuyện này lâu nay chị đã gặt Vũ Tinh, không biết vẫn tốt hơn.”

Dì Ba gật đầu: “Chuyện ngoài ý muốn chín năm trước đã khiến Vũ Tinh tinh thần phân liệt. Nếu chị để cho nó biết Vũ Sâm làm bao nhiêu chuyện cũng bởi vì nguyên do này, sợ rằng Vũ Tinh sẽ điên mất.”

“Ừ, không nói.” Mẹ Tần gật mạnh đầu.

“Thật ra thì Tiểu Tinh và Vũ Sâm vẫn là thanh mai trúc mã. Con bé thích người ta, cả ngày đi theo đuôi. Nếu không vì chuyện hiểu lầm này, năm đó cũng sẽ không xảy ra nhiều chuyện như vậy, chị đã kết thân với nhà của A Nhiễm, làm gì có chuyện Chương Diệc Hoàn này chứ?

“Chuyện đời rất khó nói...”

Người nào lại dám nói tuổi trẻ chưa từng lông bông.

Nhớ tới Mục Vũ Sâm, đầu óc Tần Vũ Tinh thật hỗn loạn. Bọn họ đã ở chung với nhau từ lúc học mẫu giáo, leo trèo ăn hàng, cùng vào cấp một, cấp hai, cấp ba, chưa bao giờ phân lớp, mãi đến khi gặp được Tô Tiểu Mộc. Tô Tiểu Mộc giống như một luồng ánh sáng, thu hút toàn bộ sự chú ý của Mục Vũ Sâm. Tô Tiểu Mộc là một học sinh kém, là lưu manh cấp hai thi vào được tầng lớp khác. Nhưng Mục Vũ Sâm lạnh lùng lại không hiểu vì sao chủ động tiếp cận cô.

Mỗi lần gặp gỡ đều dè dặt thận trọng, có lẽ người khác không phát giác được, nhưng Tần Vũ Tinh lại nhìn thấy rõ. Mỗi lần bọn họ gặp nhau, giúp đỡ, đều không phải là ngẫu nhiên.

Cô giống như mê muội, tìm hai tên lưu manh muốn dạy dỗ Tô Tiểu Mộc.

Mới đầu việc này không ai dám nhận, bởi vì bản thân Tô Tiểu Mộc xuất thân từ cấp 2 lưu manh, Trần Hi làm chủ một vùng Nam Thành cũng che chở cô... Duy chỉ có một loại nhóc con giống như thiếu tiền đồng ý giúp cô, còn xúc phạm bậy bạ nữa...

Cuối cùng Mục Vũ Sâm chuyển trường, Tô Tiểu Mộc bị khai trừ khỏi học trường. Bạn thân nhất của cô ấy là Từ Y Y, bị ngộ nhận là cô ấy, bị hãm hiếp phải thôi học, mà người khởi tố cô cũng là Trần Hi. Còn có một người bạn thân khác của Tô Tiểu Mộc là Hứa Gia Kỳ, cũng nghỉ học.

Rốt cuộc cô cũng không rõ chuyện gì đã xảy ra.

Không dám hỏi, cũng không dám suy nghĩ nhiều. Bởi vì thật sự không người nào biết...

Hình như trong mắt của mọi người, sự thật đều bị giấu giếm. Ham muốn cá nhân của con người khiến chân tướng bị che đậy như bức màn che mặt.

Một màn ngoài ý muốn, thay đổi số mạng của rất nhiều người.

Lúc nào mẹ cũng lo lắng cho cô. Rất nhiều người đã nói tính tình cô mềm yếu, nhưng cô lại cảm thấy xúc động là ma quỷ. Thà rằng giẫm chân tại chỗ, ít ra sẽ không hại người hại mình.

ĐỂ ANH GẶP EM LÚC TỐT NHẤT

Mã Hiểu Dạng
www.dtv-ebook.com

Chương 45

Trong lòng bối rối, Tần Vũ Tinh đẩy cửa ra, nhìn thấy Hạ Thiên đang đứng bỏ hai tay vào túi, tự nhìn mình. Cô nhìn quanh một vòng, không thấy Hứa Gia Văn, kinh ngạc nói: “Em gái em đâu?”

Hạ Thiên không kiên nhẫn, nói: “Quá om sòm.”

“Cho nên?” Tần Vũ Tinh vội vàng chạy đến bên cửa sổ, ló đầu ra ngoài nhìn một hồi.

“Anh nể mặt em, nhốt cô ta trong toilet rồi.” Giọng nói của Hạ Thiên mang theo mấy phần ảm ức, tay phải kéo tay Tần Vũ Tinh lại: “Em thấy cho anh một cô bé trẻ tuổi, chẳng lẽ em không có chút lo lắng nào sao?”

..... Tần Vũ Tinh liếc anh một cái, vội vàng đi tới cửa phòng tắm. Cô mở không ra, quay đầu lại hỏi “Làm sao mở đây?”

Hạ Thiên rút ra hai cây tăm trong hộp tăm để trên TV, ngoáy ngoáy vài cái thì cửa mở ra.

Tần Vũ Tinh còn chưa kịp hỏi thăm Hứa Gia Văn thì cô nhóc đã nhìn về phía sau lưng của cô, bộ dạng sùng bái: “Nam thần, anh còn có thể mở khóa nghen. Anh thật sự là hoàn hảo!”

“Anh ấy khóa em lại mà em không tức giận à?” Tần Vũ Tinh không biết

nói sao.

“Đời này có thể bị Hạ Thiên khóa trong toilet là đáng giá lắm rồi...”

Tần Vũ Tinh chịu thua Hứa Gia Văn, vỗ vỗ Hạ Thiên nói: “Anh đi lẹ đi. Mẹ em muốn chiều nay đến nhà bác Từ. Nếu anh bị mẹ bắt gặp ở đây thì có lẽ sẽ thay đổi chủ ý đấy.”

Hạ Thiên ngẩn người ra, hiểu được ý tứ trong lời nói của Tần Vũ Tinh, mở cờ trong bụng, cảm thấy xa cách cũng vừa lòng thỏa ý... Tần Vũ Tinh lại bị Hứa Gia Văn quẩn lầy, hỏi đông hỏi tây.

Tần Vũ Tinh bỏ lại Hứa Gia Văn phía sau, thà rằng xuống lầu nghe mẹ và dì Ba lải nhải. Cô buồn chán xem Microblogging, tuy rằng tiêu điểm vẫn là quan hệ với Hạ Thiên, nhưng đại đa số đều mắng nhiếc cặp cầu nam nữ Bạch Nhược Đồng và Từ Trường Sinh đã làm chuyện có lỗi với Hạ Thiên, blah blah blah...

Tần Vũ Tinh không khỏi nghi ngờ chuyện này nhất định là chiêu lớn mà Hạ Thiên đã xuất ra. Cho dù sau này cô có bị người ta vạch trần thì cũng không bị người ta dễ dàng nói xấu. Suy cho cùng, chuyện Bạch Nhược Đồng mang thai, cô và Hạ Thiên đều là người bị hại!

Có phải hai người bị hại ở chung với nhau thì fans sẽ tiếp nhận dễ dàng hơn một chút không?

Cô nhìn thấy ánh mắt sáng quắc của Hứa Gia Văn nhìn mình chăm chăm, cảm thấy đau đầu quá mức...

Quá phiền.

Vì sao hết lần này đến lần khác là Hạ Thiên nhĩ, đường tình nhất định lận đận, không thể nào bình lặng!

Ngày hôm sau, mẹ Tần lại không giục Tần Vũ Tinh đi thăm nhà họ Mục, bởi vì Lam Nhiễm tự mình đưa tới cửa, dẫn theo cả con trai. Cho đến tận bây giờ, cô vẫn không thể nào quên được ánh mắt oán trách của Mục Vũ Sâm...

Cô đã từng cho rằng cả đời này anh cũng sẽ không tha thứ cho cô. Ha ha, tự nhiên Mục Vũ Sâm lại có thể sẵn sàng tới gặp cô.

Nếu như không nợ của nhau, vì sao phải gặp lại

Có lẽ thời gian thật sự là một liều thuốc tốt. Ngoại trừ yêu nhau ra, nó còn có thể chữa lành vết thương oán hận.

Cô thay một bộ quần áo thể thao màu xám, tóc thắt bím đuôi ngựa, đi xuống lầu, nói một cách khách sáo: “Dì Lam, nên để cháu tới nhà chúc Tết dì thì mới đúng.”

Lam Nhiễm giương mắt nhìn cô, tiến tới nắm chặt tay của Tần Vũ Tinh nói: “Thật không tệ ghen Tiểu Tinh, trong nháy mắt đã lớn như vậy. Vũ Sâm!” Bà quay đầu lại, kêu con trai một tiếng: “Mau tới đây nhìn, còn nhận ra được sao?”

Tần Vũ Tinh nghiêng đầu nhìn sang, trước cửa lớn huyền ảo, một người đàn ông vóc dáng cao gầy đang đặt lễ hộp xuống, chậm rãi ngẩng đầu lên, giật mình ngó ra, gật đầu.

Tần Vũ Tinh có chút khấn trương. Mục Vũ Sâm không có gì thay đổi, ngoài trừ anh cao hơn rất nhiều. Anh mang gọng kính vàng, rất lịch sự, biểu cảm cứng nhắc khiến cô lập tức nhớ tới đội trưởng tóc vàng trong phim hoạt hình Nhật Bản, Ông Hoàng Quần Vợt.

“Đã lâu không gặp.”

Có lẽ thời gian thật là nhất mạt thuốc tốt, trừ yêu, còn có thể đem oán hận

vết thương vuốt lên.

Nàng thay màu xám tro quần áo thể thao, tóc thắt bím đuôi ngựa liền tử đi xuống lầu, khách khí nói: "Lam di, nên ta tới cửa cho ngài chúc tết đây."

Lam Nhiễm giương mắt nhìn nàng, đi lên nắm chắc một cái Tần Vũ Tinh tay, nói: "Thật không tệ nha Tiểu Tình, trong nháy mắt lớn như vậy. Vũ sâm!" Nàng quay đầu lại, kêu một tiếng nhi tử, nói: "Mau tới đây xem một chút, còn nhận được sao?"

Tần Vũ Tinh nghiêng đầu nhìn sang, huyền hoặc chỗ cửa mở ra, một người vóc dáng cao gầy nam nhân để xuống hộp quà, chậm rãi ngẩng đầu lên, sợ run chốc lát, gật đầu một cái.

Tần Vũ Tinh có chút khấn trương, mục Vũ sâm tướng mạo không có thay đổi gì, trừ chiều cao kéo dài. Hắn mang theo kính gọng vàng, rất lịch sự, khắc bản vẽ mặt có một cái chớp mắt như vậy đang lúc để cho nàng nhớ lại hoạt hình Nhật Bản vòng cầu hoàng tử bên trong tóc vàng đội trường.

"Đã lâu không gặp." Giọng điệu và lời nói rất lễ độ, nhưng lại có vẻ rất lạnh nhạt.

“Dạ.” Tần Vũ Tinh lúng túng trả lời: “Vào ngồi đi. Em đi pha trà.”

Mẹ Tần ngồi chung với Lam Nhiễm và Mục Vũ Sâm trên ghế sa lon, ánh mắt không ngừng quan sát Mục Vũ Sâm. Hôm qua bà đi nhà họ Từ từ hôn, không thềm để ý đối phương có đồng ý hay không cũng muốn trả lại sính lễ. Bởi vì chuyện này mà cha Tần còn gọi điện thoại nói chuyện với bà một lát, nói rằng bà đây chính là bỏ đá xuống giếng!

Thật ra trong lòng mẹ Tần có chút lo lắng. Bà sợ sau khi cha Tần trở về, bởi vì sự bất hòa với nhà họ Từ mà phải sạch quan hệ. Suy cho cùng, người đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi rất ít, với tính cách của

cha Tần, sẽ nhắc mãi chuyện này cho tới năm sau.

Mẹ Tần là có lòng riêng, con trai của bạn già về nước, lại còn là người mà con gái mình đã từng yêu mến, nói không có ý tưởng thì ai tin? Bà cũng không muốn bởi vì Từ Trường Sinh mà làm trể nãi chuyện của con gái mình. Hơn nữa, bà thật sự bị tin đồn làm cho sợ hãi, chột dạ, sợ đêm dài lắm mộng, bị người ta đồn chuyện con gái mình và Hạ Thiên, ảnh hưởng tới tương lai của nó.

Đã làm mẹ, vì con cái của mình, chuyện gì cũng có thể làm được.

Năm đó Tần Vũ Tinh phạm tội, cũng là bà ra mặt giải quyết, giống như tất cả đều không liên quan tới Tần Vũ Tinh.

Trên đời này, biết Tần Vũ Tinh tìm người cảnh cáo Tô Tiểu Mộc chỉ có hai tên côn đồ này. Bà cho bọn hăn một khoản tiền, khiến cho bọn họ lập tức biến mất. Bởi vì người bị thương tổn không phải là Tô Tiểu Mộc, mà là bạn tốt của con bé ấy, Từ Y Y, Tần Vũ Tinh lại không hề tìm người giáo huấn Từ Y Y, cho nên sau khi mẹ Tần xử lý xong tên côn đồ thì không thấy xuất hiện nữa, rất êm thắm.

Sau này bởi vì một phụ huynh học sinh gởi thư nặc danh, tiết lộ mối quan hệ giữa Tô Tiểu Mộc và Trần Hi, dẫn đến việc nhiều phụ huynh khác yêu cầu trường học khai trừ con bé. Chuyện này mẹ Tần có nghe nói qua, nhưng không phải là bà làm, nên không chú ý lắm.

Ý tưởng năm đó của bà rất đơn giản, không muốn con gái bị liên lụy, hủy đi cả đời.

Kết cục của trận tranh giành tình cảm này là Tô Tiểu Mộc thôi học, bạn thân của Tô Tiểu Mộc, Từ Y Y bị hãm hiếp, còn có bạn hàng xóm trước kia của Tô Tiểu Mộc, Trần Hi bị Từ Y Y đưa vào ngục giam. Tất cả rối loạn,

mặc kệ là Từ Y Y hay là Trần Hi, đều không liên quan đến Tần Vũ Tinh nhà bọn họ, cho nên bà đã không thêm chú ý đến chuyện này. Ngay cả cha Tần cũng không biết, thiếu chút nữa con gái đã gây ra họa lớn.

Có đôi khi, đối mặt với sự sai lầm của mình còn khó hơn so với gây tổn thương cho người khác. Trong lòng Tần Vũ Tinh vẫn còn ám ảnh. Cô chưa bao giờ nghĩ tới tổn thương nhiều người như vậy, cuối cùng tất cả cũng bởi vì cô mà đường ai nấy đi.

Lúc đối mặt với Mục Vũ Sâm, Tần Vũ Tinh cũng có chút áy náy.

Lúc còn trẻ, cô cho rằng hành động của mình là cứu vớt Mục Vũ Sâm. Cô chưa bao giờ nghĩ tới đối phương cần là cái gì.

Sau đó Mục Vũ Sâm chuyển trường, mang theo oán niệm rất sâu.

Bởi vì Mục Vũ Sâm đoán được, cô có liên quan tới chuyện này.

Hai người ngồi trên ghế sa lon, không ai chủ động nói cái gì, chỉ ngồi nghe hai bà mẹ kể chuyện hồi ức đã qua. Mẹ Tần giữ bọn họ lại ăn cơm trưa, nhưng lại phát hiện nhà bếp không còn nước tương.

Tần Vũ Tinh chủ động đứng lên đi mua. Lam Nhiễm vội vàng đẩy con trai đi theo: “Con đi chung với Vũ Tinh đi.”

Tần Vũ Tinh không ngốc, nhìn ra được ý tứ của bà dì. Chỉ là trong lòng cô hiểu rõ, Mục Vũ Sâm và cô hoàn toàn mỗi người một ngã. E rằng có một ngày, thời gian cuốn trôi tất cả những oán hận, cũng như tình cảm thanh mai trúc mã của bọn họ.

Bọn họ không phải là kẻ thù, nhưng có lẽ cũng không thể làm bạn. Có những tổn thương, cả đời cũng không thể lành lại, nhất là tình cảm giữa bạn bè.

Không nên dễ dàng tổn thương người khác, đây vẫn là lời Tần Vũ Tinh luôn tự nhắc nhở mình.

Cho nên nhẫn nại dừng bước, thà rằng không đạt được điều gì đó...

Mục Vũ Sâm đi siêu thị với cô, hai tay đút túi, đi trên con đường vừa quen thuộc vừa xa lạ, hỏi: “Trước mặt không phải là đường chữ T à?”

Tần Vũ Tinh cười khê: “Anh đi mấy năm không về rồi. Đầu đường kia đã mở thành ngã tư từ lâu rồi.”

“À, mấy năm nay Bắc Kinh sửa đường rất nhanh.”

“Vẫn còn kẹt xe đó. Còn nhớ trường học của chúng ta ở đầu kia không? Nhà trệt còn chưa bị phá hủy sạch sẽ đâu.”

“Phá bỏ trong thành không tốt, còn không thì phá hủy ngoài thành, xây rộng Bắc Kinh ra.” Mục Vũ Sâm nhàn nhạt nói, ánh mắt tràn đầy hoài niệm.

“Tất cả mọi người đều hiểu ý này, nhưng ai lại muốn rời khỏi địa phương quen thuộc một cách dễ dàng?”

“Ừ, quá nhiều kỷ niệm không thể dứt bỏ.”

Tần Vũ Tinh nhìn nét mặt hơi xúc động của anh, nhớ ra cái gì, chủ động nói: “Chuyện đó, anh có muốn đi gặp Tô Tiểu Mộc không?”

Cô cho rằng lúc trước Mục Vũ Sâm quan tâm tới Tô Tiểu Mộc như vậy, đối đãi với cô ấy khác xa mọi người. Đã nhiều năm rồi, anh nhất định muốn tìm lại cô ấy. Cô đã từng tự cho rằng đúng, cản trở bọn họ, nhưng bây giờ lại muốn thúc đẩy Mục Vũ Sâm một lần. 1eqyqđoη

Mục Vũ Sâm rũ mắt, nhìn về phía bầu trời xanh thẳm xa xa, trả lời: “Không cần thiết.”

.....

Giọng nói của anh rất lạnh, xe lẩn rất nhiều cảm xúc.

Tần Vũ Tinh mím môi: “Mục Vũ Sâm, anh biết không? Ngọn nguồn chuyện năm đó là do em, là em khốn kiếp, em bỏ tiền mướn hai người thợ học việc trong tiệm sửa xe của ông Lý trước cổng trường đi giáo huấn Tô Tiểu Mộc. Em chỉ muốn khiến cô ấy chịu thiệt một chút... Không ngờ hại trúng người vô tội.”

Mục Vũ Sâm quay đầu lại nhìn cô, thật lâu sau, thở ra nhẹ nhàng.

“Tô Tiểu Mộc còn để ý sao?”

Tần Vũ Tinh lắc đầu: “So với em, cô ấy còn can đảm hơn em. Cô ấy đã bỏ xuống được.”

“Vậy thì em còn vướng mắc cái gì?” Mục Vũ Sâm hỏi.

“Em cảm thấy có lỗi với cô ấy, còn có anh. Nếu không có chuyện này xảy ra thì mọi người đã cùng nhau thi vào cao đẳng, còn có thể trở thành bạn bè. Hai người còn có thể ở chung với nhau.”

Mục Vũ Sâm quay đầu lại nói: “Em sai rồi!”

“Hả?”

“Trên đời này, anh và Tô Tiểu Mộc là hai người không thể nào ở chung với nhau được.”

.....

Tần Vũ Tinh mờ mịt nhìn anh.

Mục Vũ Sâm thúc giục cô, nói: “Nhanh chút đi.”

“Đúng rồi, còn có Lạc An. Lúc em gặp Tiểu Mộc, còn gặp được Lạc An. Anh ấy giống như đang theo đuổi Tô Tiểu Mộc...”

Mục Vũ Sâm không lên tiếng, trầm lặng.

“Anh thật không có ý định cố gắng một chút à? Em nhìn ra được Tô Tiểu Mộc thích anh. Cô ấy...”

“Đừng nói nữa.” Mục Vũ Sâm vỗ vai cô, nhẹ giọng nói: “Em nên bỏ qua chuyện này đi. Thật ra ngày đó anh có đuổi theo tới KTV, thấy được hai tên côn đồ.”

“Hả?” Tần Vũ Tinh che miệng hỏi: “Lúc đó anh có ở đây sao?”

Mục Vũ Sâm cup mắt xuống nói: “Bọn họ sắp bị Trần Hi đánh chết rồi. Em đi đâu tìm ra hai tên ngốc như vậy...”

Trần Hi là học sinh bỏ học trông coi phòng game, thật có thể đánh lộn, là hàng xóm của Tô Tiểu Mộc. Hai người học chung trường trung học, quan hệ rất tốt. Đây cũng là lý do không ai dám tìm Tô Tiểu Mộc quấy phá.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Không phải bọn họ nhìn lầm Từ Y Y thành Tô Tiểu Mộc, khiến Từ Y Y bị hãm hiếp. Nếu Trần Hi đã phát hiện ra bọn họ, còn đánh họ một trận, bọn họ không thể nào làm thương hại đến Từ Y Y! Rốt cuộc là ai làm? Nếu Trần Hi cứu Từ Y Y, tại sao cuối cùng lại vào tù?” Tần Vũ Tinh gấp gáp kích động hỏi.

Mục Vũ Sâm lắc đầu: “Không biết, dù sao đi nữa, Từ Y Y đã kiện Trần Hi tội cưỡng hiếp. Nhưng lúc ấy chính anh nhìn thấy Trần Hi cứu Từ Y Y, chuyện xảy ra sau đó thì anh không rõ lắm. Còn có một chuyện mà anh cảm thấy em nên biết. Em là người tìm hai tên côn đồ ngu ngốc, nhưng để họ nhìn

lầm Từ Y Y thành Tô Tiểu Mộc là bởi vì cô bạn thân của Tô Tiểu Mộc, Hứa Gia Văn, cố ý lừa gạt bọn họ.”

Quả thật Tần Vũ Tinh không thể tin nổi, nhìn anh hỏi: “Vấn đề chính là Hứa Gia Kỳ không những là bạn tốt của Tô Tiểu Mộc, mà còn là bạn thân của Từ Y Y. Vì sao?”

“Ai biết được. Rất nhiều điều ngẫu nhiên tạo thành kết cục không thể cứu vãn nổi. Cô ta nhìn thấy quá trình em mượn người, biết được em muốn tìm Tô Tiểu Mộc dạy dỗ, bản thân có lòng riêng, cô ta không những ngăn cản mà còn mượn nước đẩy thuyền, khiến bọn họ tìm được Từ Y Y. Đáng tiếc Trần Hi có ở đây, cho nên hai tên côn đồ kia rất thảm, Trần Hi có tiếng hắc ám. Bất quá có lẽ Hứa Gia Kỳ nghĩ rằng, chị em thân thì chỉ nên có hai người. Tình bạn cũng rất ích kỷ, không tha cho người thứ ba. Cô ta cũng có thể cho rằng Từ Y Y đã đoạt đi Tô Tiểu Mộc, cô bạn thân nhất của mình.”

“Khí gió...” Tần Vũ Tinh hoàn toàn không nói gì. Cô chưa bao giờ nghĩ tới sau lưng còn một câu chuyện khác.

Cô vẫn cho rằng là ngoài ý muốn, ngoài ý muốn.

Sự ghen tị, rất đáng sợ.

Thiếu nữ chưa trưởng thành, vui đùa hung ác rất thuần túy.

Đột nhiên cô phát hiện, cô nói chuyện với Mục Vũ Sâm rất bình thản lạnh nhạt, giống như đang nói chuyện xưa với người xa lạ.

Xa xa, bầu trời sau mấy ngày sương mù, dần dần lộ ra ánh sáng bình minh rực rỡ.

ĐỂ ANH GẶP EM LÚC TỐT NHẤT

Mã Hiểu Dạng
www.dtv-ebook.com

Chương 46

Mục Vũ Sâm nhìn cô, nhẹ giọng nói: “Có một số việc, không biết chân tướng có lẽ còn tốt hơn. Tô Tiểu Mộc cho rằng tất cả đều là lỗi của em, em ấy không rõ ràng lắm chuyện của Hứa Gia Kỳ. Hứa Gia Kỳ cũng không ngờ gặp chuyện rắc rối, tự nhiên khi không Từ Y Y lại bị Trần Hi hãm hiếp. Chuyện này hoàn toàn không thể tưởng tượng được.

“Đúng rồi, hai tên côn đồ ra sao?” Tần Vũ Tinh hỏi: “Bọn họ bị Trần Huy đánh phải không?”

“Ừ, lúc đó Trần Hi rất ác độc. Em chưa từng hỏi mẹ em chuyện lúc đó xử lý ra sao à?”

Tần Vũ Tinh ngẩng người ra, nói một cách yếu ớt: “Nếu không phải hôm nay gặp lại anh, em hoàn toàn không nghĩ tới nhắc lại chuyện này.”

“Em không dám đối mặt không có nghĩa là câu chuyện không tồn tại. Ai cũng không nghĩ tới kết quả sẽ như thế này. Anh đã từng nghĩ rằng cả đời này cũng không thể tha thứ cho em. Nhưng cho đến hôm nay, anh lại cảm thấy tất cả đều trở nên không quan trọng. Cũng may là những người năm đó hiện giờ cũng không tệ, như vậy đã đủ lắm rồi.”

“Cám ơn anh.” Tần Vũ Tinh hít hít mũi, không hiểu sao rất khó chịu. Cô nhìn Mục Vũ Sâm, mắt ửng hồng nói: “Cám ơn anh.” Có đôi khi tha thứ một người còn khó hơn oán hận họ.

“Ha ha, không có trở ngại chính là hồi ức, không qua được chính là tuổi trẻ. Nghĩ thông suốt là được.”

Tần Vũ Tinh và Mục Vũ Sâm nhìn nhau cười. Cô không nghĩ tới có thể hóa giải một khúc mắc dễ dàng như vậy. Có đôi khi theo quán tính, chúng ta luôn quan trọng hóa vấn đề. Nói dối, lừa gạt, tự cho là đúng để che lấp... lại không đường đường chính chính nói chuyện. Trên đời này chưa từng có lỗ trũng nào không thể không lấp được.

Đau khổ hôm nay, hôm sau trở thành chuyện của ngày hôm qua, sang năm mới chính là chuyện cũ năm trước, mười năm sau ai còn nhớ rõ?

Hai người cười cười nói nói về đến nhà, cả bốn người cùng nhau dùng bữa.

Sau khi Lam Nhiễm ra về cùng với con trai, mẹ Tần nhìn bóng lưng họ rời đi, nhắc nhở con gái: “Lam Nhiễm cũng là bạn già của mẹ, thật ra con gả cho Mục Vũ Sâm là chuyện tốt.”

“Mẹ!” Tần Vũ Tinh không nói tiếp, nhìn bà một hồi rồi nói: “Mẹ thích ảnh như vậy thì mẹ gả cho người ta đi. Chuyện tình cảm không phải là mua này bán nọ, có thể công khai liếc mắt một cái rồi định giá. Hai người cần có cảm giác với nhau, còn phải nguyện ý vì đối phương đi thỏa hiệp!”

Mẹ Tần nhíu mày: “Mẹ cần con dạy mẹ chuyện hôn nhân à? Mẹ đã ăn qua bao nhiêu muối rồi?”

..... Chuyện khi này và ăn muốn có quan hệ gì chứ!?

“Con đây là thái độ gì? Không phải lúc trước con thích Mục Vũ Sâm sao? Còn có bản lĩnh tìm người dạy dỗ bạn học!” Mẹ Tần hét lên.

Thân thể Tần Vũ Tinh cứng đờ, nhíu mày nói: ‘Đúng rồi, mẹ, mẹ còn nhớ

người thanh niên con muốn không?”

Sắc mặt mẹ Tần rõ ràng không thay đổi, co quắp hỏi: “Làm gì?”

“Không có, chỉ là hỏi chút thôi. §lE§quý§đôn§Tình huống lúc đó của bọn họ ra sao?” Dựa theo lời nói của Mục Vũ Sâm thì bị đánh rất thảm.

“Con có bệnh à!” Đột nhiên mẹ Tần la lên: “Chuyện của bọn con đồ con cũng muốn quản?”

“Con chỉ cảm thấy ngại thôi. Lúc đó nói hay lắm, xong việc sẽ trả thù lao, cuối cùng vậy mà con cũng không trả.”

Mẹ Tần tức giận liếc cô một cái: “Con khỏi cần lo. Mẹ đã cho bọn họ một khoản tiền rồi.”

Tần Vũ Tinh sững sốt: “Mẹ đã gặp qua bọn họ?”

“Vớ vẩn! Bạn học con bị hãm hiếp đấy! Đã lập hồ sơ, nếu khai ra con thì đời này con đã tiêu tùng rồi, biết không? Cứ bắt mẹ phải lo lắng! Nhưng gặp chuyện không may chính là Từ Y Y, không phải là Tô Tiểu Mộc. Con chính là tìm người giáo huấn Tô Tiêu Mộc. Cho nên liên quan tới chuyện này cũng chỉ có hai tên nhóc kia thôi. Đương nhiên nếu phải đào sâu ba thước để móc người ra mẹ cũng sẽ làm, loại trừ hậu hoạn!”

Tần Vũ Tinh nhìn ánh mắt sắc bén của mẹ, lo lắng hỏi: “Mẹ không làm ra chuyện giết người phóng hỏa chứ?”

“Chuyện này quan trọng sao? Đây là thời đại gì rồi?” Mẹ Tần bĩu môi, nói: “Đối phó với người nghèo chỉ có một biện pháp, đó chính là tiền. Mẹ cho bọn họ một khoản tiền, còn giúp bọn họ mua vé xe lửa, tổng người đi rồi.”

“À.” Tần Vũ Tinh cup mắt xuống, không muốn tiếp tục hỏi nữa.

“Chỉ là nhìn bộ dạng của họ lúc đó rất thảm, bị đánh nhìn không ra mặt mũi. Thế hệ này các con đều là con một, mấy đứa nhỏ ấu ả với nhau thành ra thế này thì mẹ không thể giải thích được vì sao. Bọn họ không biết người Từ Y Y tố cáo là Trần Hi, còn tưởng rằng mình đã gây ra đại họa. Mẹ hỏi bọn họ muốn bao nhiêu tiền, họ nói một ngàn. Mẹ cảm thấy quá ít, nên ột vạn. Một vạn tệ năm đó rất lớn, con không cần cảm thấy mình thiếu nợ ai. Chuyện này nên bỏ qua hoàn toàn, không cần nghĩ tới ảnh hưởng cuộc sống của mình.”

Tần Vũ Tinh đóng mắt lại, ừ một tiếng, trở lại phòng mình.

"Đinh đinh đinh đinh đinh đinh."

Tần Vũ Tinh mới nằm trên giường thì điện thoại không ngừng vang lên.

【Nhớ em quá ^_^】

【Nghĩ tới em... đang làm gì đó? o(n_n)o】

【Nghĩ tới em nghĩ tới em nghĩ tới em. . . : (】

Hạ Thiên nói nhảm giống như phát thanh tin tức vậy. Tần Vũ Tinh cũng không phát hiện được khóe môi của cô đang cong lên, cổ họng phát ra tiếng cười khanh khách.

Cô hạ thấp giọng, nói: “Ở đây, trong phòng.”

【Trên giường?】

【Muốn anh không sao?】

【Anh trèo tường nhé?】

【Anh đang suy nghĩ gần nhà em có ai ướn nhà...】

【Mướn một căn ở góc ngoài lầu ba là tốt nhất. Mỗi ngày thức dậy có thể dùng ống nhòm nhìn em.】

【Ngủ không cho kéo rèm cửa sổ.】

Hạ Thiên tiếp tục nói nhảm.

Tần Vũ Tinh cười một cách ngây ngô, thấp giọng trả lời: “Khu biệt thự không có nhà trọ. Khu nhà trọ gần nhất cách đây một con đường, anh nhìn thấy cái rằm gì chứ!”

【Không sao, đúng góc độ rồi thì anh có thể tưởng tượng.】

【À, mái tóc mềm mại của em...】

【Ngực...】 Hạ Thiên thêm vào một đồng hình trái tim và khuôn mặt tươi cười.

【Cút!】 Tần Vũ Tinh trả lời bằng một hình mặt quỷ đá cầu.

【Đầu năm mới mà phải ở nhà buồn hiu vậy sao? Mới vừa rồi anh mới thấy phiếu đoàn cầu giảm giá ở chỗ trượt tuyết có suối nước nóng, đi không?】

Tần Vũ Tinh nhìn chăm chăm mấy chữ tiếng Trung mà Hạ Thiên dùng, có chút dở khóc dở cười.

Không biết vì sao hai chữ ‘đoàn cầu’ đi kèm theo với Hạ Thiên thật sự là không được tốt lắm.

【Không ngờ có ngày phải dùng đến cái này.】 Tần Vũ Tinh chế nhạo anh.

【.....】 Hạ Thiên viết: 【Anh sai rồi. Thói quen của anh... Nhưng không thể làm như vậy đối với em được!】

【Đi đi. Ngày mai đi. Nhất định sẽ có vé gốc.】

Tần Vũ Tinh ngẩn ra, lên tiếng nói: “Đã có phiếu ‘đoàn cấu’ rồi thì mua phiếu giá gốc làm cái gì?”

Hạ Thiên trả lời liền: **【Có tiền, tùy hứng!】**

Hì hì, Tần Vũ Tinh không nhịn được, cạc cạc cạc cười lên vui vẻ.

“Tiểu Tinh.” Mẹ Tần ở dưới lầu gọi cô.

Tần Vũ Tinh lười biếng đứng dậy, đẩy cửa ra nói: “Chuyện gì ạ?”

“Cậu con gọi điện thoại tới, tối nay mẹ về nhà mẹ, con có muốn đi thăm bà Ngoại con không?”

Tần Vũ Tinh do dự một chút rồi nói: “Thời gian này con nên ở trong nhà thì tốt hơn.”

Mẹ Tần sửng sốt, gật đầu nói: “Ừ, nên xử lý im lặng thôi. Đỡ cho con khỏi bị bọn họ chất vấn, một mình mẹ là đủ rồi.”

.....

Mẹ Tần trang điểm xong thì đi ra cửa. Tần Vũ Tinh quay đầu lại nhìn điện thoại di động, lại có hơn chín mươi tin nhắn chưa đọc. Ngoại trừ một số tin nhắn an ủi của đám bạn thân, 60 tin nhắn còn lại đều là của Hạ Thiên.

“Anh không mỏi tay à?” Tần Vũ Tinh gửi đi một thông điệp tiếng nói.

“Đi đâu rồi? Đột nhiên không nói chuyện : (” Hạ Thiên ầm ức giống như nổi giận.

Tần Vũ Tinh im lặng, nói: “Mẹ em đang la em mà.”

“Khí gió, dám la em à?” Hạ Thiên làm ra vẻ bộ dạng ‘bất mãn’.

“Vậy thì sao?” Tần Vũ Tinh tức giận nói.

“... La em cái gì?”

“Bà phải ra khỏi nhà.”

【La hay!】Hạ Thiên gọi tới một bộ mặt tươi cười đáng khinh, nói: “Có phải lần này anh có thể đi vào từ cửa chính không hả?”

Tần Vũ Tinh bẻ bẻ cổ, dùng kênh thoại: “Nhưng nhà em có máy theo dõi.”

【.....】

【Này, nói chuyện ngày mai trước, anh lái xe tới đón em?】

【Chuyện gì ngày mai?】Tần Vũ Tinh lơ mờ phát giác ra.

【!!!】

【Trượt tuyết đó! Thuận Nghĩa, anh đã mua vé rồi.】

【Đầu năm tìm vé khuyến mãi trên mạng rất khó. Có một người còn đòi ít nhất 95%, bị anh mắng ột trận!】

Tần Vũ Tinh không biết nên khóc hay nên cười, nói: “Không có dụng cụ trượt tuyết có sao không?”

【Giá vé tính luôn dụng cụ trượt tuyết!】

【Lầu sau đi Thụy Sĩ sẽ mua một bộ!】

【Thật ra thì em không biết trượt tuyết...】Tần Vũ Tinh xấu hổ.

【Vậy càng tốt】 Hạ Thiên gọi tới khuôn mặt tươi cười.

【.】 Tần Vũ Tinh cười nhưng không nói.

【Sau Tết đi Thụy Sĩ?】

【Quyết định vậy nhé...】

【Cũng có thể tránh đầu gió.】

Tần Vũ Tinh ngẩn ra, này, làm sao trò chuyện chỉ có một chút mà từ ngày mai du lịch một biến thành du lịch xuất ngoại nhiều ngày vậy cả? ㄝㄌㄝㄑㄩ ㄩ ㄝĐ©ㄎㄝ Người này đúng là thừa cơ làm tới mà.

【Nếu không thì đi biển trước? Xin thị thực đảo Bali, Maldives lại không cần thị thực. Sau đó chờ đến tháng 3, tháng 4 thì đi Nhật Bản, coi hoa Anh Đào】

Chỉ trong nháy mắt, theo còn chưa kịp thì lại trở thành du lịch nhiều quốc gia rồi...

"Reng reng reng." Điện thoại vang lên, Tần Vũ Tinh vừa nhảy xuống giường, nhưng chợt nhớ ra điều gì đó, gọi một thông điệp tiếng nói: “Em đi nghe điện thoại!”

Hạ Thiên cười thầm, gọi tới một cái ngón cái, viết:【Đã biết trước khi đi nên nói một tiếng rồi!】

【Đức hạnh!】 Tần Vũ Tinh đáp trở lại.

Cô nhìn điện thoại, ngạc nhiên nói: “Mẹ, mẹ quên mang đồ à?” Vừa đi ra cửa vừa nghe điện thoại.

“Mẹ không quên đồ. Là dì Ba của con. Dì đưa ẹ chiếc áo lông cừu, bên

trong túi có ba bao lì xì quên lấy ra rồi.”

“Hả, làm sao bây giờ?”

“Bây giờ dì con cũng về nhà cha mẹ, tính là để lì xì ấy đưa cháu.”

“Nếu không thì để con đưa qua cho dì, dù sao con cũng rảnh mà.”

“Vậy thì không cần thiết. A Nhiễm đã đưa bao lì xì ấy đưa nhỏ rồi. Mẹ chỉ muốn cho lấy ra xem bao nhiêu, sau đó chuyển tiền qua cho dì Lam con là được rồi. Mẹ nghe A Nhiễm nói cái gì tiền thanh toán đó, mẹ không hiểu, con mở ra đi.”

“Dạ được.”

Tần Vũ Tinh tắt điện thoại, đi xuống lầu mở túi ra, móc ra bao lì xì. Tổng cộng có ba cái, mỗi cái 600 đồng, tổng cộng là 1800 đồng. Không bao lâu sau, mẹ Tần gọi cho cô một trương mục, cô đưa vào tài khoản thanh toán, phát hiện là tên của Mục Vũ Sâm.

Bấm nút chuyển khoản, xong.

Sau khi làm xong, trở lại giường, quả nhiên là hơn 100 tin nhắn.

Người nào đó thật rảnh rồi mà...

ĐỂ ANH GẶP EM LÚC TỐT NHẤT

Mã Hiểu Dạng
www.dtv-ebook.com

Chương 47

Buổi tối, mẹ Tần gọi điện thoại tới, nói cậu Út lại gây họa, bà muốn ở lại nhà bà ngoại mấy ngày.

Tần Vũ Tinh nghe đầu dây bên kia ồn ào, liền không hỏi chuyện gì. Nhà hai tầng chỉ có một người rất sợ đó, hay là gọi cho Hạ Thiên?

Gương mặt Tần Vũ Tinh đỏ bừng. Ái chà, rốt cuộc cô nghĩ đi đâu rồi!

Hạ Thiên này tới đây không phải là chuyện tốt, vẫn là đừng trêu chọc anh thì hơn.

"Reng reng reng." Điện thoại lại vang lên. Tần Vũ Tinh cau mày nhận, không có người nói chuyện.

"Alô? Alô? "

"Mẹ à?" Tần Vũ Tinh cau mày nói: "Kỳ lạ!"

Cô cúp điện thoại, mở hết cửa phòng ra dòm ngó, bên tai lại truyền đến tiếng điện thoại reo.

Tần Vũ Tinh rợn tóc gáy, từ từ nhận điện thoại, cau mày nói: "Alô?"

"Nói chuyện!"

" Alô?"

"Nói chuyện đi..."

Phịch một tiếng, cô cúp điện thoại, nhìn chăm chăm bàn phím, tìm kiếm một hồi máy chủ nhận dạng điện thoại, muốn tra ra nguồn gốc của cuộc gọi. Cô thật sự không ngờ đầu máy bên kia hiển thị điện thoại IP.

Sao lại thế này!

Tần Vũ Tinh ôm ngực, không hiểu sao có chút sợ hãi. Cô chạy lên lầu với vẻ mặt cầu cứu, hướng về tin nhắn kênh thoại, nói: “Hạ Thiên, anh đang ở đâu?”

Vài phút sau, điện thoại vang lên.

Giọng nói lười biếng của Hạ Thiên vang lên bên tai: “Anh đây nè, chuyện gì?”

“Điện thoại nhà em có người phá rồi!” Tần Vũ Tinh che điện thoại, chui vào trong chăn nói: “Làm em sợ quá!”

“Mẹ em đâu?” Hạ Thiên ngạc nhiên.

“Hôm nay ở lại nhà bà Ngoại rồi.”

.....!!!

"Tại sao bây giờ mới nói với anh?" Hạ Thiên hừ lạnh: “Không ngờ mới vừa rồi nói mẹ em sẽ về nhà là gạt anh.”

“Không phải.” Tần Vũ Tinh xấu hổ. Cô quả thật nhận thức không rõ ràng, bởi vì cô sợ Hạ Thiên lại tới phá cô. Nhưng bây giờ ngược lại, cô hi vọng có người có thể ở chung với mình.

"Reng reng reng."

"Anh nghe, anh nghe không? Điện thoại nhà em lại reng rồi. Em không muốn nghe điện thoại." Tần Vũ Tinh uất ức nói.

"Đáng đời, ai mượn em gạt anh. Đừng cúp điện thoại, anh xuống lầu lái xe tới liền."

Không bao lâu thì nghe điện thoại bên kia có tiếng khóa cửa, hẳn là đã ra khỏi nhà.

Trong lòng Tần Vũ Tinh xông lên cảm giác ngọt ngào, giọng nói lộ ra vẻ yếu ớt: "Hạ Thiên, anh thật tốt!"

Hạ Thiên im lặng một chút, hình như là đang cười khẽ, nói: "Ngốc quá!"

.....

Hai người không nói gì nữa, nhưng cũng không cúp điện thoại, cho đến khi chuông cửa vang lên. Tần Vũ Tinh chạy như bay xuống lầu dưới, mở cửa cho anh.

Ngoài cửa, Hạ Thiên mặc quần áo bình thường, áo thun nỉ màu đen có hình đầu vượn, quần thể thao màu xám. Anh nghiêng đầu nhìn Tần Vũ Tinh một hồi, sải bước tiến vào trong, khom người vớt ngang đầu gối của cô, bế bổng lên người, vỗ vào hông cô hai cái, nói: "Ngu ngốc, nhát gan còn gạt người ta!"

Gò má Tần Vũ Tinh đỏ bừng, đánh đấm sau lưng của anh, nói: "Mau buông em xuống!"

Hạ Thiên đặt cô ở trên đùi, ngồi trên ghế sa lon, cẩn thận nhìn cô chăm chú rồi nói: "Tại sao muốn giấu?"

Tần Vũ Tinh cup mắt xuống, gò má hồng hồng, không nói ra được lời nào.

“Em sợ không tự kiểm chế được mình, muốn lên giường với anh sao?” Hạ Thiên nói thẳng ra.

Tần Vũ Tinh sững sốt, trợn trừng mắt nói: “Khốn kiếp, rõ ràng là anh rất muốn mà.”

Hạ Thiên nhú mày, hỏi: “Hả?”

“Từ lúc ban đầu không phải là em nhào lên người anh à?” Hạ Thiên hôn lên trán của cô nói: “Bắt đầu từ hôm nay, chúng ta giữ gìn trinh tiết.”

... Tần Vũ Tinh ngây người, cao giọng hỏi: “Hả?”

“Chính là trước khi kết hôn thì không được vị phạm!” Hạ Thiên nói ra những lời này thật sự mang theo vài phần hiên ngang lẫm liệt.

“Tại sao?” Tần Vũ Tinh buồn bực.

“Không vì sao. Anh nhin.” Hạ Thiên áp sát lỗ tai nói: “Để dành tất cả những điều tốt nhất cho ngày thành hôn.”

“Ai đồng ý gả cho anh mà thành hôn.” Tần Vũ Tinh khinh thường nói, nhưng trái tim thì ấm áp vô cùng. Những hành vi gì kia trước hôn nhân quả thật có vài phần hạ lưu.

“Em muốn thỏa mãn anh cũng sẽ cự tuyệt.” Hạ Thiên nghiêm mặt nói.

Tần Vũ Tinh há hốc miệng, có chút không biết nói gì, nhin không được bật cười, nói: “Anh tự cho rằng mình quá tốt rồi.”

Hạ Thiên không phản bác cô, hai tay sờ mó trên dưới, *Điềnđànl€qyđOn*

đụng lên gương mặt đỏ hồng, tim đập mạnh, toàn thân ngứa ngáy. Anh đối với cơ thể cô rõ như lòng bàn tay, đầu ngón tay mò mẫm cho đến khi đụng hết tất cả chỗ mẫn cảm của cô, nhất là giữa hai đùi, còn có bên trong...

Khốn kiếp! Ánh mắt Tần Vũ Tinh như bốc lửa.

Hạ Thiên lập tức ngừng lại, ôm chặt cô nói: “Em là bảo bối của anh, Vũ Tinh.”

“Hừ, đúng là đạn bọc đường!” Tần Vũ Tinh cong môi, cười nói. Cô cảm giác được nơi nào đó của Hạ Thiên nổi lên, nhú mào nhìn anh chăm chú.

Hạ Thiên cười ngây ngô, lắc đầu nói: “Anh kìm chế.”

Tần Vũ Tinh che miệng, hai tay choàng qua cổ anh, giống như gấu Koala: “Ôm em lên lâu! Anh khỏe như vậy, em sẽ trở nên càng ngày càng lười.”

“Ừ, lười cũng có chỗ tốt. Về sau không cần xuống giường.”

.....

"Em ăn cơm tối chưa?" Hạ Thiên đặt cô lên giường, tự mình chủ động cởi áo thay giày.

Tần Vũ Tinh nhìn động tác thuần phục của anh, có chút dở khóc dở cười. Thật xem phòng của cô là nhà của mình mà.

“Anh mặc quần ngủ của em?” Hạ Thiên mở to mắt nhìn về phía cô.

“Không cần.” Tần Vũ Tinh cự tuyệt nói.

“À.” Anh cởi quần thể thao xuống, lộ ra cặp chân trắng trợn thon dài. Quần trong của anh màu trắng, phía trước nổi lên.

“Aaa, anh muốn làm gì?” Tần Vũ Tinh kêu to.

Hạ Thiên nguyền cô, nói: “Không mặc quần thì phải ngủ trần thôi.”

Tần Vũ Tinh phóng lệ xuống lầu, tìm quần của cha, đưa cho anh nói: “Cho anh.”

Mặc dù cũng là quần ngủ của đàn ông, nhưng Hạ Thiên quá cao, cho nên cảm giác giống như bị treo ngược, mang theo vài phần buồn cười. Tần Vũ Tinh nhịn không được, ôm bụng bật cười. Hạ Thiên đề cô xuống giường, dày vò một hồi lâu.

Nhìn khuôn mặt góc cạnh rõ ràng của Hạ Thiên, thân thể cường tráng, còn có xương quai xanh gợi cảm, trong lòng Tần Vũ Tinh dâng trào cảm xúc không thể diễn tả được, ngẩng đầu dậy, cắn mạnh xuống bả vai của anh, nhỏ giọng nói: “Yêu em đi.”

Hạ Thiên ngẩn ra, đáy mắt bốc lửa, hết sức nóng bỏng.

Anh cắn môi dưới, kiềm chế một hồi rồi nói: “Không được, cưới rồi mới nói.”

Tần Vũ Tinh muốn thỏa mãn không được, rất mất mặt, giơ chân đạp anh một cú, nói: “Cút.”

Hạ Thiên nắm chặt chân cô, đưa lên môi hôn một cái, nói: “Lúc trước là có chút bất đắc dĩ. Bây giờ vì em chịu trách nhiệm.”

“Em đây đi tìm người khác.” Tần Vũ Tinh nói dối.

Bỗng chốc Hạ Thiên đề hai tay cô lại, giống như sói đói nhào tới, ánh mắt lạnh lẽo nhìn cô nói: “Đừng đùa kiểu này!”

Tần Vũ Tinh tròn tròn mắt, vành mắt đỏ lên: “Đau!”

Hạ Thiên sững sốt, vội vàng nới lỏng tay ra, cầm lấy cổ tay cô thối thối: “Đừng giận anh...”

Tần Vũ Tinh mở to mắt nhìn anh, uất ức nói: “VẬY anh đừng chạm vào em. Mỗi lần anh sờ kiểu này...”

Hạ Thiên ngăn miệng cô lại: “Sẽ đụng em hoài.”

... Khốn kiếp! Gò má Tần Vũ Tinh đỏ bừng, không nói gì nhìn anh. Hạ Thiên sờ sờ đầu cô, nói: “Anh đậu xe ven đường trước cửa ga-ra, không sao chứ?”

“Coi chừng cản đường. Bất quá Tết đến, chung cư cũng ít người.”

“Ừ, nếu không được sẽ dời đi. Anh dán số điện thoại của em trên cửa kiếng rồi.”

Hạ Thiên nhìn Tần Vũ Tinh một cái thật sâu, nói: “Ngủ đi, anh ôm em...”

“Ừ, không cho đụng bậy bạ.” Tần Vũ Tinh nhấn mạnh. Cảm giác của người này hấp dẫn như vậy, cô sợ mình sẽ vồ anh.

“Anh ôm em từ phía sau, em gối đầu lên ngực anh nhé, an tâm.”

Tần Vũ Tinh đắm đuối đưa tình, ừ một tiếng, giống như chim nhỏ nép vào người, cảm giác bàn tay to đặt trên bụng, xoa xoa nhẹ nhẹ: “Kỳ kinh nguyệt sắp tới rồi.”

... Mẹ nó, chuyện này anh cũng muốn quản à? Ngay cả chuyện này bạn trai cũng nên chịu trách nhiệm một chút. lEQuyđ©ן Tần Vũ Tinh nhẹ giọng thì thầm: “Ừ, giữa tháng.”

“À, vậy ngày mai không đi trượt tuyết rồi.”

“Không được. Em muốn đi, không phải anh đã đặt vé rồi sao?” Tần Vũ Tinh phản bác. Hai người ở chung một phòng càng dễ gặp chuyện không may!

“Được rồi. Trong xe anh có bình giữ nhiệt. Trong nhà có nước đường đồ chứ? Anh mang theo cho em.”

“Chuyện này anh cũng biết à?” Ánh mắt Tần Vũ Tinh đen lại: “Anh thật chưa từng có bạn gái à?”

Hạ Thiên bình thần nhìn cô nói: “Ngốc! Lý lịch của anh đều ở trên mạng. Làng giải trí không thiếu những chuyện không có căn cứ, chuyện không có sẽ biến thành có. Nhưng em yên tâm đi, có những chuyện không có tuyệt đối sẽ không trở thành có. Giá trị tin tức sau này rất cao, hôm nay anh dám không nhận, đương nhiên không sợ em tìm ra bí mật.”

Tần Vũ Tinh nghiêng đầu nhìn anh, nhỏ giọng hỏi: “Vì sao anh tốt với em như vậy? Em cảm thấy có chút sợ hãi anh có dụng tâm gì khác.”

Hạ Thiên cúi đầu, hôn nhẹ lên gáy của cô, trả lời: “Anh quả thật có dụng tâm khác. Nhưng mặc kệ là chuyện gì, tất cả đều là vì... I love you...”

Cơ thể Tần Vũ Tinh cứng đờ, không có dũng khí quay đầu lại.

“Ngàn vạn lần đừng giận anh...” Hạ Thiên nhỏ giọng thì thầm.

“Giận anh chuyện gì?” Tần Vũ Tinh cười, cuộn mình vào trong chăn, cảm giác được độ nóng sau lưng. Cô thật kiên định, hoàn toàn không còn sợ hãi nữa rồi.

Giấc ngủ cả đêm đều rất an toàn, Tần Vũ Tinh mở mắt, phát hiện không còn người. Cô mở cửa phòng ra thì thấy Hạ Thiên đang dọn ra chén đĩa. Cô vòng hai tay lên hành lang, lộ mặt ra kêu xuống: “Bạn học Hạ Thiên, anh

không cần phải giỏi giang như vậy!”

Cô muốn không thích ứng cũng không được!

Hạ Thiên cong môi, đi lên lầu hôn lên trán cô, vươn tay ra, kéo cô: “Đồ lười, đợi anh ôm xuống lầu?”

“Ừm.” Trong chốc lát, Tần Vũ Tinh bị anh kéo tới chiếc ghế bên cạnh bàn ăn, không có một chút năng lực chống đỡ.

“Ăn nhiều một chút. Lát nữa đi rồi.” Hạ Thiên nói thật nghiêm túc.

Dưới sự giám sát của anh, Tần Vũ Tinh ăn no tới mức muốn ói ra thì mới được anh cho phép đứng lên đi thay quần áo...

Tần Vũ Tinh có chút oán giận liếc nhìn Hạ Thiên. Nếu như sau này ngày nào cũng bị bắt ăn như vậy, cô nhất định sẽ biến thành heo.

ĐỂ ANH GẶP EM LÚC TỐT NHẤT

Mã Hiểu Dạng
www.dtv-ebook.com

Chương 48

Hạ Thiên thay quần thể thao màu xám tro, áo len đỏ thẫm ca-rô ô vuông theo kiểu Anh quốc. Bên ngoài còn mặc thêm một chiếc lông vũ vừa dày vừa nặng. Tần Vũ Tinh nghĩ phải vận động, toàn thân mặc một bộ quần áo thể thao bằng nhung đỏ màu dưa hấu, tóc buột lại thành búi trên đầu, tôn lên làn da trắng nõn.

“Mặc áo lông vào đi. Anh sợ em lạnh.” Ánh mắt Hạ Thiên sáng lên, nhìn Tần Vũ Tinh trong bộ trang phục gọng gàn một cách thưởng thức.

“Ừ được.” Tần Vũ Tinh tìm một chiếc áo lông vũ ngắn màu đen, quay đầu hỏi: “Có cần đội mũ không?”

“Tùy em. Dù sao thiếu cái gì cũng có thể mua được.” Hạ Thiên yêu chiều vỗ vỗ đầu cô, giữ chặt cánh tay của cô nói: “Lẹ lên đi. Rất nôn nóng cùng em ra ngoài hẹn hò!”

Tần Vũ Tinh cười nhìn anh nói: “Không phải đi trượt tuyết à? Vì sao trở thành hẹn hò rồi?”

Hạ Thiên giang tay ra ôm cô vào lòng, cổ ý dựa vào cô, nói: “Có ý kiến à?” Hai tay giữ lại trong nách của cô, Tần Vũ Tinh sợ anh cù lét, vội vàng lắc đầu nói: “Không ý kiến, không ý kiến...”

Hai người cãi nhau ầm ĩ rời khỏi bệnh viện.

Tần Vũ Tinh nhìn thoáng qua xe, có chút ngạc nhiên, là chiếc Audi A4 màu trắng sữa, mới nhìn trông rất bình thường. Không phải đàn ông nào cũng thích xe lớn sao?

“Sàn xe này hơi thấp.” Tần Vũ Tinh tán gẫu.

“Ừ, anh nghĩ rằng em sẽ dễ ra vào...”

Tần Vũ Tinh liếc mắt nhìn anh, bất mãn nói: “Bộ nhìn em lùn lắm sao?”

Cô cố ý ưỡn ngực, phát hiện ra mình đứng không đụng tới cằm của Hạ Thiên, có chút ủ rũ, đóng sập cửa lại.

“Uống gì?” Hạ Thiên lấy một túi ny lon từ trong cốp xe ra, ném qua cho Tần Vũ Tinh, nói: “Đồ ăn vặt.”

“Trên xe anh còn dự trữ lương thực nữa ghen.”

“Không phải! Ngày hôm qua xác định sẽ ra ngoài hôm nay, nên anh mới đi chuẩn bị đầy đủ.”

“Ừ ừ ừ!” Tần Vũ Tinh ra vẻ thản nhiên, mở bao khoai tây chiên ra, nhai rạo rạo. Sau khi xe chạy, cô có hơi lúng túng, hay nói đúng hơn là ngượng ngùng, lần đầu ra ngoài một cách quang minh chính đại, hài hòa như vậy với Hạ Thiên! Bên trong xe chật hẹp, cô bắt đầu nghi ngờ xe nhỏ chỉ là viện cớ, không muốn lấy xe lớn chỉ là mượn cớ lợi dụng thời cơ thôi!

“Cho anh một cái.” Hạ Thiên vẫn nhìn về phía trước, giống như rất tự nhiên, nói.

“Dạ.” Tần Vũ Tinh lấy một miếng khoai tây chiên ra, đưa tới. Hạ Thiên cúi đầu, ngọam một miếng, nuốt luôn ngón tay của cô vào miệng.

Tần Vũ Tinh bất ngờ sửng sốt, quên cả rút tay lại.

Hạ Thiên càng làm bậy, dùng sức cắn một cái, khoe môi cong lên, híp mắt cười xấu xa.

Toàn thân Tần Vũ Tinh giống như chạm điện, lập tức rút tay về, ngồi lại đàng hoàng, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, không nói một lời. Tên khốn này...

Hai người miễn cưỡng kỳ quái cho tới khi đến nơi trượt tuyết. Hạ Thiên đi lấy vé, sau đó thay đồ trang bị. Anh tự mang đồ mình xong, quỳ vụng về trên mặt đất, mang giày cho Tần Vũ Tinh.

Trượt tuyết là một loại thể thao có tính chất mạo hiểm. Mẹ Tần chưa bao giờ để con gái tham gia. Tần Vũ Tinh lại nhát gan, đương nhiên chưa hề có kinh nghiệm. Hạ Thiên lôi kéo cô: “Em nhớ, chỉ cần giang hai chân thành hình chữ bát là em không trượt đi đâu được...”

Tần Vũ Tinh có cảm giác hai đùi không phải là của mình nữa, toàn thân dựa vào lòng của Hạ Thiên. Hạ Thiên đắc ý dương dương nhìn cô ngã vào lòng mình, gương mặt tươi cười, khiến Tần Vũ Tinh tức giận nghiến răng kèn kẹt.

Quả nhiên là cố ý lựa chọn trượt tuyết...

“Chúng ta chơi ở đường sơ cấp.”

Tần Vũ Tinh nhìn bên kia có xe cáp, nói: “Lên đó ngồi đi.”

Hạ Thiên nhìn xe cáp, chột cười, nói: “Em có biết lần đầu tiên anh đi trượt tuyết là khi nào không?”

“Sao?”

“Ở Nội Mông. Năm đó quay phim, bên cạnh có một vùng tuyết hoang dã, Thẩm Huy đến thăm đoàn xong thì kéo anh đi mạo hiểm. Căn bản là cậu ta chưa từng trượt tuyết qua mà còn giả bộ cái gì cũng biết, liên tục cùng anh bò lên trượt xuống giữa sườn núi. Sau này về đến Bắc Kinh, lần đầu tiên đến khu trượt tuyết nhân tạo, anh đặc biệt tới sớm, đương nhiên là không có người, vì thế anh liền cố ý giẫm đạp, tạo thành một đường tuyết nhỏ, để dễ trèo lên...”

“Hả, còn xe cáp đâu?”

.....

"Sau đó phát hiện khu này không giống vùng đất hoang vu, con bà nó thật là tức cười... Mệt đến ngất ngư, đến lúc sức cùng lực kiệt bò lên được tới đỉnh thì xe cáp cũng vừa đến nơi."

“Ha ha ha...” Tần Vũ Tinh cười nói: “Anh thật ngốc mà. Ngay cả em còn biết phải ngồi xe cáp. Chưa ăn thịt heo nhưng cũng nhìn thấy heo chạy chứ!”

“Lên mặt với ai vậy!” Hạ Thiên lập tức buông tay Tần Vũ Tinh ra, cô sợ tới mức chửi đồng lên. Anh kéo cô về hướng một đường xe cáp khác: “Đây mới là đường sơ cấp. Cái giống đĩa tròn giống như kẹp ở giữa hai chân phải dùng trợ lực mới đi lên được.”

Tần Vũ Tinh có chút mong chờ, lại mang theo vài phần lo lắng, lẩn sợ hãi: “Em không muốn trượt, lỡ lên trên rồi sợng mặt biết làm sao bây giờ?”

“Có anh ở đây.” Hạ Thiên động viên nói: “Anh ôm em xuống.”

Gương mặt Tần Vũ Tinh nóng lên: “Được rồi. Em sẽ thử.” Nếu không có Hạ Thiên, đánh chết cô cũng không thềm lên. Đến lúc buông thiết bị đường cáp ra trượt xuống, cô thiếu điều bắn ra ngoài, cũng may có Hạ Thiên kéo cô lại. Tần Vũ Tinh bị sợ đến mức hét lớn lên một tiếng.

Hạ Thiên vừa vắn chặn ngang miệng cô lại, nói: “Ngoan ~ đừng sợ!”

Tần Vũ Tinh tức giận, liếc mắt nhìn anh một cái: “Anh tưởng rằng đang nuôi thú cưng à?”

“Ừ. Em chính là ... thú cưng của anh.” Hạ Thiên liếm liếm khóe môi, đặt thêm một nụ hôn dài.

Thật là hết cách với anh!

Gò má Tần Vũ Tinh chưa bao giờ đỏ như thế này.

Nói là sơ cấp, nhưng độ dốc hơn hẳn 30 độ, lại rất dài. Cô sợ hãi nhắm mắt lại; “Hạ Thiên, em không dám trượt.”

“Vũ Tinh, em hít sâu vào. Từ từ trượt xuống sẽ không sao. Nếu cảm thấy tốc độ quá nhanh, dậm chân ra hình chữ bát, đừng để đầu hai ván trượt tuyết phía trước chồng lên nhau thì sẽ không bị té ngã. Loại tư thế này sẽ giảm lại tốc độ, xuống tới dưới thì sẽ dừng lại.”

“Không cần biết, em không dám!” Tần Vũ Tinh giống như ăn vạ, muốn cời giày ra.

“Không thành vấn đề, Vũ Tinh, em giỏi nhất đấy!” Hạ Thiên tiếp tục cổ vũ cô.

Đột nhiên, anh thừa dịp cô không chú ý, kéo một cái, trượt xuống. Tần Vũ Tinh hét lên, thiếu chút nữa là đẩy tên ác ôn văng ra ngoài.

“Khom người, hướng đầu hai ván trượt lại với nhau, thành hình chữ bát, cố lên!”

Tần Vũ Tinh dựa theo lệnh của Hạ Thiên, thực hiện động tác, không bao lâu sau đã đến dưới chân núi. Cô còn chưa kịp la mắng Hạ Thiên, thấy mình

không bị ngã thì vui mừng quên hết tất cả.

“Oa, dường như không khó lắm. Đây là lần đầu tiên em trượt tuyết!” Cô hất cằm về phía Hạ Thiên, ánh mắt lóe sáng.

“Ừ, em đáng được khen thưởng. Lần đầu tiên anh trượt xuống bị lăn cuồn cuộn, thảm lắm.”

“Đi lần nữa. Anh đừng cố ý đẩy em nhé.” Tần Vũ Tinh chu môi, cảnh cáo anh.

“Ok. Đi!” Hạ Thiên lại kéo cô lên đường trượt sơ cấp. Lần này Tần Vũ Tinh biểu hiện rất tốt. Hai người đùa giỡn âm ỉ ở đường sơ cấp suốt hai tiếng đồng hồ. Có lẽ tiêu hao quá nhiều thể lực, bụng của Tần Vũ Tinh bắt đầu kêu gào.

“Vậy mới nói, sáng nay bắt em ăn nhiều như thế.” Hạ Thiên bắt đầu lải nhải.

“Ở đây có nhà hàng không.”

“Có chứ.” Hạ Thiên dẫn cô đến khu nghỉ ngơi, cởi giày ra. Hai người lên tầng hai ăn cơm. Tâm tình Tần Vũ Tinh vui vẻ, thỉnh thoảng chọc đùa vui với Hạ Thiên một chút. Quả đúng là cặp nam nữ ân ái vô cùng.

Sau khi ăn xong, Tần Vũ Tinh tử bảo hiểm lấy giỏ xách: “Em muốn xem điện thoại trước.”

“Được. Lát nữa anh mang em tới đường trung cấp khiêu chiến một chút.” Hạ Thiên vuốt đầu cô, hỏi: “Được không?”

Tần Vũ Tinh làm nũng, lắc đầu: “Không, em sợ!”

“Em giỏi như vậy, lần đầu tiên trượt tuyết không bị té ngã, khẳng định

không thành vấn đề! Bất quá đường trung cấp chỉ là cao hơn đường sơ cấp một chút thôi. Độ cao này chỉ bằng độ cao sơ cấp ở nước ngoài thôi...”

“Không cần, không muốn là không muốn.” Tần Vũ Tinh lắc đầu như trống lắc. Hạ Thiên đành chiều theo ý của cô, nhìn cô bất đắc dĩ lắc đầu.

"Không cần không muốn chứ sao." Tần Vũ Tinh lắc đầu giống như trống lắc tựa như. Hạ Thiên thỏa mãn nhìn nàng, bất đắc dĩ mà lắc đầu.

"Mắc dịch, bình thường ngày ngày em cầm điện thoại thì không ai tìm em cả. Anh đoán xem có bao nhiêu cuộc gọi lỡ?"

Hạ Thiên nghiêng đầu nói: “Không biết.”

“Không có tình thú! Đoán cũng không đoán, mười lăm cuộc! Đều là mẹ em!” Tần Vũ Tinh trợn mắt một hồi: “Mẹ, có chuyện gì ạ? Không phải con đã nhắn tin ẹ nói con đi chơi rồi mà?”

“Nhưng con không nói không thể không nghe điện thoại!” Giọng nói bén nhọn vang lên từ đầu điện thoại bên kia.

Nghĩ đi nghĩ lại thì cô quả thật mất tích đã hơn nửa ngày. Tần Vũ Tinh kiên nhẫn giải thích với mẹ: “Được rồi, mẹ con mình không cần cãi nhau. Rốt cuộc mẹ tìm con có chuyện gì ạ?”

“Chuyện gì? Bây giờ con lập tức trở lại ẹ. Mẹ có chuyện muốn nói với con.”

Tần Vũ Tinh nghe ra được giọng điệu của mẹ không tốt, cau mày nói: “Mẹ, mẹ sao vậy? Không phải mẹ nói nhà bà ngoại có chuyện, muốn về ở mấy ngày hay sao?”

“So với cậu Út của con, con còn gặp nhiều rắc rối hơn. Mẹ biết hiện giờ

con đang ở với ai!”

Tần Vũ Tinh ngẩn người ra, nhìn thoáng qua Hạ Thiên.

“Mẹ ở nhà chờ con!” Bốp một tiếng, mẹ Tần cúp điện thoại.

“Sao thế?” Hạ Thiên hoang mang nhìn Tần Vũ Tinh.

Về mặt Tần Vũ Tinh uể oải, cảm kéo dài: “Không biết mẹ em lại nổi điên cái gì nữa!”

“Dì la à?”

“Giọng điệu không tốt. Còn nói biết em đang ở với ai. Không lẽ là xem băng theo dõi à? Tối hôm qua mẹ nói muốn ở lại nhà bà Ngoại mấy ngày, nên em mới không xóa đi băng theo dõi. Vấn đề là mẹ vừa về đến nhà đã xem băng theo dõi, có kỳ quái không? Giống như bắt gian vậy...”

Hạ Thiên nâng niu sợi tóc của cô, từng sợi từng sợi: “Đừng làm cho dì lo lắng, anh đưa em về.”

“Muốn nghiêm túc đi yêu đương cũng khổ giống như vậy.” Tần Vũ Tinh oán giận.

Hạ Thiên kéo cô đi: “Không sao, anh chờ được. Một năm phải không? Sẽ chờ em hai năm. Hai năm không được sẽ chờ em mười năm. Chỉ cần em không bỏ anh, anh sẽ luôn chờ em.”

... Trái tim Tần Vũ Tinh tràn đầy ngọt ngào ấm áp. Cô có chút ngượng ngùng nhìn Hạ Thiên nói: “Để anh bị uất ức rồi.”

“Không uất ức.” Hạ Thiên nâng cằm cô lên, hôn một cái: “Anh nói sai rồi, nên là em không thể vứt bỏ anh. Cho nên sớm muộn gì thì chúng ta sẽ được ở chung với nhau.”

“Ha ~” Tần Vũ Tinh cười khê: “Trúng thối!” Đột nhiên mẹ giận dữ gọi điện thoại tới, Tần Vũ Tinh không biết mình đã làm gì điều gì. Hai người lái xe về nhà, Hạ Thiên không dám ở lâu

"Hắc ~~" Tần Vũ Tinh cười khê, nói: "Bại hoại!" Mẹ tức giận tới đột nhiên, Tần Vũ Tinh không hiểu rốt cuộc nơi nào lại làm sai lầm rồi. Họ chạy về nhà, không dám dây dưa ở với Hạ Thiên, cô trực tiếp chạy vào phòng khách, thấy đèn tắt, mẹ ngồi một mình trên ghế sa lon.

“Sao mẹ không bật đèn.” Tần Vũ Tinh mở đèn lên, đối diện với ánh mắt lạnh như băng của mẹ Tần.

“Mẹ, mẹ làm sao vậy?”

Lồng ngực mẹ Tần phập phồng lên xuống, giận dữ nói: “Con ngốc này! Con có biết Hạ Thiên là ai không? Con có biết nó đã trải qua những gì chưa? Con cứ khiến mẹ phải lo lắng mãi. Con ở chung với hạng người này, có ngày nó bán đứng con mà con vẫn còn giúp nó kiếm tiền đấy.”

Tần Vũ Tinh mím môi, không vui nói: “Mẹ, mẹ không thể vì nghề nghiệp của người ta mà có thành kiến với họ.”

“Nghề nghiệp?” Mẹ Tần bật cười, khinh thường nói: “Tần Vũ Tinh, con nhìn cho kỹ đi!”

Bà ném phong thư lên bàn: “Mẹ nhờ cậu con điều tra Hạ Thiên. Tên nhóc này, ha ha...”

ĐỂ ANH GẶP EM LÚC TỐT NHẤT

Mã Hiệu Dạng
www.dtv-ebook.com

Chương 49

Tần Vũ Tinh nghi ngờ xé phong thư ra, bên trong là một phần văn kiện báo cáo

Cô nhú mào liếc mắt nhìn mẹ, hỏi: “Thời buổi này mọi người nên kiểm tra báo cáo chính thức không đấy?”

“Bây giờ con còn lăm mồm trêu chọc mẹ? Mẹ để cho con nhận rõ Hạ Thiên. Chẳng lẽ con không cảm thấy kỳ lạ sao? Các con chưa từng quen biết, nó vì sao dây dưa không dứt với con? Còn có Bạch Nhược Đồng nữa, trùng hợp à? Từ Trường Sinh nhắm lên người của cô ta. Cho dù hoàn cảnh gia đình của Từ Trường Sinh tốt biết mấy đi nữa, một bác sĩ thôi thì có giá trị lợi dụng gì cho Bạch Nhược Đồng chứ? Nó có thể đầu tư điện ảnh à? Bạch Nhược Đồng thà kề cận người giàu có còn hơn qua lại với Từ Trường Sinh.”

.....

Cái gọi là báo cáo chỉ có ba tờ giấy, sau đó là hình chụp. Khi ánh mắt của cô rơi vào phía sau tấm ảnh trắng đen thì chợt giật mình. Đó là hình của một thiếu niên thoát nhìn có chút buồn bã, đầu dưa hấu, mặt trắng nõn, mắt đen như mực. Anh ngồi ven đường, ngậm điếu thuốc lá, ánh mắt nhìn chăm chăm về phía cửa hàng bán thức ăn lẻ bên cạnh. Sau lưng của anh là một cái lều sửa xe.

Ừ, đây là một tấm ảnh rất bình thường, nhưng đối với Tần Vũ Tinh mà

nói lại không hề tầm thường tí nào.

Bên cạnh tiệm bán thức ăn lẻ trong ảnh chụp không có gì đáng nói. Chỉ là cô rất quen thuộc với trường trung học của mình, cổng chính Nhất Trung.

Cô đặt tấm hình xuống, ngã ngồi trên ghế sa lon. Sau đó lại cầm tấm hình lên, cẩn thận nhìn lại một lần nữa. Không sai, người thiếu niên này chính là Hạ Thiên. Nếu như là nửa năm trước, có lẽ cô sẽ không cho rằng bọn họ là một người. Nhưng bây giờ, cô nhớ rõ ánh mắt này, trong lòng không thể nào quên.

“Nhìn rõ ràng nhé! Hạ Thiên này nhất định là có mưu đồ gây rối. Con có biết anh ta là ai không? Nếu không phải là tấm thẻ năm đó, mẹ thật không nghĩ tới người này.”

Đầu óc Tần Vũ Tinh có chút lờ mờ. Cô hả miệng ra, rồi lại đóng lại.

“Tên lưu manh, côn đồ cắc kè. Mẹ xem ra hồi nhỏ nó còn chưa can tâm, lại muốn ăn thịt thiên nga. Nếu không phải là nó giúp con, chuyện của Tô Tiểu Mộc sẽ không xảy ra sao? Con cũng không trở thành như tình trạng bây giờ!”

Tần Vũ Tinh nhú mày, cảm thấy chỗ nào đó không đúng. Cô lắc đầu, phản đối nói: “Mẹ, mẹ đang nói gì thế? Chuyện năm đó chính là do con mà ra, là vì con nhỏ mọn ghen tị, mới có thể đi hại người khác. Đâu có liên quan gì tới người kia!”

“Nhưng tâm tư của nó không tốt. Nó giúp con chính là tâm tư không tốt! Ngược lại, mẹ không hiểu vì sao con hạ lưu giống như vậy, đi chung với một tên côn đồ.” Mẹ Tần quá tức giận, không lựa lời mà nói. [điễnđànLêQuýĐ©Ω](#) Tối hôm qua bà vừa mới mắng em trai của mình không có tiền đồ, ăn chơi lêu lổng, hôm nay em trai đưa lại phần báo cáo như thế, còn chế giễu bà một

phen!

Mắt Tần Vũ Tinh đỏ ngầu: “Mẹ! Con là con gái của mẹ. Mẹ đã kích con như vậy mẹ dễ chịu lắm à?”

Mẹ Tần hít sâu vào một hơi: “Thật sự là nghiệt duyên. Mẹ nói cho con biết, hợp đồng của Bạch Nhược Đồng đã sắp hết hạn, con có biết nó muốn ký tiếp hợp đồng với ai không? Chính là Hạ Thiên và lão tổng giám đốc gì mới thành lập công ty đó”

.....

“Đây tất cả đều là âm mưu. Tên côn đồ này thật đáng sợ, con không thể ở chung với nó. Mẹ mặc kệ đã xảy ra chuyện gì, từ nay về sau mẹ không cho phép con ở chung với nó nữa. Tâm cơ của nó quá sâu, làm việc không từ thủ đoạn, bao gồm chuyện Bạch Nhược Đồng mang thai, con cho đây là chuyện có thật à? Từ Trường Sinh và Bạch Nhược Đồng đã chia tay ba bốn tháng, Bạch Nhược Đồng mà có thai thì bụng đã lớn rồi! Mẹ cũng trúng kế, lúc đó đã lập tức trở mặt với nhà họ Từ. Đây là kế quỷ của Hạ Thiên. Loại đàn ông này, con phải chạy trốn thật xa ra ẹ.”

“Con...” Trong lòng Tần Vũ Tinh không biết làm sao. Nếu không phải vì tấm hình này, cô sẽ không nghĩ tới bộ dạng của người thiếu niên năm đó. Lần đầu tiên bọn họ gặp gỡ là khi nào?

Sửa xe.

Đúng rồi! Có một lần lớp xe đạp GIANT của cô bị nổ, cô đã mang đi vá.

Sau đó còn gặp nữa không?

Dường như cũng không lâu lắm sau đó, van xe của cô bị người ta rút đi, lại đi sửa xe. Thường ngày cô không chú ý đến mọi việc xung quanh, ngoài

trừ Mục Vũ Sâm trong mắt ra, không còn người nào khác. Sau đó nữa thì hay dòm ngó Tô Tiểu Mộc. Về phần cậu thiếu niên sửa xe này, cô hoàn toàn không nhớ đã từng xảy ra chuyện gì.

Mãi đến khi cô muốn tìm người giáo huấn Tô Tiểu Mộc, lại không tìm ra được người có gan ra mặt, có phải là anh chủ động giúp đỡ cô không?

Có một ngày, cô và Tô Tiểu Mộc cãi nhau trên đường phố. Sau đó... xảy ra chuyện gì? Đầu óc Tần Vũ Tinh trống rỗng, cô nghĩ không ra một chút ký ức nào về Hạ Thiên cả, một chút cũng không nhớ rõ.

Bởi vì không quan tâm, quá khứ của cô và anh không hề liên quan.

Tim Tần Vũ Tinh không hiểu sao nhói đau.

Cô nhớ ra gì đó, trong đầu cô hiện ra đáy mắt cô đơn và vẻ mặt uất ức của Hạ Thiên.

Rồi đêm đó, bọn họ ngồi trên bờ sông Vĩnh Định, cô đã chia sẻ bí mật năm đó cho Hạ Thiên nghe. Hạ Thiên nói cho cô biết, trước kia anh cũng rất ngu ngốc, rất kích động, vì một người con gái mà anh không hề biết tên, mém chút mất mạng.

Anh nói, người con gái này đã có người trong lòng. Trong thế giới của cô ấy, ngoài người kia ra thì tất cả đều không tồn tại. Rõ ràng bọn họ chưa hề qua lại với nhau, nhưng cô ấy lại giống như một cây đinh, cắm sâu vào lòng của anh, nhổ thế nào cũng nhổ không ra...

Nước mắt của cô giống như mưa hạ tuông trào, cô khịt khịt mũi không nói lời nào.

Anh còn nói qua, anh còn một thẻ trường mục, chưa bao giờ động tới. Anh luôn luôn nhấn mạnh, anh chưa từng dùng tới một phân tiền trong đó.

Sau này lại kéo Thẩm Huy đi bán máu mới bị nhà họ Thẩm phát hiện, tiếp đó lại ký một hợp đồng bá vương bán thân cho công ty giải trí, cuộc sống mới bắt đầu tốt lên. Từ đầu đến cuối, anh đều rất lạc quan, ánh mắt tràn đầy hi vọng. Anh không oán trời hận đất, anh còn an ủi cô phải cố gắng thoát khỏi cuộc sống mù hơi kia, tận thiên đối mặt.

Vâng, anh còn nhắc tới, cho dù chuyện gì đã xảy ra, cũng không nên hận anh.

Tất cả đều là bởi vì yêu.

Tần Vũ Tinh siết chặt lồng ngực, trong lòng buồn vui lẫn lộn.

Cô cũng đã từng bởi vì yêu mà tự cho là đúng, làm ra chuyện ngu ngốc không thể nào ngu ngốc hơn.

Hôm nay, cô lại là người cầu mong được tha thứ, nên làm thế nào đây?

Mẹ Tần vẫn là theo chiều hướng ác ngôn. Theo ý của bà, tên Hạ Thiên xuất thân côn đồ này không có gì đúng. Là người làm mẹ, bà chưa bao giờ nghĩ rằng con mình gặp chuyện không may bởi bản thân đứa nhỏ có vấn đề, mà theo bản năng cho rằng người khác dạy hư. Theo ý bà, nếu không phải tên lưu manh Hạ Thiên muốn ra mặt vì con mình đi giáo huấn Tô Tiểu Mộc, Tần Vũ Tinh sẽ không dùng võ lực để giải quyết vấn đề.

Con gái của bà dịu dàng như vậy, nhất định là bị Hạ Thiên giật dây. Không sai, tất cả đều là vị thẳng nhóc này. Hơn nữa, đứa nhỏ này đã để lại cảm giác khinh bỉ trong lòng bà khi bà đưa tiền đuổi đi... Có những điều này làm điều kiện tiên quyết, làm sao bà có thể tiếp nhận đối phương làm con rể của mình.

Mỗi lần nhìn thấy Hạ Thiên là quả thật tim bà như bị đâm thủng.

“Vũ Tinh, mẹ là người từng trải. Hạ Thiên không cha không mẹ, nó là cô nhi. Quan hệ xã hội của quá ít, đó là lý do mà tính tình quá suồng sã, không đủ dè nén. Trong cuộc sống hôn nhân khó tránh sẽ tranh cãi, đợi đến khi thời kỳ ban đầu mới mẻ nhiệt tình qua đi, chỉ còn lại tình thân mới có thể duy trì được các con, là hai gia đình!”

.....

“Con không muốn gả cho Từ Trường Sinh cũng không thành vấn đề. Dù sao nhà chúng ta cũng đã trở mặt với nhà họ Từ vì kế quỹ của Hạ Thiên. Nó che giấu tài giỏi như thế, con thật không sợ hay sao?”

“Ruồi bọ không bầu, trứng không nứt. Coi như là Bạch Nhược Đồng tính toán dụ dỗ Từ Trường Sinh đi, cô ta cũng muốn Từ Trường Sinh tự mình cởi quần chứ!”

“Ơ hay! Con nói gì vậy? Đến bây giờ mà con vẫn còn vì con mình tinh kia mà nói chuyện.”

“Mẹ!” Tần Vũ Tinh cắt ngang bà. Cô xoa nhẹ hai mắt, nói: “Con chỉ muốn yên tĩnh một chút.”

“Được rồi. Một thằng nhóc không có bối cảnh, phạm nhân gặp chuyện không sợ hãi đưa ra điều kiện bảo mẹ đưa tiền cho bọn họ rời khỏi Bắc Kinh, còn có thể trở thành ngôi sao lớn của ngày hôm nay, mở công ty, đùa giỡn người khác trong lòng bàn tay. Vũ Tinh, loại đàn ông này con chơi không nổi đâu. Lúc nó yêu con thì nâng niu con trong lòng bàn tay, cho con toàn thế giới. Mai kia không thương con nữa, nhớ tới vì con mà bị tội, nhớ tới mẹ ở chỗ này vũ nhục nó, nó chắc chắn đánh gục con rất thâm hiểm. Mẹ thà rằng con bình yên tìm được người thành thật, không có tiền không sao, mẹ có thể mua nhà làm quà cưới...”

“Con đã biết, mẹ đừng nói nữa...” Tần Vũ Tinh xoa xoa huyết Thái Dương, bước kế tiếp là leo lên cầu thang một cách khó khăn. Cả người cô giống như người mất hồn, dùng sức ngẩng đầu, muốn đừng khóc nữa.

Nên buông tay, hay vẫn tiếp tục...

Tần Vũ Tinh nằm một hồi, cảm thấy có gì đó không đúng. Cô đột nhiên phát hiện, điện thoại không có trong túi áo...

Khó trách cô cảm thấy toàn bộ thế giới thật yên tĩnh. Chết rồi, cô để quên điện thoại trên xe của Hạ Thiên.

Mười phút sau, điện thoại nhà vang lên.

Reng được sáu bảy tiếng mà mẹ cũng không bắt điện thoại. Cô do dự một lát rồi nhận máy, giọng nói khàn khàn: “Alô?”

Đối phương im lặng một hồi: “Giọng nói của em nghe không tốt lắm. Mẹ em nói chuyện với em rồi hả? Trong nhà xảy ra chuyện gì? Hiện giờ anh vẫn còn cách nhà em không xa, anh trở lại đón em.”

“Không cần trở lại.” Tần Vũ Tinh vội vàng nói. Có lẽ tốc độ nói quá nhanh, khiến Hạ Thiên có chút không thoải mái.

“Này, bạn học Tần Vũ Tinh, em có cần vừa mới cho người khác hi vọng rồi lại trở mặt liền không hả?”

... Tần Vũ Tinh há miệng, muốn nói gì đó, nhưng lại nuốt lại vào trong.

“Ngoan

nói với anh rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Anh ngừng xe ở ven đường, giúp em tâm sự. Còn nữa, điện thoại của em ở bên anh.”

... Tần Vũ Tinh hít hít mũi, đẩy mắt ươn ướt.

“Khóc?”

Hạ Thiên ngớ ra, đột nhiên cao giọng nói: “Tần Vũ Tinh, em đang khóc à? Con bà nó, em mau nói chuyện với anh, rốt cuộc là chuyện gì?” Hạ Thiên sốt ruột rống cô, nghe được tiếng điện thoại trong túi vang lên, tùy ý nói: “Điện thoại em reng rồi.” Anh mới vừa mở miệng, ánh mắt rơi vào màn hình điện thoại, sắc mặt trầm xuống, đen lại.

Tần Vũ tinh khống chế không được cảm xúc, nghẹn ngào thốt ra. Cô che miệng, ôm điện thoại khóc.

Hạ Thiên vẫn không nói chuyện, thật lâu sau mới nói: “Có người vừa gọi tin nhắn cho em...”

“Mục Vũ Sâm.” Hạ Thiên giống như rất khó khăn mới thốt ra được ba chữ này.

Tần Vũ Tinh hoàn toàn không nghe anh đang nói cái gì, thản nhiên hỏi: “Hả?”

“Anh ta nói, cảm ơn em và dì chiêu đãi nồng nhiệt ngày hôm qua. Tiền thanh toán chuyển khoản đã nhận được rồi.”

... Tần Vũ Tinh sửng sốt một hồi, còn chưa kịp nói cái gì.

“Ha ha... Hiện giờ em khổ sở như vậy là vì anh ta sao?”

“Tốt lắm, xem ra quan hệ của hai người đã tốt trở lại như lúc ban đầu rồi phải không?” Lời nói của Hạ Thiên tràn đầy ý mỉa mai, tức giận quát lớn: “Ngược lại anh lại không biết, trưa hôm qua em đã ở chung với Mục Vũ Sâm!!!”

Tần Vũ Tinh cắn môi, âm thanh nghẹn ngào đứt quãng, hỏi: “Anh biết anh ấy là ai à?”

. Tíc tíc tíc.

Hạ Thiên cúp điện thoại.

ĐỂ ANH GẶP EM LÚC TỐT NHẤT

Mã Hiểu Dạng
www.dtv-ebook.com

Chương 50

Tần Vũ Tinh ôm ngực, tràn đầy lo lắng lẫn đau đớn.

Về chuyện đã từng xảy ra, cô chưa bao giờ thật sự đi đối mặt. Mặc dù hoài nghi sự xuất hiện của Hạ Thiên có nhiều điểm nghi ngờ, nhưng cô không hề liên kết những chuyện cũ đã từng xảy ra năm đó. Đây là đoạn thời gian cô muốn trốn tránh, cũng như rất ít có người biết đến.

Anh chỉ là hạt bụi trên thế gian, hoàn toàn không hề xuất hiện trong trí nhớ của cô. Ngay cả bây giờ, những đoạn hình ảnh đứt quãng hợp lại thành tấm hình trắng đen mờ nhạt kia, cô mới chợt nghĩ ra, thiếu niên bần thủ dơ dáy kia, thoát nhìn có chút lưu manh, lại có thể là Hạ Thiên.

Làm sao có thể được....

Mẹ có nói một câu không sai, cô chính là dây vò anh quá mức. Anh bởi vì cô mà phải xa xứ, chạy tới Thâm Quyển. Ngoại trừ khuất nhục, anh không lấy được bất cứ thứ gì từ gia đình bọn họ.

Tần Vũ Tinh ôm mặt, ngược lại với nhận định Hạ Thiên không có mặt mũi để nhìn cô của mẹ, cô cảm giác mình không còn mặt mũi để nhìn Hạ Thiên mới đúng.

Thế giới này như thế nào? Trong vòng nửa năm ngắn ngủi, cuộc sống của cô trở thành long trời lở đất.

Tần Vũ Tinh không thể nào chớp mắt, sáng sớm hôm nay cặp mắt cô thâm quầng phờ phạt, toàn thân có vẻ suy sụp không chịu nổi. Buổi sáng, cô kéo màn cửa sổ ra, hít sâu vào một hơi. Nơi cổng chính có tiếng động, phòng khách dưới tầng một có tiếng mẹ đang la lớn. Tần Vũ Tinh nhú mày, xuống lầu thì nhìn thấy cha đã về.

Ngày mai cũng là đêm ba mươi rồi. Thời gian trôi qua thật nhanh..

“Anh nhìn xem bộ dáng của anh như thế nào! Râu ria xồm xàm, anh đi công tác hay đi chạy nạn vậy!” Mẹ Tần tức giận, cởi áo quần áo của chồng ra, nhìn con gái từ trên lầu đi xuống: “Lại đây giúp một tay, cất hành lý của cha con đi rồi ném toàn bộ những thứ này vào trong máy giặt. Bắn chết đi được!”

Cha Tần mới vừa ngoài năm mươi, đầu hơi hói, nhưng mày rậm mắt to, khuôn mặt vuông vắn, hơn nữa thân hình cao lớn, có vẻ rất nho nhã. Chỉ là hôm nay quả thật bộ dáng của cha có phần tiều tụy. Tần Vũ Tinh nhú mày, nói: “Cha, cha không khỏe à?”

Cha Tần lắc đầu, bộ dáng mang nhiều tâm sự. Ông nhìn thoáng qua con gái, ngạc nhiên hỏi: “Sao sắc mặt con kém như vậy?”

Tần Vũ Tinh liếc khẽ qua mẹ cô, không dám nói thêm.

Mẹ Tần tức giận nhìn bọn họ, nói: “Sang năm mới, ai cũng khiến người ta lo lắng. Ông Tần à, từ ngày ông đi làm ở bệnh viện Ái Mộ Tư, công việc sao bận rộn thế này? Bệnh viện nước ngoài đầu tư không cần ăn Tết à?”

Ba Tần muốn nói gì đó lại thôi, thở dài: “Đây không phải là đã về rồi sao? Đừng cãi nhai nữa, phiền quá đi thôi.”

Mẹ Tần nghe lời ông nói cho có lệ, lập tức bùng lửa: “Nhiều ngày như vậy ông đã không về nhà mà còn lý sự. Nói với anh đôi câu cũng là phiền phức à!”

Cha Tần nhúu mày lại, không so đo với bà nữa. Cơn giận của mẹ Tần lại lớn hơn, bắt đầu càu nhàu, không ngừng oán trách. Trong lòng Tần Vũ Tinh cũng khó chịu, dứt khoát giúp đỡ cha mình thu dọn đồ đạc, đi toilet giặt quần áo. Khi xong việc thì cô thấy mẹ trong phòng bếp, đột nhiên điện thoại vang lên.

Tần Vũ Tinh đi về phía phòng khách tính nhận điện thoại thì một bóng đen đã xông tới trước cô, là cha, giành nghe điện thoại.

“Cha, cha làm gì thế?” Tần Vũ Tinh nhìn chăm chăm sau lưng ông, hỏi.

“Điện thoại reng.” Cha Tần giơ điện thoại lên, hướng về phía cô, chỉ chỉ rồi nói: “Nhưng lại không có người nói...”

Tần Vũ Tinh nhận điện thoại, alô alô vài tiếng, khó chịu nói: “Điện thoại nhà chúng ta không phải là hư chứ? ԼԵԳՈՒԳՈՒԳՈՒԳՈՒ. Một ngày trước con cũng có nhận nhiều cú điện thoại như thế này, đối phương không hề nói chuyện, làm con sợ muốn chết.”

Sắc mặt cha Tần không được tốt lắm, hỏi: “Khoảng mấy giờ?”

“Hơn tám giờ tối ạ.” Tần Vũ Tinh chu môi, cô gọt táo đưa cho cha, nói: “Ăn chút trái cây, dưỡng da. Hình như trên trán của cha lại có thêm vài nếp nhăn rồi.”

“Ôi...” Cha Tần cắn một miếng táo, không yên lòng hỏi: “Hôm nay là ngày mấy rồi?”

Tần Vũ Tinh liếc nhìn cha một cái: “Cha lãng trí rồi. Ngày mai là ba mươi, cha nghĩ hôm nay là ngày mấy?”

“À, ừ.” Cha Tần* đứng lên đi vào phòng bếp, nhìn vợ đang vội vàng lục đục hỏi: “Có muốn anh giúp một tay không?” (*Chỗ này QT để là Tần Vũ

Tinh, nhưng Tần Vũ Tinh không thể nào nhìn ‘vợ’ đang lục đục dưới bếp được, cho nên mình sửa lại là cha Tần nhé.)

Mẹ Tần lắc đầu: “Ngồi đi! Vừa về tới nhà đã giành phòng bếp với em hả?”

Cha Tần cười thầm, trở lại bàn ăn dời qua dời lại bát đĩa.

“Tiểu Tinh, bác Từ của con gọi điện thoại cho cha ngày hôm qua, hỏi chúng ta mừng hai qua đó.”

Tần Vũ Tinh ngạc nhiên, nhìn cha không biết lý giải ra sao, hỏi: “Cha, cha quên mất chuyện của con với Từ Trường Sinh rồi hả?”

“Ờ hay... chuyện lớn gì chứ!”

“Chuyện lớn gì!” Tần Vũ Tinh lập lại lời nói, hừ lạnh: “Đời này con không bao giờ nghĩ tới muốn đặt chân qua cửa nhà họ Từ.”

“Từ Trường Sinh đã sai, nhưng bác Từ trai và bác gái rất thương con.”

“Thương Vũ Tinh làm sao?” Tần Vũ Tinh chưa kịp phản bác thì mẹ cô đã bưng một mâm gà xào cay đi ra.

“Anh đó, chính là mềm lòng. Đàn ông sai đường lạc lối chính là vấn đề nguyên tắc. Coi như sai lầm trước hôn nhân có thể không thừa nhận, nhưng đứa bé trong bụng của Bạch Nhược Đồng làm thế nào? Con gái của anh mới bấy lớn mà đã làm mẹ kế của người ta rồi.”

... Tần Vũ Tinh nhấp nháy miệng, rồi đóng lại.

“Em biết cái gì! Đàn ông đó, bất kể là ai cũng đều có lúc không nhận được cảm dỗ, nhưng cuối cùng cũng sẽ về nhà. Lần này Từ Trường Sinh xui xẻo vì đối phương là một minh tinh. Cô ta nói mang thai là thật sự mang thai à? Còn

không phải là tùy tiện đổ lên đầu người khác, hết lần này đến lần khác dựa vào bối cảnh nghề nghiệp của cô ta mà mọi người thà tin là có cũng không chịu tin là không.”

“Cho nên Vũ Tinh của chúng ta sẽ bị người ta ngồi lê đôi mách. Em hỏi đầu óc của anh không bị gì chứ, nói gì đàn ông không thể nhìn được cảm dỗ. Em thật sự hối hận để anh đi làm cho bệnh viện nước ngoài đầu tư, ngay cả ý tưởng cũng bị Tây hóa mất rồi. Chẳng lẽ anh lại muốn có mùa xuân thứ hai của mình sao?”

Cha Tần cau mày, buồn bực nói: “Anh chỉ muốn khuyên giải Tiểu Tinh! Nghĩ thông suốt điểm này thì có gì không thể giải quyết.”

“Yên tâm đi. Con gái của anh nghĩ thông suốt rồi!” Lời mẹ Tần đầy ngụ ý, trừng mắt liếc nhìn Tần Vũ Tinh một cái.

Tần Vũ Tinh cắn táo, không dám lên tiếng. Hẳn là cha vẫn còn chưa biết chuyện của Hạ Thiên...

Một nhà ba người ăn xong bữa trưa ấm áp. Cha Tần cảm thấy mệt mỏi cho nên trở về phòng ngủ bù.

“Vũ Tinh, rốt cuộc chú Út của con cũng đã quyết định đặt bàn ở Phúc Lai Cư trước cửa nhà ông Nội. Mỗi nhà ba người, cộng thêm ông bà Nội, cô Cả là mười một người. À, không đúng, năm nay cô Cả có thể coi là hai người, vậy là mười hai người. Con tính đặt phòng bao lớn?”

Lệ thường của nhà họ Tần là mỗi năm mấy anh chị em thay phiên nhau đãi một lần cơm tất niên. Năm nay đến phiên cha của Tần Vũ Tinh, cho nên trước sau đều là cô dự tính.

“Đặt một phòng sang trọng, mười lăm chỗ ngồi, phí phục vụ 10%.”

“Được, không thành vấn đề. Chỉ là chị họ con cô Cả của con trở về, trong lòng bà ấy nhất định cao hứng, sẽ không soi mói. Dù sao hàng năm bà ấy chính là ngại này ngại nọ. Mẹ muốn xem bà ấy biểu hiện như thế nào trước mặt con gái của mình.”

“Khó nói lắm. Chị họ kia cho con cảm giác rất khó mời.”

“Giống mẹ nó, tính tình chả tốt lên được tí nào.” Mẹ Tần bấu môi, chầm chọc nói.

“Con cũng không biết tại sao, nhưng con có cảm giác chị ấy rất ghét con.”

Mẹ Tần nhú mày, nhìn về phía con gái nói: “Chắc là nó muốn ra oai, phủ đầu con đấy.”

“Cũng không phải...” Tần Vũ Tinh nghiêng đầu, nghĩ mãi không ra: “Có lẽ con suy nghĩ nhiều mà thôi.”

“Ừ. Lát nữa con đặt sẵn đồ ăn đi. Ngày mai khỏi phải chạy tới chạy lui.”

“Dạ.” Tần Vũ Tinh gật đầu. Cô cũng muốn tìm chút chuyện để làm, bằng không sẽ vô ý thức nhớ tới Hạ Thiên. Từ sau khi anh cúp điện thoại ngày hôm qua, đã biệt tăm biệt tích. Cô không biết mình có nên tìm anh hay không... Nhưng liên hệ được rồi lại nói gì đây?

Tần Vũ Tinh lắc lắc đầu, cầm chìa khóa xe đi tới nhà hàng đặt thực đơn cho cơm tất niên. Sau khi đến khách sạn, cô tính lấy điện thoại ra tìm tin nhắn đã đặt đồ ăn trước, lúc này mới phát hiện 5S (iphone 5S) của cô vẫn còn ở chỗ của Hạ Thiên, cái trong tay là Apple 5 trước kia. Vì thế cô mở ví tiền, đưa hết tiền cho bàn phục vụ làm tiền thế chân. Sau khi gọi xong đồ ăn thì cô trực tiếp trở về nhà.

Mẹ và cha đang ngủ trưa, cô cũng trở lại phòng mình, nằm trên giường

ngăn người ra. Cô lấy điện thoại di động ra, dẫn vệt nửa buổi, xác định chính xác là cô đã đăng nhập vào WeChat, nhưng lại không có tin tức của Hạ Thiên. Khi bạn trở nên quen thuộc với tiếng ồn, xung quanh đặc biệt yên tĩnh khi không có người bên cạnh. Cô ôm ngực, không hiểu sao đáy mắt ẩm ướt.

Phiền phiền phiền phiền phiền! Tần Vũ Tinh ném gói xuống đất. Thôi, cô nên chủ động liên lạc Hạ Thiên cho rồi. Tốt xấu gì thì điện thoại của cô cũng là cầu nối giữa bọn họ. Cô bấm vào hình bán thân của Hạ Thiên, phát hiện chữ ký của anh không còn đó nữa. Tuy rằng trước đây cô không để ý nhiều đến tin tức của Hạ Thiên, nhưng cô khẳng định không phải là trống trơn.

Vì vậy cô trở nên cáu kỉnh!

Đột nhiên cô phát hiện ra, Hạ Thiên đã đưa cô vào danh sách đen!

Không sai!

Tuyệt đối là danh sách đen!

Nàng cũng nhìn không được bạn bè của Hạ Thiên, biểu hiện trống không, không có một người nào. Tình huống như thế này xảy ra chỉ có một lý do duy nhất, đó chính là Hạ Thiên lựa chọn không để cô nhìn thấy đám bạn của mình.

Thoáng chốc, đôi mắt cô đỏ hoe, tên khốn kiếp này!

“Đing đong.” Chuông cửa vang lên, Tần Vũ Tinh chạy ra cửa, thì ra là phát chuyển nhanh Thuận Phong. Cô cầm lấy kiện hàng quay người đi, thì nhân viên chuyển phát kêu cô lại: “Thưa cô, tính tiền giao hàng ạ.”

... Tần Vũ Tinh đưa cho nhân viên chuyển phát hai mươi đồng.

Cô mở kiện hàng ra, mém chút nữa hộc máu vì tức giận.

Điện thoại của cô đã được gọi về!

Con bà Hạ Thiên có ý gì chứ!

Tần Vũ Tinh hít vào mấy hơi thật sâu, thầm nghĩ: “Giỏi! Anh giỏi mà!”

Cô căn môi, nhìn chăm chăm biểu trưng tên Hạ Thiên, nhấn nút ‘đen’. Sau đó cô còn cảm thấy chưa đủ, bấm tiếp vào trong bài thông tin, kéo số điện thoại của anh vào số đen.

Đúng rồi, còn có QQ!

Không phải muốn phân cao thấp sao? Cô không rõ vì sao mình lại tức giận như thế, nhưng trong lòng cô có một loại cảm giác bị chọc giận muốn điên lên!

Lý trí chó má gì chứ, tên khốn này!

Cô bật máy vi tính lên, mở QQ ra, kéo Hạ Thiên QQ vào số đen.

Mẹ nó, có giỏi thì cả đời đừng liên lạc nữa!

Một giây trước kia còn khiến cô cảm thấy khổ sở áy náy, tin tưởng thế gian này quả thật có chân tình, có lẽ thật sự không xa tầm tay với, không để thời gian lãng quên, không bị không gian bóp méo. Anh chính là anh, trước sau như một, anh vẫn nhớ tới cô.

Mẹ kiếp!

Mẹ mày!

Tiên sư cha Hạ Thiên! Tần Vũ Tinh đập bàn vi tính một cái, chui vào

trong chăn khóc lớn một trận.

Thật ra chỉ cần Hạ Thiên xuống nước một lần, có lẽ cô sẽ thật sự bất chấp tất cả tìm anh. Nhưng ai biết Hạ Thiên nghĩ như thế nào, là chơi hay là trả thù.

Ha ha...

Chúng ta luôn hi vọng người khác sẽ trao ra nhiều hơn một chút, cho rằng đây chính là giới hạn cuối cùng của mình.

Thật ra không phải vậy. Người khác tiến tới, bạn sẽ tiếp tục lui về. Người có thói quen thụt lùi vĩnh viễn sẽ tìm cách lui về phía sau. Người dũng cảm sẽ không sợ sệt mà tiến về phía trước.

ĐỂ ANH GẶP EM LÚC TỐT NHẤT

Mã Hiểu Dạng
www.dtv-ebook.com

Chương 51

Tần Vũ Tinh khóc xong rồi lại mất ngủ. Lòng đau như cắt, cô theo thói quen, mở WeChat ra, lục tìm trong sổ đen những người bị cô bấm vào, sau đó nhìn chằm chằm hình bán thân của Hạ Thiên một hồi, nhắm mắt lại, không khỏi cảm thấy khổ sở.

Cô thật không hiểu Hạ Thiên đang nghĩ cái gì...

Hình như tất cả chỉ là một giấc mơ, tới nhanh, đi cũng nhanh. Ha ha... Để chứng minh sự quyết tâm của mình, Tần Vũ Tinh trực tiếp xóa bỏ WeChat.

Cô quyết định làm lại từ đầu một lần nữa. Sau năm mới sẽ ra nước ngoài du học, thời gian sẽ xóa nhòa tất cả. Giống như năm đó cô đã từng một lòng nhớ thương Mục Vũ Sâm, bây giờ gặp lại, người và cảnh đã không còn.

Giao thừa ngày đó, vì để che đi mắt thâm quầng, Tần Vũ Tinh xóa phấn thật dày.

Cha Tần vỗ vỗ vai con gái: “Không có Từ Trường Sinh, con còn có thể gặp người tốt hơn.”

Tần Vũ Tinh ngẩn ra, biết cha đã hiểu lầm rồi.

Tâm tình mẹ Tần không tệ, thầm nghĩ, đau khổ như thế, nhất định là đã chia tay, không tệ... Đầu năm này bà phải đi chùa Đạm Chá thắp hương, nhất

định cúng bái Phật Tổ, cầu cho bọn họ hợp được tan được.

Tâm tình Tần Vũ Tinh không tốt, từ chối lái xe. Cha Tần ra trận, thiếu chút nữa đụng vào bảo vệ trong khu ở của nhà ông Nội, sau đó còn bị mẹ Tần mắng ột trận.

“Suốt ngày anh đang suy nghĩ cái gì vậy? Tinh thần không được tập trung.”

Cha Tần là người hiền lành, cứ như vậy nghe theo, cúi đầu khom lưng đồ dành bà xã.

Tần Vũ Tinh nhìn bọn họ tóc bạc sau ột, nhẹ nhàng quay đầu đi.

Đêm ba mươi là ngày cả nhà vui vẻ. Sáu giờ tối, mọi người tới phòng bao. Ông cụ đã hơn bảy mươi mà còn ồn ào đòi nhất định phải uống bia. Cuối cùng nghe lời con gái khuyên bảo, đổi thành rượu đỏ nghe nói có tính bảo dưỡng dạ dày.

“Cô cả đâu?” Tần Vũ Tinh ngồi xuống bên cạnh bà Nội, cười hỏi.

“Nó đang chờ Diên Phương.”

“Diên Phương là chị họ lớn phải không ạ?” Con trai của chú Út mở miệng hỏi. Cậu nhóc mới học lớp năm lớp sáu, đang trong thời kỳ đổi giọng.

“Ừ, là chị của các con. Đều là người một nhà, lát nữa đừng quá lạnh nhạt với con bé.” Bà Nội dặn dò. Con trai của chú Hai Tần Vũ Tinh và chú Hai giống nhau như đúc, năm nay học lớp mười hai, bị cha mẹ nhốt ở nhà luyện thi lên cao đẳng. Nếu không phải năm mới chắc cũng không xuất đầu lộ diện đâu.

“Vũ Ninh, gần đây học hành cực lắm à?” Tần Vũ Tinh ngẩng đầu hỏi cậu

ta.

Tần Vũ Ninh nhìn sang với ánh mắt đen thui, trả lời: “Còn có thể. Thật ra thì nhìn từ góc độ của chúng mà nói thì cấp 3 khỏe hơn nhiều so với cấp 2. Chủ yếu là củng cố kiến thức gì đó của hai năm trước. Chị à, em có cảm giác năm đó chị học hành chả cố gắng gì hết mà tại sao điểm thi lại cao như vậy chứ?”

Tần Vũ Tinh cười nói: “Cái gì mà không cố gắng? Chỉ là em không thấy mà thôi.”

“Em cũng thông minh như vậy, em nhất định sẽ thi đậu với điểm cao.” Con của chú Ba, Tần Vũ Hàn nói tiếp.

“Khá lắm, đã biết con học rất giỏi.” Thím Ba trêu chọc con trai của mình, người một nhà vui vẻ hòa thuận.

Tần Vũ Tinh nhìn mọi người, vô ý thức lại nghĩ tới Hạ Thiên. Anh đã từng nói qua, anh không có thân nhân. lúc Tim Tần Vũ Tinh tê rần, đứng lên đi tới cửa sổ kiếng trong phòng. Đây là lần hai, một tầng hơi nước bao phủ trên mặt kiếng.

“Tuyết rơi rồi!” Cô Cả và Điền Phương cùng nhau đi vào, cao hứng nói: “Bên ngoài đi đứng khó khăn, còn rất lạnh nữa.”

“Tuyết rơi đúng lúc là điềm báo năm nay được mùa, điềm tốt.” Ba Tần nói.

Mặt mày cô Cả hồng hào, nhìn thoáng qua con gái, nói: “Con gái của chị, em đã gặp qua.”

Điền Phương mặc váy nỉ đỏ thắm, tóc bới lên, khách sáo chào hỏi mọi người. Cô ấy lấy bao lì xì từ ví tay ra, phân phát cho hai đứa bé em trai vẫn

còn đi học.

Trong lòng của cậu bé Tần Vũ Hàn kinh ngạc, sờ sờ bao lì xì nói: “Chị họ Cả, năm mới tốt lành, bao lì xì rất lớn nghen.”

Cô Cả ra vẻ đắc ý, nói: “Ôi, cô đã dặn ngang hàng với nhau không cần lì xì. Hàng năm Vũ Tinh cũng đâu có đưa đâu.”

Thiếu chút nữa Tần Vũ Tinh phun hết nước ra ngoài, đây là muốn bắn chết người mà. Vấn đề là Điền Phương bao nhiêu tuổi rồi? Ngoài ba mươi rồi đó. Năm trước cô vừa mới tốt nghiệp... Năm nay là năm đi làm đầu tiên, thật đúng là có cho hai đưa em lì xì, số tiền không nhiều lắm, tổng cộng là 200.

Mẹ Tần vội vàng giải thích: “Năm nay Tần Vũ Tinh mới đi làm, vừa lì xì cho hai em rồi.”

“Ồi chà, Tần Vũ Tinh vừa vào xã hội, tiền lương không cao, không cần thiết so sánh với Điền Phương của nhà chúng ta.”

... Tần Vũ Tinh thật khó nhịn, miệng mồm cô Cả quả nhiên không tốt. Cô ngẩng đầu, đối diện với cặp mắt lạnh như băng của Điền Phương, cặp mắt xuống, chị ta quả thật là xung khắc với cô.

“Chị đã nói với Điền Phương, đều là người một nhà, không cần thiết phải khách sáo như thế. Nó cứ không nghe, chẳng những đưa mỗi đứa 1000 đồng tiền lì xì, còn trả lại tiền mua quà Tết cho cậu Ba đấy. Nó vừa đi công tác ở Nhật Bản trở về, còn mang theo thuốc lá Hòa Bình. Vật phẩm đóng gói hộp sắt, trong nước không mua được đâu.” Có lẽ nghe được người khác ngồi lê đôi mách, cho rằng Điền Phương nhận bà con lúc này là có mưu đồ khác, cho nên cô Cả ước gì làm âm lên cho cả thế giới đều biết, Điền Phương không dựa vào nhà bọn họ, còn cho lại tiền nữa đấy.

Tần Vũ Tinh không muốn nói chuyện với bọn họ, nên đi đứng lên cùng

với nhân viên pha trà, rót trà ọi người. Cô cả lại giống như cố tình gây chuyện với cô, nói: “Tiểu Tinh à, con pha nước cái gì chứ, có phải là sinh viên phục vụ đâu?”

Tần Vũ Tinh kiên trì tới cùng, phân phó có thể mang thức ăn lên.

Chú Út vì muốn hóa giải không khí ngột ngạt, hướng về phía cha Tần nói: “Anh, gần đây anh làm chuyện gì mà bận rộn như vậy, đúng là mệt chết Vũ Tinh rồi, còn phải lần lượt chúc Tết từng nhà.” Lời nói lơ đãng của ông chính là muốn chỉ điểm Tần Vũ Tinh không phải thất lễ.

Cha Tần điềm đạm nói: “Bệnh viện nước ngoài đầu tư, kiếm được nhiều tiền thì trách nhiệm cũng lớn. Bắc Kinh tự chịu trách nhiệm lời lỗ, cho nên gấp gáp. Đây không phải làm cho nhà nước, tất cả đều là làm ình.”

Mọi người lại bắt đầu nói chuyện phiếm. Đột nhiên Điền Phương nhìn về phía Tần Vũ Tinh, hỏi: “Đúng rồi, ông xã em đâu mà sao không thấy tới.”

.....

Tần Vũ Tinh sững sốt, mẹ Tần lạnh lùng nhìn chị ta hỏi: “Cái gì ông xã? Vũ Tinh nhà chúng ta còn chưa kết hôn đấy.”

“Ồ.” Điền Phương không để ý lắm, nở nụ cười: “Cháu chỉ là cảm thấy kỳ lạ. Không phải em ấy đến nhà chúc Tết với một người đàn ông sao? Cháu còn tưởng là em rể đó.”

Tần Vũ Tinh cau mày, không nhiều lời.

“Chỉ là đính hôn mà thôi. Chia tay rồi.”

“Chưa gì hết đã chia tay rồi?” Điền Phương cao giọng hỏi. Mọi người dồn hết ánh mắt qua đây.

“Cũng là chuyện của mấy ngày trước rồi...”

“Cô Cả à...” Bà Nội len lén chột chột con gái, ý bảo bà nên chen vào nói. Nhưng cô Cả vì mới gặp lại con gái bị thất lạc, hôm nay chỉ muốn lấy lòng con gái, không thềm để ý người ta suy nghĩ như thế nào. Bà nói tiếp: “Quan hệ nam nữ bây giờ loạn lắm. Hôm qua mật ngọt như đường, hôm sau trở mặt là chuyện thường.”

Điền Phương lắc đầu, nói: “Ha ha, rất đáng tiếc. Biết người biết mặt nhưng không biết lòng. Lúc ấy cháu còn cảm thấy người đàn ông kia thật đáng hoàng.”

“Chị nói xong chưa?” Tần Vũ Tinh chột mở miệng: “Sang năm mới đừng nhắc chuyện này có được không? Khỉ gió mọi người ở đây đều được kết duyên với mỗi tình đầu của mình hết à?”

Mọi người không ai ngờ con gái sẽ nổi bão. Mẹ Tần kéo tay con gái lại: “Bỏ đi con.”

“Em bận trước bận sau có gì sai à? Vừa vào tới nơi liền nhắm vào em. Cô Cả, con gái của cô tốt như vậy cô đeo dính bên người mỗi ngày sao? Điền Phương, rốt cuộc em đặc tội với chị khi nào mà mỗi lần gặp mặt đều dùng giọng điệu chê cười này. Có gì muốn nói thì trực tiếp nói ra đi.”

Cô Cả im lặng, ông Nội ho khan một tiếng, nói: “Được rồi, năm mới tới rồi, đừng gây nhau nữa. Ăn cơm!”

Tần Vũ Tinh hít vào một hơi, cúi đầu ăn cơm. Con bà nói, tốt nhất hôm nay đừng ai đụng đến cô. Chuyện của Hạ Thiên khiến cô đủ bức rồi, còn đưa tới một vị bị bệnh thần kinh Điền Phương này.

Cha Tần nâng ly lên, nói: “Một năm rồi lại một năm, vội vội vàng vàng ai cũng không dễ dàng. Mọi người cùng nhau nâng ly, chúc cha mẹ thân thể

kiện khang, vạn sự như ý. Chúc ối gia đình nhỏ của chúng ta càng ngày nhiều điều tốt lành, bọn nhỏ thi vào được trường đại học lý tưởng.”

“Cạn!”

Tần Vũ Tinh cầm ly uống hết, sau đó lại rót thêm một ly, một ngụm đổ hết vào cổ họng. Dưới sự kích thích của rượu, cảm xúc của mỗi người đều dâng cao, không khí hòa dịu một chút. Không biết từ khi nào, diễm ối qu Ỗ độn Điền Phương đã ngồi xuống bên cạnh Tần Vũ Tinh, nghiêng đầu nhìn cô một hồi.

Tần Vũ Tinh chú ý tới chị ta, trừng mắt nhìn chị ta hỏi: “Chuyện gì?”

“Không có gì.” Chị ta đốt điếu thuốc, nói: “Có ngại tôi hút thuốc không?”

“Khách sạn không được hút thuốc.” Tần Vũ Tinh thản nhiên nói.

“Tần Vũ Tinh, hiện giờ em có bạn trai không?” Điền Phương hỏi.

Tần Vũ Tinh hừ lạnh một tiếng: “Liên quan gì tới chị? Chẳng lẽ chị lại để mắt tới người đàn ông gặp mặt lần trước à? Tôi cho chị đấy.”

“Dẹp đi... trẻ con.” Điền Phương khinh thường nói: “Em đã có người trong lòng hả?”

“Ha ha.” Tần Vũ Tinh bật cười. Cô nhìn Điền Phương nói: “Chị không cảm thấy bản thân mình kỳ quái lắm sao? Không hiểu ra sao cả... Chị họ à, không phải chị nhìn trúng tôi chứ? Nhất kiến chung tình? Vì yêu sinh hận?”

Điền Phương liếc cô một cái: “Tôi thật có chút hận em.”

Tần Vũ Tinh không nói gì, nhìn chăm chăm chị ta hỏi: “Vì sao?”

Điền Phương kẹp điếu thuốc trên tay phải, nghiêng đầu kề sát lỗ tai của

Tần Vũ Tinh nói: “Bởi vì em làm tổn thương người thân của tôi...”

“Hả?”

“Cho nên tôi cũng vậy, làm tổn thương người thân của em.” Điền Phương khẽ nhếch môi, phun ra một vòng khói.

“Biến thái.” Tần Vũ Tinh lạnh lùng nói.

Đùng một tiếng, cửa phòng bị người ta đá văng ra, là một người phụ nữ khoảng hơn ba mươi tuổi.

Thân hình người phụ nữ cao lớn, mang theo khẩu âm phương Bắc, ánh mắt dừng lại trên người cha Tần: “Ngụy quân tử, không phải anh nói đi công tác à? Không phải anh đã đáp ứng em về nhà ly hôn rồi kết hôn với em sao? Vậy mà bây giờ còn ngồi đây ăn cơm đoàn viên hả?”

Tần Vũ Tinh ngớ ra, chụp lấy cổ tay Điền Phương hỏi: “Chuyện này như thế nào?”

Điền Phương dùng sức rút tay ra, nói: “Em hỏi tôi thì tôi hỏi ai? Tôi không có bản lĩnh quản chuyện riêng tư của cha em.”

Tần Vũ Tinh bình tĩnh nhìn chị ta chăm chăm. Thật lâu sau, cô nói một cách lạnh lùng: “Tôi đã hiểu. Chỉ là người phụ nữ này làm sao biết được chúng ta ăn mừng năm mới chỗ nào! Là chị đưa tới!”

Cô không hiểu, cô thật sự không thể nào giải thích được. Trước kia cô chưa từng gặp qua người chị họ này.

“Điền Phương, rốt cuộc tôi đã đắc tội gì với chị, để chị chán ghét như thế, ngay cả dùng chuyện của cha tôi đập tôi một cú muốn đả kích tôi!”

ĐỂ ANH GẶP EM LÚC TỐT NHẤT

Mã Hiệu Dạng
www.dtv-ebook.com

Chương 52

Diền Phương bật cười, hừ lạnh một tiếng, nói: “Tần Vũ Tinh, cũng là lắm đường lạc lối, cô nhận biết Từ Trường Sinh là đồ khốn kiếp, vậy còn cha cô thì sao? Cả gia đình các người đều là vì lợi ích riêng tư, đáng đời!”

Tần Vũ Tinh chẳng cần tranh cãi với chị ta, vội vàng đi tới giúp mẹ, sợ mẹ sẽ làm ra chuyện gì quá xúc động.

“Cô ta là ai?” Mẹ Tần hét lên, ánh mắt lạnh như băng nhìn chồng mình.

“Nói chuyện với ông đó!”

“Anh muốn ly hôn với ai!”

Cha Tần cúi đầu, tay cầm ly rượu run rẩy, nói: “Em hãy nghe anh nói, em nghe anh giải thích...”

“Giải thích cái gì? Tôi đã nhận ra gần đây ông đi công tác rất nhiều! Thì ra là bắt chước người ta nuôi dưỡng Tiểu Tam!”

“Cái gì Tiểu Tam, bà già kia!” Người phụ nữ khoanh tay trước ngực, lời nói khó nghe châm chọc: “Chồng của bà nói bà tính tình nóng nảy, không chút tình thú, đời sống hôn nhân thống khổ. Tôi giúp anh ấy giải quyết uất ức, vì vậy hai người chúng tôi mới ở chung với nhau. Chúng tôi có tình cảm.” Cô ta ném ẹ Tần một tờ giấy: “Tôi đã mang thai, bà nên trả lại tự do cho chồng

của bà đi.”

Mẹ Tần hoang mang, cả người mờ mịt nhìn chăm chăm người phụ nữ. Một lúc sau, bà nắm chặt cánh tay của cha Tần quát lớn: “Ông già khốn kiếp... Ông còn mặt mũi sao!”

“Mẹ!” Tần Vũ Tinh trợn tròn mắt, vội vàng ôm lấy mẹ, nói: “Mẹ, mình về nhà rồi nói. Có cái gì về nhà rồi nói, mẹ đừng khổ sở như vậy.” Toàn thân người phụ nữ trong lòng cô lạnh ngắt, Tần Vũ Tinh chớp mắt, hai mắt mơ hồ đắm lệ.

“Cha, cha nói một câu đi. Chúng ta về nhà, mặc kệ cô ta. Chúng ta về nhà trước...”

“Còn muốn chạy? Tại sao? Trong bụng của em có thể có đứa bé của anh đó, viện trưởng Tần! Nếu như bây giờ anh dám đi về với vợ anh, em liền đâm dao vào bụng, anh có tin hay không? Ngụy quân tử, đừng tưởng rằng có thể tùy tiện lợi dụng em.”

Trong nháy mắt, cha Tần già đi rất nhiều, ông thở dài thật sâu, nói: “Vũ Tinh, con mau dẫn mẹ con về nhà đi. Chuyện bên này để cha xử lý.”

Tần Vũ Tinh bật khóc, cô gật gật đầu, trấn an mẹ: “Mẹ, ngoan, về với con nhé. Không có chuyện gì. Mẹ phải tin tưởng cha, chuyện này nhất định là có hiểu lầm gì đó.”

“Hiểu lầm cái rắm! Lão già khốn kiếp kia nhất định là đã lên giường với đàn bà khác...” Mẹ Tần khóc òa lên, không chú ý đến hình tượng của mình. Bỗng nhiên không khí trở nên lúng túng không thôi. ~~điễnđàn~~€quyđphon Chú Út vừa kéo tay mẹ Tần vừa nói: “Vũ Tinh, con ra bãi đậu xe lấy xe tới, chú đỡ mẹ con xuống lầu.”

“Dạ, cẩn thận một chút nha chú.” Tần Vũ Tinh hít hít mũi, chạy xuống

tầng một, phát hiện ra xe của cô bị người ta đập. Bởi vì lẽ tất niên, bãi đậu xe trước cửa khách sạn không có người trông chừng, chỉ có lối vào ga-ra ngầm mới có một bác trực ban.

Tần Vũ Tinh không chú ý, bị mảnh thủy tinh đâm vào lòng bàn tay, đau nhói.

Cô bật khóc.

Rốt cuộc là vì sao, gia đình bọn họ trở nên rồi mù.

Là ông trời trừng phạt cô sao?

Đây chính là lúc đền tội?

Cô uất ức ngồi trên mặt đất, hai tay ôm đầu khóc nức nở.

Tuyết rơi, dừng lại trên đầu cô, có chút lạnh buốt.

Thật lâu sau, có một bàn tay ấm áp che đầu cô lại, vuốt ve. Tần Vũ Tinh ngẩn người ra, quay đầu lại, đập vào mắt là cặp mắt quen thuộc.

Tròng mắt đen như mực, làm nổi bật gò má lem luốt của cô, so với sao sáng trong đêm còn sáng ngời hơn.

“Anh cút ngay!” Tần Vũ Tinh quát tháo: “Em không cần anh lo.”

.....

“Anh bỏ em vào sổ đen rồi còn tới đây làm gì?” Tần Vũ Tinh đứng lên, giận dữ nói.

Hạ Thiên nhìn chăm chăm cô, không nói tiếng nào, từng bước từng bước đi tới, ôm cô vào lòng. Tần Vũ Tinh đẩy anh ra, vừa đẩy vừa đá, nói: “Em

không nhớ được từ khi nào anh lại muốn phủi sạch những cảm giác đã tồn tại. Anh coi chừng, anh lừa người của em, còn gạt luôn cả trái tim của em... Đúng vào lúc em thật vất vả lắm mới chọn lựa tin tưởng anh thì anh chạm phải mạch gì mà con bà anh cho em vào sổ đen. Anh cút đi cho em!” Nước mắt nước mũi đầy mặt, Tần Vũ Tinh cố gắng cách nào cũng không thoát khỏi vòng tay mạnh mẽ của Hạ Thiên.

Hạ Thiên cúi đầu nhìn cô, hai tay lau sạch mặt cô, hỏi: “Mục Vũ Sâm đâu?”

“Cái gì Mục Vũ Sâm?” Dường như Tần Vũ Tinh chợt nhớ tới, tối hôm đó Hạ Thiên có nhắc tới Mục Vũ Sâm.

Hạ Thiên nhìn cô chăm chăm, nói: “Em có biết đối với anh mà nói, Mục Vũ Sâm có ý nghĩa gì không?”

.....

“Đời người lắm tối. Em vì anh ta mà khiến anh sắp toi mạng. Em cảm thấy anh nên phản ứng như thế nào khi em lại kết giao với Mục Vũ Sâm!” Hạ Thiên ghen ngào lớn tiếng, ánh mắt lóe lên long lanh.

“Trong mắt em chỉ có anh ta, em có từng nhìn thấy người khác không? Em có biết tên anh là gì không? Mẹ kiếp, vì em anh ra tay thì sao chứ, em chưa từng hỏi tới tên anh là gì! Anh cho rằng đối thủ của anh là Từ Trường Sinh, khốn kiếp thế nào lại nhào ra một Mục Vũ Sâm. Anh ta về nước, cho nên em liền chạy theo sao hả? Ở trong mắt em, rốt cuộc anh đây lên giường với em rồi thì tính là cái gì?”

Tần Vũ Tinh che miệng, khóc không thành tiếng. Cô hỗn loạn, xa xa, chú Út đang đỡ mẹ đi tới: “Vũ Tinh, con ở nơi đây xảy ra chuyện gì rồi?”

Tần Vũ Tinh nức nở, lắc đầu một cái, nói: “Không có chuyện gì.”

“Xe con ra sao rồi? Con đỡ mẹ con trước đi, chú gọi điện thoại cho thím, chú đưa hai người về trước.” Chú Út cầm điện thoại lên.

“Đi xe anh.” Hạ Thiên thấp giọng nói.

Chú Út nhìn anh, hỏi: “Vũ Tinh, vị này là...”

“Ngồi xe anh.” Tần Vũ Tinh quyết định thật nhanh, nói: “Tình hình mẹ em không tốt, bà vẫn không chịu nói chuyện. Em có cảm giác cơ thể bà rất lạnh, vẻ mặt thờ ơ, em muốn mang bà tới bệnh viện.”

“Được.” Hạ Thiên ôm lấy mẹ Tần, chạy đi liền.

“Vũ Tinh...” Chú Út gọi cô.

Tần Vũ Tinh quay đầu lại, vẫy tay: “Yên tâm đi, không có chuyện gì. Chú trở về trước với ông bà Nội đi. Xảy ra nhiều chuyện như vậy, sợ rằng họ chịu không nổi.”

Chú Út Tần Vũ Tinh gật đầu một cái. Trên lầu còn hai con nhỏ, bữa cơm tất niên này hỏng rồi.

Hạ Thiên lái xe, Tần Vũ Tinh ngồi phía sau nói chuyện với mẹ.

Mẹ Tần chớp mắt, hỏi: “Hạ Thiên?”

Cơ thể Tần Vũ Tinh cứng đờ, vội vàng giải thích: “Dạ, xe con hư rồi. Để anh ấy đưa đi trước đã...”

“Nước.” Mẹ Tần nói.

“Phía sau em có nước, còn có khăn giấy.” Hạ Thiên dặn dò.

“Ừ.”

Tần Vũ Tinh đút nước ẹ. Cô phát hiện hơi thở của mẹ có chút dồn dập, nói: “Con sẽ thuận theo ý mẹ, ngàn vạn lần mẹ đừng nóng giận...”

“Mẹ giận đến điên lên, ngược lại có chút không thở được. Lấy ẹ một viên Tâm Hoàn, trong túi xách.” Vấn đề là lúc bọn họ đi không hề cầm theo giỏ xách.

Tần Vũ Tinh sợ hãi, cô chưa từng sợ hãi như thế, ánh mắt trống rỗng, nhìn sắc mặt tái nhợt của mẹ, lồng ngực có chút hít thở không thông, khóc nói: “Hạ Thiên, em không có thuốc. Gần đây có bệnh viện nào gần nhất?”

“Bệnh viện Trung Nhật Hữu Hảo gần đây. Anh có bạn làm ở đó.”

“Vậy anh chạy nhanh một chút. Em cảm thấy mẹ em cần hít vào một ít ô-xy.” Giọng nói của Tần Vũ Tinh có chút run rẩy.

Hạ Thiên nhìn cô trong kiếng chiếu hậu, nói: “Anh sẽ lái xe thẳng vào, Vũ Tinh, nhất định dì sẽ không có chuyện gì.”

“Ừ...”

Sau khi đến bệnh viện, bởi vì mẹ Tần thiếu ô-xy, choáng váng đi không được, Hạ Thiên phải ôm bà đi thẳng vào phòng cấp cứu. Hai chân Tần Vũ Tinh nhũn ra, ngã ngồi trên băng ghế hành lang. Hạ Thiên nhét hai tay vào túi, đi tới đi lui. ԼԷquyԳ©ղ Đột nhiên anh ngồi xuống bên cạnh Tần Vũ Tinh, hai tay nắm lấy tay cô đặt dưới cằm mình, nói: “Thật xin lỗi.”

Tần Vũ Tinh sững sốt, không lên tiếng.

"Thật xin lỗi thật xin lỗi thật xin lỗi. Là anh đối với ba chữ Mục Vũ Sâm này quá nhạy cảm. Mặc kệ như thế nào anh đều không nên bỏ mặc em. Thật ra anh rất khó chịu, ký gởi điện thoại rồi mới cảm thấy thật hối hận. Ngay cả cơ hội trả lại điện thoại anh cũng không có. Có đôi khi anh nghĩ

rằng, nếu như em thật sự có cơ hội quay trở lại với Mục Vũ Sâm, anh ta chính là giấc mộng của em, như vậy anh sẽ rời khỏi ngay lập tức. Chỉ là anh cảm thấy anh không cam lòng. Anh không cam lòng hai người ở chung với nhau. Em chính là mộng ước của anh, vì sao chúng ta không thể ở chung với nhau.”

Tần Vũ Tinh mím chặt môi, quay đầu đi.

“Vũ Tinh Vũ Tinh, anh sai rồi... Em xem anh đúng hẹn chờ em, đừng giận nữa có được không!”

Tần Vũ Tinh nhìn ánh mắt tình nồng tha thiết của Hạ Thiên, trong lòng dễ chịu hơn một chút. Cô nhéo mắt anh nói: “Bỏ đi, dù sao em cũng cho anh vào sổ đen mà.”

.....

Hạ Thiên ngó người, lấy điện thoại cầm tay ra, mẹ kiếp...

“Em thật sự cho anh vào sổ đen. Anh chỉ là không cho em nhìn đám bạn thôi mà.” Hạ Thiên đá chân nói.

“Anh ký gởi điện thoại trở về! Còn nữa, phí vận chuyển! Anh muốn tức chết em hả!” Tần Vũ Tinh nghĩ tới chuyện này là muốn học máu.

Hạ Thiên cắn môi, muốn nói tiếp, nhưng nén lại những lời khó nghe trong cổ họng. Gây gổ với cô trong giờ phút này quả thật là tự chui đầu vào rọ.

“Làm sao bây giờ?”

“Không biết!” Tần Vũ Tinh cũng tức giận, la lớn. Tết năm nay thật ngọt ngào.

Hạ Thiên đi một vòng trở về rồi nói: “Anh đổi sổ.”

“Đổi số gì?”

“Em cho anh vào số đen, anh đổi số. Dù sao anh cũng không thêm em vào một lần nữa.”

“Được đó. Vậy anh đừng thêm em vào!” Hai người nổi đuôi cãi nhau.

“Em...” Hạ Thiên giận đến nghiêng răng. Anh ngồi xuống bên cạnh ghế dựa, tay phải bóp lấy cằm Tần Vũ Tinh, thấp giọng nói: “Em có tin anh sẽ làm thịt em ngay tại đây không?”

Mặt mày Tần Vũ Tinh nóng lên, giận dữ nói: “Anh dám xài chiêu này!”

.....

“Anh mới vừa làm âm ỉ thì em đã ra tay rồi.” Hạ Thiên âm ỨC nói: “Bất quá anh chỉ tạm thời không cho em thăm hỏi đám bạn bè thôi mà, em lại ngang nhiên đưa anh vào số đen. Em còn làm gì nữa hả?”

“Số đen điện thoại.”

“! ! !”

“Số đen QQ...”

“Em giỏi lắm Tần Vũ Tinh!” Hạ Thiên nổi giận, nhưng phải kiềm chế. Anh kéo tay Tần Vũ Tinh ra, thật lâu sau mới cúi đầu cắn xuống miệng cô một cách hung dữ: “Anh thật sự là nợ em mà...”

Tần Vũ Tinh nhìn anh chăm chú, không hiểu vì sao tranh cãi mà dường như không hề tức giận.

Cô cắn cắn môi, hỏi: “Anh nguyện ý thiếu nợ em cả đời không?”

Hạ Thiên ngẩn người ra, hồi lâu mới nói: “Em đang cầu hôn hả?”

..... Tần Vũ Tinh hoàn toàn không biết trả lời ra sao.

Đèn phòng cấp cứu tắt đi, bác sĩ đi ra nói: “Không chuyện gì đáng ngại. Tôi nghi ngờ mạch máu nơi tim của bệnh nhân bị tắc nghẽn, nếu không hô hấp sẽ không đột nhiên không thông, đề nghị năm sau cho đi làm kiểm tra sức khỏe toàn thân.”

“Cám ơn bác sĩ. Kế tiếp chúng tôi phải cần phải chú ý những gì vậy?”

“Thật ra không phải chuyện lớn gì. Chỉ là tạm thời thiếu dưỡng khí, đưa đến ngất xỉu. Tần Vũ Tinh, cô không nhận ra tôi ư? Bác sĩ Hoàn...”

Tần Vũ Tinh ngây người: “Hả?”

Hạ Thiên khoác tay lên vai cô, nói: “Cô ấy có thể nhớ được ai chứ?”

Ngoại trừ Mục Vũ Sâm... Ngược Hạ Thiên nói đau.

ĐỂ ANH GẶP EM LÚC TỐT NHẤT

Mã Hiểu Dạng
www.dtv-ebook.com

Chương 53

Bác sĩ áo trắng lắc đầu cười cười: “Ba người chúng ta là bạn học cũ! Tôi còn học chung lớp với cô đấy. Sau đó cô tiếp tục ở lại Nhất Trung, Hạ Thiên thôi học, thành tích của tôi không khá nên phải tới khu vực trọng điểm thứ năm mươi*. Đại học y Thủ Đô so với sinh viên xuất sắc của đại học y Bắc Kinh thì làm sao bằng. Về sau liên lạc thường xuyên nhé.”

(*Mình có người bạn Tàu, nói trường học ở những thành phố của Trung Quốc chia thành vùng/khu. Tần Vũ Tinh học ở Nhất Trung là một trong những trường hạng nhất. Người bạn này học trường được xếp thứ năm mươi)

Tần Vũ Tinh trả lời quanh co, cuối cùng cũng không nhớ được người kia là ai.

Đột nhiên cô phát hiện, thời niên thiếu của cô, trống rỗng, giống như chỉ tồn tại mỗi một mình Mục Vũ Sâm.

“Đi thôi, vào thăm mẹ em.” Hạ Thiên kéo tay cô đi về phía trước.

Tần Vũ Tinh vẫn không nhúc nhích, dùng sức kéo Hạ Thiên lại. Cô ngẩng đầu lên, thấp giọng nói: “Thật xin lỗi, Hạ Thiên.” Hình như cô có rất nhiều điều muốn nói, nhưng lại khó có thể dùng ngôn ngữ biểu đạt rõ ràng.

“Cô ngọc, sao thế?” Hạ Thiên còn chưa dứt lời, Tần Vũ Tinh liền lao vào ngực của anh, thì thầm: “Từ nay về sau, em nhất định sẽ đối xử với anh rất

tốt, Hạ Thiên.”

Lồng ngực Hạ Thiên dâng tràn một cảm giác ngọt ngào, khóe môi không tự chủ được cong lên: “Ngốc quá!”

“Nếu em lại còn khiến anh đau khổ, anh nhất định phải nói với em, ngàn vạn lần đừng cãi lộn ầm ĩ với em.” Tần Vũ Tinh lau mắt, nước nở nói.

Hạ Thiên hôn nhẹ lên trán cô một cái, chăm chú nhìn cô: “Em biết không, được ở chung với em chính là mộng ước cả đời này của anh.”

“Đừng nói nữa, càng nói càng đau...” Càng cảm thấy mình đã từng quá tàn nhẫn, rất quá đáng.

Hai người đi vào phòng bệnh, mẹ Tần đã mở mắt, nhưng tinh thần vẫn không đỡ hơn chút nào. So với mẹ Tần thích cãi nhai, bây giờ bà trở nên hết sức trầm lặng.

“Mẹ, uống nước đi.” Tần Vũ Tinh ngồi bên giường, nói khẽ.

Cô nhìn mẹ Tần đang nhìn chăm chăm Hạ Thiên, do dự nói: “Xe con bị hư rồi, là Hạ Thiên đưa mẹ đến bệnh viện. ịễnđànl€quỴđ©n Nếu mẹ vẫn không muốn gặp anh ấy, con sẽ bảo anh ấy ra ngoài.” Cô vẫy vẫy tay, Hạ Thiên lập tức phối hợp gật đầu, quay ra cửa.

“Trở lại đây.” Mẹ Tần nói một cách khó nhọc.

Hạ Thiên dừng bước lại, thấy Tần Vũ Tinh gật đầu, bước trở lại.

“Đàn ông, không ai tốt cả.”

.....

Hạ Thiên đứng lên, ra hiệu bằng miệng với Tần Vũ Tinh: “Anh nên ở

ngoài thì tốt hơn...”

Tần Vũ Tinh nhìn dáng vẻ bất đắc dĩ của anh, không nhịn được, cong khóe môi. Cô vuốt ve khuôn mặt mẹ, cúi đầu nói nhỏ: “Tất cả sẽ qua thôi.”

Nửa đêm cha Tần chạy tới, trên mặt ông có vài vết cào, dáng vẻ chật vật lôi thôi.

“Phòng kia, ngài là...” Ông nhìn thấy Hạ Thiên bên ngoài phòng bệnh, có chút hoang mang.

Hạ Thiên đỏ mặt lên, lần đầu nhìn thấy cha vợ tương lai lại trong hoàn cảnh này. Về sau không biết cha vợ có để bụng không? Chuyện mất mặt như thế này...

“À, không sao. Đây có phải là phòng riêng săn sóc đặc biệt không? Không phải, 102 mà, đây là người thân của ngài sao? Vậy có thể là tôi tìm nhầm rồi.”

“Không không không, ngài không sai. Vũ Tinh đang ở bên trong.”

Cha Tần hơi há miệng ra, ngạc nhiên, đẩy cửa bước vào.

Tần Vũ Tinh quay đầu lại, đưa ngón tay lên môi: “Xuyt...”

“Mẹ vừa mới ngủ.”

“Ừ.”

“Cha có khỏe không?” Tần Vũ Tinh nhìn vẻ chật vật lôi thôi của cha.

“Ôi, cũng may là Điền Phương có ở đó.”

Tần Vũ Tinh khinh thường quay đầu đi nói: “Nếu không phải là chị ta, người kia chưa chắc có thể tìm được phòng bao của chúng ta. Tốt hay xấu

phải đợi xem đã.”

“Tiểu Tinh, con nói là Điền Phương báo cho Lưu Tương biết chỗ của chúng ta?”

“Người phụ nữ kia tên là Lưu Tương à?... Cha, người cũng đã có tuổi rồi, vì sao lại gây ra loại chuyện này? Làm cho người khác rất đau lòng.” Tần Vũ Tinh thấp giọng oán trách. Dù sao người đàn ông đứng mặt kia cũng là cha của cô. Mẹ cô có thể mắng ông, quả thật cô không thể nào nói thêm điều gì nữa. Nhất là bây giờ, nhìn ông đáng thương như vậy.

“Người không mặc áo khoác à?” Tần Vũ Tinh thở dài nói.

“À, nhân được điện thoại lo lắng. Mẹ con không sao là tốt rồi.”

“Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra vậy?”

“Cha cũng không biết.” Cha Tần quệt trán nói: “Lưu Tương là người lao công ở bệnh viện. Năm trước cô ta kiểm tra ra bị ung thư vú. Sau đó bệnh viện thấy cô ta đáng thương, bệnh viện cho cô ta chữa trị trước, để cô ta tiếp tục ở lại làm công trả tiền lại. Cha cũng không biết bắt đầu từ gần gũi với cô ta. Cho đến cuộc họp hằng năm năm ngoái thì xảy ra chuyện không nên xảy ra. Lại nói tới chuyện bắt đầu hơn hai tháng trước, cô ta bắt đầu quẩn quít lấy cha. Nếu cha không đáp ứng cô ta, cô ta sẽ thông báo ọi người đều biết. Cha không sợ bị mất việc, nhưng cha lại không muốn cô ta tới nhà phá rối...”

“Chỉ xảy ra chuyện một lần? Còn mang thai nữa phải không?” Tần Vũ Tinh chất vấn.

Cha Tần hổ thẹn nhìn con gái: “Mang thai đều là cô ta nói bậy, cha cũng không tin. Nhưng trên đời này, những chuyện ngời lê đôi mách, tất cả mọi người đều chờ nhìn con mắt mặt. Đó chính là thái độ thà rằng tin có còn hơn không tin.”

“Vậy rốt cuộc cha có đi công tác hay không?”

“Có!” Cha Tần buồn bực: “Vì để trốn cô ta, ngay cả hội nghị không liên quan tới lĩnh vực của mình cha cũng đi. Cha không muốn về Bắc Kinh. Cô ta còn uy hiếp gọi điện thoại đến nhà.”

Khó trách mấy hôm trước luôn có người gọi điện thoại tới mà không nói chuyện.

“Ôi, già rồi mà không nên nết. Năm đó cha thật sự không nên sinh ra ý tham, về hưu ở bệnh viện công lập là tốt rồi. Không chịu nhận mình già, muốn làm nên chuyện gì đó.”

“Quên đi cha. Hiện tại cô ta muốn cái gì?”

“Cô ta muốn tiền. Vốn là tui cha đã thảo luận xong rồi, cô ta lại tham lam quá chừng... Nhưng mẹ con giữ hết tiền trong tay rồi, thẻ tiền lương cũng không có, đi đâu lấy tiền? Bị ép quá cỡ, cha sợ rằng mình sẽ đi theo con đường tham ô này.”

“Người và mẹ là vợ chồng lâu năm, nói thẳng ra không tốt sao?”

Mặt cha Tần toát mồ hôi: “Mẹ con hiểu thẳng cả đời, nếu như dư luận xôn xao, vì mặt mũi, bà ấy cũng không tha thứ cho cha.”

“Mặt mũi đáng giá mấy đồng tiền!” Hiện tại, xem ra Tần Vũ Tinh đã suy nghĩ thông suốt, ấm lạnh giữa nam và nữ tự biết.

“Cho nên cha mới nói cảm ơn Điền Phương. Con bé không cho cha trả tiền, dù sao chuyện cũng đã vỡ lở rồi, đã nói đòi tiền không được rồi đòi mạng thì sao.”

“Quả thật là bản sắc lưu manh.” Tần Vũ Tinh không có cảm tình với Điền

Phương.

“Này, dù sao nó cũng là chị họ của con. Cho dù bởi vì nguyên nhân gì đó có thành kiến với gia đình chúng ta, cũng có thể là nó đã báo cho Lưu Tường biết địa chỉ của phòng bao, nhưng nói tới cùng cũng vì cha sai lầm. Chẳng oán được ai...”

“Cha.” Tần Vũ Tinh nhẹ giọng nhắc nhở. Cô phát hiện ánh mắt của cha nhìn phía sau lưng cô. Cô quay đầu lại thì thấy mẹ đã tỉnh, nhìn thẳng cha chăm chăm.

“Đình đình.” Tin nhắn WeChat vang lên, là Hạ Thiên.

【Chuyện của cha mẹ để bọn họ tự giải quyết. Em ở lại chỉ khiến bọn họ ngượng ngùng hơn.】

Tần Vũ Tinh suy nghĩ một lát rồi nói: “Hai người nói chuyện, con ra ngoài trước.”

Cô đóng cửa lại, nghiêng đầu nhìn thấy Hạ Thiên đút tay vào quần, đứng dựa lưng trên vách tường nhìn cô, xoắn tay xoắn chân đi tới hỏi: “Sang năm mới rồi, có dự tính gì không?”

Hạ Thiên lắc đầu: “Thẩm Huy trở về Thâm Quyến rồi.”

“À, anh không đi với anh ấy hả?”

“Ừ. Cậu ấy tính ở lại theo giúp anh. Nhưng anh lại không muốn có người cản chân cản tay.” Hạ Thiên vờ vờ sợi tóc của Tần Vũ Tinh, trêu chọc.

“Rất có tự tin, chàng trai trẻ!” Tần Vũ Tinh trêu ghẹo nói.

“Em không để ý đến anh, anh liền tới đứng trước nhà của các người.”

“Làm gì? Uy hiếp em?” Tần Vũ Tinh nhú mày.

“Không phải.” Hạ Thiên nghiêng đầu, ánh mắt sáng quắc nói: “Để em đau lòng.”

... Trúng thối!

Tay phải Tần Vũ Tinh dấm lên ngực anh: “Đau lòng thì phải nói cho em biết, em đỡ dành anh.”

“Đúng rồi, em còn có thể đỡ dành người ta đấy. Đến đây hôn một cái.” Hạ Thiên cúi đầu, đưa mặt cho cô.

Tần Vũ Tinh vỗ một cái bốp!

Sắc mặt Hạ Thiên đen lại, đáy mắt bốc lửa.

Tần Vũ Tinh lập tức như con mèo nhỏ, lén vòng hai tay sau gáy của anh, dịu dàng nói: “Ngày mai tới nhà em mừng năm mới.”

Hạ Thiên ngẩn ra, vẻ mặt cố gắng nén lại ý cười, lạnh nhạt nói: “Phải xem biểu hiện của em.”

“Ha ha ha ha ha...” Tần Vũ Tinh bật cười: “Cậu bé không thành thật!”

Hạ Thiên thấy cô dám giễu cợt mình, bực bội không thể diễn tả được, bắt đầu ngứa ngáy. Âm thanh vui đùa của hai người vang vọng trên hành lang yên tĩnh.

Xoạch xoạch, một loạt tiếng bước chân đến gần. Tần Vũ Tinh vội vàng đẩy Hạ Thiên ra, quay đầu lại ngạc nhiên nói: “Ồ.”

Hạ Thiên cụp mắt xuống, không lên tiếng.

Điền Phương khoác chiếc áo lông chồn, đi tới nói: “Thật xin lỗi, không ngờ mẹ em xảy ra nguy hiểm liên quan tới tánh mạng.”

Tần Vũ Tinh chẳng thèm quan tâm chị ta, khách sáo nói: “Không sao. Cha tôi nói chị đã giúp ông ấy giải vây. Xem ra người không nói lý lẽ cần người không nói lý lẽ ra tay đối phó.”

Điền Phương cười ha ha một tiếng, nhìn về phía Hạ Thiên, nói: “Hai người làm hòa rồi à?”

“Mắc mới gì tới chị!” Tần Vũ Tinh hiện giờ rất ngang ngược. Sau lưng cô có Hạ Thiên, cô chả sợ chị ta!

“Hạ Thiên, em có chút thời gian không? Chị muốn nói chuyện với em một chút.”

Hạ Thiên hất cằm lên: “Bà Điền à, tôi cảm thấy giữa chúng ta không còn gì để nói.”

Tần Vũ Tinh sững sốt, dường như quan hệ giữa Điền Phương và Hạ Thiên không tầm thường. Cô động não suy nghĩ, ai da mẹ ơi, khó trách Điền Phương đối với cô canh cánh trong lòng, chẳng lẽ là tình địch sao? Đã sớm biết thế giới tình cảm của Hạ Thiên không đơn giản như vậy! Mẹ nó tên khốn kiếp này! Tìm bạn gái còn tìm người cùng nhà!

Điền Phương lướt qua Tần Vũ Tinh, đến gần Hạ Thiên, nhỏ giọng thì thầm nói một câu.

Hạ Thiên nhíu mày, nhìn chăm chăm chị ta một hồi, nói: “Được, chúng ta ra ngoài nói chuyện.”

Tần Vũ Tinh đau lòng, Điền Phương điên khùng này lại dễ dàng trở tay đoạt đi Hạ Thiên như vậy???

Đạo lý đâu!

Hạ Thiên vỗ nhẹ sau lưng Tần Vũ Tinh, kề sát tai cô, nói: “Chờ anh trở lại. Yêu em.”

Đối với Tần Vũ Tinh bây giờ, hai chữ cuối cùng rất là hưởng thụ. Cô cố ý vòng tay qua cổ Hạ Thiên, ngay trước mặt Điền Phương, hôn Hạ Thiên một cái thật mạnh, còn không quên liếc mắt, ra oai với Điền Phương! Sau đó, cao giọng vừa đủ để Điền Phương có thể nghe được, nói: “Em cũng yêu anh.”

Hạ Thiên ngây ngấn cả người, khóe môi toe toét vui vẻ cười ra tiếng.

Điền Phương nhú mày, mặt không chút biểu cảm.

ĐỂ ANH GẶP EM LÚC TỐT NHẤT

Mã Hiểu Dạng
www.dtv-ebook.com

Chương 54

Tần Vũ Tinh nhìn bóng lưng dời đi của bọn họ, lè lưỡi.

Cơ thể mẹ không có gì đáng ngại. Cha cũng không phải là chủ động ‘lầm đường’, vẫn còn muốn gia đình này. Nhất thời cô sinh ra cảm giác khổ tận thái lai. Tuy rằng ‘náo nhiệt’ lần này vượt quá bốn phận của cô, cũng may người nhà vẫn được bình an, hiểu lầm đều đã giải thích rõ ràng.

Còn có cô và Hạ Thiên.. Thật ra thì chân tướng năm đó như thế nào có quan trọng không? Con người sinh ra mắt ở phía trước, không phải là để người ta luôn nhìn phía trước hay sao? Chúng ta luôn bị trói buộc bởi nhiều đạo lý làm người, cho nên mới khách sáo đối với người ngoài, gây tổn thương cho người mình thật lòng quan tâm.

Cô vuốt vuốt ngực, cô không cho phép bản thân mình lại trốn tránh.

Cô yêu thích Hạ Thiên, so với tưởng tượng còn quyến luyến ngàn lần. Có lẽ... đây chính là yêu.

Tần Vũ Tinh dựa người vào vách tường cười ngây ngô, may mà xung quanh không có người. Khó trách ai cũng nói, khi yêu, mọi người đều là người điên. Cô đi tới cửa sổ kiếng, nhìn vào bên trong. Hình như mẹ đang khóc, nói gì đó, dáng vẻ rất kích động. Cha thế mà là nước mắt giọt ngắn giọt dài, ra sức gật đầu, dường như đồng ý với những lời nói của mẹ, sau đó rồi lại giải thích gì đó.

Ôi...

Loại chuyện này xảy ra với người nào, người đó lại không ghê tởm.

Tính tình cha cô quá mềm yếu, xử lý chuyện không đủ quả quyết. Loại đàn bà như Lưu Tương đều là bắt nạt kẻ yếu,

Loại chuyện như vậy để trên người người đó không ghê tởm.

Ba nàng tính tình quá mềm yếu, xử lý chuyện không đủ quả quyết. Lưu Tương loại nữ nhân này đều là bắt nạt kẻ yếu. Nếu ông không để ý đến vấn đề danh tiếng thì cô ta cũng hết cách. Cha cô mấy tuổi rồi, đừng nói là chỉ có một lần, dù có cũng có thể mang thai à?

Mang thai dễ như vậy thì cô đã sớm có em trai rồi. Hiện giờ chính sách nhà nước cho phép có hai con rồi. Đương nhiên cô đã từng nghĩ tới mẹ sinh ra em trong tuổi năm mươi...

Đồ mờ hôi!

“Làm gì vậy!” Một giọng nói trầm ấm vang lên từ phía sau. Từ Vũ Tinh ah một tiếng, quay người lại, đã bị vòng tay của Hạ Thiên ôm vào trong ngực.

“Hù chết người đấy!” Tần Vũ Tinh mất hứng nói.

“Hê hê...” Hạ Thiên cạ cạ cô, nói: “Anh đã giải quyết xong hợp đồng với ông chủ. Công ty mới ký một số người, Thẩm Huy mua được một bản quyền đang được nhiệt liệt truyền bá của Hàn Quốc, tính toán để anh chiêu mộ nhân tài, chụp hình trong vòng một tháng, ba lần, sau đó thì không cần anh tham dự nữa.” lqyyd©η Anh sợ Tần Vũ Tinh để bụng, kê lỗi tai nói: “Chỉ chiêu mộ đàn ông, kiểm tra thể lực, rất chuyên tâm, không có lộn xộn gì đâu.”

“Thật sự không có đàn bà hả?” Sắc mặt Tần Vũ Tinh không tốt.

Hạ Thiên đỏ mặt, nói: “Có Bạch Nhượng Đồng, em biết mà...”

“Tốt cho anh rồi!” Tần Vũ Tinh đấm anh một cái, nói: “Em nói không cho anh đi anh có đi không? Bạch Nhượng Đồng và Từ Trường Sinh cũng là kế quý của anh?”

“Này, Vũ Tinh.” Hạ Thiên tức giận nói: “Bạch Nhượng Đồng làm thế nào quyến rũ được Từ Trường Sinh? Đối phương cũng phải phối hợp mới được chứ!”

“Giới thượng lưu thật loạn, tình cảm cũng có thể trở thành lợi thế.” Vành mắt Tần Vũ Tinh đỏ lên, chu miệng nó.

Hạ Thiên giống như chú cún con, dụi đầu lên vai cô nói: “Thật ra thì anh đã chụp một lần rồi, nếu em không muốn anh đi mấy lần sau, anh sẽ không đi. Dù sao về sau, anh chỉ muốn ở nhà trồng hoa, nuôi con.”

... Tần Vũ Tinh im lặng, nói: “Anh muốn làm lắm phải không, bạn học Hạ Thiên?”

“Ừ.”

“Đi đi. Công việc mà...” Tần Vũ Tinh thoải mái nói.

Hạ Thiên sững sốt, híp mắt nói: “Để em nói lời không muốn cho anh đi khó lắm hả?”

Tần Vũ Tinh ngẩn người ra: “Anh tức giận cái gì? Em thấy anh rất muốn đi... Ừm

~(>_<)

~" Hạ Thiên chặn lại miệng cô lại rồi.

Thật lâu sau, Tần Vũ Tinh hít thở không thông, nằm trên ngực anh, nói:
“Lần nào cũng dùng chiêu này.”

“Anh không đi!” Hạ Thiên nói.

“Không đi thì không đi...” Tần Vũ Tinh ừ ừ trả lời. Thật là một đứa trẻ kỳ cục, thích chơi trò được giữ lại.

Nói thẳng ra sẽ chết à?

“Về sau anh không muốn gì hết, ở nhà chơi thôi!” Hạ Thiên nghiêng răng nói.

“Được.” Tần Vũ Tinh còn có thể nói cái gì, vốn là anh đã tự mình quyết định hết rồi.

“Ỗ lại em, đừng hòng ném anh ra ngoài.” Hạ Thiên lại cắn cắn trán của cô.

.....

"Reng reng reng." Điện thoại vang lên, Tần Vũ Tinh nhận, nói: "Alô"

“Tiểu Tinh hả, con ở bên ngoài?”

Tần Vũ Tinh vội vàng đẩy Hạ Thiên ra, quay người lại đẩy cửa đi vào:
“Con chưa đi đâu cha.”

“Ừ, cha ở lại với mẹ một đêm. Ngày mai không có chuyện gì thì xuất viện.”

“Dạ. Con về trước đây, sáng sớm mai đến làm thủ tục.”

“Giữa trưa đi. Con trông chừng khoảng 11 giờ, để bác sĩ làm kiểm tra

tổng quát ẹ con.”

Cha Tần lo lắng nói: “Tất cả đều là lỗi của cha, chộc giận mẹ con.”

“Được rồi, chuyện qua rồi không nhắc lại nữa.” Tần Vũ Tinh an ủi cha mấy câu.

“Ừ, con về trước đi. Trong nhà có gà đen không? Nếu không thì đi siêu thị mua một, hầm một ít canh.” Cha Tần dặn dò.

“Yên tâm đi, giao hết cho con!” Tần Vũ Tinh vỗ ngực cam đoan: “Cha à, ngoan ngoãn nhận sai, đền bù ẹ.”

“Biết rồi. Nhờ con dạy cha, con nít ranh.” Cuối cùng cha Tần cũng có thể cười được một chút.

Tần Vũ Tinh hít sâu một cái, đóng cửa lại thì thấy Hạ Thiên đang đứng bên cạnh, nghiêng người chờ cô. Cô nghiêng đầu nói: “Hạ Thiên, đưa em về nhà.”

“Tuân lệnh!”

Tần Vũ Tinh đi chưa được hai bước thì đã bị người sau lưng ôm lấy. Cô đá chân, nói: “Đừng như vậy, đang ở nơi công cộng.”

“Yên tâm, trời tờ mờ sáng, trừ người chết ra, phòng bệnh ở bệnh viện không có ai.”

.....

Hai người tranh cãi ầm ĩ tới khi về tới nhà. Hạ Thiên giương mắt nhìn Tần Vũ Tinh, chờ đợi sự mời mọc của cô.

Tần Vũ Tinh chịu không nổi bộ dạng đáng thương của anh, nói: “Được

rồi. Dù sao cha mẹ em không có ở nhà, anh ở lại đi.”

“Tốt quá. Ngày mai rồi.”

.....

“Hôm qua em nói anh có thể đến nhà em mừng năm mới... Em không cầu hôn à?”

“Ai cầu hôn hả!” Tần Vũ Tinh tức giận nói.

“Anh cầu hôn em đó.” Hạ Thiên cong khóe môi: “Anh có mang theo nhẫn!” Anh móc một cái hộp màu trắng từ trong túi áo ra, bộ dạng khát khao được chấp nhận: “Nhìn thử đi.”

Tần Vũ Tinh nhìn không được mỉm cười, mở ra, một viên kim cương màu hồng phấn.

“Bao lớn?”

“Kim cương thô ba ca-ra. Vài năm trước anh đi quay phim ở Nam Phi mua được. Lúc đó cảm thấy rất đẹp mắt, đầu năm vừa mới đưa người ta gia công hoàn chỉnh rồi.”

“Tính toán giỏi thế, chuẩn bị lâu như vậy?” Tần Vũ Tinh nhú mày.

“Ừ, dù sao sớm muộn gì cũng dùng tới.” Hạ Thiên thản nhiên nhìn cô, ánh mắt lưu luyến si mê: “Em nợ anh, lấy thân đền đáp đi.”

... Mặt Tần Vũ Tinh nóng lên, cúi đầu nói: “Trúng thối!”

“Anh vốn không phải là người tốt lành gì. Chúng ta cưới xong thì có thể rời khỏi Trung Quốc. Em đi đâu anh đi đó. Nếu như em muốn đi du học nước ngoài, vậy thì cùng nhau đi học. Căn bản văn hóa của anh thấp kém, em có

thể giúp anh học thêm.”

“Cho anh một khóa bồi dưỡng giải phẫu cơ thể nhé?” Tần Vũ Tinh cười xấu xa.

“Giải phẫu thì dẹp đi...” Hạ Thiên hí mắt lại, kề vào lỗ tai nói: “Khóa cơ thể con người thì có thể học chung.” Tay anh không thành thật, vòng qua Tần Vũ Tinh sờ loạn: “Có thể làm khuôn mẫu cho nhau...”

“Khốn kiếp!” Tần Vũ Tinh bật cười.

“Có muốn hoa không?”

“Cái này anh cũng có?”

“Trong xe có, bất quá chỉ có một bó, keo kiệt quá. Ngày mai trên đường tới bệnh viện sẽ mua.”

“Thật sự là nên rèn sắt khi còn nóng. Anh lại còn muốn lừa phỉnh em, có phải không?!” Tần Vũ Tinh hất cằm lên, hồi tưởng lại đoạn đường hai người đi tới với nhau. Có thể nói Hạ Thiên chính là từng bước rung động trái tim, không ít tính toán. Từ thân đến tâm, hôm nay nói đến hôn nhân...

“Đúng rồi, ngày mai dì xuất viện, em muốn nấu canh sao? Lúc anh còn nhỏ đã thấy mẹ hầm canh gà là phải hầm trắng đêm, như vậy hương vị sẽ rất ngon, lại có giá trị dinh dưỡng. Nhà em có nồi đất không?”

Tần Vũ Tinh ngạc nhiên nói: “Không phải anh là cô nhi sao?”

“Ừ, nhưng anh cũng từng có cha mẹ.”

Tần Vũ Tinh nhìn anh, dè dặt cận thận hỏi: “Bây giờ bọn họ...”

“Đã chết rồi.”

“À. Chúng ta đi nấu canh... Trong tủ lạnh còn lại rất nhiều đồ, nguyên cả con gà đấy.” Cô lập tức nói sang chuyện khác, sợ đụng chạm đến nỗi đau của Hạ Thiên.

“Đồ ngốc!” Hạ Thiên tùy ý nói, xoa xoa đầu cô: “Tìm nồi trước. Dân quê dùng than thay bếp lò. Người thành phố dùng nồi đất hầm canh cũng được đó.”

“Ừ đây nè. Hạ Thiên, cái gì anh cũng biết, giỏi thật đấy.” Tần Vũ Tinh lập tức nịnh nọt, đổi lấy nụ cười thoải mái và nụ hôn khẽ khàng của Hạ Thiên.

“Tư tưởng cha mẹ em bảo thủ, trước mặt bọn họ anh không được làm như vậy. Nếu không sẽ cho rằng anh lỗ mãng.” Tần Vũ Tinh dặn dò.

“Biết rồi. Anh sẽ cố gắng...” Hạ Thiên chà nồi xong bắt đầu chuẩn bị gà. Tần Vũ Tinh nhìn cách dùng dao thuận thục của anh, khen thưởng: “Anh làm cơm nhất định ngon lắm.”

“Luyện ra được.” Hạ Thiên thản nhiên nói.

Tần Vũ Tinh đi ra phía sau, vòng tay nhốt chặt anh: “Về sau em nấu cơm cho anh.”

Hạ Thiên cong môi lên: “Không cần giành phòng bếp với anh.”

“Im lặng...” Tần Vũ Tinh cọ cọ chóp mũi lên lưng của Hạ Thiên, lồng ngực tràn đầy cảm giác hạnh phúc. Đây mới chính là cảm giác yêu đương thật sự, 1€qyyĐp©η bên má cô nóng bừng, nhón chân dùng sức hôn lên cổ Hạ Thiên một cái: “Vậy thì anh hãy làm ông xã đầu bếp của em, chỉ cho phép nấu cơm ỉnh em!”

Hạ Thiên nhếch miệng, nói: “Ừ. Anh thích em ra điều kiện với anh.”

“Chỉ là em chưa bao giờ thức sáng đêm nấu canh gà, không thành vấn đề chứ? Hầm cách thủy lâu như vậy, không phải canh gà sẽ bốc hơi hết sao?”

“Khờ quá! Lửa lớn nấu sôi canh trước, sau đó đổi thành lửa nhỏ, để canh gà duy trì trạng thái ban đầu, sáng hôm sau là xong rồi. Hương vị không chỉ ngon, còn có một ưu điểm khác chính là không làm con gà nát bấy.”

“Ừ ừ, còn phải chú trọng con gà...” Hai người cùng nhau tham khảo các loại gà và hương vị. Sau một hồi, Tần Vũ Tinh lúng túng phát hiện phía dưới chiếc quần ngủ của cha mà cô đưa cho Hạ Thiên thay, dựng lên một cái ‘ô dù’ nho nhỏ, rất rõ ràng.

Khụ khụ, tối khuya thảo luận gà làm gì không biết nữa?

Có bệnh mà...

Cô xấu hổ dời ánh mắt đi hướng khác, nhớ ra cái gì, nói: “Đúng rồi, em không thể nào nhận lời cầu hôn của anh được. Lĩnh chứng cần hộ khẩu, hộ khẩu của em không có ở nhà.” Hộ tịch của cô và cha ở nhà trệt Đông Thành, sợ rằng mai này phá bỏ dời đi có vấn đề, cho nên chưa dời hộ khẩu. Vẫn là đang ở chung hộ khẩu với ông bà Nội.

Không hiểu sao nói xong câu này, Tần Vũ Tinh cảm thấy thoải mái, nếu không thì cô không biết làm sao từ chối Hạ Thiên. Đến lúc đó lại cộng thêm tội lừa gạt lĩnh chứng sau lưng bố mẹ, giống như lần trước kích động, sau này thế nào cũng hối hận.

Quá vội vàng rồi!

Hình như Hạ Thiên cũng đoán biết được. Anh điều chỉnh tốt lửa rồi đi toilet rửa tay. Sau đó trở lại ghế sa lon ở phòng khách, tìm thấy túi xách của mình, móc ra sổ hộ khẩu, đưa cho Tần Vũ Tinh, hỏi: “Có phải cái này không?”

Tần Vũ Tinh sửng sờ, ngạc nhiên hỏi: “Bây giờ mà làm chứng minh giả là quá ngang ngược rồi! Giống như thật vậy!”

Hì hì, Hạ Thiên mỉm cười: “Đây là đồ thật. Điền Phương mới đưa cho anh.”

Đầu óc Tần Vũ Tinh trống rỗng. Chuyện gì đây ta?

ĐỂ ANH GẶP EM LÚC TỐT NHẤT

Mã Hiệu Dạng
www.dtv-ebook.com

Chương 55

Não Tần Vũ Tinh chỉ chạm mạch trong chốt lát. Cô nhớ lại tất cả tình tiết chuyện tối nay một lần nữa. Mọi người trực tiếp đi thẳng tới phòng bao gặp mặt ăn cơm. Duy chỉ có cô Cả của cô ở nhà đợi chị họ Điền Phương...

Theo thời gian gây án mà nói, Điền Phương có thể lấy được hộ khẩu ở nhà ông bà Nội. Ai mượn hiện giờ cô Cả cô một lòng muốn lấy lòng Điền Phương chi! Nếu như Điền Phương tự mình tìm ra thì cũng được đi. Nhưng nếu thật sự cô Cả giúp chị ta tìm được thì quả thật Tần Vũ Tinh chắc phải học máu. Bậc cô chú kiểu gì thế? Có thể đưa hộ khẩu cho người ngoài? Đương nhiên đối với cô Cả mà nói, Điền Phương không phải là người ngoài.

“Anh và Điền Phương có quan hệ như thế nào?” Cô vẫn cho rằng Điền Phương muốn theo đuổi Hạ Thiên, bây giờ xem ra hình như không phải.

Hạ Thiên xoa xoa tay: “Chuyện này quan trọng sao?”

“Đương nhiên quan trọng. Chị ta đã đưa hộ khẩu nhà tụi em cho anh rồi!” Tần Vũ Tinh bực bội nói.

“Chuyện là như thế này, có thể nói chị ta là chị của anh.”

“Chị gái?” Tần Vũ Tinh há hốc miệng, lăm bầm lâu bầu nói: “Em muốn suy nghĩ một chút. Năm đó cô Cả của em là thanh niên trí thức trở về thành phố. Năm sau chồng cô Cả cưới người khác, sinh được một bé trai. Khi gió,

anh không phải là đứa bé này chứ? Khi đó anh bao nhiêu tuổi?”

Hạ Thiên sụp mắt xuống, nói: “Không lớn lắm. Anh đúng là không có ấn tượng gì về mẹ cả. Ngược lại đối với cha thì anh có chút ấn tượng. Ông luôn hút thuốc, vóc người rất cao, nhưng lại bị gù lưng. Sau khi đến Bắc Kinh thì không biết đã làm nghề gì, đi sớm về trễ. Điền Phương luôn gây lộn với ông. Sau này có một ngày, Điền Phương nói với anh rằng cha đã mất, chị ta nói nuôi anh không nổi.”

.....

“Anh có tình cảm với chị ta không?”

Hạ Thiên lắc đầu, tự giễu nói: “Nếu mẹ em bỏ rơi em, mặc kệ bởi vì lý do gì, em có còn yêu bà không?”

“Hạ Thiên...” Tần Vũ Tinh đi qua, cọ mặt vào ngực anh nói: “Thật xin lỗi.” Đời này Hạ Thiên quả thật rất thảm thương.

Hạ Thiên sờ sờ đầu cô: “Không sao. Kỳ thật lúc đó anh chỉ cảm thấy bữa no bữa đói cũng không sao, quan trọng là ở chung một chỗ với người thân. Thật ra thì Điền Phương cũng không có lỗi gì. Chị ta chỉ muốn thay đổi vận mệnh của mình, anh quả thật là gánh nặng của chị ta. Lúc ấy chị ta vẫn còn nhỏ tuổi, âm thầm bỏ đi, một mình anh ở lại nhà trọ, sau đó bị chủ nhà đuổi đi, anh rất tuyệt vọng. Cũng may gặp được Huy Tử, cậu ấy dẫn anh về viện phúc lợi.”

“Hạ Thiên...”

“Giữa người và người không có nhiều trường hợp ai có lỗi với ai. Bây giờ anh có thể hiểu được ý tưởng lúc đó của chị ta, nhưng lại rất khó tha thứ cho chị ta. Bây giờ chị ta sống rất tốt, anh cũng vậy, rất tốt, như vậy là tốt rồi.” Lời nói của Hạ Thiên vô cùng bình thản, nhưng anh càng tỏ ra không có gì,

Tần Vũ Tinh lại càng chua xót. Cô không thể nào kiềm chế được nước mắt đang tuông trào, nói: “Không phải là lĩnh chứng sao? Ngày mai em đi với anh!”

“Tốt!” Hạ Thiên nhìn cô: “Em không có cơ hội hối hận. Từ này về sau chúng ta là người một nhà rồi.” Không ai biết được, anh khát vọng một mái nhà cỡ nào. Kể từ ngày đó Mặc dù có lúc phải lợi dụng người ta trong lúc khó khăn, hơn nữa Tiểu Vũ Tinh của anh là một cô gái rất dễ bị xúc động. Tóm lại... anh sẽ không dễ dàng buông tay.

“Còn có Huy Tử, để lát nữa anh gọi điện thoại cho cậu ấy, để cậu ấy lấy chuyển bay sáu giờ trở về đi cục công chứng với anh.”

“Đi cục công chứng làm gì? Không phải đi cục dân sự à?”

“Còn có một chút tài sản cần công chứng. Chỉ là để em yên tâm, công chứng cho em, nếu anh có lỗi với em.”

“Không cần đâu.” Tần Vũ Tinh đỏ mặt lên: “Còn chưa kết hôn, em không muốn phân chia tài sản của anh làm gì.”

Hạ Thiên cup mắt xuống, nói: “Đồ của anh, anh thích xử lý như thế nào thì xử lý như thế đó. Em đừng quan tâm.”

Mẹ nó, còn giờ trò ép mua ép bán ghen.

“Người của anh và tiền của anh đều là của em, không cho phép em từ chối.” Hạ Thiên nói thẳng, hai tay vuốt ve lưng của Tần Vũ Tinh.

Toàn thân Tần Vũ Tinh nóng lên, dấm lên người anh, nói: “Bằng không thì nói trước một tiếng với cha mẹ em đã...” Con bà nó, vừa rồi cô lại xúc động rồi.

“NO. Em đã đồng ý rồi...” Hạ Thiên hôn lên trán cô, nhỏ giọng nói; “Lĩnh chứng xong không cần giữ quy tắc, em có thể muốn anh...”

..... Làm như cô gấp gáp lắm vậy.

Giọng nói của Hạ Thiên trong đêm yên tĩnh nghe rất trầm ấm. Môi của anh lướt nhẹ gò má Tần Vũ Tinh, nhẹ giọng nói: “Em biết không? Có lúc anh sắp chết đói, em đã giúp anh...”

“Có chuyện này à?” Đầu óc Tần Vũ Tinh trống rỗng. Hạ Thiên hôn lên mặt cô, vừa thoải mái vừa khó chịu.

“Hừ, Tần Vũ Tinh ngốc nghếch! Cái gì cũng không nhớ!” Hạ Thiên dùng sức cắn cô, giống như cho hả giận. Tần Vũ Tinh phản kháng, hai người ngã lăn trên ghế sa lon...

Buổi sáng, Hạ Thiên múc một chén canh nhỏ từ phòng bếp ra, đưa cho Tần Vũ Tinh, nói: “Nếm thử xem, như thế nào?”

Tần Vũ Tinh nhấp một miếng, cười nói: “Không tệ đấy. Quả nhiên nấu ngon hơn em rất nhiều.” Cô đưa ngón cái ra, Hạ Thiên nắm lấy tay cô, mờ ám ám cắn cô một cái.

Tần Vũ Tinh đỏ mặt, cả giận nói: “Kiềm chế!”

“Ừ. Mang tới bệnh viện hay là chờ mẹ em xuất viện?”

“Em hỏi cha rồi. Ông nói buổi sáng muốn mẹ làm kiểm tra, nếu như không có vấn đề xuất hiện thì có thể xuất viện. Ôi, xe của em...” Tần Vũ Tinh nhớ lại xe cô bị người ta đập nát.

Hạ Thiên an ủi cô: “Không sao. Một hồi anh lái xe đón mẹ xuất viện, sau đó đi sửa xe với em. Đưa chìa khóa cho anh.”

“Được, cảm ơn anh, Hạ Thiên. Ai da...” Hạ Thiên nhéo miệng cô một cái rồi nói: “Còn khách sáo với anh? Em có muốn đi lĩnh chứng trước với anh không? Cục dân chính mở cửa tám giờ rưỡi. Hộ khẩu em ở Đông Thành, chúng ta nên tới cục dân chính Đông Thành. Em đi thay đồ đẹp một chút, lát chụp hình đây.”

Tần Vũ Tinh mơ hồ, làm theo lời dặn của Hạ Thiên, ra cửa, cảm thấy có chút không thích hợp, lo lắng hỏi: “Kết hôn ngay lập tức sao?”

“Ừ, sợ hãi trước hôn nhân rồi hả?” Hạ Thiên xoa đầu cô, để cô đỡ buồn.

Tần Vũ Tinh quẹt ngang miệng, tại sao cô lại có cảm giác muốn xua đuổi cái gì thì cái đó liền lòi mặt ra vậy? Cái loại cảm giác bị người ta ngấm ngấm tính kể.

“Anh sẽ đối xử với em rất tốt. Nếu đối với em không tốt, anh sẽ đưa hết số tiết kiệm cho em.”

“Em không thiếu tiền...” Tần Vũ Tinh ai oán nói. Cứ như vậy là giả sao...

“Vũ Tinh.” Hạ Thiên quay đầu nhìn cô, nói: “Thật sự không muốn giả cho anh à? Anh thừa nhận anh là người không có cảm giác an toàn, hôm nay anh vượt qua được, em lại...” Anh nhìn cô, cặp mắt đen như mực tràn đầy khẩn trương.

Ngực Tần Vũ Tinh tê rần, đánh chính: “Không phải. Em chỉ là cảm thấy có chút không thể tưởng tượng nổi.”

“Chẳng lẽ đời này em còn muốn ở chung với người khác sao? Hạ Thiên hỏi: “Nếu không thì vì cái gì? Lĩnh chứng hôm nay với lĩnh chứng ngày khác có gì khác nhau?”

Đã nói như vậy, vì sao nam thần anh lại còn muốn kéo người ta đi cục dân

chính hôm nay?

“Cho nên hôm nay phải lĩnh chứng cho xong. Huy Tử sắp đến Bắc Kinh rồi.” Hạ Thiên lên tiếng giống như mọi chuyện đã định xong.

Tần Vũ Tinh có chút mơ màng, Hạ Thiên nói vậy cũng có lý...

Hai người đi đến cục dân chính khu Đông Thành, phát hiện Thẩm Huy còn đến sớm hơn cả bọn họ. Anh kéo theo một vali Rimowa màu bạc, miệng ngâm điếu thuốc, xồng xộc bước tới, nói: “Chào buổi sáng!” *Đi liền* *đi liền* Anh thân thiện đưa tay ra muốn bắt tay Tần Vũ Tinh, Hạ Thiên đẩy tay anh ra nói: “Miệng nói chúc mừng là đủ rồi.”

“Quý họ hàng!” Thẩm Huy nhướng mày, nhìn về phía Tần Vũ Tinh nói: “Đối xử tốt với Hạ Thiên, cậu ấy thật rất thích cô. Có lẽ không chỉ đơn giản là yêu, là mê muội, là mộng tưởng, là loại tình cảm kỳ thác.”

“Cậu có bị bệnh không?” Hạ Thiên giậm dừ cắt ngang anh.

Tần Vũ Tinh mỉm cười, gật gật đầu. Một chiếc xe dừng lại bên cạnh, người phụ nữ đóng cửa xe lại, là Điền Phương.

Hạ Thiên sửng sốt một chút, trừng mắt liếc nhìn Thẩm Huy.

Thẩm Huy xoa xoa tay với nhau, nói: “Kết hôn là chuyện lớn, dù sao không thể không có người lớn.

“Tôi không cần...” Tần Vũ Tinh chu môi, cô bức mình nhất là Điền Phương. Sau đó nhìn sắc mặt Hạ Thiên cũng không có ác ý, ngược lại có chút đồng cảm với Điền Phương, dù sao cũng là chị em ruột. Về phần ký ức, nhất định Điền Phương có nhiều hơn Hạ Thiên. Cho nên sau khi đã lớn tuổi, khẳng định càng có nhiều hoài niệm hơn.

Ôi, cô thật sự là người không có chủ kiến.

“Chuyện này, dù sao nhiều hơn một người cũng không sao mà.” Tần Vũ Tinh lay cánh tay Hạ Thiên. Cũng không phải hôn lễ giáo đường, ai tới cũng đều phải chờ trước cửa. Cục dân chính không cần biết đó là ai.

Hạ Thiên ừ một tiếng, không để ý tới Điền Phương.

Điền Phương mang theo một chiếc xách tay, đi thẳng tới, nói: “Chị cảm thấy rất thích hợp với Tần Vũ Tinh, chúc mừng hai em.” Ánh mắt của chị ta mang theo vài phần thiện ý, so với trước kia hoàn toàn khác biệt. Tần Vũ Tinh không khỏi có chút bội phục con người Điền Phương thực tế. Rõ ràng là thái độ diễn kịch của chị ta và Hạ Thiên không giống nhau, nhưng phương thức chung đụng của chị ta cùng với Hạ Thiên lại cùng một loại. Thật ra, tính cách của chị ta và Hạ Thiên có chút giống nhau, đều là cái loại không quan tâm đến cách nhìn của người ngoài. Yêu người nào thì bộ dáng bên ngoài lạnh nhạt thờ ơ, kỳ thật trong lòng rất khát khao sự ấm áp của người ta.

Hạ Thiên không nhận. Thẩm Huy hòa giải nhận lấy, nháy mắt với Tần Vũ Tinh, nói: “Đồng hồ số lượng có hạn Tiffany, rất thích hợp với con gái.”

Tần Vũ Tinh do dự nhận lấy. Cô nhìn vẻ mặt không chút biểu cảm của Hạ Thiên, có chút xúc động. Anh càng lạnh nhạt, càng chứng minh anh rất quan tâm. Không ngờ Hạ Thiên vẫn còn một người thân, lại là con ruột của cô Cả, tính ra không khó đối phó.

Tuy rằng vừa mới mở cửa, nhưng trong hành lang đã có một cặp vợ chồng trẻ. Sau khi bọn họ nhìn thấy Hạ Thiên thì nhỏ giọng xì xầm một hồi, chủ động đi tới hỏi: “Người này, anh có phải là người diễn vai luật sư Ngô Úy Nha trong bộ phim Người Đẹp Luật Chính đang được truyền bá nhiệt liệt không?”

“Hạ Thiên.” Hạ Thiên nói.

“Oa, thật sự là anh rồi. Anh cũng tới đây lĩnh chứng kết hôn hả?”

Hạ Thiên gật đầu một cái. Dù sao anh cũng không tính giấu diếm. Thẩm Huy lập tức xông tới, nói: “Không được chụp ảnh... Không được chụp à!”

Cô gái trẻ của cặp vợ chồng nhìn lướt qua cậu ấy, kinh ngạc nói: “Thẩm Thẩm... Huy. Không lẽ anh và Hạ Thiên... aaaaaa! Rốt cuộc đây là tình huống gì? Hai người các anh là đấng mày râu, chẳng lẽ có thể... Làm người ta cảm động quá nè...”

ĐỂ ANH GẶP EM LÚC TỐT NHẤT

Mã Hiểu Dạng
www.dtv-ebook.com

Chương 56

"Mẹ kiếp... " Thẩm Huy vội vàng giải thích: "Tôi tới làm chứng cho Hạ Thiên thôi."

"Cảm tình của các người thật tốt." Cô dâu mới cưới hoàn toàn không thấy Tần Vũ Tinh, nhìn chăm chăm hai vị soái ca, nhìn tới nhìn lui, chỉ thiếu điều nói là: "Các người hẳn là một đôi như lời đồn đại!"

Hạ Thiên kéo Tần Vũ Tinh đi vào bên trong phòng làm việc, tới trước mặt một bà dì. Bọn họ nộp lên hộ khẩu và thẻ căn cước, nói: "Lĩnh chứng."

"Tự nguyện phải không? Suy nghĩ kỹ chưa?" Bà dì tùy ý hỏi.

"À, tự nguyện, đã suy nghĩ kỹ." Hạ Thiên nói, Tần Vũ Tinh gật đầu.

Bà dì quan sát Hạ Thiên, nói: "Có phải cậu là minh tinh không? Tại sao cho rằng cậu chính là người nên được bảo vệ để con gái nhà người ta không bỏ cậu?"

Tần Vũ Tinh mỉm cười, nói: "Dạ, anh ấy chính là minh tinh."

"Rời khỏi giới nghệ sĩ rồi. Về sau chỉ đứng phía sau màn ảnh." Hạ Thiên vội vàng bổ sung, sợ Tần Vũ Tinh khơi ra chuyện xấu của anh.

"Vây lát nữa xong ngay. Ký tên cho tôi."

“Không thành vấn đề.”

Bà dì đưa ột tờ giấy, nói: “Dựa theo cái này, cùng nhau đọc.”

Tần Vũ Tinh cúi đầu nhìn, hai người lờ mờ đọc theo: “Chiếu theo quy định 《Luật hôn nhân của nước Cộng Hòa Nhân Dân Trung Hoa》. . . Bắt đầu từ bây giờ, bất kể tương lai như thế nào, chúng tôi cũng sẽ yêu thương lẫn nhau, đồng cam cộng khổ, cùng nhau gánh vác tất cả trách nhiệm và nghĩa vụ vợ chồng, gian khổ có nhau, không rời không bỏ, mãi đến muôn đời.”

Hì hì, Tần Vũ Tinh mỉm cười. Hạ Thiên cũng vui mừng không thể khép miệng lại. Anh hôn lên trán cô nói: “Thật là ngốc!”

Bà dì mỉm cười nhìn bọn họ: “Hôn nhân là trách nhiệm, lâu dài mới là chân thật. Đây là sổ hồng của hai người, tổng cộng hai cái.”

Hạ Thiên không quên xác nhận với bà dì: “Ly hôn có cần giấy hôn thú không?”

Bà dì ngăn người ra: “Đương nhiên rồi. Không có giấy chứng nhận hôn thú thì cần phải bổ sung trước rồi mới có thể ly hôn.”

Hạ Thiên gật đầu, tự mình cất hết cả hai sổ, nói cho có oai: “Em tùy tiện quăng đồ lung lung, anh giữ là tốt nhất.”

.....

Tần Vũ Tinh bữu môi cười nhạt: “Lại thích nói đùa.”

“Im lặng...” Hạ Thiên hôn cô, khiến bà dì nổi giận một trận, mắng: “Ra ngoài hôn nhau. Vị kế tiếp!”

Rốt cuộc đã hợp pháp rồi. Hạ Thiên hiên ngang ôm Tần Vũ Tinh ra khỏi cục dân chính, vui vẻ nói: “Buổi trưa anh mời khách!”

Tâm tình anh rất tốt, không xua đuổi Điền Phương.

Tần Vũ Tinh thực anh một cái, nói: “Anh quên phải đón mẹ em xuất viện rồi hả?”

“À, đúng rồi. Đi đón cha mẹ xuất viện trước.”

..... Tần Vũ Tinh lo lắng nói: “Anh gọi thật thuận miệng, nhưng vấn đề là cha mẹ em còn chưa biết đâu. Ngộ nhớ lại nổi giận... Không nên nói ra chuyện này.”

Điền Phương bước tới nói: “Chuyện hôm qua thật sự xin lỗi.”

Tần Vũ Tinh bấu môi, nói: “Bỏ đi! Tôi đối với Hạ Thiên quả thật không tốt...”

Điền Phương suy nghĩ một lát rồi nói: “Như vậy đi, về chuyện người nhà của em và Hạ Thiên, tôi sẽ giúp em giải quyết.”

Tần Vũ Tinh ngạc nhiên, nhìn thoáng qua Hạ Thiên nói: “Chị họ, chị nhận lại cô Cả của tôi là vì chuyện của tôi và Hạ Thiên sao?”

Điền Phương sững sốt, không nhiều lời.

Toàn thân Hạ Thiên cứng đờ, cặp mắt xuống.

“Tôi đi trước. Cái bóng đèn Thẩm Huy này, đừng đi theo bọn họ nữa. Tôi đưa cậu về.” Điền Phương cao giọng nói.

“Được rồi. Chuyện công chứng làm sao bây giờ?” Anh nhìn về phía Hạ Thiên.

“Chiều nay làm.” Hạ Thiên nói.

Điền Phương từ chối cho ý kiến, nhún nhún vai. Quan hệ giữa chị ta và Hạ Thiên không tốt, nếu chị ta muốn ngăn cản Hạ Thiên thì đối phương cũng sẽ không nghe theo. Không bằng giúp Hạ Thiên giải quyết vấn đề bên ông bà Nội của Tần Vũ Tinh, đó mới là thực tế. Chị ta tin tưởng quan hệ của bọn họ có thể hòa hoãn. Điền Phương luôn là người làm việc có mục đích rõ ràng, trước kia là vậy, bây giờ vẫn thế. Trong lòng chị ta, cả đời này đều không thể tha thứ cho hành vi bỏ chồng bỏ con của người mẹ bây giờ của mình, cho nên chị ta cũng không mong đợi Hạ Thiên sẽ hoàn toàn tha thứ ình.

“Thật ra thì không cần thiết phải công chứng cái gì.” Tần Vũ Tinh cau mày nói.

Bộ dạng của Hạ Thiên ra vẻ như đã quyết định như vậy, thấp giọng nói với cô: “Em không bỏ anh được đâu. Anh, tài sản, lương lai còn có con.” Anh sờ sờ bụng của cô, nói: “Nếu là có em bé, anh có thể ở nhà nguyên cả ngày.”

..... Đàn ông kiểu gì vậy a a a a a! Tần Vũ Tinh hết đường để nói.

“Anh có nhà, Vũ Tinh” Hạ Thiên ôm lấy cô một cách nhẹ nhàng, hôn lên tóc cô: “Đi, đi đón cha mẹ.”

“Không được kêu như vậy!” Tần Vũ Tinh dặn dò anh. Cô thật sự sợ mẹ chịu không nổi kích thích lại phải nhập viện...

“Ừ, kiềm chế!” Hạ Thiên tự nhắc nhở mình.

Trong bệnh viện, cha Tần đỡ vợ ra ngoài, liếc mắt nhìn xe, nói: “Đổi xe à?”

“Không có, xe con đang đi sửa, xe bạn, lên xe đi.” Tần Vũ Tinh đi qua đỡ mẹ, để hai người bọn họ ngồi phía sau, cô ngồi phía trước. Cha Tần vô tâm, không chú ý người lái xe là ai, nhưng mẹ Tần lại khác, nghiêng đầu liếc mắt nhìn, cau mày nói: “Hạ Thiên?”

Cha Tần sững sốt nói: “Bây giờ là mùa Đông.”

(*Lời người chinh ngữ: cha Tần thật làm ta cười đầu ruột.)

.....

“Mẹ, xe con hư rồi, Hạ Thiên đến giúp. Ngày hôm qua cũng đều nhờ anh ấy giúp con đưa mẹ đi bệnh viện.”

“À, Hạ Thiên?” Cha Tần phản ứng kịp, nhìn về phía trước hỏi: “Ai là Hạ Thiên?”

.....

Tần Vũ Tinh không biết nói sao, chỉ chỉ tài xế nói: “Hạ Thiên.”

“Chú, dì, khỏe không ạ!” Hạ Thiên mỉm cười rất khách sáo.

“À, là cháu trai.” Cha Tần nhìn thoáng qua con gái, nói: “Nhìn đường, chú ý lái xe.”

“Dạ.”

“Mẹ?” Tần Vũ Tinh không thể xác định, nhìn về phía mẹ.

Mặt mẹ Tần không chút biểu cảm, nói: “Từ từ tính sau.”

Thật tốt quá, Trong lòng Tần Vũ Tinh kiên định mấy phần. Xem ra trải qua chuyện của cha, khả năng nhận nhin của mẹ cũng tốt hơn.

“Tiểu Tinh, năm trước mẹ con đã kiểm tra sức khỏe rồi sao?”

Tần Vũ Tinh gật đầu nói: “Tháng 8 năm ngoái đã kiểm tra sức khỏe rồi ạ, ở Ái Khang Quốc Tân. Như vậy đi, năm sau con sẽ mang mẹ tới bệnh viện

Tam Giác làm kiểm tra toàn diện một lần. Dù sao cũng đã trả tiền.”

“Ừ, kiểm tra một chút đi. Vấn đề lớn nhất của mẹ con bây giờ chính là rất dễ nổi giận.” Cha Tần nhẹ giọng nói.

Mẹ Tần liếc mắt nhìn ông một cái, nói: “Già chát rồi mà còn mất nết, làm sao không thể tức giận?”

“Là anh sai, anh sai! Em cứ việc la mắng đi, đừng bao giờ giấu ở trong lòng. Anh tự biết mình tuổi không còn nhỏ, cũng sẽ từ chối chức vị viện trưởng bên bệnh viện nước ngoài đầu tư. Dù sao bây giờ cũng có rất nhiều bệnh viện muốn mời anh trở lại, sau này vẫn còn đám bạn già xinh quanh, sẽ không cảm thấy quá cô đơn.”

“Ông từ chức hay không từ chức cũng không sao, dù sao tôi cũng định đồng ý giấy mời ở lại của bệnh viện rồi.”

“Hả, không phải em muốn về hưu sao?” Cha Tần nhú mày.

“Về hưu ở nhà làm gì? Rốt cuộc tôi cũng đã rõ ràng, bất kể thế nào đi chăng nữa, đàn bà cũng nên có công việc và cuộc sống riêng của mình. Nếu quy định Tôi không phải ở nhà phục vụ hai người. Nhìn hai người la tự biết, già không nên nết, nhỏ thì đi thông đồng với người khác.”

Tần Vũ Tinh không dám lên tiếng, cùng Hạ Thiên im lặng liếc nhìn nhau.

“Được rồi, được rồi, bằng không chúng ta làm chung bệnh viện đi. Như vậy thì có thể đi làm tan sở cùng với nhau. Em lại không biết lái xe, tới tuổi này rồi mà còn đi làm cũng là một vấn đề. Dầu gì thì anh cũng có thể lái xe.”

Mẹ Tần suy nghĩ một chút rồi nói: “Để tôi suy nghĩ lại.”

Trong lòng Tần Vũ Tinh ủng hộ mẹ đi làm lại ở bệnh viện, tìm chút

chuyện làm, đỡ phải suy nghĩ lung tung.

“Mẹ của mẹ không biết mẹ bị gì chứ? Bà Ngoại con...” Mẹ Tần hỏi con gái.

“Không dám nói, chỉ có dì Ba biết. Dì Ba nói buổi tối dì đến đón mẹ đi ăn cơm.”

“Con không đi hả?” Mẹ Tần nhú mày.

“Con đi chứ. Nhưng chiều nay con phải đi sửa xe trước. Xe con bị hư rồi...”

“Ừ, đi một mình?” Hiển nhiên mẹ Tần không tin, nhìn chăm chăm người lái xe.

“Dạ, có Hạ Thiên đi với con.” Tần Vũ Tinh ngượng ngùng nói.

“Không nên làm phiền người khác.” Cha Tần chen vào nói.

Hạ Thiên cảm giác rất xấu hổ. Cả nhà này nói chuyện không để ý tới đương sự đang lái xe sao?

“Không phiền đâu. Anh ấy là bạn trai của con.” Tần Vũ Tinh thử nói thẳng.

Phốc... Cha Tần há hốc miệng, nói: “Con mới vừa chia tay với Từ Trường Sinh đã có bạn trai.”

.....

“Chẳng lẽ còn phải đeo theo Từ Trường Sinh mãi sao? Một tên đàn ông lẹ tọe bên ngoài, chết không được tử tế!” Đột nhiên mẹ Tần nổi lửa rồi. Cha Tần và Từ Trường Sinh phạm phải sai lầm giống nhau, thiếu chút nữa bà

nghe thở mà chết, đương nhiên rất căm ghét loại đàn ông ‘trật đường rầy’ này.

Nhất thời cô không biết có nên cảm ơn cha cô đã đỡ đạn dùm cô trong thời khắc mấu chốt này hay không?

“Đàn ông nào cũng có thể được, chỉ riêng loại đàn ông bắt cá hai tay thì không thể. Đây sẽ tạo thành thói quen.” Mẹ Tần chúc phúc nói, hoàn toàn quên mất một tháng trước bà đã nói như thế nào.

“Hạ Thiên kia, cậu làm nghề gì?” Cha Tần hỏi. Ông còn tưởng rằng chỉ là bạn bè thông thường, không nghĩ tới người ta là bạn trai của con gái mình. Nếu ông biết con gái mình và Hạ Thiên đã lĩnh chứng, không chừng sẽ khóc lóc sụt sùi.

“Dạ, cháu mở công ty truyền thông ạ.” Hạ Thiên tránh nói vào vấn đề chính.

“Là minh tinh, ông lên baidu, có thể tìm cậu ấy.” Mẹ Tần bổ sung, lời nói không còn ác ý như trước nữa.

Tần Vũ Tinh có chút hoang mang, nhỏ giọng hỏi mẹ: “Mẹ, mẹ đã có cách nhìn khác về Hạ Thiên rồi hả?”

“Hừ, mẹ còn có thể làm được cái gì? Dù sao hiện giờ chúng ta đâu còn mặt mũi gì. Con yêu ai thì yêu, đừng để đến khi bụng con phình ra, Hạ Thiên không cần con nữa, thì tới quấy rầy mẹ!”

Ôi... Cha Tần đờ người, chỉ vào con gái, cả buổi không nói được tiếng nào: “Các người, các người... đã phát triển tới loại quan hệ này rồi!”

“Thời đại thay đổi, ông Tần!” Ngược lại mẹ Tần an ủi ông: “Không phải ông đã đuổi kịp thời đại, tìm được Tiểu Tam à?”

Cha Tần không dám hó hé.

“Không được. Quan hệ đã đến mức này, Anh muốn gặp cha mẹ người ta.”

“Không cha không mẹ.” Mẹ Tần nói.

... Cha Tần lại bị đả kích: “Vậy còn người lớn?”

“Không có ai.” Mẹ Tần đả kích ông một lần nữa.

Không khí trong xe trở nên trầm mặc, không ai nói gì.

Đến cửa nhà, Hạ Thiên xuống xe phụ đỡ mẹ Tần. Đối với một người cha, đàn ông nào cướp đi con gái mình đều là kẻ địch, nhất là loại đột nhiên xuất hiện.

Cha Tần nhìn anh không vừa mắt, đẩy anh ra, tự mình đỡ vợ vào nhà. Tần Vũ Tinh vỗ vỗ lưng Hạ Thiên, nói: “Đừng nản chí. Em thấy mẹ lần này là bình nứt không sợ mẻ, sẽ không gây khó dễ cho anh nữa đâu. Quan trọng là cha em...”

“Ừ, anh không nản chí. Em đã là vợ của anh, hợp pháp!”

TT__TT

Có phải chuyện lĩnh chứng buổi sáng là quá hấp tấp hay không...

ĐỂ ANH GẶP EM LÚC TỐT NHẤT

Mã Hiệu Dạng
www.dtv-ebook.com

Chương 57

Mẹ Tần vừa vào nhà thì điện thoại vang lên, bà vừa nhấn nút thu âm, vừa bỏ đồ đạc xuống. Tiếng cười trong trẻo của dì Ba vang lên từ trong điện thoại.

“Chị, con rể tương lai của chị có nhà không? Tối nay bảo nó chờ chị qua ăn cơm, em sẽ không đi đón chị nữa. Mẹ muốn nhìn mặt nó đấy.”

Mẹ Tần sửng sốt một chút. Tần Vũ Tinh và Hạ Thiên đi sau vào cửa, không biết chuyện gì xảy ra. Mặt mày cha Tần đỏ bừng, có chút tức giận nói: “Em gái nói năng bừa bãi cái gì thế?”

Mẹ Tần nhắc điện thoại lên, hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Hả?” Dì Ba bất ngờ, nói: “Cũng là chị chồng Cả chị gọi điện thoại tới cho em đấy chứ.”

“Chị chồng Cả?” Hôm nay mẹ Tần mà nghe được ba chữ này thì cảm thấy phiền muộn chết.

“Đúng rồi. Chị chồng Cả nói nửa năm trước Từ Trường Sinh có người bên ngoài, chị ta liền giới thiệu cho Tiểu Tinh một đứa con trai để sống chung với nhau. Người đó chính là Hạ Thiên. Chỗ ở của hai người không tệ, chị ta đã thấy qua. Hạ Thiên là ngôi sao lớn, có xe có nhà, cha mẹ đều mất sớm, điều kiện rất tốt. Sau năm mới còn có thể mời mọi người tới. Tối nay chị dẫn nó

tới đi. Gia Văn là fan của cậu ấy, chị nhất định phải dẫn nó tới đó.”

... Mẹ Tần quay đầu lại liếc nhìn chồng mình, hỏi: “Chị của ông lại giờ trò điên khùng gì đây?”

Cha Tần vừa mới nghe con gái nhà mình lờ thì là vì chị của mình, trong lúc nhất thời, khí thế yếu đi vài phần. Vì thế bốn người ngồi xuống ghế salon, cha Tần nhìn Tần Vũ Tinh và Hạ Thiên, hỏi: “Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?”

Tần Vũ Tinh do dự một chút. Hạ Thiên nắm chặt tay cô, mở miệng nói: “Chính là... giống như cô Cả đã nói.”

.....

Mẹ Tần nhìn chăm chăm con gái: “Không ngờ có phần nhân quả này. Khó trách cô Cả con bởi móc lung tung. Có phải vì Hạ Thiên mà tụi con chia tay không?”

... Tần Vũ Tinh quyết định im lặng không nói. Chuyện tới mức này rồi cô không dám nói năng lộn xộn.

“Cậu và cô Cả của Vũ Tinh có quan hệ gì?” Cha Tần nghĩ tới đối phương không có người lớn trong nhà, ông cũng chưa từng cầu mong con gái gả vào gia đình giàu sang, nhưng cũng nên hiểu rõ ngọn nguồn.

Hạ Thiên do dự một hồi, quyết định nói thật chuyện xảy ra trước kia.

Sau khi cô Cả nhà họ Tần bỏ lại chồng con ở Nội Mông, cha của anh cưới người con gái đáng lẽ là gả cho anh của mình. Nhưng bởi vì anh của ông qua đời, đối phương lại không chịu trả lại sinh lễ, vì thế ép gả con gái đi. Anh chính là họ Điền, con trai của chồng trước của cô Cả và cô gái này sinh ra. Sau này mất mùa, mẹ anh mất, cha anh cảm thấy cuộc sống vô vọng không

có lối thoát, muốn mang hai đứa bé đến Bắc Kinh nương nhờ vợ trước. Dầu gì thì Điền Phương cũng là con ruột của cô Cả, đã đến tuổi đi học, không nên bị chậm trễ ở vùng đất hoang vu.

Nhưng Bắc Kinh lại quá lớn, một người đàn ông mang theo hai đứa trẻ không biết bắt đầu tìm người từ đâu. Cho nên ông đã thuê nhà trọ ở Nam Thành, sống qua ngày. Cha anh làm việc ở một công trường, ngoài ý muốn bị đề chết, quản đốc bồi thường một ít tiền, nhưng đều bị của anh giữ. Lúc đó Điền Phương mười mấy tuổi, đúng vào thời kỳ phản nghịch. Thời niên thiếu bị mẹ vứt bỏ, cha mất đi, trong lòng cực đoan, vì thế cầm tiền bồi thường trốn đi, không trở về. Anh bị chủ nhà đuổi đi, khi đó anh mới năm tuổi, bảy tuổi thì gặp được Thẩm Huy.

Hai người giả dạng làm ăn xin, đi xin ăn, bị kéo vào một tổ chức ăn xin lừa tiền. Có chú cảnh sát trong lúc phá án, giải quyết luôn tổ chức này, đưa bọn họ vào viện phúc lợi, hưởng thụ chín năm giáo dục bắt buộc ở vùng lân cận. Cấp một và cấp hai anh đều học chung trường với Tiểu Tinh. Tần Vũ Tinh đã từng giúp đỡ anh, chỉ là Tần Vũ Tinh không hề nhớ mình đã giúp gì.

Tần Vũ Tinh truy hỏi rốt cuộc mình đã giúp anh chuyện gì, hai má Hạ Thiên đỏ bừng, chết sống nhất định không nói.

Lúc này cha Tần đã sớm rơi nước mắt, khóc không thành tiếng, nói: “Đứa bé ngoan! Thật khó để cậu không trở thành lưu manh. Về sau nếu cậu và Vũ Tinh không thành chuyện, tôi nguyện ý giúp cậu một tay.”

“Cha, hiện tại người ta không cần cha giúp đỡ.” Tần Vũ Tinh chen miệng nói. Tim cô đau, ngực cô nhói vì Hạ Thiên, siết chặt tay anh.

“Không liên quan, ngộ nhỡ cần thì sao, đúng không? Tính ra như vậy, tuy rằng không có quan hệ huyết thống, nhưng theo quan hệ với chị của tôi thì còn phải gọi tôi là cậu ấy.”

“Cháu chỉ theo quan hệ với Vũ Tinh thôi ạ.” Hạ Thiên tiếp lời.

“Hả? Vậy là...” Cha Tần nói: “Tôi nay mang theo Tiểu Hạ đi. Nó chỉ một thân một mình, em không dẫn nó đi theo thì để nó ở chỗ nào?”

Mẹ Tần liếc nhìn ông một cái, nói: “Tôi có nói qua không mang theo cậu ấy à?” Ánh mắt bà phức tạp liếc mắt Hạ Thiên một cái: “Cậu thật sự bởi vì một chuyện năm đó mà yêu thích Vũ Tinh nhà chúng tôi hả?”

Gò má Tần Vũ Tinh đỏ bừng, mẹ cô cứ nói trắng ra như vậy, xem cô như người tàn hình thì phải!

Hạ Thiên trịnh trọng gật đầu: “Dì, cháu biết dì cảm thấy cháu không thật lòng. Quả thật cháu không phải là người tốt gì, nhưng cháu khẳng định cháu đối xử với Tiểu Tinh rất tốt. Bạn thân nhất của cháu là Thẩm Huy đang ở Bắc Kinh, lát nữa chúng cháu sẽ đi công chứng.”

“Công chứng? Công chứng làm gì? Chuyện kết hôn của hai đứa còn chưa tới. Chẳng lẽ muốn sống chung một hai năm, hả?”

... Tần Vũ Tinh xấu hổ.

“Không việc gì ạ, chúng cháu nói trước chuẩn bị thôi.” Hạ Thiên lúng túng nói: “Cháu công chứng tài sản cho Vũ Tinh, nếu như cháu đối với em ấy không tốt.”

“Không cần thiết. Đợi lúc kết hôn rồi nói.”

... Dĩ nhiên Tần Vũ Tinh không biết nói tiếp như thế nào.

“Được rồi, cậu không cần phải chứng tỏ cho chúng tôi biết. Ai cũng có thể nói lời ngon tiếng ngọt, quan trọng là hành động.” Mẹ Tần dặn dò: “Các con thay đồ chuẩn bị một chút. Tôi nay đi ăn với bộ dạng này thì không được. Bà

con thân thích nhà mẹ rất nhiều.”

“Dạ vâng.” Hạ Thiên vội vàng trả lời.

“Mẹ, ăn cơm đi. Canh gà đen này đã được hầm lửa nhỏ cả đêm đấy.”

Mẹ Tần thử một ngụm, nói: “Không tệ, tay nghề khá đấy.”

“Nè, là Hạ Thiên làm đấy.”

.....

“Hả! Tối hôm qua cậu ở lại đây?” Đột nhiên cha Tần nhận thức ra.

“Khụ khụ...” Tần Vũ Tinh hồi hận mình nói quá nhiều.

“Không ở đây thì ở đâu? Nói từ này giờ ông nghe được cái gì? Cậu ấy không nhà không người thân đấy.” Mẹ Tần ngăn chồng lại.

Tần Vũ Tinh nhìn mẹ với ánh mắt khác xưa, khó trách người ta thường nói mẹ vợ thương con rể. Hạ Thiên còn chưa vào cửa mà mẹ đã có chút thiên vị với anh rồi.

Cha Tần cau mày nói: “Lâu dài như vậy không tốt. Vũ Tinh, bên cạnh phòng con còn trống không? Nếu không thì dọn dẹp một căn phòng khách, lỡ người tới thì còn có chỗ ở.”

Tần Vũ Tinh vội vàng gật đầu: “Dạ. Cha mẹ đối với Hạ Thiên thật tốt.” Cô đập một cái lên chân Hạ Thiên một cái, Hạ Thiên vội vàng ‘lanh lợi’ lên tiếng trả lời. Xem như mẹ Tần đã công nhận quan hệ của bọn họ.

Tối hôm qua ở bệnh viện, mẹ Tần ngủ không ngon, suy nghĩ đến chuyện ăn cơm tối khách sạn với nhà bên Ngoại, Tần Vũ Tinh dặn dò mẹ ngủ thêm. Cô và Hạ Thiên ra ngoài gặp Thẩm Huy, đi tới nơi công chứng.

Nơi công chứng nhìn tài liệu của bọn họ, nói: “Hai người muốn công chứng tài sản sau khi kết hôn? Bởi vì đã lĩnh chứng kết hôn?”

“Vâng. Tất cả đều không quan trọng, tôi chỉ muốn công chứng tất cả tài sản dưới danh nghĩa của vợ tôi.”

.....

Vẻ mặt của người công chứng có vẻ cổ quái, nói: “Ông Hạ, chuyện công chứng tài sản hôn nhân là chúng tôi công chức tài sản thuộc về ông, mà không phải công chứng tài sản thuộc về người khác.”

.....

“Nếu như ông không ngại tài sản thuộc về ai lúc ly hôn, như vậy không cần làm công chứng đâu.”

“Nhưng tôi muốn tất cả những thứ này biến thành của cô ấy.” Hạ Thiên do dự nói.

“Sau khi hai người kết hôn, nếu ông không làm công chứng tài sản này thuộc về bản thân mình, như vậy về sau thì cả hai vợ chồng đều sở hữu. Chúng tôi chưa hề làm qua loại công chứng tài sản cho đối phương.”

.....

“Tôi sẽ viết giấy cam kết, có thể làm công chức chính thức không?” Hạ Thiên hỏi.

Người công chứng gật đầu, nói: “Ok, chuyện này không thành vấn đề. Tài liệu cần thiết đều có ở đây, còn có người ký tên chứng minh, nếu như tài liệu của hai người đầy đủ, bây giờ có thể tiến hành. Ông Thẩm đây cũng là bạn bè của lãnh đạo chúng tôi đấy.”

Thẩm Huy ừ một tiếng, nói: “Giấy cam đoan chỉ cần vài chữ là được, cậu làm ơn đừng viết giống như thư tình, tớ viết không nổi đâu.”

Hạ Thiên đỏ mặt nói: “Được rồi.”

Tần Vũ Tinh nhìn chăm chăm Hạ Thiên đang chăm chú viết giấy cam đoan, nhìn về phía Thẩm Huy, hỏi: “Vì sao anh ấy lại muốn đưa hết tài sản cho tôi?”

Thẩm Huy liếc cô một cái, nói: “Chị hai à, cô thật không biết hay giả đồ không biết? Bất quá Hạ Thiên chỉ là muốn buộc chặt cô với cậu ấy hơn một tí thôi. Cô đã thu hết tiền, không lẽ còn muốn đổi ý à?”

... Tần Vũ Tinh không biết nói gì.

Ba người ra khỏi nơi công chứng thì đã bốn giờ chiều, Hạ Thiên nói với Thẩm Huy: “Cậu trở lại Thâm Quyến mau đi, buổi tối chúng tôi còn phải ăn cơm.”

Thẩm Huy đáng thương tội nghiệp nhìn bọn họ nói: “Cậu thật sự có mới nới cũ. Hết dùng được tớ rồi thì đuổi đi...”

“Ngày khác tôi tự mình xuống bếp mới cậu ăn cơm! Coi như là bày tỏ thành ý.” Hạ Thiên hứa hẹn nói.

“Quyết định vậy đi, anh em tốt!” Thẩm Huy đưa tay ra vỗ tay với anh hoan nghênh. Anh nhìn về phía Tần Vũ Tinh nói: “Nhất định phải đối xử tốt với cậu ấy, bằng không tôi sẽ không bỏ qua cho cô.”

“Này, cậu nói chuyện với chị dâu như thế đó hả?” Hạ Thiên đâm anh ta.

“Có sắc quên bạn!” Thẩm Huy cười nói: “Tớ đi đây, năm mới vui vẻ.”

“Bái bai...”

Buổi tối, bốn người đi tới khách sạn ăn cơm tối với nhà Ngoại của Tần Vũ Tinh. Dì Hai, dì Ba, còn có cậu Út của Tần Vũ Tinh cũng đều có mặt. Con gái của dì Ba, Hứa Gia Văn, vô cùng lạnh lợi, đứng lên tiếp đón bọn họ, ngượng ngùng nói với Hạ Thiên: “Chúng ta chụp hình nhé.”

Hạ Thiên nhìn lướt qua Tần Vũ Tinh nói: “Được.”

“Thật không?”

“Nếu như em có thể thuyết phục chị của em... cùng nhau chụp.”

Vì thế Hứa Gia Văn cầu khẩn Tần Vũ Tinh, ba người chụp vài tấm ảnh.

Hạ Thiên kề sát Tần Vũ Tinh nói: “Anh thật sự rất được thưởng thức, hả?”

“Cắt...” Tần Vũ Tinh hừ lạnh, nói: “Coi trọng em vợ à? Em nhường đó.”

“Em dám! Giấy cam đoan đã cắt giữ rồi, em không thấy một điều cuối cùng à? Hạ Thiên cam kết Tần Vũ Tinh cam đoan không được ly hôn với Hạ Thiên!”

Đây là ngữ pháp khi gió gù thế...

“Mọi người đến chụp ảnh chung! Bây giờ còn có minh tinh nữa nha.” Về mặt của cậu Út Tần Vũ Tinh cười xấu xa, nhìn Hạ Thiên, ánh mắt sáng lên, giống như nhìn thấy vô số tiền tài, vẫy vẫy tay với anh.

“Cậu Út của em không đáng tin, về sau anh đừng quan tâm tới cậu ấy. Tuy nhiên, dù sao cũng là em ruột của mẹ em, cũng không thể quá vô lý.” Tần Vũ Tinh len lén dận dò Hạ Thiên.

Hạ Thiên hôn lên tóc cô, nói: “Yên tâm đi. Học vấn của anh không bằng

cậu Út, nhưng giờ trò lưu manh thì anh nhất định hơn.”

Điều này cũng đúng... Tần Vũ Tinh nhin không được mỉm cười. Nếu cậu Út của cô giờ trò lưu manh đối phó với Hạ Thiên thì tuyệt đối sẽ gặp xui xẻo.

Mùng ba năm mới, tin tức Hạ Thiên kết hôn tràn khắp nơi. Đối với chuyện này, dường như Thẩm Huy đã đoán biết được, quan trọng là Hạ Thiên ước gì chia sẻ tin tức này với mọi người.

Mẹ Tần nhìn hình chụp, bùi ngùi nói: “Làm diễn viên thật không dễ dàng. Con xem này, ảnh của cục dân chính trông rất thật.”

“Dạ, mẹ nên bỏ qua ngay lập tức loại tin tức này! Không chừng ngày mai lại có tin tức con gái mẹ mang thai đấy.”

Tần Vũ Tinh đúng là quạ đen, quả nhiên ngày hôm sau liền có một tin mới nóng hổi, phân tích khá kỹ lưỡng nguyên nhân Hạ Thiên cưới chui. Nhà gái dùng đứa bé bức vua thoái vị...

Mẹ nó ! Cũng may là cha mẹ cô đoán được.

“Trời ạ, Vũ Tinh, con xem, ngay cả ảnh chụp con tới bệnh viện khám phụ khoa cũng có nữa kìa. Làm mẹ nhìn không ra rốt cuộc đây có phải là con không nữa...”

Tần Vũ Tinh trấn an, nói: “Trước kia con làm việc ở bệnh viện, có qua lại với một người làm trong khoa phụ khoa. Đừng lo lắng, đừng lo lắng...”

“Ôi... Nhà họ Tần chúng ta thật sự nổi danh rồi. Chỉ là bây giờ mẹ đã nghĩ thông suốt, mặt mũi cái gì không mặt mũi, con sống tốt mới là quan trọng nhất.”

“Cám ơn mẹ. Yêu mẹ quá!” Tần Vũ Tinh cúi đầu hôn chút bà một cái.

“Bất quá chuyện dễ như thế này cũng không phải là cách. Đời này con tính chấp nhận nó hay không? Quả thật nếu như thế thì ăn sáng xong rồi đi lĩnh chứng đi. Mẹ thật sự sợ ngày nào đó bụng con lớn lên...”

.....

Vì thế, toàn bộ tin tức đầu năm đều bị Hạ Thiên chiếm hết.

Năm sau, Tần Vũ Tinh xin học bổng mấy trường đại học, sau đó chờ đợi trả lời. Hạ Thiên quyết định giao toàn bộ công ty cho Thẩm Huy, cũng may Điền Phương chủ động nguyện ý giúp anh. Đối với Điền Phương, thái độ của anh vẫn lạnh nhạt như cũ, nhưng cũng không từ chối mỗi lần gặp mặt. Dù sao đối phương vẫn là người thân cùng chung huyết thống duy nhất ở trên đời với anh.

Hạ Thiên và Thẩm Huy thành lập một công ty mới, tên là Công Ty Truyền Thông Hữu Hạn Thiên Huy Tinh Vũ. Tiết mục giải trí đầu tiên được công ty phát triển chính là mua được bản quyền Hàn Quốc, ‘Đàn Ông Chuyên Tâm’, bởi vì kịch bản này nồng đậm phong cách trữ tình, cộng thêm tình tiết gây căng xảy ra bất cứ lúc nào. Bạch Nhượng Đồng là nữ chính duy nhất nổi tiếng qua đêm. Mặc dù Hạ Thiên chỉ xuất hiện một lần, nhưng trong lần này, anh để lộ nửa người tinh tráng, sau khi hoàn thành các giai đoạn ghép nối chỉnh sửa bộ phim, đã thu hút rất nhiều fan phụ nữ trung niên, ào ạt không ngừng.

Giống như mẹ Tần, cũng không nhịn được than thở: “Vóc người Tiểu Hạ quả thật không tệ...”

Cha Tần thừa dịp quảng cáo, lặng lẽ đổi đài.

Tháng Năm, xuân về hoa nở, Hạ Thiên kéo Tần Vũ Tinh ra ngoài đạp thanh. Hai người quyết định mặc màu xanh đi ra ngoài.

Không biết Hạ Thiên kiếm đâu ra một chiếc xe đạp GIANT cũ kỹ.

Tần Vũ Tinh ngây người trong chốc lát, lộ vẻ xúc động, nói: “Chiếc xe đạp này giống y như chiếc xe đạp của em năm đó.”

“Ừ.” Hạ Thiên vòng qua eo cô, nhỏ giọng nói: “Em có biết vì sao năm đó van xe em bị hư không?”

“Hả?” Tần Vũ Tinh ngược đầu nhìn anh.

“Là anh làm.” Hạ Thiên nhẹ giọng cười.

“Thì ra khi đó chính là tên khốn kiếp này...” Tần Vũ Tinh cũng cười, chủ động hôn môi anh: “Cám ơn sự kiên trì của anh, đã mang lại ánh mặt trời cho em.”

“Khờ quá.” Đối với anh mà nói, Tần Vũ Tinh không chỉ là ánh lửa sáng ngời nhất, mà còn sưởi ấm hai bàn tay trắng của anh.

Cô rất cảm ơn ông trời đã ban Hạ Thiên cho cô. Anh dẫn cô thoát khỏi nơi sương mù, dừng cảm đối diện toàn bộ với cuộc sống mới. Có lẽ sau này sẽ có rất nhiều tranh cãi và vô số khó khăn phải trải qua, nhưng có người yêu bên cạnh, cô không sợ hãi chút nào.

Là thật, các bạn gái à, các bạn có tin không?

Trên thế giới này, bạn không lắm giỏi giang cũng sẽ tìm thấy một người thiên mạng của mình.

Có lẽ giống nhau, không đủ xuất sắc, nên anh trốn ở góc phòng nào đó, lén lút trông chừng tất cả những gì thuộc về bạn. Anh không phải sợ hãi không tiến lên, chỉ là chờ đợi thời cơ chín mùi mà hành động, trang bị bản thân trở thành tốt nhất để đến bên cạnh bạn, chiếm lấy tim bạn, lớn tiếng nói

ra, anh yêu em ^_^

--- -----oOo----- HOÀN --- -----oOo-----